

Dr. Musli Vërbani

**365 tregime për fëmijën tuaj brenda 12
muajve të vitit**

Kaçanik, 2020

Titulli:

365 tregime për fëmijën tuaj brenda 12 muajve të vitit

Autor:

Dr. Musli Vërbani

Korrektues:

Burim Bunjaku

Të drejtën e ribotimit e rezervon autori

Hyrje

Falënderojmë Allahun, i Cili i ka bërë tregimet ushqim të mendjes dhe shpirtit.

Përsëritet dhe selamet qofshin për treguesin më të vërtetë të tregimeve a.s., për familjen e tij, shokët e tij të mirë e të pastër dhe për ata të cilët i pasojnë ata deri në Ditën e Gjykimit.

Mendja dhe shpirti ushqehen siç ushqehen trupat, mbushen siç mbushen trupat, forcohen ashtu siç forcohet hekuri. Për këtë arsye, patjetër duhet mësuar kuriozitete dhe ngjarje interesante me urtësi, por, kuptohet, ato tregime duhet të jenë tregime të vërteta, e jo imagjinare.

Ibn Mes'udi r.a. ka thënë: “Mendjet mbushen siç mbushen trupat, kërkon ushqimin e mendjes në urtësi.”

Kam dëshiruar që të shëroj një pjesë prej pjesëve të dobëta duke ofruar bar (ilac) të mirë.

Kam dëshiruar që të sjell disa tregime të këndshme për fëmijët. Për këtë arsye kam tubuar 365 tregime, disa prej tyre janë tregime nga Kur'ani, disa prej tyre janë nga tregime të cilat i ka treguar Pejgamberi a.s., disa janë prej tregimeve të cilat i kanë treguar të mirët, por ka edhe aso të cilat i kanë treguar të tjerët pos tyre.

Nga këto tregime përfiton shumë fëmija, i cili dëshiron të jetë shëmbëlltyrë, i udhëzuar dhe njëherit të jenë këshillë për të devotshmit.

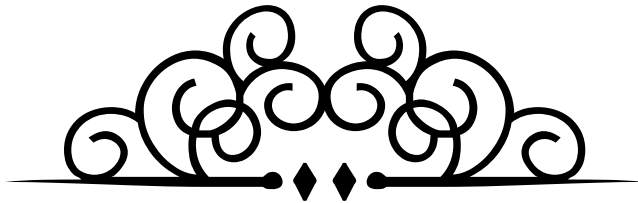
I kam zgjedhur, i kam tubuar dhe kam filluar t'i rendis e t'i përgatis ato tregime që janë të vërteta dhe të besueshme, të cilat dijetarët i kanë pranuar apo nuk i kanë përgënjeshtuar.

Njëherë e pyetën Xhunejdin e urtë: Çfarë dobie ka besimtari nga tregimet e urta? U përgjigj: Tregimet janë ushtri prej ushtrive të Allahut të madhërishëm. Ai me këto forcon zemrat e besimtarëve. E pyetën përsëri: A ke ndonjë argument? Tha: Po, fjalët e Allahut të madhërishëm: **Të gjitha këto që t'i rrëfejmë ty nga lajmet e pejgamberëve, janë që të forcojnë zemrën tënde.**

Në këto tregime ka të mira dhe dobi, e kjo është begati e Allahut. Tregimet i kam renditur në bazë të renditjes së ditëve të vitit.

Lus Allahun që ta bëjë vepër të pastër për Allahun, të dobishme për krijesat e Tij. Vërtet Ai i dëgjon lutjet.

Muaji janar

Tregime nga Kur'ani dhe jeta e pejgamberëve

Krijimi i Ademit dhe Jeta në xhenet

Allahu e krijoi Ademin.
Për t'i bërë shoqëri atij ai e krijoi për të Havanë.
Zoti i Madhëruar i tha Ademit:
**“Jeto ti dhe gruaja jote në kopshtin e Xhenetit.
Hani nga ai çfarëdo që të dëshironi”.**

Ademi ishte i kënaqur me bashkëshorten e tij.
Hava, bashkëshortja e tij ishte e kënaqur me të.

Xheneti ishte një vend shumë i bukur.
Në të gjendeshin shumë lumenj dhe pemë të gjelbëruara.
Në xhenet pranvera ishte e përhershme.
Nuk kishte as ftohtë e as nxehtë, por frynte një puhizë e freskët.
Në xhenet jetonin të lumtur, të sigurt, të qetë, të lirë dhe pa brenga.

Ademi dhe Havaja shëtisnin nëpër kopsht.
Ata hanin nga frutat, forma dhe aroma e të cilave ishin të ndryshme.
Të gjitha ushqimet ishin shumë të shijshme.

Ademi dhe Havaja uleshin në brigjet e lumenjve të xhenetit.
Lumenjtë e xhenetit ishin të mrekullueshëm.
Lumenjtë ishin plot me gurë të çmuar.
Ajri i freskët dhe i pastër buronte nën këmbët e tyre.
Atje gjendeshin lumenj mjalti dhe qumështi.
Në të kishte zogj dhe lule nga më të ndryshmet.
Ademi dhe Havaja ishin shumë të lumtur në xhenet, pasi që çdo gjë në të u përkiste atyre.

Shkaku i mallkimit për Iblisin

Zoti i madhëruar e krijoi njeriun.
E nderoi me formën më të bukur.
I dha mendje dhe logjikë të shëndoshë.
E ngriti në shkallë të lartë të respektit.
I urdhëroi Melekët t'i bëjnë sexhde Ademit.
Melekët i bënë sexhde Ademit a.s.
Melekët duke i bërë sexhde e nderuan Ademin.

Një krijesë tjetër nuk e nderoi Ademin a.s.
Nuk e nderoi njeriun si krijesë.
Ajo krijesë e ka emrin **Iblis**.

Iblisi refuzoi ta nderoj Ademin.
Iblisi refuzoi t'i bëjë sexhde Ademit.

Iblisi thoshte:
“Ademi është krijuar nga balta”.
“Unë jam i krijuar nga zjarri.”

Ai pretendonte se zjarri është më i mirë se balta.

Iblisi kishte zili për Ademin.
Iblisi e urrente Ademin.

Urrejta e tij ndikoi që të mos i përkulet Ademit.
Zilia e tij ndikoi që të mos i bënte sexhde Ademit.
Ky veprim i tij tregon për kryelartësinë e Iblisit.

Urrejta, zilia dhe kryelartësia janë cilësi të Iblisit.
Për këtë arsye, Zoti i Madhëruar e mallkoi.
Për këtë arsye, Zoti i Madhëruar e largoi prej mëshirës së vet.

Zoti i Madhëruar i tha Iblisit:
- **Largohu dhe dil nga aty, ti vërtet je i mallkuar.**

Zoti i Lartmadhëruar i tha Ademit:
- **O Adem, ky është armiku yt dhe i bashkëshortes tënde.**

Pema e ndaluar dhe gabimi i Ademit a.s.

Zoti i Madhëruar, prej llojit të Ademit e krijoi edhe bashkëshorten për të, Havanë.

Zoti i Madhëruar i tha Ademit:

“- Jeto së bashku me bashkëshorten tënde në xhenet.

Hani nga aty gjithçka të dëshironi, vetëm se kujdes mos iu afroni kësaj peme se do të bëheni të padrejtë.”

Ademi, në Xhenet jetonte i lumtur, i sigurt, i qetë, i lirë, pa brenga.

Iblisi shkoi tek Ademi e Havaja dhe i pyeti:

- A i keni parë të gjitha pemët e Kopshtit?

Ademi iu përgjigj:

- Po, i kemi parë të gjitha dhe kemi ngrënë nga frytet e tyre.

Shejtani i mallkuar i tha Ademit:

- A të tregoj për pemën që të bën të përgjithmonshëm?

- A të tregoj për pemën që të aso sundimi që nuk përfundon kurrë?

Ademi nuk e dëgjoi fjalën e Iblisit.

Iblisi pastaj u tha për të dytën herë:

- Nuk ju ka ndaluar Zoti i juaj nga kjo pemë vetëm se që të mos bëheni Melekë ose që të mos mbeten përgjithmonë në xhenet.

Hava edhe Ademi prapë nuk dëgjuan.

Vazhdoi Iblisi dhe u përбетua në Allahun e u tha:

- Për Allahun, unë për ju jam këshilltar i sinqertë!

Ademi mendoi se askush nuk përбетohet në Zotin duke gënjyer dhe mendoi se shejtani po e tregon të vërtetën dhe kështu u mashtrua. E ngrëni pemën e ndaluar.

Kur i arriti pema në gjoks, filloi t'i zbulohet trupi dhe të zhvishet lakuriq.

E njëjta gjë i ndodhi edhe Havës.

Kur e shikuan njëri tjetrin, nga turpi filluan të mbuloheshin me gjethet e Xhenetit.

Zoti i Madhëruar i tha:

A nuk ju kam ndaluar nga (ushqimi) i kësaj peme dhe a nuk ju kam treguar se shejtani është armik i hapur i juaj.

Ademi a.s. dhe pendimi

Ademi a.s. jetonte në xhenet.
Aty e ngrëni pemën e ndaluar.
Kur i arriti pema në gjoks filloi t'i zbulohet trupi dhe të zhvishet lakuriq.
E njëjta gjë i ndodhi edhe Havës.

Kur e shikuan njëri-tjetrin dhe e panë së ishin lakuriq,
nga turpi filluan të mbuloheshin me gjethet e Xhenetit.

Ademi e kuptoi se kishte bërë gabim dhe u pikëllua.
Shejtani u largua nga aty i lumtur sepse e kishte mashtruar njeriun.
Ata iu përlulën Allahut në shenjë pendimi.
Ademi kërkoi falje dhe u pendua para Zotit me këto fjalë:

**“O Zoti ynë, ne kthehemi tek Ti të penduar.
Pranoje pendimin tonë.
Na fal për mëkatin e bërë.
Ne i kemi bërë padrejtësi vetes.
Nëse Ti nuk na e fal mëkatin tonë,
nëse Ti nuk na mëshiron, do të jemi prej të humburve.”**

Zoti i Madhëruar ua fali gabimin dhe ua pranoi pendimin.
Pas kësaj, Zoti u tha:
- Do të ju lëshoj në tokë,
- Jetën në tokë do ta keni të mundimshme.
- Jetën në tokë do ta keni me lodhje e djersë.
- Jetën në tokë do ta keni me pikëllim e angazhim të pandërprerë.

Zbritja Ademit a.s në tokë

Ademi u zbrit në tokë.
 Kur zbriti në tokë, toka rrotullohej rreth vetes së tij e kështu formohej dita dhe nata.
 Toka rrotullohej rreth diellit për të krijuar katër stinët.
 Vjeshta ndiqte verën,
 dimri ndiqte vjeshtën,
 pranvera ndiqte dimrin,
 vera ndiqte pranverën.
 Toka ishte shumë e bukur, plot ngjyra.
 Oqeanet ishin të kaltra dhe pyjet ishin të gjelbëruara.
 Kodrat ishin të mbuluara me bimë.
 Shkretëtirat ishin ngjyrë kafeje, ndërsa akulli i bardhë.
 Kur lindte dielli, rrezet i kishte në ngjyrë të kuqe.
 Në fillim nga toka shpërthenin vullkanet,
 frynin erëra të forta, tërmetet ishin të forta,
 e pastaj gjithçka u qetësua.
 Shumë vullkane u shuan.
 Erëra të begatshme i çonin retë drejt shkretëtirës.
 Shiu binte dhe gjallëronte shkretëtirat.
 Toka u mbulua me gjelbërim, bimët dhe xhunglat ishin të lulëzuara.
 Uji i pastër e i freskët rridhte nëpër lumenj.
 Pyjet u shtuan dhe u bënë të dendura. Ato ishin plot kafshë, zogj dhe bimë.
 Zogjtë zgjoheshin ditën dhe fluturonin për të kërkuar ushqim.
 Kafshët zgjoheshin gjatë ditës dhe lëviznin andej këtej për të gjetur ushqim.
 Zoti i mësoi Ademit emrat e gjithçkaje në natyrë: detin, ujin, bimët, kafshët dhe emrat e engjëjve.
 Ai i mësoi dhe mënyrën si të sigurojë jetesën.
 Ai u ngrit dhe filloi të ecte. Nisi të mendonte e të hetonte përreth.
 Ai dallonte të bukurën dhe të shëmtuarën.
 Ai e dallonte të vërtetën dhe gënjeshtren, të mirën dhe të keqen, lumturinë dhe hidhërimin.
 Ai u krijua në Xhenet, me qëllim që të bëhej e ditur që vendi i tij i përjetshëm do të jetë Xheneti dhe jo toka.
 Njeriu është krijuar për dy gjëra kryesore:
 - Të adhurojë Zotin dhe të jetë i bindur ndaj Tij;
 - Duke e vendosur rregullin dhe ligjet e Zotit në tokë.

Takimi në tokë i Ademit a.s. me Havanë

Allahu e dërgoi Ademin në tokë për ta vënë në provë, pra nëse Ademi do të adhuronte Atë apo do të pasonte shejtanin?

Allahu tha: - **Zbrisni poshtë! Ju jeni armiq të njëri-tjetrit.**

Në tokë do të keni vendbanim dhe ushqim për një kohë të caktuar.

Ju do të jetoni në tokë, në të do të vdisni dhe nga ajo do të nxirreni.

Secili prej tyre zbriti në një vend të caktuar në tokë.

Ademi zbriti në majën e malit **Sarandib**.

Havaja zbriti në malin **Marva në Mekë**.

Iblisi zbriti në tokën më të ulët.

Zoti dëshironte që Ademi të ishte mëkëmbësi i Tij në tokë.

Ai i kërkoi Ademit që ta ndërtonte dhe ta bënte të banueshëm tokën.

Konflikti midis njeriut dhe shejtanit, të mirës dhe të keqes, tashmë kishte nisur.

Ademi kujtoi bashkëshorten e tij, Havanë, të cilën e donte shumë.

Ai kishte qenë i lumtur me bashkëshorten e tij.

Ai nuk e dinte se ku ishte saktësisht ajo, andaj filloi ta kërkonte.

Ademi eci i vetëm nëpër tokë, në përpjekje për të gjetur Havanë.

Ademi eci për një kohë të gjatë. Përfundimisht arriti në Mekë.

Zemra e tij e ndjeu se do ta gjente Havanë në atë vend ose matanë ndonjërit prej maleve atje.

Havaja ishte duke e pritur Ademin dhe për këtë u ngjit në majë të malit.

Ajo po shikonte në horizont, por nuk po dallonte asgjë.

Ajo ngjitej nga njëri mal në tjetrin se mos shihte Ademin.

Një ditë Havaja po qëndronte në majë të një mali duke parë andej këtej. Ajo dalloj prej së largu një burrë që po vinte drejt saj.

Ajo e kuptoi se ai burrë ishte Ademi dhe zbriti malin dhe vrapoi drejt tij.

Edhe Ademi e pa Havanë prej së largu dhe vrapoi drejt saj,

e kështu që të dy rendën drejt njëri-tjetrit.

Takimi mes tyre ndodhi nën hijen e një mali.

Havaja u përlot për shkak të gëzimit të saj.

Kështu bëri dhe Ademi.

Të dy e falënderuan Allahun e Madhëruar që i bashkoi të dy sërish.

Ademi a.s. dhe dituria e tij

Toka duhej të lulëzohej dhe të gjallërohej.
Toka duhej të ndërtohej, të zhvillohej.
Toka duhej të përparonte në të gjitha aspektet.
Zoti i Madhëruar ia mësoi Ademit diturinë.
Ia mësoi të gjitha mënyrat, të gjitha rrugët e lumturisë.
Ademi i mësoi të gjitha emrat (dituritë) e pastaj Zoti i pyeti Melekët:
- Më tregoni dhe më lajmëroni për këta emra nëse ju thoni të vërtetën?
Melekët thanë:
- O Zoti Ynë! Ne nuk dimë pos atë që na ke mësuar.

Zoti i Madhëruar krijon.
Ai furnizon.
Ai e mësoi njeriun sepse Ai është i Gjithëmëshirshëm:
"I Gjithëmëshirshmi.
Ia mësoi Kur'anin.
Ka krijuar njeriun.
Ia ka mësuar atij (diturinë) shpjegimin."

Nga mësimi i Zotit është përhapur dituria.
Është zgjeruar hapësira e logjikës dhe intelektit.
Nga mësimi i Zotit pasardhësit e Ademit u shpërndanë në tokë.
Nga mësimi i Zotit pasardhësit e Ademit e ndërtuan atë.
Zoti i Madhëruar ua nënshtroi atyre gjithë çka ka në tokë, për të jetuar, gjallëruar.
Zoti i Madhëruar ua nënshtroi atyre gjithë çka ka në tokë, për të shfrytëzuar çdo gjë çka i
nevojitej atij për të jetuar në tokë.

Puna dhe jeta e njeriut

Ademi a.s. dhe Hava e kishin bërë gabimin me ngrënien e pemës së ndaluar.

Kishin kërkuar falje.

Zoti i Madhëruar ua fali gabimin. Ua pranoi pendimin.

Pas kësaj u tha:

“Do të ju lëshoj në tokë vetëm se:

Jetën do ta keni të mundimshme.

Jetën do ta keni me lodhje e djersë.

Jetën do ta keni pikëllim e angazhim të pandërprerë.”

Jeta në tokë nuk ishte aq e lehtë sa jeta në Xhenet.

Toka ishte një planet që rrotullohej në hapësirë.

Në të ekzistonin stinë të ndryshme.

Në dimër ishte ftohtë dhe binte shumë borë, e cila mbulonte fushat, malet... gjithçka.

Vera ishte e nxehtë. Gjethet e pemëve binin në vjeshtë. Gjatë kësaj stinë pemët i ngjanin drurëve të tharë.

Në pranverë toka mbulohej me gjelbërim.

Ademi kujtonte jetën e rehatshme që bënte në Xhenet dhe përlotej.

Atij i mungonte shumë jeta e xhenetit dhe gjithçka që kishte të bënte me të.

Në xhenet nuk kishte as nxehtë as ftohtë, as uri e as lodhje.

Ditët e lumtura në xhenet tashmë ishin sosur.

Tani Ademi dhe Havaja duhej të punonin.

Ata duhet të përgatiteshin për dimrin dhe erën e fortë.

Derisa të ndërtonin një kasolle prej druri, atyre u duhej të flinin në një shpellë.

Ademi punoi gjersa u lodh. Puna e vështirë bëri që ai të djersitej.

Me qëllim që të shmangnin vdekjen, Ademi dhe Havaja duhet të mbillnin, të kornin, të bluanin.

Me qëllim që të shmangnin vdekjen, Ademi dhe Havaja duhej të gatuanin dhe të piquin bukë për veten e tyre.

Ata e kalonin jetën e tyre me adhurim.

Ata e kalonin jetën e tyre me punë, duke menduar për të ardhmen e fëmijëve të tyre.

Shtimi i njerëzimit prej një nëne dhe prej një babe

Havaja është nëna e njerëzimit.
Ademi është babai i gjithë njerëzimit.
Ademit dhe Havasë i lindi një djalë dhe një vajzë.
I emëruan me emrin Kabil dhe Vedije.

Më pas ajo lindi sërish një djalë e një vajzë.
I emëruan me emrin Habil dhe Edije.

Popullsia e tokës përbëhej nga gjashtë anëtarë.
Babai – Ademi.
Nëna – Hava.
Dy vëllezër: Kabili dhe Habili.
Dy motra: Vedija dhe Edija.

Ademi dhe Havaja ishin të lumtur me fëmijët e tyre.
Fëmijët rriteshin çdo ditë.
Ata u bënë vasha dhe djelmosha.

Habili dhe Kabili shkonin me babanë e tyre për të mësuar.
Ata mësuan nga ai si të punonin tokën dhe të kullosnin bagëtitë.

Edija dhe Vedija ishin dy vajzat.
Ato e ndihmonin nënën e tyre në punët e shtëpisë, si: gatim, pastrim, dhe punë të tjera.
Jeta e tyre kërkonte mund, veprim dhe përpjekje.

Vrasja e parë

Fëmijët e Ademit dhe Havasë u rritën.
Erdhi koha e martesës së tyre.
Filloi një grindje në mes tyre.

Ademi a.s. i urdhëroi që të dy që të ofrojnë nga një kurban.
Cilit t'i pranohet kurban i është në të drejtë.
Kabili ishte njeri i vrazhdë dhe i ashpër në karakter.
Ndërkohë që Habili ishte zemërmirë dhe i butë.

Habili kishte një kope dhensh.
Ai ofroi për kurban një dash të mirë.

Kabili ishte bujk.
Ai ofroi për kurban të korrurat.

Zoti i Lartmadhëruar e pranoi kurbanin e Habilit.
Nuk e pranoi kurbanin e Kabilit.

Kabili i thotë Habilit:
- Zoti e ka pranuar kurbanin tënd dhe nuk e ka pranuar kurbanin tim.

Habili i thotë:
- Vërtetë Zoti e pranon vetëm prej të devotshmëve.

Kabili i thotë:
- Do të të vras.

Habili i përgjigjet:
- Edhe nëse ti e ngrit dorën mbi mua, unë nuk do ta ngriti dorën kundër teje.
Vërtetë ti je vëllai im.

Kabili e ngrit dorën dhe i bie fort dhe e mbyt vëllanë.

Kabili është vrasësi i parë në fytyrën e tokës.

Varrimi i parë

Habili dhe Kabili janë fëmijët e parë djem në fytyrën e tokës.

Një ditë Kabili i thotë Habilit:

- Do të të vras.

Habili i përgjigjet:

- Edhe nëse ti e ngrit dorën mbi mua, unë nuk do ta ngriti dorën kundër teje.

Kabili e ngrit dorën dhe i bie fort dhe e mbyt vëllanë.

Pasi e vrau u hutua dhe nuk dinte se ç'të vepronte.

Nuk dinte ç'të bënte me trupin e vëllait të tij.

Ai pa aty afër një sorrë.

Filloi të vështronte lëvizjet e sorrës.

Sorra germoi me kthetrat e saj një gropë.

Më pas ajo mori me sqepin e saj një frutë të tharë nga toka dhe e hodhi në atë gropëz e më pas e mbuloi.

Kabili u ndërgjegjësua për një gjë të rëndësishme.

Ai tani e dinte se si ta mbulonte trupin e vëllait të tij të vdekur për ta mbrojtur nga ujqërit dhe nga shqiponjat.

Ai filloi të germonte tokën me anë të një kocke të tharë e të hapte një gropë në tokë.

Nga vështirësia e kësaj punë ai djersiti.

Më në fund ai hapi një gropë të thellë.

Kabili e vendosi trupin e vëllait të tij në atë gropë dhe e mbuloi.

Ky është varri i parë në sipërfaqen e tokës.

Meka është kryeqyteti i parë i njerëzimit

Në një kohë në Meke nuk kishte njeri.
Ishte shkretëtirë.
Nuk kishte as burim uji.
Ibrahimit a.s. i lindi një djalë të cilin e quajti Ismail.
Nëna e Ismailit ishte Haxherja.

Ibrahimi a.s. është prej të dashurve të Allahut.
Ai e ka marrë titullin Halilullah.
Halilullah do të thotë dashamir i Allahut.
Haxherja është nëna e Ismailit a.s.
Ajo ishte duke i dhënë gji foshnjës.
Ibrahimi a.s. e merr nënën e Ismailit dhe e dërgon te një vend.
Afër këtij vendi ishte Qabeja, përmbi pusin Zemzem mbi xhami.
Pasi i vendosi aty, ua la një enë me hurma dhe një gastare me ujë.

Pasi i vendosi aty, Ibrahimi u nis për të shkuar.
Nëna e Ismailit i thotë:
- O Ibrahim, ku po shkon?
- Ku po na lë neve në këtë kodrinë, në të cilën nuk ka asgjë?!

Këtë ia thotë disa herë dhe e bën që Ibrahimi të kthehet me fytyrë në drejtim të saj.
Pastaj Haxherja i thotë:
- **A Allahu të ka urdhëruar për këtë?**

Ibrahimi a.s i thotë:
- **Po.**

Haxherja i thotë:
- **Atëherë Zoti nuk do të na lë në humbje.**

Në fund Haxherja kthehet pranë djalit të saj Ismailit a.s.

Qabja, Shtëpia e parë për Allahun

Një ditë, Allahu i kërkoi Ademit që të ndërtonte një ndërtesë.
Ademi a.s. e zbatoi menjëherë urdhrin e dhënë.
Kësisoj u ndërtua ndërtesa e parë.

Ndërtesa e parë është Qabeja.
Kjo ndërtesë u ngrit në emër të Allahut.

Përveç se ishte shumë e fortë.
Ishte edhe jashtëzakonisht shumë e bukur.

Kaloi shumë kohë, kaluan shumë e shumë gjenerata.
Themelet e Qabës kishin mbetur.
Zoti i Lartmadhëruar e dërgoi Ibrahimin Pejgamber.
Allahu e urdhëroi Ibrahimin që ta riparonte Qaben.
Ibrahimi e kishte edhe djalin e tij Ismailin.
Ibrahimi bashkë me djalin e tij Ismailin, e rindërtuan Qabën.
Allahu xh.sh. thotë:
**“Xhamia e parë e ndërtuar për njerëzit, është ajo që u ngrit në Meke.
E dobishme, udhërrëfyese për mbarë njerëzimin.”**

Pasi e rindërtuan iu lutën Allahut:
**“O Zot! Dërgo prej fisit tonë një pejgamber të atillë për besimtarët.
Që t’ua lexojë atyre ajetet e tua.
T’ua mësojë atyre Librin.
T’i pastrojë ata prej mëkateve!”**

Mesxhidi Aksa, Xhamia e dytë e ndërtuar në tokë

Kudsi rrethohet nga 5 male si dhe 4 lugina.

El-Aksa ka kuptimin: **E largët.**

E largët nënkuptohet si **xhamia më e largët nga Qabja.**

Qabja është në Mekë.

Mesxhidi Aksaja në Palestinë.

Kjo Xhami është Xhamia e dytë e ndërtuar në tokë.

Xhamia El-Aksa është ndërtuar nga Ibrahim a.s.

Ne kohën e Pejgamberit Sulejman a.s. është bërë zgjerimi i saj.

Xhamia el-Aksa është xhamia e parë ku muslimanët drejtoheshin në faljen e namazeve.

Muslimanët 16 muaj u falën në drejtim të El-Aksasë.

Pas kësaj muslimanët u drejtuan drejt Qabes për faljen e namazeve.

Xhamia El-Aksa është vendi ku janë falur shumë pejgamberë.

Të gjithë pejgamberët e kanë thirrur popullin në besim ndaj Allahut xh.sh.

Kujtojmë disa pejgamberë si:

Ademi a.s., Ibrahim a.s.,

Luti a.s., Ismaili a.s.,

Davudi a.s., Sulejmani a.s.,

Jakubi a.s., Musai a.s.,

Zekerijai a.s., Jahjai a.s., Isai a.s.

Tek Xhamia el-Aksa ndodhet guri nga ku Muhamedi a.s. bëri udhëtimin e Israsë.

Allahu xh.sh në Kur'an thotë:

“Pa të meta është Lartmadhëria e Atij që robin e vet e kaloi në një pjesë të natës prej Mesxhidi Haramit (prej Qabes) gjer në Mesxhidi Aksa (Bejtul Mukaddes), rrethin e së cilës Ne e kemi bekuar.”

Muslimanët kanë tre vende të shenjta:

- Xhamia e Haremit (Qabja).

- Xhamia e Muhamedit a.s. në Medine.

- Xhamia e El Aksa.

Duaja e Ibrahimit a.s.

Ibrahimit a.s. i lindi një djalë.
Atë djalë e emëron Ismail.
Nëna e Ismailit ishte Haxherja.
Haxherja e mbante në duar foshnjën e saj.
Ibrahimi a.s. e merr gruan e tij dhe fëmijën dhe e dërgon në një vend të largët.
Në një vend shkretinor.
Në një vend pa ujë.
Në një vend pa bimë dhe pa pemë.
Afër këtij vendi ishte Qabeja.
Afër këtij vendi do të buronte pusi Zemzem mbi xhami.
I vendosi aty.
Largohet Ibrahim a.s. prej tyre deri sa arrin në Thenije (vend në Meke) prej nga nuk mund ta shihnin ata.
Kthehet në drejtim të Kibles, pra në drejtim të Qabesë, lutet për ta, i ngritë duart dhe thotë:
“Zoti ynë! Unë një pjesë të familjes sime e vendosa në një luginë, ku nuk ka bimë, e pranë shtëpisë Tënde të shenjtë.
Zoti ynë, i vendosa aty që ta falin namazin,
pra bën që zemrat e disa njerëzve të mallëngjehen për ata,
dhe për të të falënderuar me mirënjohje,
furnizoi ata me fruta”.

Uji i zemzemit

Ibrahimi a.s. u kthye nga kishte ardhur.
Haxherja ishte nëna e Ismailit.
Ajo me foshnjën mbetën në mes të shkretëtirës.
Ushqimi iu harxhua.
Uji iu harxhua.
Dielli i fortë përcëllonte, fëmija filloi të qajë.
Nëna nuk mund ta duronte fëmijën duke qarë, shikoi majtas, shikoi djathtas, ç'të bënte?

Shkon në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.
U kthye dhe shkoi në drejtim të kodrës Merva. Prapë nuk gjeti asgjë.

Shkon në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.
U kthye dhe shkoi në drejtim të kodrës Merva. Prapë nuk gjeti asgjë.

Shkon në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.
U kthye dhe shkoi në drejtim të kodrës Merva. Prapë nuk gjeti asgjë.

Shkon në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.
Duke u kthyer në drejtim të foshnjës sheh diçka të habitshme.
Ismaili buzëqesh sepse melekui pranë tij e kishte afruar ujin.
Haxherja u gëzua pa masë.
U afrua te uji.
Uji gurgullonte me të madhe.
Ky ujë quhet uji i **ZEM-ZEMIT**.

Rritja e Ismailit a.s

Një ditë prej ditëve kalon një karvan në drejtim të Mekës.
Aty ata e shohin se si në qiell një shpend sillet rreth e rrotull.
Ata thonë:
- Ky shpend po sillet rreth e rrotull, sepse ka vërejtur ujë.
Vendosin të dërgojnë një vëzhgues në atë kodrinë.
E dërguan një vëzhgues apo dy dhe e shohin se aty ka ujë.

Shkojnë te nëna e Ismailit, saktësisht te burimi i ujit dhe i thonë:
- A na lejon të vendosemi këtu?

Haxherja u thotë:
- Po, mirëpo e drejta e ujit është e imja, jo e juaja.
Të drejtën e ujit e kam unë.
Nëse dëshiroj ju jap, nëse dëshiroj nuk ju jap.

Ata pranojnë.

Nëna e Ismailit ishte e kënaqur që ata të vendosen në atë vend për t'i bërë shoqëri.
Atëherë vendosen aty.
I thërrasin edhe familjet e tyre.
Ky vend bëhet vendbanim.
Ismaili rritet me ta dhe e mëson gjuhën arabe prej tyre.
Ata duke e parë sjelljen shembullore, filluan ta donin dhe ta respektonin.
Ata duke e parë intelektin e jashtëzakonshëm të Ismailit, filluan ta donin.
Ata e donin dhe e respektonin Ismailin a.s.
Kur Ismaili arrin moshën e pjekurisë, e martojnë me njëren prej vajzave të tyre.

Rindërtimi i Qabesë

Ibrahimi a.s. e vizitonte të birin e tij Ismailin.

Ai e donte shumë atë.

Ia mësonte atij namazin.

Kishte kujdes, e edukonte.

Ismaili ishte djalë shumë i mirë.

I zgjuar dhe i sjellshëm dhe i shkonte për shtati babës së tij.

Në një vizitë, e cila ishte edhe shkak i rindërtimit të Qabesë: Ibrahimi tha:

- O Ismail, Allahu më ka dhënë një urdhër.

Do të ndërtoj një shtëpi dhe ti do të më ndihmosh!

Ismaili i tha:

- Bëj çfarë të ka urdhëruar Zoti yt të bësh.

Ibrahimi e pyeti:

- A do të më ndihmosh ti?

Ismaili i thotë:

- Po, unë do të të ndihmoj.

Pastaj ata i ngritën themelet e Qabesë.

Ismaili sillte gurët.

Ibrahimi po e ndërtonte Qabënë.

Ismaili i jepte në dorë gurët dhe që të dy vazhdonin të thoshin:

O Zoti ynë, pranoji prej neve. Vërtet Ti dëgjon. Je i ditur.

Kur muret u ngritën lart, Ismaili ia solli një gur dhe ia dha Ibrahimit.

Ibrahimi qëndroi mbi të dhe vazhdoi ndërtimin.

Ky gur gjendet edhe sot në Qabe dhe quhet **Mekami Ibrahim**.

Pasi e kanë përfunduar punën e kanë bërë këtë lutje:

Zoti ynë, na bëj neve muslimanë.

Edhe pasardhësit tanë bëji muslimanë te Ti.

Na i trego rregullat e adhurimit ndaj Teje.

Pranoje pendimin tonë.

Vërtet Ti i pranon pendimet dhe je i Gjithëmëshirshëm.

Idrisi është njëri prej nipave të Ademit.
 Jetonte në një mes ku e adhuronin Allahun.
 Jetonte në një mes ku nuk i bënë shok Atij.
 Jetonin të lumtur.
 Punonin me sinqeritet.
 I ndihmonin njëri-tjetrit për të krijuar shoqëri të shëndoshë.
 Disa ishin larguar nga rruga e drejtë.

Idrisi ka pasur dëshirë që të udhëtojë nëpër botë.
 Ka pasur dëshirë që të përhapë fenë dhe t'ua mësojë të tjerëve rregullat e fesë.
 Ka pasur dëshirë t'ua mësojë të tjerëve rregullat e fesë.

Ka pasur dëshirë bashkëpunimin dhe mënyrën e mirë të jetesës.
 Ka pasur baza morale të shëndosha dhe fetare.
 Për këtë arsye Zoti i Madhëruar e kishte dërguar Idrisin që njerëzit t'i kthejë në rrugë të mbarë.

**“Në libër (Kur'an) përkujtoje Idrisin.
 Vërtet ai ka qenë i sinqertë dhe pejgamber.”**

Quhet Idris sepse është i pari i cili të folurit e ka shprehur dhe e ka paraqitur me shkronja, që njerëzit me anë të shkrimit t'i paraqesin rregullat e fesë dhe të shkencës.
 Idrisi është i pari i cili ka shkruar, ka lexuar dhe i ka mësuar të tjerët. Për këtë arsye e ka marrë emrin Idris.

Si çdo njeri edhe Idrisi ka ndërruar jetë, Zoti ka urdhëruar Melekun që Idrisin ta ngrisë në qiellin e katërt e pastaj t'ia marrë shpirtin.
 Në ajetin e Kur'anit thuhet:
“E ka ngritur Ai në një vend të lartë”.

Pasardhësit e Ademit u shtuan shumë.

Zoti i Lartmadhëruar njerëzit i kishte krijuar, i kishte furnizuar, ua kishte dhënë mendjen.

Pas gjithë këtyre të mirave të Zotit, disa adhuronin idhujt.

Ndërtuan idhuj prej guri dhe i adhuruan ata.

Prej këtyre idhujve ishin: JEGUTHI, LATI, UZA, HUBELI, MENATI.

Nuhi a.s. i tha popullit të tij:

Unë ju këshilloj vetëm për Allah, për këtë nuk kërkoj kurrfarë shpërblimi prej juve.

Allahu është Ai i cili për njeriun ka krijuar: diellin, hënën, yjet dhe çdo gjë është në tokë.

Nuhi a.s. i thotë popullit të tij:

“O populli im adhurojeni vetëm Allahun se përpos Tij nuk ka Zot tjetër.

Unë frikohem për ju, se do të dënoheni në ditën madhështore të Kijametit.”

Paria e popullit të tij tha:

- Ne e shohim se me të vërtetë je në një humbje të sigurt.

Nuhi tha:

- O populli im nuk jam i humbur por unë jam i dërguar i Allahut.

Ua përcjelli thirrjet e Zotit tim dhe u këshilloj për të mirën e juve, se unë di prej Allahut atë që ju nuk e dini.

Populli i tij i thoshte Nuhit a.s. gënjeshtar.

Nuhi a.s. nuk dëshpërohej, përkundrazi me vendosmëri vazhdoi misionin e tij.

Kjo shtoi urrejtje edhe më të madhe te populli i tij andaj i thanë: - O Nuh, ke polemizuar me ne dhe i ke tejkaluar kufijtë e polemikës. Po na e sill dënimin të cilin ti po e premton nëse vërtet je prej të sinqertëve.

Nuhi tha: - Vërtet Zoti do të ju sjellë dënimin të cilin e meritoni, nëse dëshiron Ai, e ju do të jeni të paaftë për ta përballuar.

Popullit të tij nuk i mjaftoi vetëm përgënjeshtrimi, por e kërcënuan me dënim duke i thënë:

- Nëse nuk e mbyll gojën dhe nuk përfundon me atë çka thua do të jesh i mbytur me gurë.

Ky kërcënim i fortë i tejkaloi kufijtë e njerëzores, për këtë arsye, Nuhi kërkoi ndihmë nga Zoti i Madhëruar, e kjo ndodhi pas 950 viteve thirrje. Nuhi a.s. i tha Zotit:

**“O Zoti im unë e thirra popullin tim çdo ditë e çdo natë,
Thirrja ime shkaktoi vetëm largim dhe ikje nga e vërteta.”**

Pastaj tha:

- O Zoti im mos lejo shtëpi të jobesimtarëve në fytyrë të tokës.”

Zoti i përgjigjet lutjes së Nuhit dhe i shkatërron të gjithë idhujtarët përpos ata të cilët ishin besimtarë.

Zoti i përgjigjet lutjes së Nuhit dhe i shkatërron të gjithë idhujtarët përpos ata që hipën në anijen e Nuhit a.s.

Anija e Nuhit a.s.

Nuhi a.s. thirri në rrugën e drejtë për nëntëqind e pesëdhjetë vite.

Gjatë këtyre viteve ai thirri natën dhe ditën.

Haptazi dhe fshehtazi.

Pas 950 viteve thirrje, Nuhi a.s. kërkoi ndihmë nga Zoti i Lartmadhëruar:

“O Zoti im unë e thirra popullin tim çdo ditë e çdo natë.

Thirrja ime shkaktoi vetëm largim dhe ikje nga e vërteta.”

Pastaj tha:

- O Zoti im mos lejo shtëpi të jobesimtarëve në fytyrë të tokës.

Zoti iu përgjigj lutjes së Nuhit e i tha:

- Ndërto një anije të madhe në mes të kodrës.

Nuhi filloi t’i presë lisat e mëdhenj dhe të ndërtojë anijen.

Populli i tij e shikonte dhe i thoshte:

- I ke lënë fjalët e kota dhe ke filluar të merresh me zdrukthëtari!?

Kaluan disa vite e Nuhi a.s. e përfundoi ndërtimin e anijes.

I mbledhi çiftet nga të gjitha llojet e kafshëve.

I mbledhi çiftet nga të gjitha llojet e shpendëve.

I mbledhi çiftet nga të gjitha llojet e insekteve.

I mbledhi të gjitha llojet e bimëve dhe pemëve.

Kur atypari kalonin pabesimtarët, i thoshin Nuhit duke u tallur:

- Ku është deti në të cilin do të lundrojë kjo anije!?

Ti vërtet je çmendur!

Nuhi a.s. qetësisht i tuboi edhe besimtarët, i hipi në anije dhe e priti urdhrin e Allahut.

Filloi erë e fortë, qielli u bë zi nga retë.

Vetëtimat vetëtonte.

Murmurima murmuronte.

Filloi të bie shi i fortë.

Toka filloi të qahet dhe nga toka buronte ujë i madh.

Uji u ngrit shumë mbi sipërfaqen e tokës.

Të gjithë u përmytën përpos atyre të cilët ishin në Anije.

Nuhi a.s. dhe djali i tij

Me urdhrin e Zotit, Nuhi a.s. kishte ndërtuar një Anije.
Qetësisht i tuboi edhe besimtarët,
i hipi në anije dhe e priti urdhrin e Allahut.

Pasiqë besimtarët hipën në Anije,
filloi erë e fortë, qielli u bë zi nga retë.
Vetëtima vetëtonte.
Murmurima murmuronte.
Filloi të bie shi i fortë.
Toka filloi të qahet dhe nga toka buronte ujë i madh.
Uji u ngrit shumë mbi sipërfaqen e tokës.

Nga anija Nuhi a.s. shikoi në tokë, kur e pa njërin nga bijtë e tij i tha:
- O biri im hip me ne në anije.

Djali i tha:
- Do të ngjitem në lartësinë më të madhe të kodrës që të shpëtoj dhe të mbrohem nga vërshimi i ujit.

Babai iu përgjigj:
- Nuk ka shpëtim sot nga urdhri i Allahut.

Vala e madhe e ujit ndërhyri dhe ndau të birin nga babai.
Vala e madhe e ujit ndërhyri dhe u përmbys edhe djali i Nuhit a.s.
Në mesin e të përmbysurve ishte edhe gruaja e Nuhit a.s.
Nuk ka dyshim se të padëgjueshmit gjithsesi do të përmyten.
Nuk ka dyshim se të padëgjueshmit gjithsesi do të përjetojnë dënimin e merituar.

Ripopullëzimi i tokës pas Nuhut a.s.

Anija lundronte e qetë dhe e sigurt.

Çka kishte në tokë prej gjallesave, përpos atyre që ishin në anije përmbajtej.

Çka kishte në tokë prej shtazëve, përpos atyre që ishin në anije përmbajtej.

Çka kishte në tokë prej shpendëve, përpos atyre që ishin në anije përmbajtej.

Çka kishte në tokë prej insekteve, përpos atyre që ishin në anije përmbajtej.

Toka pastrohej edhe prej pabesimtarëve, deri sa erdhi urdhri i Zotit.

Urdhri i Zotit ishte:

“Oj Tokë: Përpije ujin!

O qiell ndale shiun!

Uji u tërhoq e u plotësua urdhri i Allahut.

E anija u ndal në malin Xhudij.”

U qetësuan erërat.

Po ashtu u qetësuan edhe besimtarët.

Nuhi a.s. së bashku me ta zbriti në tokën e re dhe jetën e re.

Nuhi a.s. liroi gjithçka kishte në anije.

Zoti i Madhëruar i tha Nuhit a.s.:

“O Nuh zbrit i qetë dhe i sigurt prej Neve.

Zbrit i qetë me bekimet Tona mbi ty dhe me popullin i cili është me ty.

Popujt do t’i kënaqim e pastaj do t’i kaplojë prej neve dënim i dhimbshëm.”

Nuhi konsiderohet babai i dytë i njerëzimit.

Në një kohë prej kohëve, kishte ndodhur vërshimi në përmasa globale.
 Pas asaj vërshime, Nuhi a.s. me besimtarët kishte zbritur në tokë.
 Besimtarët filluan të martohen dhe kështu filloi të shtohet edhe numri i tyre.
 Kafshët u shtuan.
 Po ashtu edhe shpendët e insektet u shtuan.
 Toka filloi të lulëzojë dhe të jap frytet e bereqetit.

Njerëzit filluan të shpërndahen në të gjitha viset e tokës.

Një fis i quajtur Ad u vendos në afërsi të Jemenit të sotëm.
 Ky fis filloi të ndërtojë kështjella të mëdha.
 Rugë të gjera dhe të zbukurara në të gjitha format.
 Kopshte të bukura.
 Ndërtesa të llojllojshme.

Ky fis ishin kryelartë, të padrejtë.
 Ky fis ishin zullumqarë dhe kriminelë.
 Banorët e këtij fisi nuk mëshironin askënd.
 Ndaleshin në mes të rrugëve dhe i torturonin njerëzit.
 I largonin nga rruga e drejtë.

Zoti i Madhëruar thotë:

“Vallë, a nuk e di se çka ka bërë Zoti yt me Adin.

Me banorët e qytetit Ireme.

Pronarë të pallateve madhështore.

Çfarë nuk ka pasur askund tjetër?

A mos vallë në çdo kodrinë po ngrini godina për t’u tallë me kalimtarët.

Ndërtoni pallate e objekte tjera thuaja se ju do të jetoni përgjithmonë në to?”

Zoti i Madhëruar prej mesit të tyre dërgoi peygamber.

E ky ishte Hudi a.s., i cili ishte i njohur si besnik dhe i drejtë.

Hudi a.s. dhe populli idhujtar

Ishte një popull të cilët besonin në idhuj.

Prej idhujve më të njohur ishte **Samudi dhe Hera**.

Hudi a.s. i thërriste të besonin në Zotin dhe të largoheshin nga idhujt.

Ata nuk i besuan Hudit a.s. si peygamber, talleshin me të dhe e nënçmonin.

Paria e popullit i thanë Hudit a.s.:

- Ne të konsiderojmë ty mendjelehtë.

Ne të konsiderojmë ty të çmendur, ne mendojmë se ti je gënjeshtar.

Hudi a.s. u tha:

- O populli im! Unë nuk jam mendjelehtë, e as prej të çmendurve.

Por në të vërtetë jam i dërguar prej Zotit të gjithësisë.

I përcjelli urdhrat e Zotit tim dhe unë jam Këshilltar besnik për juve.

Këshillat e Hudit a.s. nuk i bënë dobi popullit të tij.

Zemrat e tyre ishin të ngurta, bile edhe më të ngurta se gurët.

Ata i thanë Hudit a.s.:

- Sille dënimin prej Zotit nëse me të vërtetë je peygamber.

Hudi a.s. iu lut Zotit t'i dënojë.

Zoti iu përgjigj. E ndali shiun, u thanë bimët, u zhdukën bagëtitë.

Ata shkuan te idhujt e tyre për t'u lutur, por idhujt e tyre as nuk i dëgjuan, as nuk iu përgjigjën lutjeve të tyre.

Hudi a.s. iu tha se idhujt nuk dëgjojnë dhe se nuk ka as dëm as dobi prej tyre, por lutjuni Allahut.

Ata me kryeneçësi thanë:

- Ne nuk i lutemi Allahut, e ti vepro si të duash.

Allahu dërgoi mjegulla të zeza.

Ata u gëzuan e thanë se këto mjegulla janë për shi, na u pranua lutja prej idhujve tanë.

Do të bie shi, do të lulëzojnë bimët.

Do të rriten kullosat dhe do të ushqehen kafshët.

Disa prej pabesimtarëve i thanë Hudit a.s.: - Ky është Zoti ynë.

Të tjerët filluan të vallëzojnë e të këndojnë, e të bërtasin.

Në atë moment fryma e fortë i rrëzoi lisat, muret e kështjellat.

Filloi stuhia, era e ngrinte rërën dhe u binte nëpër fytyra.

U paralizuan këmbët e duart e tyre.

U verbëruan e ranë për tokë të vdekur.

Zoti i Madhëruar këtë gjendje e vazhdoi shtatë ditë e tetë net derisa përfunduan njerëzit, kafshët e bimët, e u shkatërruan në tërësi shtëpitë e tyre, me përjashtim të Hudit a.s. dhe besimtarëve të cilët shpëtuan dhe vazhduan në rrugën e tyre të drejtë.

Salihu a.s. i takon fisit Themud.

Fisi Themud ishte një prej fiseve të gadishullit arabik.

Ky fis adhuronte idhuj përpos Allahut.

Idhujt e tyre ishin të llojllojshëm si p.sh.:

- Idhulli i furnizimit.
- Idhulli i shiut.
- Idhulli i udhëtimit, etj.

Ky fis jetonte në male kodrinore,

kodrinat i kishin gdhendur dhe kishin ndërtuar shtëpi kodrinore.

Salihu a.s. e thirri popullin e tij të besojnë në një Zot.

Populli i tij tha:

- Na sjell ndonjë argument që të besojmë se me të vërtetë je pejgamber.

Salihu tha:

- Çka dëshironi?

Populli i tij tha:

- Nga ky shkëmb le të dalë një deve që të pimë qumësht prej saj.
- Nëse këtë e bën ne do të besojmë.

Salihu iu lut Allahut dhe menjëherë Allahu iu përgjigj lutjes së tij.

E pastaj Salihu tha:

- Ju erdh argumenti prej Zotit tuaj.

Ja pra kjo është deveja e Allahut, argument për ju.

Lëreni të qetë të ushqehet në tokën e Allahut.

E mos i shkaktoni asgjë të keqe, se ju kaplon dënimi i dhimbshëm.

Një pjesë e popullit besuan.

Pjesa tjetër e shtoi mosbesimin.

Mrekullia e devesë

Zoti i Lartmadhëruar e dërgoi Salihun a.s. pejgamber te fisi Themud.

Populli i Themudit i kërkoi Salihut argument.

Zoti i Lartmadhëruar, si argument i dërgoi Devenë e cila doli nga shkëmbi.

Salihu a.s. i tha popullit të tij:

- Kjo deve do të pijë një ditë ujë nga kroi.

Për ju është e caktuar dita tjetër.

Deveja pinte ujë vazhdimisht e qumështi i shtohej.

Kurse njerëzit pinin ujë ditën tjetër.

Shkonin gratë një pas një dhe e milnin, e qumështi nuk i harxhohej.

Shkonin gratë një pas një dhe e milnin, e qumështi vetëm se i shtohej.

Njerëzit u befasuan nga kjo mrekulli dhe e panë se kjo ishte diçka e jashtëzakonshme.

Në qytet ishin nëntë persona të njohur për krime dhe shkatërrime.

Ata ishin pijanecë të fëlliqur.

Njëri prej tyre thoshte:

- Kjo deve po e pi ujin dhe po e shpenzon, duhet ta heqim qafesh se nuk na duhet!

Tjetri thoshte:

- Ta mbysim devenë, ta vrasim Salihun me familjen e tij e të mos na hetojë askush.

Para se të agojë dita e mbytën devenë.

Salihu a.s. me besimtarët u pikëlluan për këtë tragjedi.

Salihu a.s. u tha besimtarëve:

- Largohuni nga ky qytet se pas tri ditëve Zoti do ta shkatërrojë këtë qytet me të gjithë banorët në të.

Pas tri ditëve njerëzit në atë vend dëgjuan një britmë të fortë.

Prej asaj britme u trishtuan, u drodhën.

Pastaj u shtangën dhe vdiqën e mbetën në shtëpitë e tyre të zbrazëta.

Në kohët e mëhershme ishte një mbret besimtar dhe i drejtë.

Emri i tij ishte Dhulkarnejn.

Dhulkarnejni e mësoi hajrin, mirësinë dhe diturinë e madhe.

Dhulkarnejni dëshironte që e gjithë bota të besonte Allahun e Madhëruar.

Dhulkarnejni dëshironte që e gjithë bota ta adhuronte Allahun e Madhëruar.

Ai përgatiti ushtri të madhe për t'i thirrur njerëzit në adhurimin e Allahut.

Allahu i Madhëruar e nderoi atë dhe ia lehtësoi rrugët të cilat do t'i ndihmojnë në transmetimin e kësaj thirrjeje të bekuar.

Ai i gjykoi njerëzit me drejtësi dhe mëshirë, derisa e mori në sundim tërë tokën.

Dhulkarnejni a.s. me ushtrinë e tij udhëtoi derisa arriti në vendin më të largët në tokë nga ana e perëndimit.

Në këtë vend e gjeti një popull pabesimtar.

Hyri tek ta, kurse Allahu ia mundësoi që të triumfon mbi ta.

Pastaj i la të zgjedhin:

- ose të dënohen,
- ose të falen dhe të përhapet mes tyre drejtësia.

Dhulkarnejni a.s. u tha atyre:

- Sa i përket atij që bën padrejtësi dhe vazhdon t'i bëj ortak Allahut, do ta dënojmë.

E pastaj kur të vdes, Allahu do ta dënon me një dënim të rëndë.

Sa i përket atij që beson dhe na ndjek neve në besim, këtij Allahu do t'i jep shpërblim të madh në xhenet.

Udhëtimi i Dhulkarnejnit në lindje

Në kohët e mëhershme ishte një mbret besimtar dhe i drejtë.

Emri i tij ishte Dhulkarnejn.

Dhulkarnejni e mësoi hajrin, mirësinë dhe diturinë e madhe.

Dhulkarnejni dëshironte që e gjithë bota të besonte Allahun e Madhëruar.

Dhulkarnejni dëshironte që e gjithë bota ta adhuronte Allahun e Madhëruar.

Ai i gjykoi njerëzit me drejtësi dhe mëshirë, derisa e mori në sundim tërë tokën.

Dhulkarnejni udhëtonte që ta përhap drejtësinë në mes njerëzve dhe t'ua mëson besimin.

Dhulkarnejni udhëtonte që ta përhap mëshirën në mes njerëzve dhe t'ua mëson besimin.

Për këtë arsye ai përgatiti ushtri të madhe për t'i thirrur njerëzit në adhurimin e Allahut.

Për këtë arsye ai përgatiti ushtri të madhe për t'i thirrur njerëzit në besimin në Allahun.

Duke udhëtuar, Dhulkarnejni a.s. arrin në lindje.

Arrin te një popull i cili ishte i zbathur.

Arrin te një popull i cili ishte i zhveshur.

Nuk kishin shtëpi, pemë, etj.

Kishin hapur tunele nën tokë që të futen në to në mënyrë që të mbrohen nga vapa e diellit.

Nganjëherë zhyteshin në ujë.

Nuk punonin asgjë.

Nuk angazhoheshin për arritjen e furnizimit të tyre derisa perëndonte dielli.

Pasi perëndonte dielli dilnin dhe e fillonin punën.

Dhulkarnejni filloi t'i mësoj si të ndërtonin shtëpi.

I mësoi si të mbrohen nga vapa e diellit.

I mësoi si të siguroheshin nga të ftohtit.

I thirri për të besuar në Zotin.

Të gjithë i besuan dhe zemrat u mbushën me lumturi.

Dhulkarnejni dhe populli dobët

Dhulkarnejni a.s. posedonte forcë dhe mençuri.
E gjithë kjo ngase Allahu e kishte mësuar nga dija e Tij.
E gjithë kjo ngase Allahu i kishte dhënë mëkëmbje atij.

Rrugëtimin e filloi në mes lindjes dhe perëndimit nga ana e veriut.
Ky rrugëtim e dërgonte atë tek dy bjeshkë e larta dhe të forta.
Dhulkarnejni arriti tek vendi në mes dy bjeshkëve të larta dhe të forta.
Aty e gjeti një popull të prapambetur.

Kur bisedoi me ta, Dhulkarnejni e kuptoi se ata jetonin në një gjendje të vështirë.
Pas bjeshkëve jetonte një popull i vrazhdë.
Populli i vrazhdë ishin Jexhuxhët dhe Mexhuxhët.
Forma e tyre ishte shumë interesante.
Madhësia e tyre ishte shumë interesante.
Trupat e tyre ishin shumë interesante.
Ata ishin pabesimtarë dhe hajdutë që jetonin nga plaçkitjet që i bënin.

Ky popull ishte i varfër dhe i shkretë.
Jetonin jetë të vështirë, ngase kur vinte mbrëmja jexhuxhët dhe mexhuxhët dilnin pas kodrave dhe vinin tek këta njerëz dhe ua merrnin të mbjellat dhe pemët.
Jetonin jetë të vështirë, ngase kur vinte mbrëmja jexhuxhët dhe mexhuxhët dilnin pas kodrave dhe vinin tek këta njerëz dhe ua vidhnin pasuritë dhe kafshët.
Ky popull mbeti i varfër e i uritur për shkak të gjithë kësaj që ua bënin jexhuxhët dhe mexhuxhët.

Dhulkarnejni a.s.e kuptoi tregimin e këtyre njerëzve.
Vendosi të qëndrojë afër tyre.
Vendosi të qëndrojë t'ju ndihmojë me kusht që ata ta besojnë Allahun e Lartmadhëruar.

Të gjithë i besuan Allahut.
Të gjithë besuan Allahun dhe filluan ta adhurojnë me përkushtim.

Ndërtimi i pendës kundër Jexhuxhëve dhe Mexhuxhëve

Dhulkarnejni ishte Pejgamber dhe i fuqishëm.
 Duke udhëtuar e takoi një popull.
 E takoi një popull i cili jetonte në mes të dy kodrave.
 Ai popull sulmohej nga jeëxhuxhët dhe meëxhuxhët.

I kërkuan ndihmë ndaj jexhuxhëve dhe mexhuxhëve dhe për këtë deshën ta paguajnë Dhulkarnejnin.
 Dhulkarnejnin u tha:
 - S'kam nevojë për pasurinë tuaj.
 Allahu më ka dhënë më mirë sesa ajo që gjendet tek ju.

Dhulkarnejni e pa që mënyra më e mirë është ta bëjë një pengesë në mes dy kodrave.

Dhulkarnejni e urdhëroi popullin që ta gropojnë tokën afër dy kodrave.
 Gropuan në mes dy kodrave me qëllim që të vendosej themel.
 Vendosi themele të forta ku do të ndërtohej penda.

Populli e gropoi atë derisa arritën në thellësi.
 Pastaj Dhulkarnejni filloi me vendosjen e themelit në këtë gropë, duke hedhur gurë e rërë.

Ky vend ishte i pasur me hekur dhe bakër, ashtu siç ishte i pasur me pemë, male, e gjallesa të ndryshme të cilat ishin mbledhur nga vendet e largëta.

Pastaj i urdhëroi që ta ndezin zjarrin nën bakër.
 Kur u shkri bakri, e hodhi mbi gurët që i kishte vendosur në këtë gropë dhe kështu ky themel u bë shumë i fortë.
 Pas kësaj i urdhëroi që të sjellin copa të mëdha të hekurit, të cilat i vendosi njëren mbi tjetrën, derisa i barazoi me majat e bjeshkëve.
 Pastaj i urdhëroi që ta ndezin zjarrin nën këtë hekur dhe të sillen një grumbull tjetër me bakër, nën të cilin urdhëroi të ndizet zjarri.
 Pasi që u shkri hekuri dhe bakri, erdhi periudha e fundit e ndërtimit të pendës.
 Dhulkarnejni a.s. përfundoi ndërtimin e pendës.

Jexhuxhët dhe mexhuxhët shkuan përsëri për të bërë çrregullime.
 Jexhuxhët dhe mexhuxhët e panë pendën e lartë përballë tyre.
 U munduan ta thyejnë dhe ta kapërcejnë, mirëpo pa sukses.
 Dhulkarnejni u ndihmoi dhe ata triumfuan ndaj popullit kriminel.

Uzejri ishte duke shkuar me një gomar për në Kuds.
Kur iu afrua qytetit, pa ndërtesat e mbetura gjermadhë.
Kopshtet e vreshtat e shkatërruara.
U ndal, e lidhi gomarin në një pemë dhe mblodhi ca fiq e i hëngri.
Shtrydhi ca rrush dhe e piu lëngun e tyre.
U ul nën një pemë dhe hodhi vështrimin në atdheun e tij të shkatërruar.
U ul nën një pemë dhe hodhi vështrimin në kockat e bëra stivë.

Meditonte për fuqinë e Zotit.
Mendoi se si kanë për t'u ringjallur gjallesat nga fillimi.
E zuri gjumi.
Allahu e bëri të vdes atë për njëqind vjet.
Kur Uzejri ra në gjumë, ishte kohë mëngjesi.
Kur u zgjua, dielli nuk kishte perënduar.

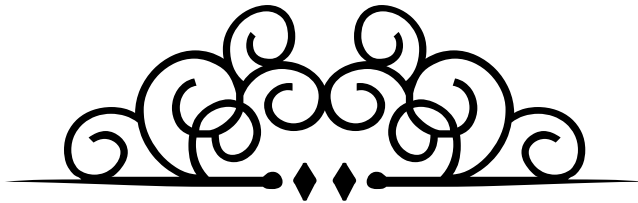
Allahu e ringjalli dhe e pyeti:
- Sa kohë ke ndenjur këtu?

Ai u përgjigj:
- Një ditë ose gjysmë dite.

Allahu i tha:
- Jo - por ke ndenjur njëqind vjet.
Shiko ushqimin dhe pijen tënde që nuk janë prishur!
Shikoje gomarin tënd (si do ta ringjallim) që të të bëjmë ty dëshmi mrekullie për njerëzit.
Vështroji eshtrat se si i bashkojmë.
Vështroi pastaj se si i veshim me mish!

Uzejrit iu bë e qartë, ai tha:
"Tashmë e di se Allahu është i Fuqishëm për çdo gjë!"

Muaji shkurt

**Tregime nga Kur'ani dhe jeta
e pejgamberëve**

Ibrahimi a.s. ka lindur në Babiloni.
Babilonia është saktësisht në Sirinë e sotme.
Ibrahimi a.s. në moshën rinore filloi të hulumtojë krijimin e njeriut.
Ibrahimi a.s. në moshën rinore filloi të hulumtojë krijimin e gjithësisë.
Ibrahimi a.s. në moshën rinore filloi të hulumtojë krijimin e çdo gjëje që e rrethonte.
Dëshironte të gjente përgjigje të vërtetë dhe të saktë.
Dëshironte ta kuptonte Krijuesin e vërtetë dhe absolut.

Shikoi në qiell, e pa një yll. Mendoi. - Ky është Zoti im.
Kur ylli perëndoi dhe humbi, tha:
- Ky është mendim i gabuar sepse Zoti nuk zhduket kurrë.

Shikoi prapë në qiell, e pa hënë, a mos është ky Zoti im?
- Ky është më i madh – tha në vetvete.
Edhe Hëna humbi.
- Jo – tha. - Edhe ky nuk mund të jetë Zot.

Shikoi në qiell, e pa diellin. - Ky është më i madhi - tha - ndoshta ky është Zoti im.
Perëndoi edhe dielli.
Atëherë u bind se as dielli, as hëna, as yjet nuk janë zota, por këto janë krijesa të Zotit.

Zoti është Krijuesi i gjithësisë, i gjithçkaje.
Ai ekziston gjithmonë dhe vetëm Atij duhet t'i drejtohem.
Ai meriton të adhurohet dhe vetëm Atij duhet t'i drejtohem.

Ibrahimin a.s. nuk e djeg zjarri

Populli i Ibrahimit adhuronin idhuj të shumtë.

Një ditë derisa ata ishin në një festë, Ibrahim i theu të gjithë idhujt, përpos njërit i cili ishte më i madhi.

Kur shkuan, i panë të thyer idhujt e tyre, andaj pyetën:

- Kush i ka thyer?

Disa thanë:

- Kemi dëgjuar për një djalosh i cili quhet Ibrahim.

E morën Ibrahimin dhe e pyetën:

- A ti ke vepruar kështu me Zotat tanë?

Ibrahimi tha:

- Ndoshta kështu ka vepruar idhulli më i madhi i tyre?

Pyetni atë nëse ata zotat flasin!

Ata thanë:

- Po si ti pyesim, kur e dimë se ata nuk flasin.

Ibrahimi tha:

- Atëherë pse po i besoni ata që as nuk flasin e as nuk mund të dëgjojnë, e as nuk mund të bëjnë dobi.

Nga kjo përgjigje u hidhëruan dhe që të gjithë u pajtuan që të mbledhin dru, t'i thërrasin të gjithë njerëzit dhe të ndezin zjarr të madh dhe në të të digjej Ibrahim.

I përgatitën drutë, e vendosën Ibrahimin në mesin e druve.

Ibrahimi tha vetëm një fjali:

“HAS BIJALLAHU VE NIËMEL VEKIL”.

“Më mjafton Zoti, nuk ka mbrojtës më të mirë se Ai”.

Zoti i Madhëruar menjëherë i doli në ndihmë dhe e mbrojt Ibrahim duke i thënë zjarrit:

“O zjarr, bëhu i ftohtë dhe shpëtim për Ibrahimin.”

Njerëzit shikonin me habi se si zjarri nuk e digjte Ibrahimin.

Ai ulur në mes të zjarrit me një buzëqeshje të lehtë dhe të ëmbël.

Ibrahimi a.s. pastaj e falënderoi Zotin dhe vazhdoi rrugën e tij.

Ibrahimi a.s. me të atin

Babai i Ibrahimit i adhuronte idhujt.

Ibrahimi i tha babait të vet:

- O babai im, pse po adhuron atë që nuk dëgjon.

Pse po adhuron atë që nuk sheh.

Pse po adhuron atë që nuk ka mundësi të të bëjë dëm ty.

Pse po adhuron atë që nuk ka mundësi të bëjë kurrfarë dobie ty.

Babai tha:

- Këto janë Zota të prindërve dhe gjyshërve tanë.

Ibrahimi i tha:

- Më paso mua.

Unë të udhëzoj në rrugë të vërtetë dhe të sigurt.

Babai i tha:

- Ti je djali im, ti je i vogël të të dëgjoj.

Ibrahimi i tha:

- O babai im, mos e adhuro shejtanin.

Vërtet shejtani ka qenë dhe është i padëgjueshëm ndaj Zotit të gjithëmëshirshëm.

Babai i tha:

- Largohu se do të të mbys.

Ibrahimi me zemërgjerësi tha:

- Do t'i lutem Zotit tim që të të falë ty.

Ibrahimi u largua, duke e lënë prindin e tij të qetë në paqe por edhe duke shpresuar se një ditë do ta kuptojë realitetin dhe të vërtetën, kështu që të kthehet në rrugën e drejtë Islame.

Ibrahimi a.s. me mbretin

Nemrudi ishte mbret kriminel.

E konsideronte veten Zot.

Nemrudi mendonte se mbretëria është gjithçka.

Një ditë Nemrudi i tha Ibrahimit:

- Kush është Zoti yt?

Ibrahimi a.s. tha:

- Zoti im është Ai i cili ngjallë çdo gjë dhe i bën të vdesin gjallesat.

Nemrudi tha:

- Unë i ngjalli dhe i bëj të vdesin.

Nemrudi kishte dy njerëz të burgosur, njërin e dënoi me vdekje dhe tjetrin e liroi.

Ibrahimi tha:

- Vërtet Zoti e sjell diellin nga lindja, ndërsa ti nëse mundesh sille nga perëndimi.

Atëherë Nemrudi mbeti me gojë të hapur.

Zoti i madhëruar e dënoi Nemrudin, ashtu që ia dërgoi një mizë e cila i hyri në vesh.

Ajo mizë ditë e natë i lëvizte derisa nuk mund të flinte as ditën e as natën, as nuk mund të pushonte deri sa e rroku çmenduria.

Nemrudi u tha bashkëpunëtorëve që t'ia heqin kokën dhe t'ia vendosin një kokë prej arit.

Ata i thanë:

- Po ti atëherë do të vdesësh.

Nemrudi me çmendurinë e tij tha:

- Po a vdes Zoti?!

Kështu ia ndërtuan një kokë prej arit, ia sollën, ia prenë kokën dhe vdiq.

Zotit nuk mund t'i shpëtojnë pabesimtarët.

Thika nuk e pret Ismailin a.s.

Pasi kishte shpëtuar Ibrahim a.s. nga zjarri, iu lut Zotit:
“O Zoti im, më jep një djalosh të mirë dhe fisnik.”

Zoti i Madhëruar ia pranoi lutjen dhe me Haxheren i lindi një djalë i mirë.
 Djalë e quajti Ismail.
 Kur u rrit e donte shumë.
 Ia mësonte atij namazin.
 Kishte kujdes, e edukonte.

Ismaili ishte djalë shumë i mirë.
 Ishte i zgjuar dhe i sjellshëm.
 I shkonte përshtati babës së tij.

Ibrahim a.s. kishte parë ëndërr duke e bërë djalë kurban.
 Në fillim mendoi se mos ishte ndërhyrje e shejtanit në ëndrrën e tij.
 Ëndërr të njëjtë sheh për herën e dytë.
 Edhe për herën e tretë e sheh të njëjtën ëndërr.
 Atëherë e kuptoi se ishte urdhër prej Zotit të Madhëruar, sepse ëndrrat e peygamberëve janë realitet.

Shkoi te djali e i tha:
 - O biri im, vazhdimisht po shoh ëndërr duke të bërë kurban ty. Shiko, çka thua ti?

Ismaili me bindje të fortë e plot iman, tha:
 - O baba im, vepro ashtu siç je urdhëruar. Nëse dëshiron Zoti do të jem prej durimtarëve të vërtetë e do të sakrifikohem për Zotin e Madhëruar pa u hamendur fare.

U përgatit babai që ta pres djalë.
 Ia lidhi duart.
 E rëzoi për tokë.
 E mori thikën e ia vuri në fyt.
 Në atë moment Xhibrili ia solli një dash Ibrahimit e i tha:
Preje kurban dashin në vend të djalit.
Ti, tashmë e ke realizuar ëndrrën tënde.
Kështu Zoti i shpërblen bamirësit.
Kjo me të vërtetë është sprovim i fortë.

Lindja e Is'hakut a.s.

Sara ishte gruaja e Ibrahimit a.s.
Ajo ishte sterile.
Një ditë Ibrahim pa tre burra duke ecur.
U takua me ta dhe i gostiti.
Ibrahimi a.s. kishte dëshirë t'i nderonte mysafirët.
Shkuan së bashku në shtëpinë e tij.
Atyre u përgatiti ushqim.
Theri një viç të majmë dhe ju fërgoi mish mbi zjarr.
Ushqimin e ofroi para mysafirëve.
Ata nuk e shtrinë dorën mbi ushqimin.
Ai filloi të dyshoj dhe të frikësohet prej tyre.
Pastaj kuptoi se këta tre burra ishin melekë.
Ata ishin Xhibrili, Mikaili dhe Israfil.
Melekët kishin ardhur t'i tregojnë se do ta dënonin popullin e Lutit a.s.
Melekët e përgëzuan se do t'i lind një djalë.
Sara dëgjoi bisedën e tyre.
Ajo qeshi e habitur.
Sara tha:
- Si është e mundur të lind kur unë jam plakë?

Melekët i thanë:
Zoti është i Plotfuqishëm të krijojë çdo gjë në çdo kohë.

Pejgamberia e Is'hakut a.s.

Is'haku është djali i dytë i Ibrahimit a.s.
Nëna e Is'hakut është Sara.
Is'haku u rrit në duart e të atit, Ibrahimit a.s.
Në atmosferën e mrekullueshme të shpalljes.
Nën flladet e vizitave të Melekëve e bekimeve të tyre.
Dituria hyjnore ishin formuar më së miri te ai që në moshë të vogël.
Logjika e gjykimi i saktë ishin formuar më së miri te ai që në moshë të vogël.
Edukata nga i ati e kishin formuar më së miri karakterin e tij të mrekullueshëm.
Kur Is'haku u rrit e ishte tashmë i aftë për të përballuar këtë mision
edhe atij iu dha detyra e shenjtë e Pejgamberit.
Is'haku a.s. pa u lodhur ftoi njerëzit drejt mirësisë e besimit.
Pa u zbrapsur ftoi njerëzit drejt mirësisë e besimit.
Pa pushuar kurrë, shpjegoi fjalën e Zotit e rrugën e Tij.
Ftoi njerëzit drejt mirësisë e besimit.
Eci i bindur në rrugën e babait, të cilin Zoti e kishte zgjedhur Pejgamber.
Eci i bindur në rrugën e të vëllait, të cilin Zoti e kishte graduar me titullin Pejgamber.
Ibrahimi, Ismaili dhe Is'haku, që të tre ishin Pejgamber.

Jakubi a.s. është djali i Is'hakut a.s.

Jakubi a.s. rrjedh nga një familje peygamberësh. Gjyshi i tij Ibrahim a.s. ishte peygamber, axha Ismaili a.s. ishte peygamber, baba Is'haku ishte peygamber, e më vonë edhe djali Jusufi a.s. do të jetë peygamber.

Jakubin a.s. jehuditë ndryshe e quajnë Israilë që d.m.th. Rob i Zotit.

Is'haku a.s. e kishte këshilluar Jakubin a.s. që të shkojë në Irak dhe të vendoset aty për të jetuar.

Jakubi a.s. e dëgjoji babin e tij dhe shkoi në Irak.

Atje u martua, filloi të kalojë jetë të lumtur.

Zoti i Madhëruar i kishte dhuruar dymbëdhjetë fëmijë.

Prej tyre:

Dhjetë fëmijë ishin me bashkëshorten Rahile.

Dy me bashkëshorten Leja.

Me bashkëshorten Leja ishin:

Jusufi dhe

Benjamini.

Jakubi kishte dashuri të madhe për Jusufin a.s.

Jakubi e donte shumë Jusufin a.s. dhe kujdesej shumë për të.

Kur dëgjoji prej djemve të tij se e kishte ngrënë ujku, ai me të drejtë nuk kishte besuar.

Nga pikëllimi dhe nga lotët për Jusufin a.s. iu kishin zbardhur sytë dhe gati ishte verbuar.

Kur mori vesh pas shumë viteve se Jusufi a.s. ishte gjallë shkoi në Egjipt.

Pasi lëmoi sytë me këmishën e Jusufit a.s. i erdhi shikimi.

Jaëkubi a.s. kishte shumë fëmijë.
 Kur lindi Jusufi, Jusufi ishte djalë i hijshëm, i mençur dhe i dashur.
 Kur lindi Jusufi, Jusufi ishte djalë i kujdesshëm.
 Kur lindi Jusufi, Jusufi ishte djalë i sjellshëm.

Jakubi e kuptoi se do të jetë peygamber.
 Jakubi a.s. çdo ditë pas dreke e kishte zakon të ulej dhe rreth e rrotull i tubonte fëmijët e tij që të bisedonte me ta dhe t'i këshillonte.
 Çdo herë në prehër e mbante Jusufin a.s.
 Kjo sjellje ndikoi që vëllezërit të xhelozonin në Jusufin a.s.

Një ditë të bukur pranvere Jusufi a.s. i tha babës së tij:
 - Unë në ëndërr i kam parë njëmbëdhjetë yje, diellin dhe hënën duke më bërë sexhde.

Baba posa e dëgjoi i tha:
 - O biri im, këtë ëndërr mos ia trego vëllezërve se do të të përgatitin kurthe.
 Vërtetë shejtani është armik i hapur i njeriut.

Jusufi a.s. e dëgjoi babën e tij.
 Nuk ua tregoi ëndrrën vëllezërve të tij.
 Vëllezërit mendonin se baba i tyre e do më së shumti Jusufin a.s.
Vëllezërit e dinin se baba i tyre e do më së shumti Jusufin a.s.

Tradhtia e vëllezërve të Jusufit a.s.

Vëllezërit e Jusufit a.s. mendonin se baba i tyre e do më së shumti Jusufin a.s.

Njëri vëlla tha:

- Babai e do më së shumti Jusufin.

Tjetri tha:

- Ne e meritojmë të na dojë më shumë se atë.

I treti tha:

- Vërtetë baba është në humbje të sigurt.

I katërti tha:

- Ta vrasim Jusufin.

I pesti tha:

- Hidheni në fund të ndonjë bunari, e merr atë dikush prej udhëtarëve.

I gjashti tha:

- Ky i fundit është mendimi më i mirë.

Shkuan të gjithë së bashku e i thanë Jaëkubit – babës së tyre:

- Dërgoje Jusufin të luaj së bashku me ne dhe le të hajë pemë.

Babai tha:

- Frikohem mos e ha ujku.

Njëri prej tyre tha:

- Mos u friko, ne jemi shumë, do të kujdesemi dhe do ta ruajmë atë.

E morën vëllezërit Jusufin, e hodhën në një bunar të thellë,

u kthyen te babai i tyre e i thanë:

- Jusufin e ka ngrënë ujku, ja këmisha e përgjakur si dëshmi që të besosh se e flasim të vërtetën.

Jakubi tha:

- Durimi është më i vlefshëm, - dhe nuk kërkoi më shumë prej tyre.

Një karvan duke ardhur prej Sirisë për të shkuar në Egjipt u ndal për të pushuar dhe për të pirë ujë.

Një njeri e hodhi kovën në bunar kur papritmas u gëzua sepse kovën e nxori së bashku me Jusufin a.s.

Kur shkuan në Egjipt e shitën Jusufin a.s. me një çmim simbolik.

Jusufin a.s. e bleu ministri i Egjiptit.

Ministri i Egjiptit i tha gruas së vet të kujdeset sikur ta kishte djalë.

Jusufi a.s. në pallatin mbretëror

Një karvan shkonte prej Sirisë për në Egjipt.
 Ndalet për të pushuar dhe për të pirë ujë.
 Një njeri e hodhi kovën në bunar.
 Papritmas gëzohet sepse kovën e nxori së bashku me një fëmijë.
 Shkuan në Egjipt dhe e shitën Jusufin a.s. me një çmim simbolik.
 Jusufin a.s. e bleu ministri.
 Ministri i tha gruas së vet të kujdeset sikur ta kishte djalë.

Jusufi rritej pa brenga në pallatin e ministrit.
 Zoti i Madhëruar i kishte dhënë bukuri, dituri dhe mençuri.
 Bukuria e tij e shtyri gruan e ministrit që të dashurohej në të.
 Ajo filloi që të zbukurohej për Jusufin, mirëpo Jusufi a.s. nuk tregonte interesim për të.
 Kur e pa Zulejhaja se ai e refuzonte e ftoi në dhomën e saj.
 Ia mbylli derën e u përgatit që të flejë së bashku me Jusufin.

Jusufi a.s. iku me të shpejtë.
 Afër derës e takoi ministri.
 Ai e kuptoi se Zulejhaja ishte gabim e i tha Jusufit: largohu nga ajo, ndërsa gruan e tij e këshilloi që të kërkoj falje për gabimin e bërë.
 Në qytet përhapet lajmi.
 Lajmi e irritoi Zulejhanë edhe më shumë.
 Ajo i ftoi të gjitha gratë e qytetit.
 U dha nga një mollë dhe thikë për të qëruar mollët.
 Pastaj e urdhëroi Jusufin të hyjë në mesin e tyre.

Kur e panë bukurinë e Jusufit, mbetën gojëhapur dhe thanë:
 - Ky nuk është njeri, me siguri është Melek fisnik.
 I prenë duart e tyre e nuk e ndienin dhembjen.
 Filluan ta ndjejnë dhembjen vetëm atëherë kur doli Jusufi a.s.
Edhe pse Jusufi a.s. ishte i drejtë, tradhtarët e shtynë atë që pas një kohe të hidhet në burg.

Jusufi a.s. në burg

Jusufi a.s. ishte në pallatin shtetëror.
Padrejtësisht e arrestojnë dhe e vendosin në burg.

Në burg, Jusufi a.s. i takoi dy shokë.
Që të dy kishin parë nga një ëndërr.

Jusufi a.s. tha: - Më tregoni se çka keni parë në ëndërr.
I pari tha:
- Kam parë duke shtrydhë rrush dhe duke pirë verë.

I dyti tha:
- Kam parë se si mbaja bukë mbi kokë e shpendët hanin në të.

Jusufi a.s. të parit i tha:
- Do të shpëtosh dhe do t'i shërbesh ministrit.

Shokut të dytë i tha:
- Ti do të gjykohesh me vdekje.

Jusufi ishte komentues i saktë i ëndrrave.
Vërtetë ashtu siç i komentoi ëndrrat edhe ndodhi.
Shoku i parë u lirua.
Shoku tjetër u dënua me vdekje.

Interpretimi i ëndrrës së mbretit

Mbreti i Egjiptit kishte parë një ëndërr.
Shtatë lopë të dobëta duke i ngrënë shtatë lopë të majme.
Shtatë kallinj të thata duke i ngrënë shtatë kallinj të njoma.

E ftoi popullin t'ia komentojnë ëndrrën.
Askush nuk ishte në gjendje ta komentojë.

Njëri prej pallatit shtetëror kishte qenë në burg me Jusufin a.s.
I kujtohet se Jusufi ishte komentator i ëndrrave.
I kujtohet se Jusufi ia kishte komentuar ëndrrën e tij.
I thotë mbretit se në burg është një i burgosur i pafajshëm.
Ai i burgosur është komentues i saktë i ëndrrave.

Kur e ftuan Jusufin nga burgu u tha atyre:
- Shtatë vjet do të ketë shi.
E pastaj shtatë vjet tjera do të jetë shumë kohë e nxehtë dhe e vështirë për të jetuar.

Mbretit i pëlqeu ky komentim.
E liroi nga burgu.
E emëroi ministër të ekonomisë.
Jusufi ishte besnik dhe i drejtë.
Jusufi e qeverisi mirë ekonominë e vendit.

Jusufi a.s. ministër

Jusufi a.s. ishte ministër i ekonomisë.

Ai punonte me përkushtim të jashtëzakonshëm.

Për çdo vjet të korrurat që i mbledhte i ruante në magazina për kohë të vështira.

Pas kohëve të mira, filloi thatësi.

Në Palestinë, aty ku ishin vëllezërit e Jusufit a.s. kishte mungesë të ushqimit.

Jakubi a.s. i dërgoi fëmijët në Egjipt për ushqim.

Vëllezërit e Jusufit a.s. shkojnë në Egjipt për ushqim.

Jusufi a.s. i njohte vëllezërit e tij, mirëpo ata nuk e njohnin.

Jusufi a.s. i pyet vëllezërit:

- Sa vëllezër jeni.

Ata i përgjigjen:

- Ne jemi njëmbëdhjetë vëllezër.

Jusufi a.s. u thotë:

- Po ku është i njëmbëdhjeti, ju këtu jeni dhjetë.

Ata thanë:

- Kemi një vëlla të vogël, mirëpo babai frikohet për të dhe nuk e ka lejuar të vijë me ne.

Jusufi u tha:

- Kësaj radhe merreni ushqimin.

Nëse nuk e sillni vëllanë e vogël, herën tjetër nuk do të ketë ushqim për juve.

Vëllezërit e Jusufit a.s. u kthyen në shtëpinë e tyre me plot ushqim.

Ata ishin të gëzuar.

Po ashtu edhe baba i tyre Jaëkubi a.s. u gëzua.

Fëmijët e Jakubit a.s. shkuan për ushqim.

Aty administrator i depove ishte Jusufi a.s.

Edhe pse ishte vëllai i tyre, Jusufi i njihte ndërsa ata nuk e njihnin.

Kur shkuan te depot e ushqimit, Jusufi a.s. i pyeti sa vëllezër jeni?

Ata i përgjigjen:

- Ne jemi njëmbëdhjetë vëllezër.

Jusufi a.s. u thotë:

- Po ku është i njëmbëdhjeti, ju këtu jeni dhjetë.

Ata thanë:

- Kemi një vëlla të vogël, mirëpo babai frikohet për të dhe nuk e ka lejuar të vijë me ne.

Jusufi u tha:

- Kësaj radhe merreni ushqimin.

Nëse nuk e sillni vëllanë e vogël, herën tjetër nuk do të ketë ushqim për juve.

Vëllezërit e Jusufit a.s. u kthyen me plot ushqim në shtëpitë e tyre.

Ata ishin të gëzuar, po ashtu edhe Jaëkubi a.s. u gëzua.

Ky gëzim ishte i shkurtë, sepse kur i thanë djemtë Jaëkubit a.s. se herën tjetër nëse nuk e marrin Benjaminin, vëllanë e vogël, nuk do t'u jep ministri i Egjiptit ushqim,

Jakubi a.s. u brengos dhe mendoi shumë. Pastaj u tha atyre:

- Vetëm nëse betoheni dhe më premtoni, do ta dërgoj me juve Benjaminin në Egjipt.

Vëllezërit u betuan se do ta ruajnë vëllanë e tyre.

Jaëkubi a.s. tha:

- Allahu është ruajtësi më i miri.

Ai është më i Mëshirshmi i të gjithë mëshiruesve.

Pastaj u gëzuan të gjithë.

Në fund Jaëkubi a.s. u tha:

- Pasi të shkoni në Egjipt, mos hyni nga një derë, por hyni nga dyer të ndryshme.

Shkuan vëllezërit në Egjipt me vëllanë e tyre Benjaminin.

Vepruan sikur i kishte këshilluar babai i tyre.

Pasi u takua Jusufi a.s. me Benjaminin i tha atij:

- Unë jam vëllai yt.

I përmalluar Benjaminin për Jusufin a.s. e përqafoi me të fortë.

Jusufi a.s. i tha:

- Dëgjo. Mos i trego askujt.

Ti do të ndalesh me mua në Egjipt kinse për të vuajtur një dënim.

U kthyen vëllezërit e pikëlluar në shtëpi, i thanë babait të tyre:

- O baba, djali yt ka vjedhur. Por Benjamini në të vërtetë nuk kishte vjedhur.
Ne e flasim të vërtetën, por ti prapë nuk po beson.
Jaëkubi a.s. duroi e duroi, duroi më shumë se kurdoherë tjetër.
Ishte i bindur se Zoti do ta shpërblente për durimin e tij.
Ishte i bindur se Zoti do ta shpërblente për humbjen e djemve të tij.
Ishte i bindur se Zoti do t'ia kthente të dy djemtë e humbur.

Durimi shpërblehet

Jakubi a.s. mërzitej për djalë të humbur.
 Ai qante për të, por qante kur ishte i vetmuar.
 Nga të qarit e tepërt Jakubi verbohet.
 Fëmijët e qortonin e i thoshin se ti po mërzhitesh shumë e kjo të ka verbuar.

Atëherë Jaëkubi a.s. tha:
 - O bijtë e mi, shkoni dhe hulumtoni në Egjipt për Jusufin dhe vëllanë e tij.
 O bijtë e mi, mos e humbni shpresën nga mëshira e Allahut.
 O bijtë e mi, vetëm populli pabesimtar e humb shpresën në Allahun.

Kur shkuan kësaj radhe në Egjipt.
 Jusufi a.s. i pyeti:
 - A e dini si keni vepruar me Jusufin dhe vëllanë e tij?

Vëllezërit me habi thanë:
 - Nga e di ti për Jusufin?

Jusufi a.s. tha:
 - Sepse Jusufi jam unë, e ky është vëllai im.

Vëllezërit e ulën kokën, u turpëruan.
 E pranuan gabimin e tyre dhe
 kërkuan falje nga Jusufi a.s.

Jusufi tha:
 - E lus Allahun të jua falë gabimin. Ai është më i mëshirshmi i të gjithë mëshiruesve.
 Kthehuni në shtëpi.
 Merrni këtë këmishë dhe lëmoni sytë e babait dhe do t'i kthehet shikimi.

Vërtetë ndodhi mrekullia e Allahut. Jakubit a.s. i erdhi shikimi.
 Jakubi së bashku me djemtë dhe familjen e tij shkoi në Egjipt te Jusufi a.s.
 Pastaj edhe vendosi të jetojë atje.

Jusufi a.s. i priti me zemërgjerësi e i tha babait të tij:
**“O babai im, kjo është domethënia e ëndrrës sime të mëparshme.
 Zoti im tani e bëri realitet.”**

Firauni dhe mbytja e fëmijëve meshkuj

Faraoni ishte mbret i Egjiptit.

Ai kishte parë ëndërr se do të lindë një djalë nga mesi i Beni Israilëve.

Ai djalë kur do të rritej do t'ia merrte fronin.

Për këtë arsye urdhëroi ushtrinë e tij që çdo fëmijë i cili lindë djalë nga mesi i Beni israilëve të mbytet.

Ushtarët shkuan në një shtëpi tjetër aty pranë, ku një muaj më parë kishte lindur një djalë.

Ata e thyen derën dhe iu afruan lehonës duke e pyetur:

- A ti ke lindur para një muaji?

Gruaja u përgjigj:

- Po. Përse, çfarë ka ndodhur?

Ushtarët e pyesin:

- Ku e ke djalin?

Gruaja i pyet:

- Përse e doni djalin tim?

Ushtarët përsëri e pyesin:

- Ku është djali?

Gruaja e merr djalin dhe ua tregon.

Në çast, njëri nga ushtarët nxori thikën dhe ndër sy të nënës dhe të babait e theri djalin pa pikë mëshire.

Më pas e hodhën përtokë dhe të gjithë u larguan, duke lënë pas vajin dhe panikun.

Të gjithë banorët e lagjes u tronditën nga kjo ndodhi dhe mbetën pa fjalë.

Banorët e lagjes iu drejtuan babait të foshnjës që sapo e kishin therur:

- Çfarë ke bërë që të ndodhi kjo?

Ky ishte një krim i shëmtuar sepse Firauni frikohej se ndonjëri prej foshnjave do t'ia merrte fronin.

Lindja e Musait a.s.

Faraoni ishte mbret i Egjiptit.

Ai kishte parë ëndërr se do të lindë një djalë nga mesi i Beni Israilëve.

Ai djalë kur të rritej do t'ia merrte fronin.

Për këtë arsye urdhëroi ushtrinë e tij që çdo fëmijë i cili lindë djalë nga mesi i Beni israilëve të mbytet.

Në këtë kohë të vështirë lindi Musai a.s.

Nëna e Musait u frikua se do t'ia mbytnin djalin në djep.

Posa lindi djalë, e përqafoi,

E ledhatoi siç i ledhatojnë nënat fëmijët e tyre.

E puthi në faqe siç i puthin nënat fëmijët e tyre.

E mbështjelli mirë dhe e futi në një sënduk.

Sëndukun e hodhi në lumin Nil.

Nëna i thotë vajzës së saj:

- Përcille deri ku do të shkojë sënduku.

Për habi sënduku lundroi drejtë në pallatin mbretëror të Faraonit.

Rojtarët e panë sëndukun dhe ia sollën mbretëreshës.

Ajo kur e hapi sëndukun u gëzua pa masë kur pa se në të ishte foshnja e porsalindur.

E mori në përqafim.

Shkoi te mbreti Faraon e i tha:

- Këtë djalë do ta ruajmë.

Këtë djalë do ta rrisim si fëmijën tonë e askush nuk do të na hetojë.

Faraoni pranoi dhe Musai a.s. u rrit në pallatin e tij.

Musait a.s. i kthehet nëna

Kur lindi Musai, Faraoni i mbyste fëmijët e beni israilëve.
 Nëna e Musait për ta shpëtuar fëmijën e saj, e kishte vendosur Musain në sënduk dhe e kishte lëshuar në lumin Nil.
 Sëndukun e gjen mbretëresha e Egjiptit.
 Ajo e mori në përkujdesje dhe vendosi që ta rritte.
 Ajo kërkonte grua me pagesë për t'i dhënë qumësht fëmijës.
 Shkoi një grua për t'i dhënë gji fëmijës.
 Fëmija nuk e pranoi gjirin e asaj gruaje.

Shkoi edhe një grua për t'i dhënë gji fëmijës
 Fëmija prapë nuk e pranoi edhe gjirin e asaj gruaje.

Gratë nga qyteti shkonin një nga një për t'i dhënë gji fëmijës.
 Musai a.s. nuk e pranonte gjirin e asnjë gruaje.

Në atë moment paraqitet motra e Musait a.s.
 Motra e Musait a.s. i tha mbretëreshës:
 - E di një grua në fund të qytetit.
 Ndoshta gjirin e saj do ta pranojë foshnja.

Mbretëresha pranoi.
 Motra e Musait a.s. shkon te nëna e saj dhe e sjell në Pallat.
 Kur shkon nëna e Musait a.s., ai e pranoi gjirin.
 Askush nuk e kuptoi se ajo ishte nëna e tij.
 Pikëllimi iu largua edhe nënës së Musait a.s.
 Në të njëjtën kohë edhe Musai a.s. u rrit në gjirin e nënës së tij.

Kaluan shumë vite, Musai a.s. u rrit.
 Të gjithë mendonin se ai ishte djali i Faraonit.
Por vet Musai a.s. ishte i sigurt se ishte biri i Beni Israilëve.

Musa a.s. dhe personi i familjes

Musa a.s. u rrit në pallatin e Firaunit.

Një ditë prej ditëve Musai a.s. kalonte përmes qytetit.

Pa se si një person i familjes së Faraonit ishte ngatërruar me një të familjes së Beni Israilëve.

Musai a.s. pa hamendje i ndihmoi Beni Israilit.

I ra me grusht personit të familjes së Faraonit.

Kur i ra grusht, personi i familjes së Firaunit ra i vdekur për tokë.

Musai a.s. nuk kishte qëllim për ta mbytur, mirëpo atij i ra pika në zemër nga inati dhe vdiq.

Për fat askush nuk e hetoi se Musai a.s. e kishte mbytë.

Ditën tjetër ndodhi prapë një ngatërrim.

I njëjtit person i Beni Israilëve ngatërrohet me një person tjetër të familjes së Faraonit.

Kësaj radhe Musai a.s. ishte më i kujdesshëm.

Iu kthye personit të Beni Israilëve e i tha:

- Me të vërtetë ti je ngatërrestar.

Ai nga frika i tha:

- A dëshiron të më mbytësh sikur që e mbyte dje personin nga familja e Faraonëve!?

Këtë fjalë e dëgjuan ata që ishin afër.

Në qytet përhapet lajmi se Musai a.s. e kishte mbytur një person nga familja e Faraonit.

Kur mori vesh Faraoni për këtë lajm urdhëroi ushtrinë për ta zënë Musën a.s. për ta mbytur.

Një ushtar i Faraonit i cili besonte në Zotin, fshehtazi shkoi me të shpejtë te Musai e i tha:

- **Ik nga ky vend e shpëto se kanë vendosur të të vrasin.**

Musai a.s. iku me të shpejt nga mbretëria e Firaunit dhe shpëtoi.

Musai a.s. në qytetin Medjen

Firauni kishte marrë vendim për ta ekzekutuar Musain a.s.
Musai a.s. nga frika se do të mbytej, në mesnatë largohet me të shpejtë nga Egjipti.
Pasi u largua nga Egjipti, u nis në drejtim të Medjenit.

Rruga ishte e vështirë.
Ishte i lodhur dhe i rraskapitur.
Ndalet pranë një lisi për të pushuar.

Papritmas i pa dy vajza me bagëti dhe u thotë:
- Çka keni, çka po pritni?

Vajzat thanë:
- Babai ynë është plakur, bagëtia jonë nuk mund të pijë ujë tek burimi deri sa të shkojnë barinjtë.

Musai a.s. e kuptoi se vajzat nuk mund të përziheshin me djemtë.
Mori bagëtinë e i çoi te burimi dhe bagëtia piu ujë.
Pastaj ktheu bagëtinë të vajzat.

Vajzat morën bagëtinë dhe shkuan në shtëpi.

Musai a.s. u ul pranë një lisi e iu lut Zotit:
O Zoti im më furnizo me të mirat Tua.

Musai a.s. te Shuajbi a.s.

Musa a.s. u ndihmoi vajzave të Shuajbit a.s.

Njëra prej vajzave të Shuajbit a.s. shkoi te Musai a.s. e i tha:

- Të fton babai ynë, që të të shpërblejë për shkak se na ndihmove që t'i japim bagëtisë ujë.

Musai a.s. shkoi në shtëpinë e tyre.

Ndërkohë që Musai po ngrihej e po u kërkonte leje të ikte, vajza e vogël iu afrua të atit dhe i tha:

- O baba, a nuk kërkoje vazhdimisht një burrë besnik e të fuqishëm për të të ndihmuar në punët e tua? Ja ku të erdhi te dera. Merre Musain në punë, atë e ke shumë të përshtatshëm, edhe besnik, edhe të fuqishëm.

Shuajbi e pyeti:

- E ku e di ti se është i fuqishëm?

Vajza i përgjigjet:

- E pashë kur ngriti i vetëm një shkëmb që mezi e lëvizin dhjetë burra.

Baba e pyet vajzën:

- Mirë i fuqishëm, po nga ta dimë se është besnik?

Vajza i përgjigjet:

- Kur erdhëm në shtëpi, nuk deshi të ecte pas meje që unë të mos ndihesha keq. Kur flet me të, ai skuqet dhe nuk i ndan sytë nga toka.

Shuajbi u kthye nga Musai, që po bëhej gati të dilte, e i tha:

- Musa, kam një propozim për ty. Në qoftë se rri këtu e bëhesh ndihmësi ynë për tetë vjet, do të të martoj me njëren prej vajzave të mia e do të të mbaj si bir.

Po ndenje dhjetë vjet, kjo tregon mirësinë e bujarinë tënde.

Po unë nuk dua të të mbaj të lidhur, ti e di vetë. Po as mirësia, as bujaria ime, nuk ka për të të munguar.

Musait a.s. i qeshi fytyra. Ky propozim ishte dashamirësia e Zotit vetë!

Ai nuk ngurroi aspak dhe pranoi.

Ai u martua me vajzën e vogël dhe për dhjetë vjet me radhë i shërbeu Shuajbit.

Dhjetë vite të cilat i kaloi pranë Shuajbit ishin një periudhë shumë e rëndësishme në formimin e Musait a.s.

Musai a.s. në kodrën e shenjtë Tuva

Musai a.s. është peygamber i Zotit.
Edhe Shuajbi a.s. është peygamber i Zotit.
Musai a.s. kishte qëndruar te Shuajbi a.s. dhjetë vite.

Pas dhjetë viteve Musai a.s. largohet nga qyteti Medjen.
Musai a.s. dëshironte të kthehej në Egjipt.
Kaloi nëpër male e shkretëtira.

Në një natë të ftohtë Musai a.s. ishte në një kodrinë.
Papritmas nga lartë u pa një dritë që shkëlqente.
Musa a.s. i tha gruas së tij:
- Pusho pak deri sa të shkoj atje të shoh mos është ndokush, ta marr pak zjarr e pastaj të ngrohemi ose ndokush edhe na e tregon rrugën.

Kur shkoi Musai a.s. te ajo dritë e fortë dëgjoi një zë:
O Musa, Vërtetë unë jam Zoti yt.
Ti je në luginën e shenjtë Tuva.
Hiqi nallanet që i ke mbathur.

Musai a.s. filloi të frikohet, i hoqi nallanet dhe u përqendrua që të dëgjojë.

Atëherë dëgjoi përsëri fjalët:
Unë të zgjodha ty për peygamber, prandaj dëgjo mirë çka po të shpallet.
Vërtetë, vetëm unë jam Allahu, nuk ka Zot përpos Meje.
Mua më adhuro dhe fale namazin për të më kujtuar Mua.

Dy mrekullitë e Musait a.s.

Musai a.s. shkon në një kodrinë.
 Ajo kodrinë në shkretëtirë quhej Tuva.
 Aty Musai a.s. bisedoi me Zotin e Madhëruar.
 Zoti i Madhëruar e pyeti Musain a.s.:
 - Çka ke në dorë o Musa?

Musai a.s. iu përgjigj:
 - Kam shkopin me të cilin e përdori për dhentë.
 Me shkopin kryej edhe punë të ndryshme.

Zoti i Madhëruar i tha:
 - Hidhe atë ç'ke në dorë o Musa.

Kur e hodhi shkopin, ai u shndërrua në gjarpër të vërtetë.
 Musa a.s. filloi të frikohej.
 Zoti i Madhëruar i tha:
 - Mos u friko, por kape.

Pastaj Zoti i Madhëruar i tha Musait a.s.:
 - Fute dorën në xhepin tënd.
 Kur Musai a.s. e futi dorën në xhep, dora filloi t'i shndriste nga drita e bardhë.

Zoti i Madhëruar i tregoi Musait a.s. se këto dy mrekulli t'i ofrova që të shkosh te Faraoni sepse ai i kishte tejkaluar kufijtë.

Zoti i Madhëruar i tregoi Musait a.s. se këto dy mrekulli t'i ofrova që të shkosh te Faraoni për ta drejtuar në rrugë të drejtë.

Musai a.s. në Egjipt

Musai a.s. shkoi për në Egjipt te Faraoni.

Haruni është vëllai i Musait a.s.

Që të dy ishin Pejgamber.

Musai a.s. dhe Haruni a.s. u takuan në breg të lumit Nil.

Kur u takuan e përqafuluan njëri-tjetrin.

Pastaj Musai a.s. i tha vëllait:

- Eja të shkojmë tek Faraoni sepse Allahu na ka ngarkuar me këtë detyrë!

Musai a.s dhe Haruni a.s. shkuan te Faraoni dhe i thanë:

- Ne jemi pejgamberë, liroi Beni Israilët, mos i mundo.

Kthehu në rrugë të drejtë.

Faraoni i tha Musait a.s.:

- A mos ke ndonjë argument se vërtetë ti je pejgamber!?

Musai a.s. e gjuajti shkopin e ai u shndërrua në gjarpër,

Pastaj e nxori dorën nga xhepi e ajo shndriste si yll i shkëlqyer.

Faraoni me shokët e tij menduan se mos është magji.

Ata i ftuan magjistarët dhe caktuan një ditë që të tubohen njerëzit dhe të shohin se kush do të fitojë.

Erdhi dita kur u takuan magjistarët me Musën a.s.

Magjistarët i gjuajtën litarët.

Litarët dukeshin sikur të ishin gjarpërinj, por në të vërtetë nuk ishin gjarpërinj.

Musai a.s. e gjuajti shkopin.

Shkopi u shndërrua në gjarpër të vërtetë dhe i gëlltiti litarët që dukeshin si gjarpërinj.

Magjistarët kuptuan mrekullinë e Musait a.s. dhe ranë në sexhde e thanë:

- Ne besojmë në Zotin e të gjithë botëve.

Faraoni u zemërua dhe ju tha magjistarëve:

- Do të ju dënoj me një dënim të fortë pse besuat.

Kërcënim i Firaunit nuk ndikoi te magjistarët.

Magjistarët thanë:

- O Zoti ynë na jep durim.

O Zoti ynë na bën që të vdesim musliman.

Çdo vështirësi ka lehtësinë

Musai a.s dhe Haruni a.s. shkuan te Firauni.

Kur shkuan te Faraoni i thanë:

- Ne jemi pejgamberë, liroji Beni Israilët, mos i mundo.
- Kthehu në rrugë të drejtë.

Firauni nuk pranonte t'i lironte beni Israilët.

Për këtë arsye Zoti i Madhëruar i solli Musait a.s. mrekulli të shumta:

- Karkalecat bënin zhurmë tërë natën dhe nuk i linin të flenë.
- Bretkosat bënin zhurmë tërë natën dhe nuk i linin të flenë.
- Morrat u ngjiteshin në trup dhe nuk i linin të qetë.
- Gjaku iu paraqitej në ujë dhe nuk mundnin të pinë ujë.
- Nuk mund të flinin dhe të pushonin.
- Nuk mund të qëndronin pa ushqim.
- Nuk mund të jetonin pa ujë.

Të gjitha këto e detyruan Faraonin të dorëzohet.

Firauni i tha Musait a.s.:

- O Musa, merri Beni Israilët e largohu nga këtu, vetëm na lërë neve të qetë.
- Musai a.s. i mori Beni Israilët e u nis të largohej nga Egjipti.

Më pas Firauni prapë vendosi ta ndjek Musain a.s.

Përgatiti ushtrinë dhe u nis për ta zënë Musain a.s. dhe Beni Israilët.

Musai a.s. arriti në breg të detit, ndërsa Firauni me ushtrinë e tij e ndiqte pas.

Atëherë Zoti i Madhëruar i tha Musait a.s. që t'i bjerë detit me shkop.

Musai a.s. i ra detit me shkop, deti u çka në dysh.

Musai a.s. kaloi në anën tjetër të detit.

Firauni me ushtrinë e tij u nisën pas tij.

Kur arriti Faraoni në mes të detit.

Deti u bashkua dhe e përmbysi Faraonin me ushtrinë e tij.

Musai a.s. me Beni Israilët shpëtuan.

Shpërthimi i ujit nga guri

Një ditë prej ditëve, populli i Musait a.s. u gjend në gjendje shumë të vështirë.
U ballafaqua me krizë natyrore, saqë nuk kishte ushqim.
Përroskat dhe lumenjtë ishin shterur.
Kafshët kishin ngordhur.
Bimët ishin tharë.
Vdekja e merrte çdo ditë nga një qytetar.

Ata nuk kishin zgjidhje tjetër, pos të kërkojnë që Musai a.s. t'i lutej Zotit që të bie shi.
Musai a.s. e pranoi kërkesën e tyre dhe iu lut Zotit të Lartmadhëruar duke i ngritur duart
lart për të zbritur shi nga qielli.

Zoti e urdhëron Musain a.s. që me shkop t'i bie gurit.
Musai a.s. i bie gurit dhe menjëherë prej gurit kanë shpërthyer dymbëdhjetë burime.
Të gjithë pinin ujë, dhe të gjithë mahniteshin!

Kjo është fuqia e Allahu të Lartmadhëruar.
Me këtë Allahu i Lartmadhëruar ka dashur që të na mësojë se Ai është Sundimtari
absolut, Gjykuesi absolut, Caktuesi i çdo çështjeje.
Allahu i Lartmadhëruar me këtë ka dashur që të na mësojë se Ai është Gjykuesi absolut.
Allahu i Lartmadhëruar me këtë ka dashur që të na mësojë se Ai është Caktuesi i çdo
çështjeje.
Besimtari është krijesa më e lumtur në tokë, sepse ai ka besim dhe bindje të plotë në
Allahun e Lartmadhëruar dhe ka bindje të plotë në fuqinë e Tij.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

**“Dhe përkujto atëherë kur Musai a.s. kërkoi ujë për popullin e tij.
Dhe Ne i thamë: Bjeri me shkopin tënd gurit.
Ai i ra: Dhe menjëherë shpërthyen dymbëdhjetë burime.
Dhe secili fis e dinte vendburimin e tij.
Hani dhe pini prej furnizimeve të Allahut.
Mos u bëni shkatërrimtarë në fytyrën e tokës”.**

Shkopi dhe deti

Musai a.s. dhe Haruni a.s. kishin mbledhur izraelët dhe ishin larguar nga Firauni.
 Firauni me ushtrinë iu vu nga pas që t'i vriste.
 Musai a.s. kishte arritur në breg të Detit të Kuq.
 Nga larg, dukeshin flamurët e ushtrisë së Firaonit.
 Izraelët që ishin me Musain i pushtoi frika.
 Ishin momente shumë të rënda.
 Para kishin detin. Prapa ushtrinë armike.
 Nuk kishin as forca, as armë për të luftuar.

Musai a.s. i qetësoi duke u thënë.
 - Mos u trembni, Zoti i botëve është me ne, Ai do të ma tregojë rrugën.

Zoti e urdhëroi Musain:
 - Preke detin me shkop!

Sapo shkopi i Musait preku detin, ujërat e tij u ndanë më dysh.
 Hapet një rrugë mu në mes të detit.
 Musai a.s. nga para dhe Izraelitët nga pas, nisën të ecnin nëpër rrugën e hapur në det.
 Ishte një mrekulli e jashtëzakonshme!
 Dallgët shkrumbonin e hidheshin, por vetëm anë rrugës. Përgjatë kalimit, sikur i mbante një dorë e padukshme dhe ata as që i lagnin udhëtarët.
 Kur arriti Faraoni në breg të detit u ngri nga habia.
 Një tjetër mrekulli. Një rrugë kalimi, e thatë, mu në mes të detit!
 Në fillim u tremb, por pastaj ra pre e inatit dhe e zemërimit të vet. I urdhëroi të ndiqnin rrugën.
 Faraoni para dhe ushtria me kuaj nga pas, nisën të ecnin nëpër rrugën ku pak më parë kishte kaluar Musai a.s. me njerëzit e vet.
 Ushtria e Faraonit kishte arritur mu në mes të detit.
 Zoti e urdhëroi detin të kthehej në gjendjen e mëparshme.
 Faraoni dhe ushtria e tij gjigante gjendeshin në fund të detit.
Deti i kishte përpirë. As edhe një gjurmë, as nga faraoni, as nga ushtria e tij.

Karuni ka qenë prej popullit të Musait a.s.
 Ai ka qenë edhe prej familjes së Musait a.s..
 Ai e dinte Tevratin përmendësh.
 Kur e këndonte Tevratin, e këndonte me zë të bukur.
 Karuni e shtypte popullin e vet ngase kishte shumë pasuri.
 Karuni kishte aq shumë pasuri saqë një grup njerëzish mezi mund t'i mbanin çelësat e magazinave të pasurisë.

Populli i vet i tha:

- Mos u kreno aq fortë sepse Allahu nuk i do të shfrenuarit!

Musai a.s. i ka thënë:

- Dhe bën të mira, ndihmoju të tjerëve ashtu siç Allahu të ka bërë mirë ty, e mos bën të këqija në tokë.

Zoti Lartmadhëruar e urdhëroi që të japë 1 % zekat.

Karunit i dukej shumë.

Karuni jo vetëm që ka refuzuar ta japë zekatin, por u thoshte tjerëve:

- Musai çdo gjë që ju ka urdhëruar e keni dëgjuar, por tash mos e dëgjoni.

Atëherë Zoti i Lartmadhëruar i thotë Musait a.s. që të bëjë dua që të fundoset Karuni me tërë pasurinë e tij.

Musa a.s. u lut:

- Oj tokë fundose Karunin dhe pasurinë e tij.

Lutja e Musait a.s. është pranuar.

Karuni së bashku me pasurinë e tij është fundosur në tokë, për arsye se nuk e ka dhënë zekatin.

Karunin së bashku me pasurinë e ka mbuluar dheu për së gjalli, për arsye nuk i ka ndihmuar të tjerëve.

Karuni së bashku me pasurinë e tij është fundosur në tokë sepse nuk e ka dëgjuar urdhrin e Zotit.

Musai a.s. ka qenë peygamber.

Gjatë një udhëtimi është shoqëruar me Hidrin a.s.

Në atë udhëtim ka mësuar prej Hidrit çështje shumë interesante sepse Hidrit a.s. i është dhënë cilësia e mëshirës dhe dituria prej Allahut.

Duke udhëtuar Musai a.s. dhe Hidri arrijnë në një qytet.

Aty kërkojnë ushqim dhe vendstrehim.

Banorët ishin koprrac, ata as nuk u japin ushqim dhe as nuk i strehojnë.

Duke kaluar në anën tjetër të qytetit e shohin një mur të vjetër, i cili ishte duke u rrëzuar, e që rrëzimi i atij muri do t'i dëmtonte kalimtarët dhe do të rrezikonte gjendjen e banorëve.

Hidri a.s. i thotë Musaut a.s. që ta riparojnë atë mur.

Pasi që e riparojnë Musai a.s. i thotë:

- Po pasi e riparuam atëherë le të kërkojmë kompensim.

Hidri i thotë:

- Jo, nuk do të kërkojmë kompensim sepse murin e kam riparuar për arsye tjetër.

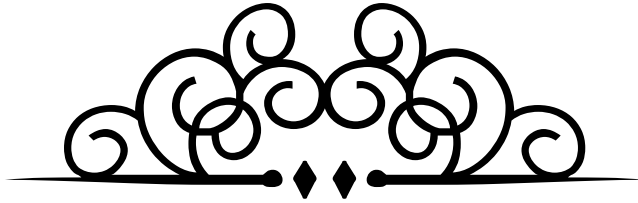
Arsyeja është se nën mur ishte vendosur një thesar i dy jetimëve.

Rrëzimi i atij muri do të zbulonte thesarin e tyre,

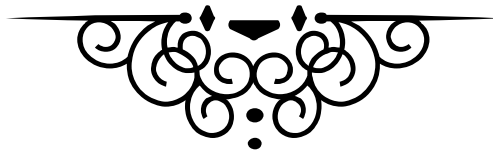
Atë thesar do ta merrnin ai popull koprrac. Kështu që pas riparimit, fëmijët jetimë do të rriten.

Pasi që të rriten Zoti do t'ua mundësojë atyre dy jetimëve që të arrijnë deri te zbulimi i atij thesari.

Muaji mars

Tregime nga Kur'ani dhe jeta e pejgamberëve

Shuajbi a.s. jetonte në qytetin Medjen.

Ky qytet merrej me bujqësi. Kishin kopshte të gjera dhe fryte të llojlojshme.

Ishin edhe tregtarë.

Mirëpo nuk e falënderonin Allahun.

Ky popull kishte vese të këqija. Prej veseve të këqija po i përmendim:

- Nuk e adhuronin Allahun.
- Nuk e falënderonin për të mirat e Tij.
- Ishin tregtarë tradhtarë.
- Kur shitnin e linin masën e mallrave mangët.
- Kur blinin, merrnin më shumë se sa u takonte.
- Ishin kriminelë, i pengonin udhëtarët, i ndalnin, i maltretonin dhe ua merrnin pasurinë.
- Talleshin me pejgamberin e Zotit.

Shuajbi, për t'i drejtuar në rrugën e drejtë u thoshte:

- O populli im, adhurojeni Allahun. Nuk ka zot tjetër përpos Tij.

Kur matni mos pakësoni as në masë, as në peshë.

Mos ia pakësoni njerëzve pasurinë e tyre, duke i tradhtuar.

Mos shkaktoni rrëmujë në tokë.

Populli i tij duke u tallur i thanë:

- O Shuajb, nuk po të kuptojmë asgjë çka po flet ti, ne e dimë se ti je i dobët në mesin tonë. E sikur të mos ishte farefisi i yt, ne do të të kishim mbytur me gurë.

Shuajbi a.s. iu tha:

- Unë dëshiroj vetëm mirë për juve. Unë jam i dërguar besnik për juve, dëgjoni urdhrat e Allahut dhe frikohuni prej dënimit të Tij.

Kokëfortësia e tyre prapë nuk dëgjoi por tha:

- Lëshoje prej qielli ndonjë dënim nëse e flet të vërtetën.

Shuajbi a.s. prapë me butësi u tha:

- Unë frikohem për juve se do të dënoheni siç është dënuar më herët populli i Nuhit, Hudit dhe Lutit.

Udhëheqësit e popullit i thanë Shuajbit a.s.:

- O Shuajb, ose do të të dëbojmë nga qyteti ynë ty me besimtarët ose do të të kthejmë në fenë tonë.

Kur Shuajbi a.s. përfundimisht e pa se nuk dëshirojnë të kuptojnë, iu lut Zotit ta dënojë atë popull.

Atëherë filloi një nxehtësi e madhe deri sa iu ngushtua frymëmarrja, iu djeg lëkura në trup, djersiteshin e djersët ishin të nxehta si vala.

Kështu vazhdoi shtatë ditë.

Në ditën e tetë e panë një mjegull të zezë.

Menduan se do të bjerë shi, por jo. Në vend të shiut mjegulla lëshonte zjarr, toka dridhej.

Nuk kishin mundësi të iknin, kështu që u shkatërruan të gjithë.

Shuajbi a.s. me besimtarët shpëtuam. Kështu Zoti i shpëton besimtarët e i shkatërron pabesimtarët.

Beni Israilët një kohë të gjatë jetuan nëpër shkretëtirë.
 Ata shpresonin se një ditë do të hynë në tokën e shenjtë të Palestinës.
 Në Palestinë jetonin amalikët.
 Pas disa betejave, amalikët kishin plaçkitur “arkën” në të cilin ishte Tevrati i Musës a.s.
 Beni israilët kërkuar prej pejgamberit të tyre Samvil që Zoti të ju dërgojë atyre një Mbret të fortë i cili do të fitonte kundër amalikëve.

Pejgamberi tha:

- A jeni të bindur se kur t’ju kërkohet të luftoni, ju do merrni pjesë në luftë pa ngurrim?

Ata u përgjigjën:

- E pse të mos luftojmë ne për rrugën e Zotit?

Na përzunë nga shtëpitë e nga tokat tona.

Njerëzit e fëmijët tanë u shpërndanë në katër anët e botës.

Pas pak ditësh, Pejgamberi i thirri sërish dhe u tha:

- Zoti shpalli Talutin mbret për ju.

Ata u shtangën dhe thanë:

- Pse të jetë ai mbreti ynë? Ai është i varfër. Ne e meritojmë para tij të bëhemi mbretër.

Pas këtyre fjalëve, Pejgamberi u tha:

- Vendimin për t’u bërë ai mbret, e dha Zoti. Ai i dha atij pushtet e dituri. Përveç kësaj, Zoti e bën mbret atë që Ai do.

Ata thanë:

- E si të besojmë ne se ai vërtet është zgjedhur mbret? Na duhet të shohim ndonjë mrekulli që ta besojmë këtë.

Pejgamberi tha:

- Arka e shenjtë që ka mbetur në dorë të armikut do kthehet sërish te ju. Melekët vetë do ua sjellin. Brenda arkës është Teurati dhe sendet e Musait e Harunit. Dhe kjo do jetë prova e mbretërisë së Talutit.

Të nesërmen, njerëzit u mbledhën në faltore për të dëshmuar mrekullinë.

Nisën të prisnin. Dhe, mrekullia ndodhi, para syve të të gjithëve.

Melekët po zbrisnin nga qielli arkën e shenjtë.

Kur panë me sytë e vet arkën që ua sollën melekët, atëherë ata e pranuan Talutin si udhëheqës.

Taluti udhëheqës

Taluti ishte udhëheqës i mirë.

E formoi ushtrinë e vet.

Shumë shpejt gjithçka ishte gati për luftë.

Përballë do kishin Xhalutin me ushtrinë e vet.

Xhaluti ishte një mbret shumë i fortë e luftëtar shumë i fuqishëm.

As burrat më të fortë nuk guxonin të ndesheshin me të.

Taluti bashkë me ushtrinë e tij u nisën për rrugë.

Kaluan shkretëtira pa fund, male të thepisura, lugina e gremina.

Ushtarët ishin tharë nga etja.

Taluti ishte i bindur të sprovonte besën e ushtarëve të vet, para se të niste atë betejë.

Taluti ishte i bindur të sprovonte vendosmërinë e ushtarëve të vet, para se të niste atë betejë aq të rëndësishme.

Ishte i detyruar t'i ndante ata që ishin trima e të vendosur nga frikacakët e burracakët.

- Pas pak do ndeshim një lum, – u tha ushtarëve.

- Ju nuk duhet të pini prej tij. Ata që do pinë ujë, nuk do vazhdojnë më rrugën me ne.

Në ushtri do të mbesin vetëm ata që nuk pinë ujë, ose vetëm ata që lagin buzën, pa pirë.

Ishte një provë shumë e rëndë.

Sapo arritën në lumë, shumica e ushtarëve u turrën dhe nisën të pinin sa mundnin.

Po këta nuk do vazhdonin më rrugën me ushtrinë e Talutit.

Taluti kishte zgjedhur një provë shumë të vështirë për ushtarët e vet. Atij i duhej të vërente se cilin e kishte ushtar të besës e cili ishte i pazoti për kushtet dhe urdhrat e rënda të luftës.

Shumë ushtarë e lanë në gjysmë të rrugës.

Taluti nuk u shqetësua, ishte i bindur se trimat e vërtetë janë me të.

Frikacakët e treguan veten.

Vërtet që ushtarët ishin pakësuar, por në një ushtri, më i rëndësishëm se numri i ushtarëve, patjetër që ishte besimi dhe guximi i tyre.

Sprovimi për luftë

Taluti ishte komandant i ushtrisë së Beni Israilëve.
U nis për në Palestinë.
Për të shkuar atje duhej të kalonte nëpër shkretëtirë.
Ushtria ishte e lodhur.
Ushtria ishte e etur për ujë.
Kaluan pranë një lumi.

Taluti u tha:

- Zoti do të ju sprovtojë me këtë lum.

Kush pi shumë ujë, nuk do të jetë në radhët e ushtrisë sime.

Kush pi ujë vetëm aq sa kapë grushti, ai do të jetë në radhët e ushtrisë sime.

Shumica pinë shumë ujë.

Pakica pinë ujë aq sa ishte e nevojshme.

Taluti mori këtë ushtri të vogël dhe u nis për luftë.

E dinte se ushtria e vogël dhe guximtare fiton ndaj ushtrisë së madhe joguximtare.

Davudi a.s. dhe Xhaluti

Ushtritë e Talutit dhe Xhalutit ishin përballë njëra-tjetrës.
 Taluti kishte vetëm një grusht ushtarë.
 Xhaluti kishte shumë ushtarë dhe ishin të armatosur.
 Kur panë një armik aq të fuqishëm përballë vetes, disa ushtarë të Talutit u trembën.
 Ata thanë:
 - Si do i mundim ne këta gjigantë?

Por të tjerët, të vendosur të luftonin e të fitonin, iu përgjigjën:
 - Ne jemi të bindur të luftojmë. Forcën na e jep besimi dhe vendosmëria që kemi.

Xhaluti u hodh në shesh i veshur i tëri me mburojë, me topuz në krah, shpatë e heshtë në dorë dhe kërkoi një trim nga ushtria e Talutit që të kishte guximin të ndeshej në duel me të.

Të gjithë ushtarët u frikësuan kur panë përballë Xhalutin gjigant.
 Asnjëri nuk mori guximin të hidhej të luftonte i pari.
 Ndërsa ushtarët shihnin njëri-tjetrin, Davudi i cili ishte djalosh, doli një hap para dhe shkoi pranë Talutit t'i kërkonte leje për t'u ndeshur me Xhalutin.
 Taluti e refuzoi kërkesën e tij. Ai ishte tepër i ri, pastaj nuk ishte ushtar i mirëfilltë, nuk dinte asnjë teknikë luftimi. Nuk kishte as armë. E vetmja gjë që kishte, ishte një shkop që mbante në dorë kur kulloste delet.
 Davudi kishte një zemër plot me besim të singertë te Zoti, që e bënte të besonte se ishte më i fortë se Xhaluti. A nuk ishte Zoti, burimi i mirëfilltë i çdo fuqie? Atëherë fare mirë, po të donte Ai, Davudi mund të fitonte mbi Xhalutin.

Davudi i shkoi prapë mbretit dhe i kërkoi leje për t'u ndeshur me Xhalutin.
 Mbreti u bind.
 Davudi doli në mejdan për t'u ndeshur me shkopin e vet në dorë, me pesë gurë dhe me një llastik.
 Xhaluti, që i ngjante një gjiganti prej hekuri, ishte i armatosur gjer në dhëmbë.
 Kur e pa Davudin ashtu pa armë, Xhaluti nisi të tallej e të qeshte.
 Davudi vuri një gur mu në llastik dhe mori shenjë fytyrën e armikut.
 Ai gur ra fiks në ballin e Xhalutit, duke e lënë atë top në vend.
 Trupi i stërmadh i Xhalutit ra në tokë pa jetë.

Davudi iu afrua, mori shpatën e tij dhe nxori një britmë triumfi.
 Kuptimi i kësaj ishte fundi i luftës.
 Kishin fituar.

Taluti dhe Xhaluti

Ishin dy grupe:

Njëri grup ishte grupi i të padrejtëve.

Grupi tjetër ishte i të drejtëve.

Grupi i të padrejtëve ishte me numër të madh të ushtarëve, me armatim të përsosur.

Grupi i të drejtëve ishte me numër të vogël të ushtarëve.

Xhaluti përfaqëson grupin e të padrejtëve.

Taluti përfaqëson grupin e të drejtëve.

Xhaluti u përball me disa ushtarë të Talutit.

Njerëzit kishin frikë.

Xhaluti ishte komandant i amalikëve në Palestinë.

Ai ishte i fortë dhe i rrezikshëm.

Kërkoj dyluftim para betejës.

Davudi a.s. ishte djalë i ri por guximtar, trim i pashoq.

Pranoi të dalë në dyluftim.

Davudi kishte besim të fortë ndaj Allahut.

E mori llastikun dhe shkoi për t'u përballur me Xhalutin.

Ai e goditi atë me shpejtësi në kokë dhe para se Xhaluti ta tërheq shpatën, ra në tokë dhe kështu Davudi e mbyti Xhalutin.

Pas këtij rasti, ushtria e Talutit fitoi kundër ushtrisë së Xhalutit.

Zoti i Madhëruar tregon në Kur'an:

“Me ndihmën e Allahut i thyen ata.

Davudi e mbyti Xhalutin.

Allahu i dha atij (Davudit) sundimin dhe urtësinë, dhe e mësoi atë për çdo gjë që dësh.

Dhe sikur Allahu të mos i mbronte njerëzit me disa prej disa të tjerëve, do të shkatërrohej toka.

Allahu është bamirës i madh ndaj njerëzimit.”

Davudi a.s.

Davudi a.s. ishte njeriu më i njohur i mbretërisë.

Dëshira e tij më e madhe ishte të përmendte Zotin xh.sh. me zërin e tij të mrekullueshëm.

Të lutej e të përgjërohej dhe t'i paraqiste Zotit si dhuratë falënderimet e mirënjohjen e vet të pafund të larë me lotët e përkushtimit.

Adhurimi i tij ishte pa fund, në çdo vend, në çdo kohë.

Ditë e natë ai përkujtonte Zotin, i magjepsur pas mrekullisë së krijimit.

Zoti xh.sh. ia zbriti Zeburin.

Davudi e lexonte Zeburin ditë e natë, duke përmendur Zotin pa ndërprerje.

Bashkë me këtë, Zoti i kishte dhuruar atij edhe plot aftësi të tjera të mrekullueshme.

Ai arrinte të kuptonte gjuhën e zogjve dhe të kafshëve.

Davudi i donte shumë të gjitha kafshët dhe sillej me ta me shumë dashuri.

Davudi i donte shumë të gjitha shpendët dhe sillej me ta me shumë dashuri.

I ushqente kur ishin të uritur, i shëronte kur ishin të sëmurë.

Zoti i dhuroi Davudit edhe shumë dituri. Dhe çdo çast falënderonte Zotin për këto mirësi të pafund që i kishte dhuruar.

Çdo çast e kalonte me përmendje e me adhurim, besimi i forcohej përherë e më shumë, dashuria e Zotit ishte gjithçka e tij.

Për të falënderuar Zotin për mirësitë që i kishte dhënë, ai një ditë agjëronte, një ditë jo.

Zoti i kishte dhuruar edhe një aftësi të re, të zbuste hekurin.

Në dorë një mburojë të mrekullueshme.

Ushtari që do vishte atë mburojë të formuar prej hallkave të vogla të përshkuara me njëra-tjetrën, edhe do mbrohej nga goditjet e armikut, edhe do lëvizte shumë lehtësisht.

Zoti e kishte mësuar të bënte mburojën më të mirë të kohës. Davudi a.s. menjëherë u përkul për falënderim.

Shpatat e tyre ishin të paafta për të depërtuar këto mburoja të çuditshme.

Një njeri që Zoti e do, bën që edhe njerëzit ta duan. Shumë shpejt, pas gjallesave e zogjve, edhe njerëzit nisën ta duan shumë Davudin.

Për ta ai u bë njeriu më i dashur.

Davudi a.s. pejgamber

Zoti i Madhëruar i kishte dhënë Davudit a.s. mençuri dhe dituri.
Zoti i Lartmadhëruar e ka mësuar Davudin a.s. për gjithçka.
Davudi a.s. kishte zë të bukur.
Kur e këndonte Zeburin, edhe pylli e dëgjonte me vëmendje.
Po ashtu edhe zogjtë e shpendët ndaleshin dhe e dëgjonin me vëmendje.

Përpos zërit të bukur, Davudi a.s. ishte edhe farkëtar i njohur.
Ai e lakonte hekurin pa e nxehur fare.
Ndërtonte mburoja të luftës dhe mjete luftarake.
Ishte prijës i njohur.

Ibrahimi a.s. ishte plakur.

Po ashtu edhe bashkëshortja e tij Sara ishte plakur.

Ibrahimi a.s. gjatë tërë jetës me këtë bashkëshorte nuk kishte pasur fëmijë.

Një ditë në shtëpinë e Ibrahimit a.s. shkojnë tre vizitorë.

Ibrahimi a.s. i donte shumë mysafirët.

Mysafirët e përshëndetën Ibrahimin a.s. me përshëndetjen e ngrohtë Islame:

- ESELAMU ALEJKUM.

Ibrahimi a.s. u gëzua shumë dhe me të shpejtë u përgatiti atyre një viç të majmë.

Ata tre vizitorë nuk ishin njerëz të rëndomtë, por ishin tre Melekët e Zotit:

Xhibrili, Israfil dhe Mikaili.

Melekët e Zotit janë të krijuara vetëm për adhurim, ata as nuk hanë as nuk pinë.

Kështu asnjëri prej tyre nuk iu afrua ushqimit.

Ibrahimi a.s. filloi të frikohet për shkak të mosngrënies nga ana e tyre.

Ndërsa ata i thanë:

- Mos u friko, ne jemi tre Melekët e Zotit, Xhibrili, Israfil dhe Mikaili.

Kemi ardhur të të përgëzojmë për një djalë.

Sara e cila ishte pranë tyre tha:

- E si të lindi unë tani kur unë jam plakë, e po ashtu edhe burri im plak!

Ajo u habit. Mirëpo, me të vërtetë ajo mbeti shtatzënë.

Lindi djalë të shëndoshë dhe e emëroi me emrin Is'hak.

Ky djalë u bë i ditur, i mençur, dhe pejgamber.

Ai i thërriste njerëzit të besojnë në një Zot.

Ai i udhëzonte njerëzit në punë të mira dhe në largim nga punët e këqija.

Ai i thërriste të besojnë në Ditën e Gjykimit.

Is'hakut a.s. i lindi një djalë të cilin e quajti Jakub.

Is'haku e donte shumë Jakubin dhe e luti Zotin e Madhëruar që të jetë djalë i bekuar.

Luti a.s. kishte virtyte të larta.
 Në çdo formë e luftonte të keqen dhe imoralitetin.
 Luti a.s. kishte vazhduar rrugën për në qytetin Sadum.
 Populli i këtij vendi kishin veti të këqija.
 Ndaleshin në rrugë dhe i maltretonin njerëzit.
 Ishin tradhtarë, nuk dëgjonin dhe ishin arrogant.
 Ishin të pamoralshëm sepse shejtani ua kishte hijeshuar rrugën e keqe e ata më shumë e donin errësirën se dritën e Zotit, më shumë e donin humbjen se udhëzimin.

Për këtë arsye, Zoti e dërgoi Lutin a.s. që t'i këshillojë, t'i udhëzojë në rrugë të drejtë.
 Ata i mbyllnin sytë e tyre, i mbulonin veshët e tyre dhe nuk dëgjonin.
 Jo vetëm se nuk dëgjonin, por përkundrazi vepronin edhe më keq e thoshin:
 - Nëse ti Lut nuk largohesh prej neve, ne do të dënojmë ty me dënim të dhimbshëm.

Zoti i Madhëruar kuptoi qëllimin e tyre.
 Dërgoi Melekët në formën e njeriut për t'i ndihmuar Lutit a.s.
 Kur arritën në shtëpinë e tij gruaja e Lutit a.s. menjëherë e njoftoi popullin për mysafirët e Lutit a.s.
 Ata me të shpejtë u vërsulën për në shtëpinë e Lutit a.s. për t'i keqtrajtuar mysafirët.
 Kur Luti a.s. i pa duke iu afruar shtëpisë së tij, u pikëllua shumë për mysafirët.
 U tha atyre lërinin të qetë, ata janë mysafirët të mi.
 Melekët kur panë se Luti a.s. brengosej për ta, i thanë:
 - O Lutë, merre familjen përpos gruas sate. Dhe para se të agojë dita nisu për t'u larguar nga ky qytet.
 Se ne jemi të dërguar prej Allahut për ta shkatërruar këtë popull të pamoralshëm dhe të pa drejtë.
 Para se të agojë dita, Luti a.s. u largua me familje.
 Atëherë filloi një dridhje e fortë e tokës saqë kodrat u bënë rrafsh për tokë.
 Filloi qielli të errësohet e në vend të shiut mbi ta ra rrebesh gurësh, saqë shtëpitë e tyre u shkatërruan plotësisht.
 Populli i Lutit a.s. u zhduk, ndërsa mbetën shtëpitë e shkatërruara dhe të zbrazëta.
Ky është argumenti se Zoti i shkatërron dhe i zhduk të pamoralshmit dhe të padrejtë.

Sulejmani është djalë i Davudit a.s.
Sulejmani a.s. e trashëgoi fronin e babait të tij – Davudit a.s.
Sulejmani a.s. ka qenë mbret dhe peygamber në të njëjtën kohë.
Zoti i Madhëruar i dha mençuri Sulejmanit a.s. qysh në fëmijëri.
Sulejmani a.s. bëri lutje:
O Zoti im, mi fal gabimet.
Më jep sundim të fortë çfarë nuk i ke dhënë askujt tjetër në botë.

Zoti i madhëruar ia pranoi lutjen.
Ia nënshtroi Sulejmanit a.s. erën.
Ia nënshtroi xhinët.
Ia mësoi edhe gjuhën e kafshëve.
Ia mësoi edhe gjuhën e të shpendëve.
Ia mësoi edhe gjuhën e insekteve.

Përpos kësaj, Sulejmani a.s. ishte i drejtë.
Ishte i dashur prej të gjithëve.
Sulejmani e falënderoi Zotin për këtë begati që iu ishte dhuruar.
Kush e falënderon Zotin, Zoti ia shton të mirat e Tij.

Ejubi a.s. ka jetuar në Siri.
Ishte i njohur si bamirës.
E kryente premtimin.
Vazhdimisht e falënderonte Allahun.
Ejubi a.s ishte durimtar i vërtetë.

Zoti i madhëruar i kishte dhënë shumë fëmijë dhe pasuri.
E falënderonte Zotin dhe i bënte sexhde vetëm Atij.

Pas një kohe ra në një sprovë të vërtetë.
I vdiqën fëmijët.
I humbi pasuria.
U dobësua, u sëmur shumë.
I mbeti shëndoshë vetëm zemra dhe gjuha.

Ejubi a.s. e kishte zemrën të mbushur me Iman.
Gjuha e tij e falënderonte Zotin pandërprerë.

Gruaja e tij i tha:
- Pse nuk e lutë Zotin që të ta kthej shëndetin?

Ejubi a.s. e pyeti:
- Sa vite jam i sëmurë?

Gruaja i përgjigjet:
- Shtatë vjet.

Atëherë Ejubi a.s. tha:
- Shtatëdhjetë vite kam qenë i shëndoshë e tani shtatë vjet jam i sëmurë.
Kam turp ta lus Zotin për këtë kohë kaq të shkurtë.

Ejubi a.s. dhe Shejtani

Ejubi a.s. ishte falënderues ndaj Zotit.

Shejtani kishte provuar ta largoj Ejubin a.s. nga falënderimi ndaj Zotit, mirëpo nuk ja kishte arritur.

Shejtani kërkoi nga Zoti të që ketë fuqi mbi Ejubin.

Allahu i tha shejtanit se do të të jap fuqi mbi trupin e tij, por të paralajmëroj që të mos i afroresh shpirtit të tij, sepse në të qëndron sekreti i besimit.

Të paralajmëroj që të mos i afroresh gjuhës dhe zemrës, sepse në të qëndron sekreti i besimit.

Ejubit a.s. i kishte humbur pasuria, i kishin humbur fëmijët, i kishte humbur edhe shëndeti, mirëpo veproi në të njëjtën mënyrë sikurse kur i kishte të tëra këto.

Shejtani një ditë paraqitet tek dhoma e Ejubit a.s. në formën e një udhëtari ku i thotë:

- Shkaku që ti je në këtë gjendje jam unë. Që të shërohesh hiq dorë nga durimi dhe ibadeti që bën.

Ejubi a.s. i thotë:

- Zhduku o i poshtër.

Unë e kam gjuhën me të cilën e falënderoj Zotin.

Unë e kam zemrën me të cilën e kujtoj Zotin.

Dhe kështu e përzë shejtanin nga dhoma e tij.

Shërimi i Ejubit a.s.

Ejubi a.s. kishte qenë i sëmurë për një kohë të gjatë.

Për të përkujdesej gruaja e tij.

Një ditë, përderisa gruaja e Ejubit a.s. ishte duke kërkuar ushqim për Ejubin a.s., shejtani u shndërrua në njeri dhe gruas së Ejubit a.s. i tha se ka ushqim vetëm nëse e ndërron bishtalecin për ushqim.

Gruaja e Ejubit a.s. pranoi dhe e ndërroi bishtalecin për ushqim.

E dërgoi ushqimin te Ejubi a.s.

Ejubi a.s. i tha se nuk do të hajë ushqim derisa të tregonte se ku e kishte marrë atë ushqim.

Ajo ia tregoi ngjarjen Ejubit a.s.

Ejubi a.s. i tha:

- Kur të shërohem do të të rrahë me njëqind shkopinj.

Nga ky moment Ejubi a.s. iu lut Zotit:

“O Zoti im, më është vështirësuar gjendja,

Jam në pikë të hallit.

E Ti je më i mëshirshmi i të gjithë mëshiruesve.”

Zoti i Madhëruar ia pranoi lutjen e i tha:

Bjeri me këmbën tënde (tokës)! Ja ky është një burim i ujit të ftohtë për larje dhe pirje.

Ejubi a.s. piu ujë dhe e pastroi trupin me ujë.

U shërua dhe u kthye i shëndoshë si në gjendjen e mëparshme.

Kur gruaja u kthye, nuk mundi ta kuptonte se si aq shpejt ishte shëruar.

Ejubi a.s. për ta kryer premtimin i mori njëqind thupra, i bashkoi, e me të gjitha i ra lehtë një herë gruas së tij.

Për atë që kishte duruar, prapë Zoti i Madhëruar e shpërbleu Ejubin a.s.

E furnizoi me fëmijë e pasuri.

Vazhdoi jetën i lumtur, duke falënderuar Zotin.

Vazhdoi jetën i lumtur duke i rënë në sexhde vazhdimisht Zotit të Madhëruar.

Junusi a.s. quhet edhe “DHENUN” – Shoku i Peshkut.

Jetonte në qytetin “Nino”.

Populli i tij ishte kriminel, e mohonin Allahun dhe i bënë shok Atij, ishin edhe të pamoralshëm.

Për këtë arsye, Zoti i Madhëruar ua dërgoi Junusin a.s. që t’i drejtojë në rrugë të drejtë, të besojnë vetëm Allahun, të pendohen për gabimet, të kërkojnë falje dhe t’i luten vetëm Allahut.

Populli nuk e dëgjoi, i refuzoi këshillat e tij.

Junusi a.s. pa pritur shumë, i hidhëruar u largua nga ai popull, shkoi pranë detit, aty kaloi një anije dhe hipi në të për të shkuar në një vend tjetër.

Duke lundruar anija, filloi mot i lig, erërat e forta, retë e zeza, shi i madh. Anija lëkundej, gati sa nuk rrëzohej.

Udhëtarët e anijes mendonin se ndonjëri është fatkeq dhe duhet të hidhet në det për t’u qetësuar deti dhe moti.

Kur e hodhën shortin, shorti ra në Junusin.

Ata e panë se Junusi ishte i lodhur dhe nuk ia prishën gjumin.

Edhe herën tjetër shorti ra në Junusin a.s.

Kur u zgjua Junusi a.s., e kuptoi se ai nuk është dashtë të largohet nga populli i tij aq lehtë, prandaj vetë u hodh në det.

Kur ra në det, e gëlltiti një peshk i madh, mirëpo Zoti i Madhëruar e urdhëroi peshkun që të mos e prish trupin e Junusit, por vetëm ta mbaj sikur në burg. Në burgun e barkut të peshkut, Junusi a.s. u lut:

LA ILAHE ILA ENTE SUBHANEKE IN-NIJ KUNTU MINE DHALIMINE.

“Nuk ka Zot tjetër përpos Allahut. O Zoti i im, Ty të takon lavdërimi, vërtetë kam qenë i padrejtë ndaj vetes sime.”

Zoti i Madhëruar e shpëtoi Junusin ashtu që peshku e nxori nga barku dhe e gjuajti në breg, të shëndoshë pa asnjë të metë.

Në anën tjetër populli i Junusit kishte rënë në sprovë.

Ishte tharë toka. Ishte shtjerrë uji, ishin tharë bimët.

Ata e kuptuan se kjo ishte për shkak se nuk e kishin dëgjuar Junusin a.s. dhe këshillat e tij.

Nuk dinin si t’i luteshin Zotit që t’ua falë gabimet e tyre.

I ndanë qengjat nga delet. I ndanë viçat nga lopët. I ndanë fëmijët nga nënat.

Kështu filluan të qajnë derisa erdhi Junusi a.s.

Kur erdhi Junusi a.s. u gëzuan dhe e mirëpritën dhe iu kthyen rrugës së drejtë.

Ashtu Zoti i Madhëruar i shpëtoi nga pikëllimi dhe vuajtjet dhe i shpërbleu me jetë të lumtur pa brenga dhe në qetësi.

Zoti i Madhëruar i ka zgjedhur: Ademin, Nuhin, familjen e Ibrahimit dhe familjen e Imranit prej të gjithë njerëzve.

Gruaja e Imranit ishte nga fisi fisnik.

Kujdesej për shtëpinë e shenjtë në Jerusalem.

Ajo dëshironte të lind një djalë që ai të kujdesej për shtëpinë e shenjtë.

Kur lindi vajzë e emëroi me emrin Merjem.

U lut te Zoti i Madhëruar që ta ruajë vajzën dhe pasardhësit e saj nga shejtani i mallkuar.

Përkujdesjen për vajzën e cila quhej Merjem e mori Zekerijai.

Zekerijai a.s. çdo ditë shkonte në shtëpinë e shenjtë për t'i dërguar ushqim.

Kur shkonte te Merjemja, dimrit shihte frytet e sezonit veror.

Kur shkonte te Merjemja, verës shihte frytet e sezonit dimëror.

E pyeste Merjemën:

- Prej nga këto pemë?

Merjemja i përgjigjej:

- Nga Zoti i Madhëruar. Ai furnizon këdo pa llogari.

Zekerijai a.s. e kuptoi se Merjemja ishte e furnizuar me pemë e perime prej Zotit të Madhëruar.

Ai kishte një dëshirë, që pas vete të ketë trashëgimtarë të mirë dhe të jetë pejgamber.

Për këtë Zekerijai a.s. u lut:

Zoti im, jam plakur, eshtrat më janë dobësuar, jam thinjur, mirëpo gjithmonë m'i ke pranuar lutjet. Më jep fëmijë që të jetë trashëgimtari im.

Zoti i Madhëruar ia pranoi lutjen e i tha:

O Zekerija, ti do të kesh një fëmijë i cili do të quhet Jahja.

Agjërimi i Zekerijait a.s.

Zekerijai a.s. e kuptoi se Merjemja ishte e furnizuar me pemë e perime prej Zotit të Madhëruar.

Ai kishte një dëshirë, që pas vete të ketë trashëgimtarë të mirë dhe të jetë peygamber.

Për këtë Zekerijai a.s. u lut:

Zoti im, jam plakur, eshtrat më janë dobësuar, jam thinjur, mirëpo gjithmonë m'i ke pranuar lutjet. Më jep fëmijë që të jetë trashëgimtari im.

Zoti i Madhëruar ia pranoi lutjen e i tha:

- O Zekerija, ti do të kesh një fëmijë i cili do të quhet Jahja i cili gjithmonë do të jetë i gjallë sepse ai do të vdesë në rrugën e Allahut.

Zekerijai a.s. tha:

- Po si të kem fëmijë, kur jam plak, por edhe gruaja ime është plakë.

Zoti i Madhëruar i tha:

- Po edhe ty të kam krijuar, e ti nuk ke qenë fare.

Zekerija a.s. i tha:

- Më jep ndonjë shenjë që ta di se me të vërtetë do të kem fëmijë.

Zoti i madhëruar i tha:

- Tri ditë mos fol me njerëzit, por vetëm tregoju me shenja që ta lavdërojnë Zotin e Madhëruar ditë e natë.

Kështu lindi Jahjai a.s.

Pejgamberi Jahja a.s. nuk u martua asnjëherë.

Gjithë jetën ia kushtoi adhurimit e rrugës së Zotit.

Gjithë kohën e kaloi duke u mësuar njerëzve besimin e adhurimin.

Jeta e tij kaloi sa në Palestinë, në Siri dhe në Jordani, duke ftuar pa pushim njerëzit të adhuronin Zotin e vetëm, të hiqnin dorë nga besimet pa themel e të përgatiteshin për Ditën e Gjykimit.

Luginat e Palestinës jehonin me zërin e tij, malet e Sirisë gjenin jetë me frymën e tij që kumbonte shpalljen.

Majat e Jordanisë përcillnin ftesën e tij drejt shkretëtirave paanë.

Jahjai a.s. e braktisi qytetin dhe nisi të jetonte një jetë prej eremiti nëpër male e shkretëtira.

Mbi trup mbante rroba të leshta.

Ushqimi i tij ishin gjethet e barishtet që gjente përreth, etjen e shuante me ujën e lumit.

Thërriste pa pushim njerëzit t'i afroreshin Zotit, se dita kur do dëshmohej gjithçka nuk do ishte aspak e largët.

I ftonte ata të pendoheshin për mëkatet e të ruheshin prej tyre, sepse kjo ishte rruga e drejtë.

Zëri i tij jehonte, gjithë ata që e dëgjuan thirrjen e tij, vrapuan ta dëgjonin nga afër fjalën e tij.

Moria e njerëzve që vinte ta dëgjonin ishte aq e madhe, sa ai u vendos në brigjet e lumit Jordan.

Vendi ishte Magtash. Ai vend ku Jahjai i ftonte njerëzit të pastroheshin prej mëkateve, lumi i Jordanit.

Pasi lante me ujën e lumit trupin e njerëzve që vinin të pendoheshin.

Pejgamberi Jahja a.s. i këshillonte ata të pastronin edhe shpirtin me lot e me përkushtim.

Me mijëra njerëz që vinin nga Jerusalemi, Eriha, Siria e nga anë e anës, u pastruan me duart e lumturuara të Jahjait a.s., e mbushën shpirtin me fjalët e tij.

Edhe malet, edhe shushurima e lumit e ruajtën si një legjendë historinë e Jahjait.

Dashuria e paanë e Jahjait kishte bërë fronin e vet në zemrat e gjithë njerëzve.

Sapo i dëgjonin zërin, njerëzit vraponin t'i përgjigjeshin ftesës së tij.

Ndonjëherë Jahjai flinte i uritur, pasi ua kishte dhënë gjithë ushqimin e vet kafshëve që i rrinin afër, por kjo nuk ishte aspak e rëndësishme për të, sepse urinë shpirtërore e shuante me adhurim, falje e lutje, ndaj urinë fizike as që e ndiente ndopak.

Net të tëra nuk flinte fare, por e kalonte gjithë kohën duke përmendur dashurinë e tij më të zjarrtë, për Zotin, e duke i shprehur Atij adhurimet pa fund mes lotëve, përkujtimit e falënderimit.

Sinqeriteti e dashuria që shprehnin fjalët e tij ndërsa u shpjegonte fenë njerëzve, ishin aq prekëse, aq të dëlira, sa menjëherë atyre u zbutej zemra e u rridhnin lot.

Fjalët e tij të singerta ishin një thirrje e shpirtit të tij plot dashuri.

Dëshmorja e Jahjait a.s.

Jahja d.m.th. dëshmor.

Dëshmorët janë të gjallë gjithmonë.

Ata kurrë nuk vdesin, sepse janë gjithmonë në kënaqësinë dhe mëshirën e Allahut.

Zoti i Madhëruar që në fëmijëri i ka dhënë Jahjait a.s. mençuri e i ka thënë:

O Jahja, lexo librin me përpikëri dhe me përkushtim.

Kape librin me të fortë e mos e lësho.

Jahjai a.s. u bë i dëgjueshëm ndaj Zotit të Madhëruar dhe ndaj prindërve.

Lexonte librin e shenjtë.

Gjykonte me të drejtë.

Ishte i njohur te populli dhe e respektonin.

Mbreti Hirodos e donte vajzën e vëllait të tij, sepse ajo ishte e bukur.

Pra, ajo vajzë mbretin e kishte axhë. Mirëpo mbreti dëshironte të martohet me të.

Kur shkuan njerëzit e pyetën Jahjain a.s. se a lejohet kjo martesë.

Jahja a.s. tha:

- Kjo është haram, rreptësisht e ndaluar.

Nëna e vajzës shkon te mbreti Hirodos e i thotë:

- Nëse dëshiron të martohesh me vajzën time, e dëshiroj kokën e Jahjait këtu.

Mbreti veproi ashtu, ai ishte i dehur.

Urdhëroi që ta mbytnin Jahjain a.s.

Kështu Jahjai a.s. ra dëshmor duke e mbrojtur ligjin e Zotit.

Zoti i Madhëruar i dënoi me dënim të fortë për krimin e tyre, mbretin, vajzën e vëllait të tij dhe Beni israilët.

Merjemja ishte në Mihrab.

I shkon Melaqja Xhibril e i thotë:

- Unë jam i dërguar prej Allahut që të të sjell një fëmijë të mençur.

Merjemja a.s. i tha Xhibrilit:

- Si të lindi unë fëmijë kur kurrë nuk më ka prekur njeri?

Xhibrili i tha:

- Kështu do të jetë, që të jetë shembull dhe shenjë për gjithë njerëzimin, se Zoti i Madhëruar krijon njerëzit dhe jep shpirtrat.

Kur lindi Isai a.s., u tubua populli e i thanë Merjemes:

- Si ke lind kështu?

Merjemja me shenjë tregoi nga fëmija.

Populli i tha:

- Si të flasim me fëmijën në djep?

Isai a.s. në atë moment tha:

Unë jam rob i Allahut. Zoti i Madhëruar më ka bekuar.

Më ka bërë peygamber, do të më jep librin.

Më ka porositur që të falem dhe të jap zekatin derisa të jem gjallë.

Zoti i Madhëruar kur dëshiron të bëhet një punë, vetëm thotë bëhu dhe ajo bëhet menjëherë.

Isai a.s. në rininë e tij

Isai a.s. i thërriste njerëzit të besonin vetëm në Allahun.

Beni Israilët i thanë:

- Na sjell argumente, të besojmë.

Isai a.s. tha:

- Më sillni baltë.

Kur ia sollën baltën, e formoi zogun prej balte, i fryu dhe me lejen e Allahut zogu fluturoi menjëherë.

Pastaj Isai a.s. tha:

- Më sillni një të verbër.

Kur ia dërguan njeriun e verbër, vetëm e preku dhe me lejen e Allahut i erdhi shikimi.

Pastaj tha:

- Ma sillni të vdekurin.

Ia dërguan të vdekurin dhe me lejen e Allahut e ngjalli.

Pastaj Isai a.s. tha:

- Unë jam në gjendje që ta dijë çka hani, çka pini dhe çka flitni nëpër shtëpitë tuaja.

Populli i tha:

- Kjo është e pamundur.

Të nesërmen Isai a.s. i tregoi secilit veç e veç çka kishte ngrënë, çka kishte pirë dhe çka kishte folur në shtëpinë e tij.

Edhe pas të gjitha këtyre mrekullive prapë nuk besuan.

Atëherë Isai a.s. tha:

- Cilët janë ndihmëtarët e Allahut?

Havarijunët thanë:

- Ne jemi ndihmëtarët e Allahut. Dëshmo se ne jemi muslimanë.

Sofra e Isait a.s.

Isai a.s. me Havarijunët ishin duke kaluar nëpër shkretëtirë.

Havarijunët thanë:

O Isa, biri i Merjemes, a mundet Zoti yt të na e zbres një sofër me ushqime prej qielli?

Isa a.s. tha:

- Keni frikë Allahun, nëse jeni besimtarë!

Ata thanë:

- Ne dëshirojmë që të hamë nga ajo sofër, e të na qetësohen zemrat.

Isai a.s. tha:

- O Allah! O Zoti ynë! Na zbrit neve një sofër nga qielli, që të jetë festë për të parët e bashkëkohësit tanë dhe për ata pas nesh, dhe le të jetë mrekulli prej Teje, dhe na ushqe se ti je Furnizuesi më i mirë!

Allahu xh.sh. i tha Isait a.s.:

“ Unë do t’ua zbres sofrën, por kush nga ju pas kësaj, nuk beson, Unë do ta dënoj atë me një dënim, dënim me të cilin nuk do ta dënoj askënd në botë.”

(Isai a.s. filloi të qajë)

Në ato momente njerëzit me arrogancën e tyre, zunë duke thënë:

- Shikoni, po qan se nuk arrin dot të plotësoj kërkesën tonë.

Pa pritur në kupën e qiellit shfaqen dy re të cilat afroheshin dalëngadalë.

Pasi u afruan në një distancë të afërt, mes dy reve, ndër sy të njerëzve filloi të shfaqet sofra.

Për një moment nuk e besuan, deri sa u bë e qartë se Allahu i Madhëruar e zbriti nga qielli sofrën me ushqime.

Sofra iu afrua Isait a.s., e ajo ishte e mbuluar me një mbulesë të bardhë.

Isai a.s. filloj ta zbulonte ngadalë. Gjatë zbulimit Isai a.s. thoshte:

“Në emër të Allahut, Furnizuesit më të mirë!”

Të gjithë njerëzit prisnin më kërshtëri të shihnin se çfarë ka në sofër.

Në sofër ndodheshin shtatë kuleç dhe shtatë peshq, ka pasur edhe disa fruta.

Isai a.s. i lutej Allahut të Madhëruar duke thënë:

O Allah, bëje këtë mëshirë e begati, e jo ndëshkim.

Ushqimi nga Sofra e Zotit

Isai a.s një ditë bëri një lutje.
Lutja e tij ishte që Zoti t'i zbresë nga qielli një sofër me ushqime.
Zoti ia zbriti një sofër nga qielli.
Në atë vend ku zbriti sofra ishin mbi treqind veta.

Pas zbulimit total të sofrës, Isai a.s. iu drejtua të pranishmëve:
- Urdhëroni, hani!

Në këtë moment, të pranishmit thanë:
- Vazhdo ti i pari.

Isa a.s. tha:
- Po ju jeni ata që e kërkuat këtë!
Në sofër ndodhej ushqim i mjaftueshëm
Isai a.s. duke e parë se të pranishmit nuk po merrnin nga ushqimi i sofrës, urdhëroi që ky ushqim t'u shpërndahet të varfërve, të sëmurëve, të ngratëve.
Të gjithë ata të sëmurë që u ngopën nga ushqimi i sofrës, u shëruan nga sëmundjet.
Më pas ajo filloi të zbriste në krye të çdo dy ditëve.

Isai a.s. i urdhëroi njerëzit që nga sofra të hanë vetëm të varfrit, të dobët, e jo edhe të pasurit.
Pas kësaj ngjarjeje në njërin anë shtohet dashuria dhe respekti ndaj Isait a.s.
Në anën tjetër shtohet frika dhe urrejtja ndaj tij.

Ata që refuzuan, kur e shikuan një gjë të tillë shprehën pendimin e tyre.
Sofra vazhdonte të zbriste çdo të dytën ditë dhe në të hanin të varfrit dhe çdo kush që dëshironte.

Përfundimi i Isait a.s.

Isai a.s ishte Pejgamber.
 Zoti i dha shumë mrekulli mbinatyrore.
 Jehuditë nuk e besonin asnjë prej mrekullive të Isait a.s.
 Jo vetëm që nuk u besonin, por vendosën që ta mbysin Isain a.s.

Havarijunët, të cilët ishin shokë të Isait a.s. e ruanin nëpër shtëpitë e tyre.
 Njëri prej shokëve të Isait a.s. quhej Jehudha.
 Jehudha i përngjante shumë Isait a.s.
 Një ditë, përderisa ai ishte në shtëpi, jehuditë i shkuan Jehudhës.
 Jehuditë e kapën Jehudhën.
 Menduan se është Isai a.s.
 E kryqëzuan dhe e gjuajtën me gurë derisa vdiq.

Zoti i Madhëruar në Kur'an thotë:
As nuk e kanë mbytur.
As nuk e kanë kryqëzuar.
Vetëm iu është dukur atyre (se është Isai por ai faktikisht nuk ka qenë Isa).

Isai a.s. kishte shpëtuar nga tradhtia e Jehudëve.
 Zoti i Madhëruar në Kur'an thotë:
O Isa, Unë do të të vdesë ty, dhe do të të marr pranë vetes dhe do të shpëtoj nga ata që nuk besojnë.

Besimtari i sures Ja Sinë

Allahu i Lartmadhëruar i ka dërguar në një vend prej vendeve dy pejgamberë.
 Mirëpo ata nuk i pranuan.
 Allahu i përforcon ata dy me të tretin për t'iu ndihmuar në thirrje.
 Mirëpo urrejtja dhe mospranimi vetëm se u shtua edhe më shumë.
 Në atë mes paraqitet një besimtar i vendosur.
 Besimtari e donte Allahun dhe të Dërguarit e Tij.
 Ai lajmërohet nga fundi i qytetit me përgjigje pozitive dhe krenarie.
 Allahu i Lartmadhëruar tregon për të se ai tha:
 “- O populli im, dëgjoni dhe pasoni të dërguarit!
 Pasoni ata, të cilët prej juve nuk kërkojnë kurrfarë shpërblimi! Dhe ata janë në rrugë të drejtë.
 E përse unë të mos adhuroj Atë, i Cili më krijoi dhe te i Cili do të ktheheni. A të adhuroj zota në vend të Atij?
 E kur i Mëshirshmi dëshiron të më sjell ndonjë të keqe, ndërmjetësimi i tyre nuk mund të më bëj kurrfarë dobie, dhe ata kurrsesi nuk mund të më shpëtojnë.
 Unë atëherë do të isha në humbje të qartë.
 Unë e besoj Zotin tuaj, prandaj dëgjomëni mua.”
 Atij, lëre që nuk ia morën fjalën parasysht, por edhe e mbytën.

Por prapë se prapë ishte ai që fitoi.
 “Atij i është thënë:
 - Hyr në xhenet.”

Ai (klithi):
 “O mjerë për popullin tim.
 Sikur ta dinte se Zoti im më fali mua.
 Më bëri prej të nderuarve dhe të respektuarve.”

Ishte një mbret i cili e kishte një magjistar.

Kur magjistari e arrin pleqërinë, i thotë mbretit:

- Jam plakur shumë, andaj më dërgo një djalosh (të ushtrisë tënde) që t'ia mësoj magjinë.

Ai ia dërgon një djalosh për ta mësuar magjinë.

Djaloshi duke shkuar te magjistari në mes të rrugës e takon një plak të ditur.

Ulet pranë tij.

Bisedon për pak kohë dhe i pëlqejnë fjalët e tij. Kështu që ai e bën rregull që çdo herë kur të shkojë te magjistari të ndalet te plaku i ditur. Kështu që ai vazhdimisht vonohej.

Kur shkonte i vonuar te magjistari, magjistari e rrihte.

Ai ankohet te plaku i urtë.

Dijetari i thotë:

- Nëse frikësohesh se të rrahë magjistari, thuaj atij se të ka vonuar familja.

Nëse frikësohesh prej familjes tënde, thuaju se të ka vonuar magjistari.

Derisa ai vazhdonte mësimin, në mes të një ruge sheh një shtazë të madhe e cila i kishte bllokuar njerëzit.

Djaloshi thotë:

- Sot do ta kuptoj se a më i vlefshëm është dijetari apo magjistari! E merr një gur dhe thotë:

O Zoti im, nëse veprimet dhe qëllimet e mistikut janë më të mira dhe më të dashura tek Ti se të magjistarit, mbyte këtë shtazë prej duarve të mia dhe le të lirohen njerëzit.

E gjuan gurin dhe shtaza mbytet dhe njerëzit lirohen.

Pas kësaj ngjarjeje shkon te dijetari dhe ia tregon ngjarjen.

Dijetari i thotë:

O djalosh, prej tani e tutje ti je më i vlefshëm dhe më i ditur se unë.

Por, unë kam një ndjenjë për ty se ti do të sprovohesh me një sprovë të madhe.

E nëse sprovohesh mos më trego.

Djaloshi me anë të lutjeve i shëronte njerëzit nga sëmundjet siç ishin: lepra, verbëria dhe prej çdo sëmundje tjetër.

Një shok i mbretit ishte verbëruar. I verbëti kishte marrë shumë e shumë shpërblime.

Shkon te djaloshi dhe i thotë:

Të gjitha këto shpërblime janë për ty nëse më shëron dhe më kthehet shikimi.

Djaloshi i thotë:

- **Unë nuk e shëroj askënd, por Zoti është Ai i Cili shëron. Nëse ti beson në Zotin dhe i lutesh Atij, Allahu do të të shërojë.**

Ai besoi në Zotin dhe Allahu e shëroi.

I verbëri të cilit i kishte ardhur shikimi shkon te mbreti, ulet pranë tij.

Mbreti e pyet:

- Kush të shëroi dhe t'u rikthye shikimi?!

Ai i përgjigjet:

- Zoti im!!

Mbreti i thotë:

- A ka zot tjetër pos meje?!

Ai i përgjigjet:

- **Zoti im dhe i yti është Allahu.**

Mbreti i urdhëron parinë e tij për ta dënuar dhe torturuar derisa detyrohet të tregojë për djaloshin.

Shkojnë e marrin djaloshin, e sjellin para mbretit.

Mbreti i thotë:

- O djalosh, ti ke arritur në shkallë të lartë të aftësisë si magjistar, saqë po i shëron të verbrit dhe të zgjebosurit, dhe shëron e shëron...

Djaloshi i thotë:

- **Unë nuk e shëroj askënd, por Allahu shëron.**

Pastaj mbreti e prangos dhe e dënon, e torturon derisa i tregon për dijetarin.

Shkojnë dhe e sjellin dijetarin para mbretit.

Mbreti i thotë:

- Largohu nga feja jote dhe kthehu në fenë tënde të mëparshme, kthehu në idhujtari.

Dijetari refuzon.

Mbreti urdhëron të marrin një sharrë, dhe ia vendosin sharrën në qafë dhe e ndajnë në dysh.

Pastaj e marrin ish shokun.

I thonë:

- Largohu nga feja jote dhe kthehu në fenë tonë.

Ai refuzon.

Ia vendosin sharrën në qafë, kështu që edhe atë e ndajnë në dysh.

Pastaj e marrin djaloshin dhe i thonë:

- Largoju nga feja jote. Djaloshi refuzon.

Mbreti iu thotë disa shokëve:

- Merreni dhe dërgojeni në një kodrinë të lartë dhe nëse largohet nga feja e tij kthejeni të shpëtuar, e nëse jo, hidheni.

Kur arrin në lartësinë më të madhe, ai thotë:

- O Zoti im! Vepro si të duash!.

E hodhën prej lartësisë më të madhe të kepit, ndërsa ai pa kurrfarë lëndimi, me këmbët e tij shkon te mbreti.

Mbreti i thotë:

- Si kanë vepruar shokët?

Djaloshi i thotë:

- Më ka mjaftuar Allahu, i Cili më ka shpëtuar.

Pastaj mbreti iu thotë disa tjerëve:

- Merreni, hipeni në një anije dhe kur të arrini në mes të detit pyeteni, nëse largohet prej fesë së tij kthejeni, e nëse jo, hidheni në det.

Ata shkuan. Ai prapë (para se të hidhej në det) thotë:

- O Zoti im, vepro si të duash!

E hedhin prej anijes për ta fundosur. Ai në këmbët e tij, pa kurrfarë lëndimi shkon te mbreti dhe mbreti i thotë:

- Si kanë vepruar shokët e tu me ty?

Djaloshi i përgjigjet:

- Më ka mjaftuar Allahu.

Pastaj djaloshi i thotë mbretit:

- Ti nuk mundesh të më mbysësh derisa të veprosh çka të urdhëroj unë.

Mbreti i thotë:

- Po çka është ajo?

Djaloshi i thotë:

- T'i tubosh njerëzit në një vend, të më kryqëzosh, të më lidhësh për një lis, pastaj ta marrësh një shtizë, ta vendosësh në hark, e pastaj ta tërheqësh shtizën duke thënë:

Në emër të Allahut, i Cili është Zot i djaloshit, pastaj të gjuash.

Nëse vepron kështu, ke për të më mbytur.

Mbreti i tuboi njerëzit në një vend dhe e lidhi djaloshin për një trup të një lisi, e mori shtizën, e vendosi në hark dhe tha:

Në emër të Allahut, Zotit të djaloshit, dhe e hodhi shtizën.

Shtiza i bie në kraharor, e ai e vendosi dorën në shtizë dhe vdiq.

Për këtë arsye njerëzit thanë:

Besojmë në Zotin e djaloshit! Besojmë në Zotin e djaloshit! Besojmë në Zotin e djaloshit!

Shkojnë dhe i thonë mbretit:

- A po e sheh çka po thonë? Prej Zotit po të tërhiqet vërejtja. Njerëzit, populli tashmë veçse ka besuar.

Mbreti urdhëroi të hapej një hendek dhe në mes të hendekut të ndizej një zjarr i madh, dhe thotë:

- Kush nuk kthehet prej fesë së tij hidheni, dhe ashtu ndodhi.

Derisa i vjen radha një gruaje, e cila e kishte fëmijën e saj në gji.

Asaj i vjen shumë vështirë për shkak të foshnjës së saj. Foshnja i thotë nënës:

Oj nëna ime, duro se nuk ka dyshim se ti je në rrugë të drejtë.

Peshkuesit e së shtunës

Midis Egjiptit dhe Medinës, në bregun e Detit të Kuq, jetonte një popull.

Është quajtur “As’habi sebt”, që do të thotë “Populli i të shtunës”.

Kjo, sepse ditën e shtunë, këta nuk bënin gjë tjetër veç adhurimit, për shkak se punët e tjera veç adhurimit atë ditë ishin të ndaluara.

Ata i kishin dhënë fjalën edhe Davudit a.s., se në këtë ditë nuk do të gjuanin peshk.

Mirëpo, shejtani ua prishi mendjen duke u thënë:

- Juve nuk ju është ndaluar gjuetia, por të ngrënë!

Ditët e shtuna peshku shtohet, kurse ditët e tjera pakësohet.

Prandaj, pëshpëritja e shejtanit, e joshi një grup prej tyre.

Populli u nda në tre grupe:

Grupi i parë, nuk iu bind urdhrin të Allahut dhe vazhduan të gjuajnë peshk.

Më pas, ata edhe hëngrën vetë, edhe shitën.

Këta e hidhnin rjetën të shtunën dhe e nxirrnin të dielën.

Grupi i dytë, megjithëse nuk u treguan të pabindur dhe nuk peshkuan ditën e shtunë, ata vetëm heshtën përballë atyre që e thyen urdhrin hyjnor, duke mos i këshilluar e qortuar.

Grupi i tretë, e zbatuan urdhrin hyjnor që u erdhi dhe i këshilluan e qortuan.

Ata që u treguan të bindur, atyre që heshtnin u thanë se nuk po vepronin drejtë.

Pra, ata u përpoqën të urdhëronin në të mirë.

Ata që heshtnin, këtyre që urdhëronin për mirë, u thoshin:

- Përse e këshilloni popullin që Allahu do ta zhdukë ose do ta ndëshkojë ashpër?!

Kurse ata që urdhëronin për të mirë, u përgjigjeshin:

- Për t’u arsyetuar para Zotit tuaj dhe për t’i ruajtur ata nga mëkatet!

Më vonë, këta që heshtën ndaj gjynaheve të tyre, ngritën një mur ndarës ndërmjet pjesës së pabindur, me qëllim që të mos i prekte fatkeqësia e cila do t’u binte atyre.

Pas një farë kohe, në anën tjetër të murit zërat e njerëzve u prenë.

Kur ç’të shohin, pjesa e pabindur qenë kthyer të gjithë në majmunë brenda një nate!

Ata filluan të vijnë vërdallë me pamje majmuni, të zyrtë e të pashpresë dhe, pas tri ditësh vdiqën të gjithë.

Allahu i Madhëruar thotë se kjo ndodhi është një mësim për njerëzit.

Allahu i Madhëruar, ata që me këmbëngulje u treguan të pabindur, në fillim i ktheu në majmunë, pastaj i shkatërroi.

Të strehuarit në shpellë

Në një kohë prej kohëve ishte një mbret i keq.
 I gjithë populli së bashku me mbretin besonin në shumë zota.
 Disa djelmosha besonin në një Zot.
 Këta e mbanin besimin e fshehtë.
 Zoti i kishte udhëzuar në rrugën e drejtë.
 Ua kishte forcuar zemrat dhe ua kishte larguar frikën.
 Kur mbreti e kuptoi për djelmoshat, ai urdhëroi që ata të burgosen dhe të maltretohen.
 Në mal ishte një shpellë, andaj ata vendosën të strehohen tek shpella.
 Gjatë rrugës për në shpellë u takuan me një bari besimtar i cili rrinte me qenin e tij.
 Bariu u kërkoi atyre që të bashkohej me ta në udhëtim.
 Djelmoshat pranuan, e gjithashtu edhe qeni i bariut iu bashkëngjit atyre.
 Kur ata arritën në shpellë, ranë të flenë. Ata kanë fjetur 309 vite.
 Disa mendonin se ata kanë ikur prej shteti, disa mendonin se ndoshta mbreti i ka mbytur. Pas shumë viteve erdhi një mbret, i cili ishte besimtar, e edhe populli u bën krejt besimtarë.
 Pas 309 viteve, ata djelmosha u zgjuan nga gjumi dhe filluan të shikonin rreth vetes.
 Njëri prej tyre pyeti: Sa kemi qëndruar në gjumë?
 - Dy-tre prej tyre u përgjigjën: - Më duket se kemi fjetur një ditë të tërë apo ndoshta më pak se një ditë.
 Dy-tre veta pohuan: - Zoti e di më mirë se sa kemi fjetur.
 Njëri tha: - Le të mendojmë pak për ushqimin, si thoni që njëri nga ne të marrë ca para me vete dhe të shkojë në qytet për të na blerë ushqim.
 Njëri prej tyre shkoi që të blej ushqim.
 Kur shkoi ai, u çudit, populli ndryshe, vendbanimi ndryshe. Pastaj shkoi dhe i tha njërit: - Më jep ushqim. Kur ja dha paratë, atëherë shitësi u çudit kur i pa monedhat që përdoreshin 300 vite më parë.
 Shitësi shkoi tek mbreti dhe e lajmëroi për një djalosh të çuditshëm, i cili përdorë monedha tepër të vjetra. E morën djaloshin dhe e dërguan te mbreti. Mbreti e pyeti atë djaloshin: - Kush je ti?
 Ai djaloshi iu përgjigj se si e kishte emrin.
 Atëherë e kuptuan se ky djalosh është njëri prej atyre që kishin humbur kah moti dhe për të cilët ishin thurë shumë legjenda.
 Mbreti së bashku me popullin shkuan për t'i takuar djelmoshat dhe për ta parë me sytë e tyre këtë mrekulli të madhe të Zotit.
 Djaloshi u tregoi shokëve të tij se çfarë kishte ndodhur, se kishin fjetur mbi 300 vite.
 Djelmoshat e panë se ishin bërë pjesë e një mrekullie të Zotit.
 Ata e falënderuan Zotin për nderimin që ua kishte bërë duke i shpëtuar nga zullumqarët dhe duke i bërë argument për tjerët.
 Ata u gëzuan kur panë me sytë e tyre se si vendi nga ku kishin ikur dikur, tashmë ishin bërë të gjithë musliman, madje edhe mbreti ishte musliman.
 Nga dashuria e madhe ndaj Allahut ata më nuk dëshironin të jetonin, por e dëshironin takimin me Zotin sa më shpejt, andaj Allahu ua morri shpirtin atyre menjëherë.
Kështu Zoti i shpërblen punëmirët.

Mendjemadhi dhe besimtari i varfër

Ishin dy njerëz.

Njëri prej tyre i kishte dy kopshte nga rrushi dhe ato ishin të rrethuara me hurma.

Në mes atyre dy kopshteve kishte bimë të tjera.

Të dy kopshtet jepnin frutat e veta pa munguar prej tyre asgjë.

Në mesin e kopshteve rridhte një lumë.

Ai kishte edhe pasuri tjetër, por ishte pabesimtar.

Një ditë prej ditëve ky u takua me fqinjin e tij besimtar e i tha:

- Unë kam pasuri më shumë se ti, e kam edhe krah më të fortë!

Hyri në kopshtin e vet (e me besimtarin për dore), po duke qenë dëmtues i vetes (duke mos besuar dhe duke u krenuar) tha:

Unë nuk mendoj se kjo do zhduket!

Dhe nuk besoj se do të ndodhë Dita e Gjykimit.

Nëse bëhet që të kthehem te Zoti im, pa dyshim se do të gjej ardhmëri edhe më të mirë se kjo.

Pas kësaj besimtari i tha:

- A e mohove Atë që të krijoi ty nga dheu, pastaj nga një pikë uji, pastaj të bëri njeri të plotë?

Por për mua, Ai Allahu është Zoti im, e Zotit tim unë nuk i bëj shok askënd!

E pse ti kur hyre në kopshtin tënd nuk the:

Ma shaell llah, la kuvvete il-la bil-lah.

(Allahu çka do, bëhet, s'ka fuqi pa ndihmën e Tij).

Nëse ti më sheh mua se unë kam më pak se ti edhe pasuri edhe fëmijë. Po unë shpresoj se Zoti im do të më japë edhe më të mirë se sa kopshti yt, e këtij tëndit t'i shkaktojë fatkeqësi nga qielli, e të gdhijë tokë e zhveshur.

Ose të gdhijë uji i saj i shterur, e ti kurrsesi nuk mund ta gjesh atë!

Dhe vërtet, u shkatërruan frutat e tij.

Ai filloi të rrahë shuplakat për atë që kishte shpenzuar në të, e ajo ishte rrënuar në kulmet e saj dhe thoshte:

O i mjeri unë, të mos i kisha bërë Zotit tim shok askënd!

Banorët e Sebeit

Ka qenë një vend i quajtur Sebe.
 Mbi atë vend buronte ujë.
 Uji tubohej në mes dy kodrave.
 Banorët e ngritën një pendë.
 Pastaj ujin e tubuar e shfrytëzonin për pije dhe ujitje të pemëve dhe perimeve.
 Pemët dhe perimet ishin aq shumë të mira saqë nuk mund të përshkruhen.
 Kur rriteshin pemët dhe perimet, atyre nuk u binte asnjë krimb, asnjë mushkonjë, asnjë mizë, asgjë që t'i dëmtonte.

Në livadhe nuk kishte asnjë akrep dhe asnjë gjarpër.
 Gruaja e merrte torbën e vendoste mbi kokë dhe ecte, duke ecur pema i binte në të pa u lodhur fare.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“Populli Sebe pati një begati në vendbanimin e vet: Kishin nga të dy anët kopshte, nga ana e djathtë (e luginës) dhe nga ana e majtë. (U thamë) Hani nga begatitë e Zotit tuaj dhe falënderojuni Atij. Qytet i mirë dhe Zot mëkatfalës.”

Po ata i kthyen shpinën Allahut.

E Ne e lëshuam kundër tyre rrjedhën e pendës dhe dy kopshtet e tyre i shndërruam në dy kopshte me fruta të thatë, drunj të thatë dhe diçka pak bari të egër.

Atë dënim ua dhamë atyre për shkak se nuk besuan,
 e Ne nuk dënojmë, përveç mohuesit.

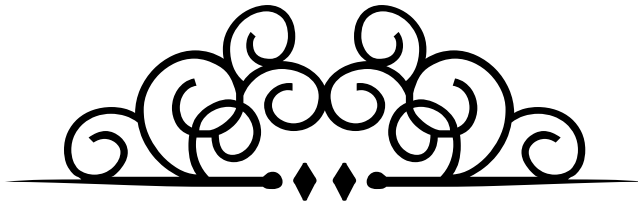
Zoti i Lartmadhëruar nuk ka kërkuar asgjë prej tyre vetëm se falënderimin.

Mirëpo ai popull ushqehet dhe nuk e falënderonte Zotin,
 por ia kthyen shpinën Zotit.

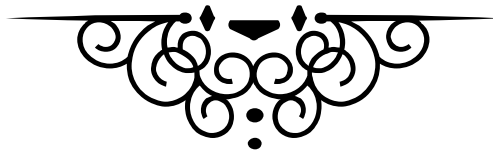
Për këtë arsye, Zoti dërgoi një shi rrebesh, e përcjellë me frymë të fortë, dhe bahçet më të mira i shndërroi në bahçe me pemë të hidhëta.

E këtë, si dënim sepse nuk ishin falënderues.

Muaji prill

Tregime nga jeta e Muhamedit a.s.

Martesa e Abdullahut me Eminen

Abdullahu ishte djalë i ri.
 Ai ishte i pashëm, trim dhe kishte virtyte të mira.
 Shumë vajza kishin dëshirë të martoheshin me të.
 Përpos virtyteve të mira, ai në fytyrë kishte edhe dritën e Muhamedit a.s.

Baba i tij Abdul Mutalibi, për Abdullahun e zgjodhi vajzën fisnike Eminen.
 Eminja ishte e bija e Vehbit.
 Pasi u martua Abdullahu me Eminen, drita e Muhamedit a.s. kaloi prej Abdullahut në Eminen.

Emineja mbeti shtatzënë.
 Pasi kaluan tre muaj kur ajo ishte shtatzënë, i vdes burri.
 Emineja jetonte me mall e me shpresë duke e pritur lindjen e fëmijës.
 Ishte mëngjes. Ditë e martë, 12 Rebul Evel, viti 571, Emineja lindi djalë.
 Emineja u gëzua pa masë.
 Shërbëtori me të shpejtë shkoi te AbdulMutalibi duke e lajmëruar se Eminja ka lindur djalë.
 Shërbëtori i thotë: - Gëzohu se Eminja ka lindur djalë.
 AbdulMutalibi u gëzua shumë. I ftoi kurejshit dhe i pyeti se si ta quante djalin.
 Secili propozonte emër çka nuk i përshtatej.
 AbdulMutalibi vetëm tundte kokën dhe nuk e pranonte.
 Në një moment dëgjon një zë:
- Emëroje Muhamed, emëroje Muhamed!
 Emëroje Muhamed sepse ky djalë do të jetë i lavdëruar gjithmonë.
 Do të lavdërohet dhe do të falënderohet prej gjithë popujve.
 AbdulMutalibi pa hamendje u tha të gjithëve, kjo foshnje e ka emrin Muhamed.
 Kur lindi Muhamedi a.s. shtëpia e Emines u mbush me dritë nga të gjitha anët. Trupi i tij shkëlqente.
 Ra në sexhde, iu përkul ZOTIT, ndërsa drita rrezonte nga të gjitha anët.

Muhamedi a.s. jetim, pa nënë, pa babë

Abdullahu është baba i Muhamedit a.s.

Baba i Muhamedit a.s kishte ndërruar jetë dy muaj para lindjes së Muhamedit a.s.

Tani Muhamedi a.s. i kishte mbushur 6 vite.

Emineja shkoi në një udhëtim për në Medine që t'i vizitonte të afërmit e saj.

Pasi i kaloi disa ditë në Medine, Emineja vendosi të kthehej në Mekë.

Caktimi i Zotit ishte që të vdes Emineja, nëna e Muhamedit a.s.

Muhamedi a.s. kishte nevojë për përkujdesje të nënës.

Muhamedi a.s. që në moshën 6 vjeçare mbeti jetim, pa nënë dhe pa babë.

Pas pak kohe i vdes edhe gjyshi AbdulMusalibi.

Muhamedi a.s. përveçse ishte pa nënë e pa babë, tashmë i mungonte edhe gjyshi.

Por prapëseprapë ai ishte nën kujdesin e Zotit të madhëruar.

Zoti i Lartmadhëruar Muhamedin a.s. e kishte pajisur me dashuri dhe e donin të gjithë njerëzit, sepse Muhamedi a.s. ishte i drejtë, besnik dhe i sinqertë.

Udhëtimi i Muhamedit a.s. për në Siri

Muhamedit jetim, pa nënë dhe pa babë, tash i vdes gjyshi.
 Pas vdekjes së gjyshit, përkujdesjen e Muhamedit a.s. e merr axha i tij Ebu Talibi.
 Ebu Talibi ishte axha i Muhamedit a.s.
 Ai shkonte për tregti në Siri dhe Jemen.
 Një ditë duke shkuar për Siri, e mori me vete Muhamedin a.s.
 Rruga për në Siri ishte e gjatë dhe e vështirë.
 Ishte sezon vere.
 Dielli përcëllonte me rrezet e forta dhe shumë të nxehta.
 Mbi Muhamedin a.s. gjithmonë qëndronte një re e cila i bënte hije, e freskonte ajrin dhe e përcillte Muhamedin a.s. këmba-këmbës.
 Retë mbi Muhamedin a.s. lëviznin me urdhrin e Allahut që ta mbrojnë nga çdo vështirësi e rrugës.

Në mes të rrugës në qytetin Basra, karvani u ndal për të pushuar.
 Në periferi të qytetit ishte një faltore, prift i të cilës ishte Buhejra.
 Ai ishte i ditur, kishte lexuar shumë dhe kishte kuptuar shumë nga librat e mëparshme.
 Kur karvani nisi rrugë për në Siri, Muhamedi a.s. u vonua.
 Buhejra e pa se si karvani shkoi, ndërsa Muhamedi a.s. u ndal, e u ndal edhe mjegulla, e kur Muhamedi a.s. u nis, u nis edhe mjegulla, në bazë të kësaj, Buhejra e kuptoi se Muhamedi a.s. do të jetë pejgamber.

Buhejra e ftoi karvanin në gosti dhe kërkoi që të ndaleshin pak në faltoren e tij.
 Pastaj filloi ta pyeste Muhamedin a.s. për shumë çështje.
 Buhejra i tha Ebu Talibit:
 - Ruaje këtë djalë se një ditë do të jetë pejgamber.
 Ebu Talibi prej atij momenti filloi t'i kushtojë kujdes të posaçëm Muhamedit a.s.

Rinia e Muhamedit a.s.

Muhamedi a.s. prej fëmijërisë kaloi në moshën e rinisë dhe pjekurisë.

Filloi të punojë.

Në fillim si bari e me vonë si tregtarë.

Hatixheja ishte grua fisnike, kurejshe, ishte e pasur dhe merrej me tregti.

Shumë dëshironin të martoheshin me Hatixhen, mirëpo ajo kishte refuzuar. Dhe ishte pajtuar me fatin e saj si e pasur dhe tregtare.

Ajo e kishte një punëtor që quhej Mejsër, të cilin e dërgonte në Siri për tregti. Mirëpo i nevojitej edhe një punëtor.

Ebu Talibi ia dërgoi Muhamedin a.s. për punëtor të ri.

Muhamedi a.s. ishte i mençur, i drejtë dhe punëtor i mirë.

Hatixheja me Muhamedin a.s. fitoi profit të mirë, çka nuk e kishte fituar më parë.

Hatixheja filloi të mendojë.

Muhamedi a.s. ishte:

- më i dalluari prej kurejshëve,
- më fisniku,
- më besniku,
- më i moralshmi,
- më i edukuari,
- më i popullarizuari.

Atëherë me vete tha, është mirë të martohem me Muhamedin a.s.

Hatixheja për ndërmjetësuese e dërgoi Nefisen e cila ishte e mençur.

Ajo i ofroi Muhamedit a.s. martesë me Hatixhen, dhe ai pranoi.

Më vonë u bë fejesa dhe martesa dhe çifti i ri filloi jetën e re, të çiltër dhe pa brenga.

Shtëpia e parë e cila është ndërtuar për ta adhuruar vetëm Allahun është Qabja. Qaben e ka ndërtuar Ibrahim me të birin e tij Ismailin. Në Qabe gjendet guri i zi, për të cilin thuhet se është guri i xhenetit. Në fillim, ky gur ka qenë i bardhë, mirëpo idhujtarët (pabesimtarët) vazhdimisht e kanë prekur dhe kështu e kanë ndryshuar ngjyrën në të zezë. Me kalimin e kohës Qabja ishte dëmtuar. Kurejshët vendosën ta rindërtojnë. Pasi i rrënuan pjesët e dëmtuara dhe e rindërtuan përsëri, kishte ardhur deri në konflikt në mes fiseve se kush do të vendosë “Haxherul Esvendin” në vendin e vet. Secili fis dëshironte që ta vendosë sepse pastaj ai fis fitonte famë të madhe. Gjendja ishte acaruar aq shumë, saqë vetëm sa nuk kishte ardhur gjakderdhja në mes tyre. Në mënyrë që të shmangin gjakderdhjen, u morën vesh që, kushdo që do të paraqitej para tyre, të gjykonte se cili prej fiseve ta vendoste gurin në vendin e vet. Pas pak u shfaq Muhamedi a.s., njerëzit filluan të thonë Emini, Emini (Besniku), të gëzuar, pasi e dinin drejtësinë dhe besnikërinë e Muhamedit a.s. Pasi ia shpjeguan Muhamedit a.s. se si qëndronte puna, ai e hoqi xhyben (rrobë e gjatë) e tij dhe e shtroi në tokë. E vendosi gurin “Haxherul Esved” në të dhe u tha krerëve të fiseve që secili ta kapte njërin cep të rrobës, dhe kështu së bashku ta bartnin gurin deri te vendi i tij. Kësisoj do të bëhej bartja nga të gjithë njëkohësisht dhe askush nuk mund të pretendonte për merita vetanake. Ky propozim u pëlqeu të gjithëve, të gjithë u pajtuan, të gjithë u krenuan dhe e vendosën së bashku “Haxherul Esved” në vendin e vet. E Muhamedit a.s. prej atij momenti të gjithë i thoshin:

“Muhamedu-l-Emin” - Muhamedi Besnik;
“Muhamedu-l-Emin” - Muhamedi Besnik.

Fillimi i zbritjes së Kur'anit

Muhamedi a.s. kishte dëshirë ta shikonte qiellin,
kishte dëshirë ta shikonte natyrën, gjelbërimin dhe
kishte dëshirë të mendonte për krijimin e tyre.

Shikonte, vështronte, dhe e kuptonte se harmonia në gjithësi është vepër e një Krijuesi absolut.

Vështronte, mendonte dhe e kuptonte se harmonia në gjithësi është vepër e një Krijuesi absolut.

E ai Krijues absolut është Allahu.

Muhamedi a.s. nuk i donte zotat të cilët i adhuronin arabët.

Për këtë arsye vetmohej në shpellën “Hira” që të mendojë dhe të qetësohej shpirtërisht.

Një ditë, në muajin Ramazan, gjegjësisht në natën e Lejletul Kadrit, deri sa ishte në shpellën Hira, i vjen meleku Xhibril, e shtrëngon Muhamedin a.s. e i thotë:

- Lexo!

Muhamedi a.s. i tha:

- Nuk di të lexoj.

Xhibrili i thotë përsëri:

- Lexo!

Iu përgjigj Muhamedi a.s.:

- Nuk di të lexoj.

Xhibrili në fund i thotë:

“Lexo në emër të Zotit tënd i cili ka krijuar,
ka krijuar njeriun nga gjaku i ngjizur.

Lexo - Zoti yt është më fisniku.

Ai ka mësuar (njeriun) të përdorë lapsin.

Ai ka mësuar njeriun çka nuk ka ditur e nuk di.”

Kështu filloi zbritja e Kur'anit.

“IKRE Bismi RabbiKE EL-LEDHI HALEKE

HALEKAL INSANE MIN ALEKE

IKRE VE RABBUKEL EKREM

EL-LEDHI AL-LEME BIL KALEM

AL-LEMEL INSANE MA LEM JEALEM.”

O ti që je mbuluar

Muhamedit a.s. në shpellën Hira i kishin zbritur ajetet e para të Kur'anit.

Kur del prej shpelle e sheh Xhibrilin në formën e tij origjinale.

Xhibrili e kishte përfshirë horizontin me krahët e tij.

Muhamedi a.s. u kthye në shtëpi e i tha Hatixhes:

- Më mbuloni, më mbuloni!

Hatixheja pasi e mbuloi dhe e qetësoi, i tha:

- Mos u friko, se ti ke gjithçka.

Ti i ndihmon të varfrit, të dobët.

Ti i ndihmon të drejt.

Fiton edhe kur nuk ke asgjë.

Zoti ty nuk do të të pikëllojë kurrë.

Muhamedi a.s. kur i dëgjoi këto fjalë prej Hatixhes u qetësua dhe pushoi një kohë.

Pas një kohe i shkon Xhibrili në shtëpi ku ishte i mbuluar e i tha:

“O ti që je i mbuluar!

Qohu dhe publiko (misionin tënd).

Madhëroje vetëm Zotin tënd.

Pastroji robat e tua.

Largoju prej veprave të këqija.”

Duke i dëgjuar ajetet nga Xhibrili, Muhamedi a.s. djersitej, skuqej.

Duke i dëgjuar ajetet nga Xhibrili, i tërë trupi i përqendrohej në fjalët e Allahut të cilat ia përcillte Xhibrili.

Hatixheja kur e vërejti këtë, shkoi te axha i saj Vereka bin Nufel dhe ia tregoi ngjarjen.

Ndërsa axha i saj i tha:

- Ky është peygamberi i fundit i cili është paralajmëruar më parë në librat hyjnor.

Ky është vula e peygamberëve.

Muhamedit a.s. i zbriti ajeti kur'anor:

“Thirri (në Islam) dhe tërheqja vërejtjen familjes dhe të afërmve.”

Posa zbriti ky ajet, Muhamedi a.s. filloi t'i thërriste në Islam familjen e tij dhe ata në të cilët kishte besim.

Tri vite të plota Muhamedi a.s. thërriste fshehtazi në Islam.

Në fillim numri i muslimanëve ishte i vogël.

Muslimanët e parë tuboheshin në shtëpinë e Ekreme bin Erkam.

Aty e lexonin dhe mësonin Kur'anin.

Aty i bënë planet për përhapjen e Islamit.

Në këtë kohë e pranuan Islamin:

Hamza - axha i Muhamedit a.s.

Jasiri dhe Sumeja - prindërit e Amarit.

Pastaj islamin e kanë pranuar edhe Bilalli e Uthmani.

Më vonë fenë Islame e pranon edhe Umeri r.a.

Jasiri dhe Sumeja janë shëhidët e parë të cilët kanë dhënë jetën për Islam.

Shpërngulja në Etiopi

Muslimanët torturoheshin nga kurejshit.
Torturat ishin të vazhdueshme.
Muslimanët shkuan dhe i treguan Muhamedit a.s.
Muhamedi a.s. vazhdimisht u thoshte se duhet të duronin.

Më vonë u tha muslimanëve që të shpërnguleshin në Etiopi.
Në Etiopi sundonte mbreti Nexhashi.

U mblodhën shtatëmbëdhjetë muslimanë.
Kaluan në rrugët e gjata nëpër shkretëtirë,
e pastaj me anije dolën në kontinentin e Afrikës.
Muslimanët e bënë këtë shpërngulje vetëm e vetëm për ta ruajtur imanin dhe islamin e tyre, e cila për ta ishte gjëja më e shtrenjtë.

Kur shkuan në Etiopi, mbreti Nexhashi i priti me zemërgjerësi.
I lejoi që të jetojnë të qetë dhe t'i përmbahen lirisht fesë së tyre islame.

Kurejshët e kuptuan se muslimanët kanë shkuar në Etiopi.
E dërguan Amër ibn Asin që t'ia dërgojë disa dhurata mbretit Nexhashij dhe t'i thotë se muslimanët duhet të kthehen në Meke, se përndryshe do t'i sjellin probleme ngase ata besojnë në një Zot e nuk njohin Isain.

Kur Nexhashiu i pyeti muslimanët për Isën a.s., ata thanë se ne besojmë në Isën a.s. si pejgamber dhe i lavdëruar i Zotit, sikurse u besojmë të gjithë pejgamberëve tjerë, e po ashtu edhe pejgamberit tonë.
Kur i dëgjoi Nexhashiu këto fjalë, nuk i ktheu në Mekë Muslimanët e parë.
Amri u kthye duarthatë.
Më vonë Nexhashiu e pranoi Islamin.

Prej të shpërngulurve në Etiopi ishin:
Uthmani r.a., Zubej ibn Avami dhe Xhafer ibn Ebi Talibi.

Thirrja në islam haptazi

Muhamedi a.s. tri vite të plota ka thirrur në islam fshehtazi.

Pas tri viteve thirrjen e fillon haptazi.

Muhamedi a.s. hipi mbi kodrën e Mekës të quajtur Ebu Kabise dhe i thërret fiset arabe rend me rend:

- O benu Zahre,
- O benu Abdulmenaf, e kështu me radhë.

U tubuan të gjitha fiset e Mekës.

I thanë Muhamedit a.s.:

- Pse na ke thirrur?

Muhamedi a.s. u tha:

- Nëse ju them se pas kësaj kodre qëndrojnë kalorësit të cilët dëshirojnë ta ndryshojnë gjendjen tuaj, a më kishit besuar?

Të gjithë i thanë:

- Po të besojmë, se ti gjithmonë ke qenë besnik.

Atëherë Muhamedi a.s. u tha:

- Unë jam i dërguar i Allahut tek ju.

Lajmëtar dhe Qortues.

Ju ftoj që të besoni vetëm në Allahun dhe mos i përshkruani shok Atij.

Nga ky çast Muhamedi a.s. e filloi thirrjen Islame haptazi.

Ofertat për Muhamedin a.s.

Thirrja në Islam haptazi ndikoi pozitivisht.

Numri i muslimanëve dita-ditës shtohet.

U mbledhën fiset arabe dhe shkuan te axha i Muhamedit a.s. Ebu Talibi.

Ebu Talibit i thanë:

- Muhamedi i ka fyer idhujt tanë dhe po thërret që të besojmë në një Zot.

Nëse Muhamedi dëshiron pasuri, do t'i japim pasuri sa të dojë.

Nëse dëshiron pushtet do ta bëjmë udhëheqës.

Çka të dëshiron ia plotësojmë, vetëm e vetëm të largohet nga rruga në të cilën është duke thirrur.

Kur Ebu Talibi ia tregoi Muhamedit a.s. këto kërkesa, ai tha:

**Për Zotin o axha im, sikur të ma jepnin diellin në dorën e djathtë
dhe hënën në dorën e majtë, që të largohem nga rruga e drejtë,
nuk do të largohem,
edhe nëse sakrifikohem,
deri sa të triumfojë feja e drejtë.**

Bllokada ekonomike ndaj muslimanëve

Pabesimtarët dhe idhujtarët i humbën të gjitha shpresat se Muhamedi a.s. do të hiqte dorë nga rruga e tij.

Ata e shihnin se si dita-ditës numri i muslimanëve shtohet dhe nuk pakësohet.

Vendosën që muslimanët t'i bllokojnë ekonomisht: Muhamedin a.s., familjen e tij dhe çdokënd që i përkrahte ata.

E nënshkruan një marrëveshje dhe e vendosën në Qaben e shenjtë.

Në marrëveshje ishte shënuar:

Muslimanët të largohen prej Mekes dhe të vendosen në shkretëtirë jashtë Mekes, të mos blihet prej muslimanëve dhe të mos u shitet, të mos martohen muslimanët dhe të mos martohen muslimanët.

Pas kësaj, filluan vite të vështira për muslimanët. Tri vite të plota me uri, etje, vështirësi.

Një ditë prej ditëve, Muhamedi a.s. e lajmëroi axhën e tij Ebu Talibin me një lajm të çuditshëm, ai i tha:

- O axha im! Zoti e ka urdhëruar krimbin që ta grimcojë letrën ku ishte nënshkruar kontrata dhe ishte vendosur në Qabe dhe krimbi e ka ngrënë të tërën përpos pjesën ku ishte shkruar: **Në emër të Allahut.**

Me të shpejtë Ebu Talibi shkoi në Meke dhe u tha pabesimtarëve të Mekës se kontratën të cilën e kishin nënshkruar e kishte ngrënë krimbi dhe kishte mbetur vetëm pjesa ku ishte e shkruar **"Në emër të Allahut."**

Pabesimtarët thanë: - Nëse kjo është e vërtetë, atëherë kontrata priset dhe besimtarët mund të kthehen nëpër shtëpitë e tyre dhe e vazhdojnë jetën e tyre.

Kur shkuan në Qabe, pabesimtarët u befasuan, e nga habia gati sa nuk u çmendën kur e panë se ajo çka kishte thënë Muhamedi a.s. ishte e vërtetë.

Kjo ishte një mrekulli e Zotit për t'u treguar pabesimtarëve se Muhamedi a.s. ishte i dërguar i Zotit, sepse Muhamedi a.s. ishte i lajmëruar prej Zotit për këtë ngjarje. Megjithatë pabesimtarët vazhduan me kokëfortësinë e tyre duke thënë se kjo është magji, i thoshin Ebu Talibit se djali i vëllait tënd është magjistar dhe nuk besojmë se ai është peygamber.

Kryesorja ishte se Muhamedi a.s. u kthye me familjen dhe besimtarët dhe kështu u thye bllokada ekonomike ndaj tyre.

Hatixheja ishte bashkëshortja e Muhamedit a.s.

Ajo ishte e para që e kishte pranuar fenë islame.

Ajo vazhdimisht i jepte kurajë Muhamedit a.s.

I ndihmonte atij.

E shpenzonte tërë pasurinë për rrugën e drejtë.

Ajo ishte me Muhamedin në kohërat më të vështira të jetës së tij.

Kur ndërroi jetë Hatixhja, Muhamedi a.s. u pikëllua shumë.

Në të njëjtin vit vdiq edhe axha i tij Ebu Talibi.

Ebu Talibi e mbronte Muhamedin a.s. prej pabesimtarëve të Mekës.

Për këtë arsye, në historinë islame ai vit u quajt **viti i pikëllimit**.

Rruga për hixhret

Kurejshët pabesimtarë i mundonin muslimanët e dobët.
 Muhamedi a.s. i këshillonte që të shkonin në Medinë, pasi që atje gati se të gjithë e kishin pranuar Islamin.
 Gati të gjithë muslimanët shkuan në Medinë, përpos një numri të vogël.
 Prej Muslimanëve, në Meke ishte Ebu Bekri Sidiki, Aliu.
 Prej të fundit i cili duhej të shpërngulej në Medinë ishte Muhamedi a.s.
 Kurejshët më së shumti i mundonte prania e Muhamedit a.s. në mesin e tyre.
 Kurejshët vendosën që të zgjedhin nga një djalosh të fortë prej secilit fis dhe ta mbytnin Muhamedin a.s. në shtëpinë e tij.
 Zoti e lajmëroi Muhamedin a.s. për këtë marrëveshje.
 Ky ishte shkaku që Muhamedi a.s. e kishte obliguar Ebu Bekri Sidikin që t'i përgatit dy deve për udhëtim.
 Kurejshët e kishin rrethuar shtëpinë e Muhamedit a.s. dhe ishin përgatitur që ta mbysin.
 Muhamedi a.s. në shtratin e tij e la Aliun r.a.
 Kur doli në derë, mori pak dhé dhe ua hodhi në fytyrat e kurejshëve.
 Kur u hodhi dhe në fytyrat e tyre, kurejshët u shurdhuan dhe u verbëruan.
 Muhamedi a.s. kaloi përmes tyre dhe nuk e hetuan fare.
 Kur u erdhi shikimi, me të shpejtë hynë në dhomën e Muhamedit a.s.,
 i ngritën shpatat lartë, por nuk e gjetën Muhamedin a.s. por Aliun.

Kjo i hidhëroi edhe më shumë, i ngrysën fytyrat e tyre dhe i shkulën flokët e tyre.
 Kjo i hidhëroi edhe më shumë, pasi tradhtia e tyre nuk iu bëri dobi.

Këtë ngjarje e tregon Kur'ani:

**VE XHEALNAA MIN BEJNI EJ'DIIHIM SEDDEN
 VE MINHALFIHIM SEDDEN
 FE EGSHEJNAAHUM FEHUM LAA JUBSIRUUN.**

“Ne para (tyre) bëmë perde (pengesë),
 po ashtu edhe pas tyre vendosëm perde
 dhe mbuluam shikimin e tyre ashtu që nuk shihnin asgjë”.

Në shpellën Thevr

Kurejshitët kuptuan se Muhamedi a.s. kishte marrë rrugën për në Medinë.

Kurejshitët shpallën një shpërblim prej njëqind deveve për atë që e zë Muhamedin a.s. të gjallë apo të vdekur.

Muhamedi a.s. shkoi te Ebu Bekri, e ftoi Ebu Bekrin dhe së bashku u nisën për në Medinë.

Rruga për në Medinë ishte e gjatë dhe e mundimshme. Por Allahu në çdo moment atyre u kishte sjellë qetësi trupore dhe freski shpirtërore.

Posa e kaluan Mekën, për t'u strehuar nga kurejshët u vendosën në shpellën Thevr.

Kur hynë në shpellë, Ebu Bekri filloi të frikohet e Muhamedi a.s. i tha:

“Mos u pikëllë – Allahu është me neve”.

Vërtetë Allahu ishte me ta.

Posa u vendosën në shpellë, Zoti e dërgoi një merimangë dhe e thuri rrjetën e saj në hyrje të shpellës.

Edhe një pëllumb fluturoi dhe u vendos në hyrje të shpellës dhe bëri vezët e saj dhe ra të pushojë.

Kurejshët kaluan pranë shpellës dhe u ndalën aty.

Njëri tha: - Të shikojmë në shpellë ndoshta janë aty.

Të gjithë të tjerët filluan të tallen duke i thënë: - Si kanë mundur të hynë në shpellë kur në hyrje është pëllumbi me vezë, kjo do të ishte e palogjikshme?

Gara për shpërblimin e njëqind deveve

Kurejshët shpallën se ai që e vret Muhamedin a.s. do t'i merrte si shpërblim 100 deve. Çdo njeri lakmonte njëqind deve.

Trimat e të gjitha fiseve u përgatitën për ta kërkuar Muhamedin a.s.

Njëri prej tyre ishte Suraka bin Malik.

Edhe ai kishte vrapuar me të shpejtë për të kërkuar Muhamedin a.s.

Muhamedi a.s. me shokun e tij dhe Ebu Bekrin kishin arritur në mes të rrugës.

Në mes të rrugës i arrin Suraka.

Ai me kalin e tij vërsulet si bishë e egër.

Kur afrohet pranë tij i thotë Muhamedit a.s.:

- Kush të shpëton?

Muhamedit a.s. i thotë me lehtësi:

- Zoti më shpëton.

Në atë moment këmbët e para të kalit të Surakës sharrojnë në tokë deri në gjunjë dhe ai përplasët për toke.

Suraka i tronditur i thotë Muhamedit a.s.:

- Lute Zotin tënd të më shpëtojë.

Nëse më shpëton do të kthehem.

Edhe tjerëve që vijnë pas do t'ju them se nuk jeni në këtë drejtim.

Muhamedi a.s. si i dërguar për mëshirë për të gjithë njerëzimin, e bën një dua te Zoti dhe e shpëtoi, ndërsa ai u kthye dhe edhe tjerëve u tha se në atë drejtim nuk ishte Muhamedi a.s.

Të gjithë u kthyen duarthatë dhe të hidhëruar në Mekë.

Muhamedi a.s. vazhdoi rrugën dhe arriti i lumtur e i gëzuar në Medinë.

Arritja e Muhamedit a.s. në Medine

Muhamedi a.s. e bëri Hixhretin.
 Hixhret do të thotë shkuarja prej Mekës në Medine.
 Kur arriti në Medinë e priti fisi Evs dhe fisi Hazrexh.
 Fiset Evs dhe Hazrexh u gëzuan shumë me shkuarjen e Muhamedi a.s. në Medine.

Fëmijë, gra, pleq e të rinj, të gjithë kishin dalë në pritje.
 Kur drita e Muhamedit a.s. e shndriti këtë vend ,njëri me zë të lartë tha:
Erdhi mëshira e Allahut.

Në atë moment filluan t'i këndojnë Muhamedit a.s.:

TALEAL BEDRU ALEJNA
 MIN THENIJATIL VEDA
 VEXHEBE SHUKRU ALEJNA
 MA DEA LILAH DA

Agoi Hëna katërmëdhjetëshe
 Nga ai vend i miqësisë
 Sa të gëzuar po të presim
 Faleminderit Perëndi.

E JUHEL MEB'UTHU FIJNA
 XHIËTE BIL EMRIL MUTA
 XHIËTE SHEREFTEL MEDINE
 MERHABEN JA HAJRE DAË

I dërguar prej Madhërie
 t'përqafojmë me kënaqësi
 ti Medinën e shndrite
 eja ngjirin e vëllazërisë.

Pasi u bë manifestimi i pritjes së Muhamedit a.s., secili prej banorëve të Medines kishte dëshirë që Muhamedi a.s. të ishte mysafir i tij.

Muhamedi a.s. zgjodhi mënyrë të veçantë. Ai u tha banorëve të Medines:

- Deveja ime do të jetë e lirë, prandaj te cila shtëpi do të ndalet atje do të jem mysafir.

Të gjithë i ofronin ushqim devesë që ajo të ndalej pranë shtëpisë së tyre, por deveja e zgjodhi që të ndalet pranë Shtëpisë së Ejubit.

Pastaj në atë vend Muhamedi a.s. urdhëroi që të ndërtohet Xhamia e parë e Muslimanëve.

Shoqëria e re në Medine

Çështjen e parë që e bëri Muhamedi a.s. në Medinë ishte: **ndërtimi i xhamisë.**

Xhamia është objekti kryesor ku:

Bashkoheshin muslimanët.

Njiheshin në mes vete

I ndihmonin njëri-tjetrit.

Në xhami mësohej dhe studiohej Kur'ani.

Xhamia ishte institucion shoqëror, kulturor dhe edukativo-arsimor.

Çështja e dytë ishte vëllazërimi i muslimanëve.

Tani në Medine jetonin muslimanët e Mekës dhe të Medinës. Muslimanët e Medinës ishin prej dy fiseve: Evs dhe Hazrexh.

Fisi Evs dhe Hazrexh kishin pasur një armiqësi shekullore të cilën e kishin mbjellë jehuditë. Mirëpo, Muhamedi a.s. me urtësi i pajtoi, i bashkoi dhe i vëllazëroi. Përpos kësaj muslimanët e Mekës nuk kishin shtëpi as pasuri, ishin të varfër sepse çdo gjë që kishin e kishin lënë në Meke, e atje e kishin uzurpuar pabesimtarët e Mekës. Kështu, prej mesit të muslimanëve kishte të pasur dhe të varfër.

Muhamedi a.s. i vëllazëroi të varfrit e Mekës me të pasurit e Medinës, kështu që ata kafshatën e gojës e ndanin së bashku, të mirën e ndanin së bashku, pikëllimin e ndanin së bashku, e edhe gëzimin e ndanin së bashku.

Çështjen e tretë të cilën e bëri Muhamedi a.s. ishte formimi i kushtetutës në shoqërinë e re.

Në Medine, përpos muslimanëve jetonin edhe jehuditë.

Jehuditë ishin dinakë dhe tradhtarë,

ata kishin mundësi të fusin mollën e sherrit në mesin e muslimanëve që t'i përçajnë.

Muhamedi a.s. nënshkroi kontratë me ta për çështjet që kanë të bëjnë me të drejtat e tyre, tregtinë e tyre, besimin e tyre dhe veprimtarinë e tyre, me qëllim që të nderohej dhe të respektohej e drejta e tyre, por në anën tjetër edhe ata ta nderojnë dhe respektojnë të drejtën e muslimanëve.

Kështu, në Medine filloi të lulëzojë shteti Islam,

filloi të ndriçojë drita e Islamit, e cila pastaj u shpërnda në lindje dhe perëndim, në të gjitha vendet e botës.

Islam d.m.th. paqe në këtë botë dhe shpëtim prej zjarrit të xhehenemit në botën tjetër.

Feja Islame është fe e paqes për të dy botët.

Feja Islame është fe e lirisë për të dy botët.

Feja Islame është fe e sigurisë për të dy botët.

Feja Islame është fe e lumturisë për të dy botët.

Nëse shikojmë jetën e Muhamedit a.s., shohim se gjatë tërë jetës ka anuar kah paqja.

Kjo ka qenë arsyeja që Muhamedi a.s. trembëdhjetë vite sa ishte në Mekë shokët e tij i këshillonte të duronin mundimet e pabesimtarëve të Mekës.

Kjo ka qenë arsyeja që Muhamedi a.s. trembëdhjetë vite sa ishte në Mekë shokët e tij i këshillonte të mos i kundërviheshin mundimeve të pabesimtarëve të Mekës.

Pas shumë viteve, pas shumë mundimeve, pas shumë torturimeve, Muhamedi a.s. e zgjodhi që të dashurën e tij, vendlindjen e tij, ta lërë dhe të shkon në Medinë.

Kur Muhamedi a.s. është larguar prej Mekës, kur ka arritur tek kodra e fundit është kthyer edhe një herë, e ka shikuar vendlindjen, i kanë pikuar lotët në fytyrën e tij dhe ka thënë:

“Oj vendlindja ime,

Unë po largohem pse jam i detyruar prej vendasve të tu.

Po mos të më përzinin banorët tu, kurrë nuk do të isha larguar.”

Kur shkoi Muhamedi a.s. në Medinë, aty filloi jetë të re, në shoqërinë e re, në liri dhe qetësi.

Lufta e Bedrit

Pabesimtarët e Mekës kishin përgatitur një ushtri prej 900 vetash që të shkonin në Medinë për ta zhdukur prej faqes së dheut Muhamedin a.s. dhe shokët e tij.

Kur Muhamedi a.s. mori vesh për këtë, i tuboi banorët e Medinës e u tha:

- Çka mendoni ju, a të mbrohemi apo jo, a të luftojmë apo jo?

Në atë tubim u ngrit Mikdad Ibn Amri dhe tha:

“O i dërguar i Allahut, ne jemi me ty. Ne nuk jemi si beni israilët të cilët i kanë thënë Musës a.s. shko me Zotin Tënd lufto e ne do të rrimë këtu. Por ne themi: Shko me Zotin Tënd përpara, lutju e ne së bashku me ju do të luftojmë”.

Pastaj u ngrit Seadi i cili tha:

“O i dërguar i Allahut, ne të besojmë, ne e kemi vërtetuar se ti je në rrugën e drejtë, ne të kemi dhënë besën se do të nderojmë dhe do të dëgjojmë. Nëse na thua të hymë në detin e thellë të pakalueshëm, ne do të vijmë me ty dhe askush nuk do të kundërshtojë”.

Kur i dëgjoi këto fjalë Muhamedi a.s., fytyra e tij shndriti prej gëzimit, zemra e tij u qetësua dhe e përfundoi fjalimin duke thënë: - **Me ndihmën e Allahut do të ngadhënëjmë dhe fitorja është e jona.**

Muhamedi a.s. bisedoi me shokët dhe banorët e Medinës dhe vendosi që të dalë në rrethinën e qytetit me qëllim që atje të zhvillohej lufta, pasi që në Medinë ishte e mundur që të ketë viktima në fëmijët, gra dhe pleq.

Në rrethinë të Medinës ishte vendi i quajtur “Krojet e Bedrit”.

Te “Krojet e Bedrit” u vendos Muhamedi a.s. me treqind shokët e tij.

Pabesimtarët ishin nëntëqind, d.m.th. trefish më shumë.

Përpos kësaj, pabesimtarët ishin të armatosur deri në dhëmbë,

besimtarët jo vetëm që nuk ishin të armatosur, por ishin të zhveshur dhe të zbathur.

Muhamedi a.s. bëri lutje te Zoti që t’iu ndihmojë besimtarëve në këtë betejë, të ua forcojë këmbët e tyre dhe të ua qetësojë zemrat e tyre.

Zoti i Madhëruar me mëshirën e Tij dërgoi një mijë Melekë në ndihmë për besimtarët.

Melekët iu dolën në ndihmë besimtarëve dhe lufta përfundoi me fitoren e tyre pa viktima të shumta.

Pabesimtarët lanë pas vete tërë armatimin e tyre dhe ia mbathën me të katërtat.

Shtatëdhjetë prej tyre u vranë dhe shtatëdhjetë të tjerë u zunë robër.

Pasi përfundoi lufta, besimtarët u gëzuan shumë sepse numri i vogël i tyre triumfoi kundër grupit të madh të pabesimtarëve.

Gjithmonë kur vjen në konflikt e drejta dhe e padrejta, e drejta fiton pa marrë parasysh a janë të paktë në numër apo janë të dobët, sepse fuqia e drejtësisë është fuqi e cila nuk humbë kurrë, por gjithmonë fiton edhe nëse vonon pak.

Robërit i liroi me kompensim duke e paguar veten me të holla,

ndërsa disa prej tyre Muhamedi a.s. i liroi me kusht që ai i cili di shkrim dhe lexim t’ua mësoj fëmijëve musliman shkrimin dhe leximin.

Lufta e Uhudit

Ishte viti i tretë i hixhretit.

Prijësi i Mekës Ebu Sufjani përgatiti një ushtri prej tre mijë ushtarësh.

U nis për në Medinë që të luftoj kundër muslimanëve që të hakmerrej për luftën e Bedrit. Gjatë rrugës atyre iu bashkuan edhe fiset “Tehame” dhe “Kenane”.

Kur Muhamedi a.s. e kuptoi këtë, bisedoi me shokët e tij dhe mori vendim që të dalë në pritë për t’u mbrojtur prej pabesimtarëve.

Numri i muslimanëve për luftë në këtë kohë ishte njëmijë.

Me njëmijë vetë doli Muhamedi a.s. prej Medine.

Në mesin e tyre ishte prijësi i munafikëve dhe spiunëve të Medines Abdullah bin Seluli.

Abdullah bin Seluli në mes të rrugës me treqind vetë u ndal dhe u nda prej muslimanëve.

Numri i muslimanëve mbeti në shtatëqind vetë.

Muhamedi a.s. arrin në kodrën e Uhudit.

I urdhëroi shtatëdhjetë shenjëtarë me shigjeta të vendosen aty dhe u tha që në asnjë mënyrë të mos e lëshojnë atë vend por vetëm të qëndrojnë në mbrojtje të shpinës së muslimanëve.

Beteja filloi.

Muslimanët në përleshjen e parë korrën fitore, ushtria e pabesimtarëve filloi të zmbropset.

Por, shigjetarët që ishin të vendosur në kodrën e Uhudit nuk e dëgjuan urdhrin e Muhamedit a.s., por e lëshuan kodrën dhe vrapuan pas pasurisë së luftës.

Edhe muslimanët tjerë e harruan qëllimin se ishin duke luftuar në rrugën e Allahut dhe vrapuan pas pasurisë së kësaj bote.

E kundërshtuan urdhrin e Allahut dhe të dërguarit të Tij, për këtë arsye edhe pse fitorja ishte në duart e tyre ata pësuan disfatë.

Halid Ibn Velidi prijës i kalorësisë së pabesimtarëve ishte përgatitur më herët dhe pas kodrës së Uhudit befas iu bie pas shpine muslimanëve.

Kështu ata u detyruan të ngjiten në malet e larta për të shpëtuar dhe duke lënë pas vete shumë të vrarë.

Në mesin e tyre ishte edhe Hamza, axha i Muhamedit a.s.

Muhamedi a.s. pastaj mblodhi ushtrinë e tij dhe iu afrua Medinës që ta mbrojtë atë.

Ebu Sufjani tentoi që të shpërthejë frontin dhe të hyjë në Medinë, mirëpo nuk ia arriti.

Kështu ai u detyrua të kthehet në Mekë, ndërsa Muhamedi a.s. u kthye në Medinë me muslimanët.

E vërteta është një, por të pavërtetat janë të shumta.

Drejtësia është një, por padrejtësitë janë të shumta.

Errësirat janë të shumta, por drita është dritë e cila shndritë në të gjitha drejtimet.

Në Medinë jetonin Jehuditë.

Me Jehuditë Muhamedi a.s. kishte lidhur marrëveshje për të jetuar në paqe, qetësi, liri dhe marrëdhënie të përbashkëta tregtare dhe ekonomike. Mirëpo jehuditë ishin tradhtarë. Ata e tradhtuan Muhamedin a.s., shkuan në Mekë, i tubuan pabesimtarët e Mekës në krye me Ebu Sufjanin e i thanë:

- Ti përgatitu me një ushtri të fortë dhe eja në Medinë dhe sulmoi muslimanët nga jashtë, e ne në atë moment do të sulmojmë nga brenda.

Kur Muhamedi a.s. mori vesh se Ebu Sufjani kishte përgatitur një ushtri prej 10.000 ushtarëve, i mbledhi muslimanët e i pyeti se si të veprojnë.

Selman Faresiu ishte nga Persia dhe ai e kishte pranuar islamin.

Ai i thotë Muhamedit a.s.:

- Të hapim kanale në tri anët e qytetit të Medines, ashtu që kanalet të jenë të thella e kalorësit dhe devetë do të jenë të paafta të depërtojnë në Medinë, e ne do të jemi të mbrojtur në kodër.

Muhamedi a.s. e pranoi këtë propozim, dhe ai në krye e së bashku me shokët e tij ditë e natë pa pushuar hapën kanale të thella rreth e përqark Medinës.

Kështu, kur arriti Ebu Sufjani me ushtrinë e tij, gati sa nuk u çmend nga habia kur pa kanalin gjerë e të gjatë dhe nuk mundi të depërtonte në Medinë.

Jehuditë ishin brenda në Medinë, kështu që ishte e vështirë për ta që të komunikojnë me pabesimtarët për fillimin e sulmit sepse u rrezikoheshin familjet e tyre.

Zoti dërgoi erë të fortë dhe i prishi shatorët e idhujtarëve,

ushqimi i tyre u pakësua, kështu vendosën që të kthehen duarthatë në Mekë, e muslimanët me ndihmën e Allahut shpëtuan nga tradhtitë e tyre.

Zoti i Madhëruar thotë në Kur'anin fisnik: **“O besimtarë, përkujtoni të mirat e Allahut që u ka dhënë juve, kur u erdhi një ushtri e fortë, e ne kundër tyre dërguam erën e fortë dhe një ushtri (të Melekëve) të cilën ju nuk e keni parë. Nuk ka dyshim, Allahu sheh se si veproni”**.

Pasi ushtria e idhujtarëve u kthye në Mekë. Muhamedi a.s. urdhëroi Aliun që t'i sulmojë jehuditë dhe ata njëherë e përgjithmonë të largohen prej Medinës dhe muslimanët të sigurohen prej tradhtisë së tyre. Tradhtari humb gjithmonë me tradhtinë e tij. Ai kurrë nuk mund të fiton. Kështu edhe jahuditë të cilët ishin tradhtarë humbën, e për muslimanët ishte një fitore e madhe.

Marrëveshja e Hudejbijes

Muhamedi a.s. shtatëmbëdhjetë muaj është falur duke u kthyer në drejtim të Mesxhidi Aksas në Jerusalem.

Pastaj Zoti i Madhëruar e urdhëroi që gjatë faljes të kthehej në drejtim të Qabes në Mekë.

Kjo e gëzoi Muhamedin a.s. pa masë sepse Meka ishte vendlindja e tij e dashur.

Meka ishte shpresa e fundit e Muhamedit a.s.

Kthimi në vendlindje duhet të jetë shpresë e vetme e çdo besimtari.

Në vitin e gjashtë të hixhretit, Muhamedi a.s. kishte parë ëndërr se e ka vizituar Qaben.

Mirëpo Qabja ende ishte nën thundrat e pabesimtarëve.

Pabesimtarët ende qëllim kryesor e kishin mbytjen e Muhamedit a.s., por Muhamedi a.s. me vendosmëri, i pa armatosur, me shokët e tij u nis për ta kryer Umren në Qabe.

Kur arriti në vendin Hudejbije, pabesimtarët menduan se Muhamedi a.s. ishte nisur që ta sulmojë Mekën.

Muhamedi a.s. e dërgoi Uthmanin si delegacion për t'u treguar pabesimtarëve të Mekës se ai me shokët ishin të paarmatosur dhe se ata ishin nisur vetëm që ta vizitojnë Qaben e shenjtë.

Pas një vonese të gjatë, Uthmani u kthye dhe pas tij erdhi një delegacion prej pabesimtarëve të Mekës dhe lidhën një marrëveshje për paqe.

Kjo marrëveshje u quajt "Marrëveshja e Hudejbijes".

Në marrëveshje u nënshkruan katër kushte kryesore të marrëveshje, e ato ishin:

- Armëpushimi i të dy palëve për dhjetë vjet, d.m.th. dhjetë vjet jetesë në paqe.
- Lejohet që kush dëshiron prej fiseve t'i bashkohet muslimanëve dhe kush dëshiron t'i bashkohet pabesimtarëve.
- Çdo pabesimtar i Mekës i cili shkon te Muhamedi a.s. duhet t'i dorëzohet Mekasve. Ndërsa kush prej shokëve të Muhamedit a.s. ikë dhe shkon në Mekë, Mekasit të mos i dorëzohet Muhamedit a.s.
- Në vitin tjetër i lejohet Muhamedit a.s. me shokët e tij që ta vizitojnë Qaben me kusht që të qëndrojnë në Mekë vetëm tri ditë.

Nëse i shikojmë këto kushte, në shikim të parë kanë qenë në dëm të muslimanëve e në dobi të pabesimtarëve, saqë disa prej shokëve të Muhamedit a.s. në krye me Umerin u hidhëruan, por Muhamedi a.s. i qetësoi duke iu treguar se në paqe për shumë vite, muslimanët do të arrinin më shumë fitore dhe ardhmëri të lumtur.

Ardhmëria e islamit në paqe

Në vitin e shtatë të hixhretit, Muhamedi a.s. përsëri me këmbët e tij fisnike hyri në Mekën e shenjtë.

Kur arriti në Meke e vizitoi Qaben.

Ishte krenari dhe lumturi e madhe që ai përsëri të kthehet në vendlindje.

Lumturia ishte afatshkurtër sepse Muhamedi a.s., në bazë të marrëveshjes së Hudejbijes, kishte të drejtë të qëndronte në Mekë vetëm tri ditë.

Muhamedi a.s. iu përmbajt marrëveshjes.

Pas tri ditëve u kthye në Medinë.

Në Medinë, Muhamedi a.s. vazhdoi misionin e tij fisnik, përforcimin e fesë Islame.

Ai u dërgoi thirrje perandorive më të mëdha të asaj kohe.

Ai u bëri ftesë perandorive më të mëdha të asaj kohe që ta pranojnë fenë Islame.

Thirrjet drejtuar perandorëve të shteteve që ta pranojnë Islamin ishin:

Thirrja Kisraut – mbret i Persisë.

Thirrja Mukaukisit – sundues i Egjiptit.

Thirrja Negusit – Perandor i Etiopisë (Abisinisë).

Thirrja Herakliut – perandor i Romës (Konstantinopolit).

Prej këtyre perandorëve Negusi menjëherë e pranoi Islamin.

Mukaukisi i dërgoi një letër Muhamedit a.s. ku shkruante se thirrjen e tij do ta studionte dhe pastaj me shpresë se do ta pranonte Islamin.

Kisraut dhe Herakliu nuk e pranuan Islamin, sepse frikoheshin se do ta humbnin fronin e tyre.

Paqja u solli muslimanëve shumë të mira, sepse Islami përhapej në të gjitha anët e botës.

Në këtë kohë edhe Halid bin Velidi e pranoi Islamin, i cili më vonë u quajt “Sejfullah” që d.m.th. shpata e Zotit.

Pasi ai ka qenë armiku më i madh i Islamit, ndërsa tashti luftëtari më i madh i Islamit.

Çlirimi i Mekës

Njëri prej kushteve të marrëveshjes së Hudejbijes ka qenë që secili fis arab të ketë të drejtë të i bashkohet muslimanëve ose pabesimtarëve.

Fisi “Huza” iu bashku muslimanëve.

Fisi “Bekr” iu bashku pabesimtarëve.

Pas kësaj ndodhi një konflikt në mes tyre, atëherë fisi Bekr kërkoi mbrojtje prej pabesimtarëve.

Pabesimtarët pastaj shkojnë te fisi “Huza” dhe vrasin shumë prej tyre.

Fisi Huza shkoi dhe u ankua te Muhamedi a.s. dhe i tha se pabesimtarët e Mekës e kanë prishur marrëveshjen e paqes.

Muhamedi a.s. përgatiti një ushtri prej dhjetë mijë vetëve dhe u nis për të çliruar vendlindjen e tij prej idhujtarisë.

Muhamedi a.s. u nis për të çliruar prej idhujtarisë atdheun e tij.

Pabesimtarët e Mekës,

për këtë e dërguan prijësin e tyre Ebu Sufjanin te Muhamedi a.s. që ta vazhdoj marrëveshjen e paqes.

Ebu Sufjani shkoi te Ebu Bekri për të ndërmjetësuar te Muhamedi a.s., por ai refuzoi.

Pastaj shkoi te bija e tij Umi Habibe, e cila ishte bashkëshorte e Muhamedit a.s., por edhe ajo refuzoi, kështu ai u kthye në Mekë pa arritjen e marrëveshjes për paqe.

Kur Muhamedi a.s. arriti në vendin “Dhahran”, u ndal me ushtrinë e tij për të pushuar në tenda.

Abasi, axha i Muhamedit a.s. shpalli se:

Kush hynë në Qabe është i sigurt.

Kush hynë në shtëpinë e Ebu Sufjanit është i sigurt.

Kush rrinë në shtëpinë e tij është i sigurt.

Kështu Muhamedi a.s. e çliroi Mekën me paqe dhe pa luftë sepse banorët e Mekës iu përmbajtën shpalljes së Muhamedit a.s.

Pastaj Muhamedi a.s. i pyeti: - Çka mendoni, si do të veproj me juve?

Të gjithë iu përgjigjën: - Ti je fisnik, vepro si të duash.

Atëherë Muhamedi a.s. u tha: - Shkoni nëpër shtëpitë tuaja të sigurt, ju jeni të lirë.

Zoti i Madhëruar e përshkruan këtë ngjarje kështu:

Në emër të Allahut, Mëshiruesit, Mëshirëbërësit!

“Kur të vjen ndihma e Zotit dhe Çlirimi, do t’i shohësh njerëzit se si e pranojnë Islamin grupe-grupe. Lavdëroje, Madhëroje dhe falënderoje Zotin tënd. Kërko falje (prej Zotit tënd), Ai është falës”.

BISMIL-LAHIRRAHMANIRRAHIM.

IDHAA XHAAAAE NASRULL-LAAHI VELFET’H VE RE EJTEN-NAASE
JED’HULUUNE FII DIINIL-LAAHI EFVAAXHAA FE SEBBIH BIHAMDI RABBIKE
VESTEGFIRH IN-NEHUU KAANE TEVVAABA.

Beteja e Hunejnit

Muhamedi a.s. e çliroi Mekën.

Të gjitha fiset e pranuan Islamin grupe-grupe, përpos disa fiseve të Havazinit.

Fiset e Havazinit jo vetëm se nuk e pranuan Islamin por edhe u përgatitën për t'i luftuar të gjithë muslimanët.

Në këtë kohë numri i muslimanëve ishte shumë i madh, ndërsa fiset e pabesimtarëve ishin shumë të paktë në numër.

Muslimanët e harruan mbështetjen dhe ndihmën e Zotit dhe thanë:

- Sot fitorja është e jona se jemi ushtri e madhe dhe e fortë.

Kur u ndeshën me pabesimtarët në vendin "Hunejn", hasën në rezistencë të fortë, hyri frika në zemrat e tyre dhe kështu e lëshuan frontin duke ikur me të katërtat.

Ata e kuptuan se fitorja nuk varet prej forcës dhe prej shumës së madhe, por varet prej vendosmërisë dhe mbështetjes në Allahun.

Pastaj Muhamedi a.s. hipi mbi një shkëmb dhe i thirri të gjitha fiset një nga një dhe u tha që të kthehen në front.

Të gjitha fiset e pranuan thirrjen e Muhamedit a.s. dhe iu vërsulën pabesimtarëve, e edhe pse e humbën betejën e parë, në fund e fituan luftën.

Këtë ngjarje e përshkruan edhe Kur'ani në Suretu Tevbe si vijon:

"Vërtetë Allahu ju ka ndihmuar në shumë vende dhe në shumë raste, e po ashtu iu ka ndihmuar në vendin Hunejn. (Në atë vend) Ju u krenuat me shumën e madhe tuajën, mirëpo numri i madh nuk iu bëri aspak dobi juve sepse (nga frika duke ikur) ju ngushtua aq shumë toka edhe pse është e gjerë, e ju pastaj ia kthyet shpinën frontit dhe ikët. Pastaj Allahu zbriti qetësi te i Dërguari i tij dhe te besimtarët, (po ashtu) zbriti ushtri (të Melekëve) të cilën ju nuk e keni parë dhe i dënoi pabesimtarët. Kështu Zoti i ka ndëshkuar pabesimtarët, pastaj Zoti ia pranon pendimin kujt të dojë Ai. Allahu është falës, i Mëshirshëm (për besimtarët gjithmonë)".

Haxhi dhe ligjërata lamtumirëse

Muhamedi a.s. prej jetimit arriti të bëhej prijës i të gjitha fiseve arabe.
 Prej të vetmuarit arriti të bëhej më i dashuri i të gjithë njerëzve.
 Prej të varfrit arriti të bëhej kujdestar i të gjithëve.
 Me dëshirën e Allahut arriti të përjetojë triumfin e punës së tij.
 Në vitin e dhjetë të hixhretit qëndroi në kodrën Arafat.
 Në Arafat rreth tij ishin grumbulluar njëqind mijë muslimanë për të kryer së bashku haxhillëkun.

Në haxhillëkun e fundit Muhamedi a.s. mbajti një fjalim ku tha:

“O njerëz.

Kjo shtëpi është e shenjtë.

Ky vend është i shenjtë.

Edhe gjaku është i shenjtë.

Kujdes, mos lejoni gjakderdhje se gjakderdhja është e ndaluar.

O njerëz.

Unë jam peygamberi i fundit i Zotit, pas meje kurrë nuk do të ketë peygamber, prandaj:

Faleni namazin.

Agjërojeni muajin e ramazanit.

Jepeni zekatin dhe kryejeni haxhillëkun.

Dëgjojini dhe respektojini prijësit tuaj – ua garantoj xhenetin.

Pasi e përfundoi ligjëratën zbriti ajeti kur'anor:

“Sot jua plotësova fenë tuaj, jua plotësova juve të gjitha të mirat, Jam i kënaqur që fe për juve vendosa Islamin”.

Porosia e fundit dhe vdekja

Muhamedi a.s. i kishte mbushur 63 vite.

E kuptoi se jeta e tij kishte ardhur në përfundim.

Muhamedi a.s. muslimanëve u tha se po ua lë vetëm një porosi:

“Përmbajuni Kur’anit dhe sunetit, gjithmonë do të jeni ngadhënjimtarë dhe kurrë nuk do të humbni”.

Pas kësaj porosie, Muhamedi a.s. ndërroi jetë dhe shpirti i tij u ngrit në qiell te Zoti i Madhëruar.

U përhap lajmi se Muhamedi a.s. ka vdekur.

Umeri me tërbim doli në qytet dhe tha:

- Kush thotë se Resulullahu ka vdekur, do të konfrontohet me mua, për shkak se Resulullahu ka shkuar tek Zoti sikurse Musai a.s., andaj do të kthehet prapë.

Vërtetë këto ishin momente të vështira për të gjithë muslimanët.

Në këto momente të papërballueshme, u paraqit Ebu Bekri i cili tha:

- O ju njerëz.

Kush ka besuar Muhamedin, le ta dijë se ai ka vdekur,

kush beson në Allahun, Ai është i gjallë dhe i përgjithmonshëm dhe nuk vdes kurrë.

Pastaj lexoi ajetin e Kur’anit ku Zoti i Madhëruar thotë:

“Muhamedi është vetëm peygamber.

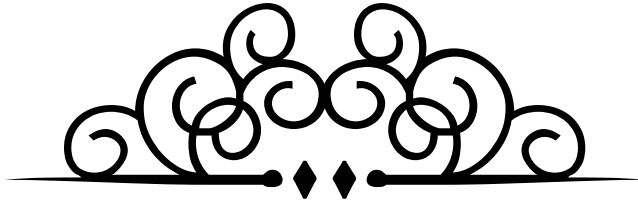
Edhe para tij ka pasur peygamber.

Sikur të vdiste ai apo të vritej, a do të ktheheshit prapë gjurmëve tuaja.

Kush kthehet gjurmëve të veta nuk i bën asgjë dëm Allahut.

Allahu i shpërblen mirënjohësit.”

Muaji maj

**Tregime për imanin, namazin,
zekatin, agjërimin dhe Haxhin**

Në një shkollë ishte një mësues.

Ai nuk besonte në ekzistimin e Zotit.

Një ditë prej ditëve mësuesi hyri në klasë dhe i pyeti nxënësit:

- A më shihni?

- Po, të shohim – i thanë nxënësit.

- Pra unë ekzistoj – tha mësuesi.

Pastaj pyeti.

- A e shihni dërrasën e zezë?

- Po - iu përgjigjën nxënësit.

- Pra edhe dërrasa e zezë ekziston.

- A i shihni bankat?

- Po, i shohim bankat.

- Pra edhe bankat ekzistojnë.

Pastaj i pyeti:

- A e shihni Zotin?

- Jo - u përgjigjën nxënësit.

- Atëherë ku është Zoti, pasi ne nuk e shohim?

Njëri prej nxënësve i cili ishte i zgjuar, u ngrit në këmbë dhe i pyeti nxënësit:

- A e shihni mendjen e mësuesit?

- Jo - iu përgjigjën nxënësit.

- Atëherë mësuesi nuk paska mend!

Mësuesi i mençur

Ishte një mësues i mençur.

Ai i kishte katër nxënës.

Ai i mori katër molla dhe i shpërndau në katër nxënës dhe u tha:

- Merrini mollët dhe shkoni hajeni mollën në ndonjë vend ku nuk ju sheh askush.

- I pari shkoi dhe e ngrëni mollën nën shtrat.

- I dyti shkoi dhe e ngrëni mollën pas dollapit.

- I treti shkoi në dhomë dhe e mbylli derën me çelës dhe e ngrëni i vetmuar në dhomë.

- I katërti u kthye me mollë në dorë dhe i tha mësuesit: Nuk munda të gjej vend ku nuk më sheh askush, sepse Allahu më sheh gjithkund.

- Mësuesi e falënderoi nxënësin dhe e shpërbleu për provimin e dhënë dhe u tha nxënësve tjerë:

- Ju kam thënë që ta hani mollën ku nuk ju sheh askush. Po pse nuk e ditët se Allahu ju sheh juve gjithmonë, në çdo kohë dhe në çdo vend?

Thirrja për namaz

Për Muslimanët ishte bërë obligim falja e pesë kohëve të namazit.

Muhamedi a.s. i tubon muslimanët që të konsultohet se në çfarë mënyre të bëjmë lajmërimin e kohëve të namazit.

Në Medine, për çdo ditë muslimanët takoheshin pesë herë në ditë në xhaminë e Muhamedit a.s. dhe aty faleshin.

Pasiqë pesë herë në ditë ishte e vështirë për disa që të ishin të saktë në kohët e namazit, muslimanët filluan të mendojnë se si të bëjnë një sinjal për të treguar se ka filluar koha e namazit.

U tubuan te Muhamedi a.s. dhe secili e thoshte mendimin e tij, ndërsa Muhamedi a.s. i dëgjonte.

Njëri tha që t'i fryhet borisë.

Tjetri tha që t'u bihet kambanave.

Asnjëra prej tyre nuk i pëlqeu Muhamedit a.s. dhe as shokëve të tij.

Muslimanët shkuan në mbrëmje për të pushuar dhe secili mendonte se si të zgjidhej kjo çështje.

Të nesërmen në mëngjes, derisa Muhamedi a.s. ishte me shokët e tij, shkon Abdullah bin Zejdi dhe u tregon se e kishte parë në ëndërr një thirrës duke e thirrur ezanin në këtë mënyrë: "Allahu është më i Madhi, Dëshmoj se vetëm Allahu është Zot, Dëshmoj se Muhamedi është i dërguar i Allahut, Ejani në namaz, Ejani në shpëtim, Allahu është më i Madhi, Allahu është më i Madhi, Vetëm Allahu është Zot."

Muhamedi a.s. u gëzua shumë nga ky tekst i ezanit.

Pas pak vjen Umer bin Hatabi dhe tregon se e ka parë në ëndërr thirrjen me po këtë tekst.

Pastaj u paraqit edhe Aliu dhe tha se e kam parë edhe unë të njëjtën ëndërr me po të njëjtën thirrje.

Muhamedi a.s. kur dëgjoi edhe për ëndrrën e Aliut tha:

- Këto janë ëndrra të vërteta dhe ezani do të thirret ashtu si e keni parë.

Muhamedi a.s. shikoi shokët e tij, mori edhe pëlqimin e tyre dhe të gjithë u pajtuan.

Pastaj Muhamedi a.s. e urdhëroi Abdullah bin Zejdin që t'ia mësojë ezanin Bilalit që ta thërret për t'i lajmëruar muslimanët për faljen e namazit.

Bilali me të shpejtë u përgatit dhe hipi mbi xhami dhe e filloi ezanin:

ALLAHU EKBER, ALLAHU EKBER

ALLAHU EKBER, ALLAHU EKBER

ESHHEDU EN LA I LAHE IL-LALLAH

ESHHEDU EN LA I LAHE IL-LALLAH

ESHHEDU ENE MUHAMEDEN RESULULL-LLAH

ESHHEDU ENE MUHAMEDEN RESULULL-LLAH

HAJE ALES-SALAH, HAJE ALES-SELAH

HAJE ALEL-FELAH, HAJE ALEL-FELAH

ALLAHU EKBER, ALLAHU EKBER

LA ILAHE IL-LALLAH

Prej këtij momenti, Bilalli u bë muezini i parë i Muhamedit a.s. dhe i muslimanëve.

Muhamedi a.s. është ngritur në një vend, të cilin nuk e di askush tjetër, pos Allahut të Lartmadhëruar.

Ai vend është Sidretul Munteha.

Allahu i shpalli Muhamedit a.s. që umeti i tij t'i falë pesëdhjetë kohë të namazit për çdo ditë dhe natë.

Pastaj Muhamedi a.s. zbret dhe e takon Musain.

Musai a.s. i thotë:

- O Muhamed. Çka të ka obliguar Zoti yt?

I thotë:

- Më ka obliguar pesëdhjetë kohë për çdo ditë e natë.

Musai a.s. i thotë:

- Umeti yt nuk do të ketë mundësi t'i kryejë këto. Kthehu dhe lute Zotin tënd t'ua lehtësojë.

Pejgamberi a.s. e shikon Xhibrilin dhe e vëren se edhe ai e përkrah për një gjë të tillë, i cili i thotë: - Po, shko nëse dëshiron.

Atëherë ngrihet tek Allahu i Lartmadhëruar dhe i thotë:

O Zoti im, lehtëso (pakësoji) për ne, se umeti im nuk mundet. Dhe ia heq apo ia lehtëson për dhjetë namaze, deri sa arrin në pesë.

Muhamedi a.s. ndalet dhe i thotë Musait se pesë mjaftojnë.

Prapë Pejgamberi e shikon Xhibrilin se çfarë po i thotë. Mirëpo, Xhibrili e miraton atë mendim dhe ndalet në pesë, e Muhamedi a.s. thotë:

- O Zoti im, pjesëtarët e umetit tim janë të dobët, me trup e me zemër, me dëgjim e shikim, na lehtëso.

Zoti i Lartmadhëruar i thotë:

- O Muhamed.

Muhamedi i thotë:

- Si urdhëroni, të përgjigjem o Zot të përgjigjem.

Zoti i thotë:

“- Allahu nuk e ndryshon fjalën e Tij. Ashtu siç e kam paraparë në librin bazë, për çdo të mirë dhjetë shpërblime, ato janë pesëdhjetë në librin bazë, ndërsa për ty (në vepër) pesë.”

Në Sidretul Munteha

Muhamedi a.s. është ngritur në Miraxh.

Gjatë Miraxhit ka arritur pikën kulminante e cila quhet Sidretul Munteha,

Në Sidretul Munteha Muhamedi a.s. i është drejtuar Zotit të Lartmadhëruar me fjalët:

ETTEHIJU LILAH

VES SALAVATU

VET TAJJIBATU, që do të thotë:

“Çdo përshëndetje, çdo bekim dhe çdo mirësi është për Zotin.”

Zoti i Lartmadhëruar i thotë:

ESSELAMU ALEJKU EJJIHEN NEBIJU

VE RAHMETULLAHI

VE BEREKATUHU, që do të thotë:

“Paqja, begatia dhe mëshira e Zotit qofshin mbi ju o i dërguar.”

Muhamedi a.s. i përgjigjet:

ESSELAMU ALEJNA

VE ALA I BADIL-LAHI SALIHINË, që do të thotë:

“Paqja qoftë mbi ne dhe mbi robërit e mirë dhe të devotshëm.”

Ky ishte pra dialogu i zhvilluar në Sidretul Munteha, në mes Zotit të Lartmadhëruar dhe Muhamedit a.s.

Këtë dialog e ka përcjellë Xhibrili besnik i cili në atë moment e deklaroi dëshminë e shehadeetit:

ESHHEDU EN LA ILAHE IL-LA-LLAH

VE ESHHEDU ENNE MUHAMMEDEN ABDUHU VE RESULUHU, i cili në gjuhën shqipe do të thotë:

Dëshmoj dhe deklaroj se vetëm Allahu është Zot dhe dëshmoj dhe deklaroj se Muhamedi është i dërguar i Zotit dhe rob i tij.

Kjo është vula e fesë islame, ky është kushti i fesë islame dhe çelës i hyrjes në fenë islame.

Kibla e parë e muslimanëve

Muhamedi a.s. ishte në Meke.

Në tavanin e shtëpisë së tij i shfaqet një dritë e madhe,
e cila gati sa nuk ia mori sytë.

Ishte Xhibrili.

Xhibrili ia fërkoj sytë me ujin e zemzemit.

Ia hapi gjoksin dhe ia pastroi zemrën në një enë të mbushur me iman (besim).

Xhibrili ia solli një kafshë të bardhë që quhet “Burak”.

Prej Qabes në Meke më pas u nisën drejt Aksasë.

Qabja është Shtëpia e parë e Allahut në fytyrën e tokës.

Mesxhdidi Aksaja është Xhamia e dytë në fytyrën e tokës.

- Mesxhidi Aksaja është ndërtuar 40 vite pas Qabesë.
- E ndërtoi Ademi a.s.
- E rindërtoi Ibrahimimi a.s.
- E zgjeroi dhe e kompletoi Sulejmani a.s.

Në këtë xhami Muhamedi a.s. fali namaz duke u bërë imam i të gjithë Pejgamberëve.

- Mesxhi Aksaja është xhamia e tretë për kah rëndësia në Islam (pas Qabesë dhe xhamisë së Pejgamberit a.s., në Medinë).

Jethrib është emri i vjetër i Medines.

Jethribi, pasi u nderua me hixhret, më vonë e mori emrin **Medinetu Munevere**.

Medinetu Munevere ka kuptimin: Qyteti i ndriçuar me dritën e Allahut dhe të Islamit.

Më vonë, kur Pejgamberi a.s. u vendos në të, mori emrin **Medinetu Nebij**.

Medinetu Nebij ka kuptimin: Qyteti i Pejgamberit.

Data kur Pejgamberi a.s. emigroi nga Meka për në Medine ishte shtatori i vitit 622 (12 Rebijul evvel).

Dita kur Pejgamberi a.s. emigroi nga Meka për në Medine ishte dita e premte.

Medinasit e pritën me shumë gëzim arrijtjen e tyre.

Medinasit, aq të gëzuar ishin atë ditë saqë garonin me njëri-tjetrin se kush do të kishte nderin ta mikpriste Muhamedin a.s. në shtëpinë e tij.

Muhamedi a.s., për të mos ia thyer zemrën askujt, vendosi të strehohej aty ku do të ndalej deveja e tij Kasva, të cilën e kishte lënë të ecte lirshëm.

Deveja Kasva, pas një pritjeje të gjatë, ndaloi në një fushë që përdorej për të tharë hurma.

Ajo fushë ishte pronë e dy jetimëve Sehl dhe Suhejl nga fisi Nexh-xhar.

Shtëpia më e afërt e kësaj fushe, ishte shtëpia e Ebu Ejub el-Ensari.

Ndërtimi i xhamisë së Pejgamberit

Pejgamberi ynë i dashur vendosi që ta ndërtonte xhaminë.
Vendosi që xhaminë ta ndërtonte në vendin ku ishte ulur deveja.
Vendi ku ishte ulur deveja ishte pronë e dy vëllezërve jetimë.
Muhamedi a.s. e bleu vendin e dy vëllezërve duke u dhënë 10 mithkal.
Pasi e bleu parcelën, menjëherë filluan të hedhin themelet për xhaminë e re.
Themelet e xhamisë janë bërë me gurë.
Muret e xhamisë i ndërtuan me argjilë dhe me qerpiç.
Lartësia e xhamisë ishte sa lartësia e një njeriu andaj nuk është mbuluar nga sipër.
Pejgamberi ynë i ka drejtuar punimet duke punuar edhe vetë gjatë ndërtimit të xhamisë.
Mesatarisht, ndërtimi i xhamisë zgjati 7 muaj.
Ndërtimi i xhamisë mbaroi në muajin prill të vitit 623.
Gjatë kohë së ndërtimit të xhamisë, Pejgamberi ynë ka banuar në shtëpinë e Ebu Ejub el-Ensarit.

Xhurejxhi ka qenë një rob i devotshëm.

Ai është vetmuar në një faltore vetëm për adhurim.

Deri sa ishte duke u falur, i shkon nëna dhe e thërret:

- O Xhurejxh!

E ai në namaz thotë: - O Zoti im, nëna ime dhe namazi im, në të njëjtën kohë. Kështu ai vendos ta falë namazin, e nëna kthehet (pa përgjigje).

Të nesërmen prapë, përderisa ai ishte duke u falur, i vjen nëna dhe e thërret:

- O Xhurejxh!

E ai i thotë: - O Zoti im, nëna ime dhe namazi im, në të njëjtën kohë (cilës t'i përgjigjem dhe çka është më së miri?) - dhe e vazhdon namazin, e nëna prapë kthehet pa përgjigje.

Po ashtu prapë të nesërmen, deri sa ishte duke u falur, i shkon nëna dhe e thërret:

- O Xhurejxh!

E ai prapë thotë:

- O Zoti im! Nëna ime dhe namazi im, dhe e vazhdon namazin.

Nëna tha: - Mos vdeksh, derisa të shohësh fytyrat e lavireve!

Bëni israilët e përmendin shumë me nam Xhurejxhin dhe ibadetin e tij.

Në mesin e tyre ka qenë një grua lavire, e cila shquhej me bukurinë e saj. Ajo u thotë atyre:

- Nëse doni, unë do ta lajkatoj dhe do ta mashtroj. Pastaj ajo shkon dhe i paraqitet atij, por ai as që ia vuri veshin. Atëherë aty pari kalon një bari me një tufë delesh, i cili vendstrehohet në faltoren e tij, e ajo bën marrëdhënie intime me bariun dhe mbetet shtatzënë. Kur e lind fëmijën ajo tha: - Këtë fëmijë e kam me Xhurejxhin.

Pastaj shkojnë njerëzit, e largojnë prej faltores së tij, ia prishin faltoren dhe e rrahin.

Ai pyet: - Çka është puna me ju?

Ata i thonë: - Ti ke bërë prostitucion me këtë lavire dhe ajo ka lindur fëmijë prej kontaktimit tënd.

Ai pyet: - Ku është foshnja?

Kur ja sjellin foshnjën përpara tha: - Më lejoni vetëm deri sa të falem - dhe falet.

Pasi e përfundon namazin shkon te fëmija, e prek në stomak dhe i thotë: - Oj foshnje e porsalindur, cili është babai i yt?

Foshnja përgjigjet: - Filani, i cili është bari.

Kur e dëgjuan njerëzit shkuan dhe filluan ta puthin dhe ta përqafojnë Xhurejxhin dhe i thanë: - Do ta ndërtojmë faltoren tënde prej arit.

Xhurejxhi u tha: - Jo, ndërtojeni me aso material siç ka qenë më parë, prej balte.

Dhe ashtu edhe ia ndërtuan.

Fëmija i cili dëshironte të falej natën

Ebu Jezid Tajfur bin Isa Bestamiu kur ishte i vogël e ka lexuar ajetin: **“O ti i mbuluar, zgjohu natën e falu, përpos një pjese...”**, andaj i thotë babit të tij: - O baba im! Kujt i drejtohet Allahu me këtë ajet?

Ai i thotë: - I drejtohet peygamberit, Muhamedit a.s.

Fëmija i thotë: - O baba, po pse ti nuk vepron siç ka vepruar Muhamedi a.s..

Baba i përgjigjet: - O biri im! Falja e namazit të mesnatës është specifike e Muhamedit a.s., e kjo nuk është për umetin e tij.

Fëmija heshti. Më vonë, kur e lexoi ajetin kur'anor ku Zoti i Lartmadhëruar thotë: **“Vërtetë, Zoti yt e di se ti falesh më pak se një të tretën e natës, edhe gjysmë nate, e një të tretën e natës, e njësoj si ti edhe një grup të cilët janë me ty.”**

Fëmija i thotë babit të tij: - O babi im! Unë po e dëgjoj dhe po e lexoj se një grup janë falur natën, po kush janë ata?

Babai i thotë: - O biri im! Ata janë sahabët, Zoti qoftë i kënaqur me ta.

I biri pyet: - O baba im! Po çfarë dobie kemi nëse nuk veprojmë ashtu siç ka vepruar Peygamberi a.s. dhe sahabët e tij?

I ati i përgjigjet: - E fole të vërtetën o biri im. Pas këtij rasti babai zgjohej natën dhe falej.

U zgjua edhe Jezidi natën dhe kur e sheh babanë duke falur i thotë: - O babai im! Më mëso të pastrohëm dhe të falem me ty.

Kurse babai i thotë: - O biri im fli, se ti je ende i vogël.

E ai i thotë: - O babai im! Kur të vijë Dita, kur njerëzit do të dalin para Zotit veç e veç për t'i parë veprat e tyre, do t'i them Zotit: - O Zoti im! Unë e kam pyetur babin tim si të pastrohëm e të falem me të, por më ka refuzuar duke më thënë se jam ende i vogël. A ke dëshirë që kjo të të ndodhë?

Babai i thotë: - Jo për Zotin o biri im, assesi nuk dua të ndodhë ashtu.

Kështu që babai e mësoi të birin dhe ai filloi të falej me të.

Shko falu se nuk je falur

Një ditë Muhamedi a.s. ishte në xhami me shokët e tij.
Në xhami hyn një njeri dhe falet me shpejtësi,
nuk qëndroi aq sa nevojitej as në ruku dhe as në sexhde.
Pasi e përfundon namazin, shkon te Muhamedi a.s. dhe i jep selam. Muhamedi a.s. ia
kthen selamin dhe i thotë: - Shko falu sepse nuk je falur.

Shkon njeriu e përsëritë namazin,
prapë falet shumë shpejt dhe kthehet te Muhamedi a.s.
Muhamedi a.s. prapë i thotë: - Shko falu sepse nuk je falur.

Ky shkon dhe falet për herën e tretë,
prapë falet njëjtë shpejt dhe shkon te Muhamedi a.s.,
Muhamedi a.s. i thotë: - Shko falu sepse nuk je falur.
Njeriu e kupton se ishte duke u falur gabim andaj i thotë Muhamedit a.s.:
- Më mëso si të falem.
Muhamedi a.s. i thotë:
- Kur ta fillosh namazin thuaj: Allahu ekber.
Pastaj lexo një pjesë nga Kur'ani.
Pastaj bjer në ruku deri sa të të pushojë trupi.
Pastaj ngrihu nga rukuja deri sa të qëndrosh drejtë.
Pastaj bjer në sexhde deri sa të të pushojë trupi.
Kështu vepro gjatë gjithë namazit, deri sa ta plotësosh në tërësi.

Namazi e freskon memorien

Një njeri të gjitha paratë e tij i kishte gruposur në një vend për t'i ruajtur. Pas një kohe shkon t'i marrë paratë e tij në vendin ku i kishte fshehur. Duke u nisur te ai vend e sheh se e kishte harruar vendin se ku i kishte gruposur. I mërzhitur shkon tek Ebu Hanifeja dhe i tregoi se çfarë kishte ndodhur.

Ebu Hanife i thotë:

- Shko në shtëpi dhe kaloje natën duke bërë ibadet dhe do të kujtohesh!

Ky shkon në shtëpi dhe fillon të falet.

Nuk kishte kaluar më tepër se çerekun e natës me ibadet kur veçse iu kujtua vendi se ku i kishte fshehur paratë.

Menjëherë shkoi tek imami dhe i tha:

- Si e dite se do të më kujtohej duke e kaluar natën me namaz?

Ebu Hanife i thotë:

- Shejtani nuk dëshiron që ti ta kalosh natën duke bërë ibadet, prandaj ta ka kujtuar. Por ti përse nuk vazhdoje të bësh ibadet edhe gjatë pjesës tjetër të natës për ta falënderuar Allahun?

Si bëhet falja e namazit

Ebu Jusufi r.a. ishte njëri nga nxënësit më të njohur të imam Ebu Hanifes. Dëgjoi për një djalë që quhej Hatim el-Esam, i cili fliste në xhami për asketizmin.

Ebu Jusufi i mori nxënësit e tij dhe u tha:

- Ejani ta pyesim, e nëse vërtetë na përgjigjet, atëherë të ulemi dhe të përfitojmë prej tij.

Hyri në xhami dhe e pyeti:

- O djalosh, na trego për namazin?

Hatimi ia ktheu:

- Për rregullat apo për formën?

Ebu Jusufi u çudit dhe tha:

- I bëmë një pyetje, ndërsa ai e ndau në dy! Atëherë më trego për rregullat.

Hatimi ia ktheu:

Ngrihem me urdhrin e Allahut,

eci me frikën ndaj Allahut.

Hyj në namaz me nijet të pastër,
marr "tekbir" me madhërinë e Tij.

Lexoj Kur'an me përpikëri dhe vëmendje të plotë.

Bie në ruku i përulur,

bie në sexhde i nënshtruar,

ulem plotësisht në uljen e fundit,

jap selam me nijet,

dhe e përfundoj namazin me sinqeritet të pastër ndaj Allahut.

Pastaj i kthehem vetvetes me frikë se a thua Allahu a më ka pranuar namazin tim. Dhe i ruaj kohët e namazit deri në vdekje.

Atëherë Asam bin Jusufi i thotë:

"Vazhdo se ti namazin e fal të plotë".

Përqendrimi në namaz

Ebu Jusufi r.a. ishte njëri nga nxënësit më të njohur të imam Ebu Hanifes.
Dëgjoi për një djalë që quhej Hatim el-Esam, i cili fliste në xhami për asketizmin.

Ebu Jusufi i mori nxënësit e tij dhe u tha:

- Ejani ta pyesim, e nëse vërtetë na përgjigjet, atëherë të ulemi dhe të përfitojmë prej tij.

Hyri në xhami dhe e pyeti:

- O djalosh, na trego për namazin?

Hatimi ia ktheu:

- Për rregullat apo për formën?

Ebu Jusufi u çudit dhe tha:

- I bëme një pyetje, ndërsa ai e ndau në dy! Më trego për formën e tij?!

Hatimi tha:

Qaben vendose përballë teje.

Peshoren e veprave përpara syve.

Urën e siratit poshtë këmbëve.

Xhenetin nga e djathta.

Zjarrin nga e majta.

Melekun e vdekjes mendoje sikur të jetë pas teje duke pritur për të të marrë shpirtin.

Edhe nëse i kryen këto prapë ti nuk e di se a të është pranuar namazi apo jo.

Disa prej sehaveve shkojnë në një udhëtim.

Njëri nga sehabet lëndohet në kokë.

Të nesërmen në mëngjes ai zgjohej i papastër.

Ai dëshironte të merrte tejemum për ta falur namazin me qëllim që uji mos t'ia zgjeronte plagën e tij.

I pyeti shokët e tij se a ka të drejtë në lehtësim të marrjes së tejemumit në vend të gusulit.

Ata i përgjigjen se, pasi që ujë ka atëherë ti mund të lahesh dhe nuk ke të drejtë për tejemum.

Andaj ai lahet me ujë, kurse ishte ftohtë i madh.

Plaga në kokë i rëndohet edhe më shumë dhe si pasojë e kësaj vdes.

Shkojnë te Muhamedi a.s. dhe ia tregojnë ngjarjen, ai u thotë:

- Ju e keni vrarë. Zoti ju dënoftë! Po pasi që nuk e keni ditur pse nuk keni pyetur?

Pyetja është çelës i zgjidhjes së problemit.

I ka mjaftuar tejemumi në vend të ujit.

Kopshti i shkrumbuar

Ishte një pronar i një kopshti.

Kopshti i tij ishte përplot me pemë e perime.

Kopshti i tij ishte përplot me fryte e begati.

Çdo herë kur i mbledhte pemët, i thërriste të varfrit dhe u jepte pjesën e tyre apo zekatin.

Çdo herë kur i korrte të lashtat, i thërriste të varfrit dhe u jepte pjesën e tyre apo zekatin.

Pas një kohe ai vdes dhe e trashëgojnë tre djemtë e tij.

Vëllezërit trashëguan parcelë toke pjellore nga babai i tyre.

Ata ishin koprracë dhe zemërngushtë.

Kur vjen koha e mbledhjes së pemëve vendosin që mos t'i lajmërojnë të varfrit.

Vendosin që të mos u japin hisen (zekatin) që u takonte.

Kështu që vendosën që të shkojnë në mbrëmje dhe para mëngjesit t'i mbledhin frytet dhe të kthehen me të shpejtë në shtëpitë e tyre.

Gjatë natës, Zoti kishte lëshuar një zjarr dhe kopshtin e kishte djegur, e kishte bërë shkrumb e hi.

Kur arritën para mëngjesit në kopshtin e tyre, nuk e njohën.

Menduan se e kanë humbur rrugën gjatë natës dhe kanë shkuar në një kopsht të lënur pas dore.

Pas një kohe e vërtetuan se kopshti i tyre ishte bërë shkrumb e hi dhe nuk kishte mbetur asnjë fryt në të.

Ata e kuptuan se zemërngushtësia dhe mosdhënia të varfërve hisen e tyre ishte shkak që Zoti i kishte dënuar dhe kopshtin e tyre e kishte bërë gërmadhë.

Ata janë penduar, por ishte vonë.

Kështu është dënimi në këtë dunja për mosfalënderimin e Zotit.

Kështu është dënimi për mosnjohjen e begative të Zotit.

Kështu është dënimi për mosdëgjimin e urdhrave të Zotit.

Dënimet në ahiret janë shumë më të mëdha dhe shumë më të rënda.

Xhamia “Thuajse e ngrëna”

Në lagjen Fatih në Stamboll jetonte Hajredin efendiu.
Ai ishte një besimtar i varfër, por i devotshëm.

Çdo ditë shkonte në treg dhe sa herë që dëshironte të blinte pemë, thoshte në vete:
thuajse e ngrëna!

Pastaj merrte shumën e artikullit që shpirti ia kërkonte ta blinte dhe i vendoste në një kuti të vogël.

Çdo ditë shkonte në treg dhe sa herë që dëshironte të blinte mish, thoshte në vete:
thuajse e ngrëna!

Pastaj merrte shumën e artikullit që shpirti ia kërkonte ta blinte dhe i vendoste në një kuti të vogël.

Çdo ditë shkonte në treg dhe sa herë që dëshironte të blinte ëmbëlsira, thoshte në vete:
thuajse e ngrëna!

Pastaj merrte shumën e artikullit që shpirti ia kërkonte ta blinte dhe i vendoste në një kuti të vogël.

Kaluan muaj, ndërsa ai e privonte veten nga qejfet, kjo për të grumbulluar para për diç më të rëndësishme.

Kaluan vite, ndërsa ai e privonte veten nga qejfet, kjo për të grumbulluar para për diç më të rëndësishme.

Hajredin efendiu arriti që me shumën e kursyer ta ndërtonte një xhami, ndërsa banorët e lagjes në nderim të Hajredin efendiut, për rrëfimin e të cilit ishin në dijeni, ia vënë xhamisë emrin “**Thuajse e ngrëna**”.

Mjegulla dhe kopshtari

Një njeri po kalonte në periferi të një vendbanimi,
dëgjon një zë mbi re: - Ujite bahçen (arën) e filanit.

Kur nga ai moment retë e ndryshuan drejtimin dhe shkuan mbi atë arë dhe zbrazën shi,
e cila ishte një kodër me rrasa.

Kur e sheh se, në atë vend ku binte shiu mblidhej uji dhe formohej përroskë, ai e përcolli
ujin.

Kur e sheh se një njeri qëndronte në atë arë, e cila kishte ujë të mjaftueshëm nga çdo
anë.

E pyet: - O rob i Allahut! Po si e keni emrin?

I përgjigjet – Filan - (e tha) emrin, të cilën e kishte dëgjuar nga zëri mbi re.

Pastaj ky e pyet: - Po pse po më pyet për emrin tim?

Ai i thotë: - Kam dëgjuar një zë mbi re, i cili thoshte:

- Ujite bahçen (arën) e filanit – emrin të cilin e paskeni ju.

Pasi është puna kështu atëherë po të tregoj:

Unë 1/3 e produkteve e jap sadaka,

me 1/3 e ushqej veten dhe familjen,

ndërsa 1/3 e kthej prapë për punimin (mbjelljen) e arës.

Lehtësimi i agjërimit

Ishte viti i dytë i Hixhretit.

Zoti i Lartmadhëruar e ka bërë obligim agjërimitin e ramazanit.

Koha e agjërimit ka qenë prej ezanit të jacistë deri në ezanin e akshamit.

Koha për iftar ka qenë prej akshamit deri në jaci.

Nëse ndonjërin e zinte gjumi prej para akshamit deri pas jacistë, ai detyrohej që ta vazhdojë agjërimitin e ditës tjetër pa iftar e pa suhur.

Njëri prej shokëve të Muhamedit a.s. ishte agjërueshëm.

Kur pa perënduar dielli shkon në shtëpi për të bërë iftar.

Në shtëpi nuk kishte asgjë të gatshme.

Ishte i lodhur shumë nga puna dhe bie për të fjetur.

Më vonë bashkëshortja e tij e përgatitë një ushqim dhe e zgjon nga gjumi për të ngrënë.

Por para se të fillojë të hajë e dëgjon ezanin e jacistë, kështu që nuk ha bukë, por pa bërë iftar e vazhdon agjërimitin e ditës tjetër.

Aty kah mesi i ditës, deri sa ai punonte, nga uria e tepërt alivanoset.

Për këtë rast i tregojnë Muhamedit a.s., pastaj zbret ajeti kur'anor:

“Dhe hani e pini derisa ta dalloni perin e bardhë nga peri i zi (deri para sabahut), pastaj plotësojeni agjërimitin deri në mbrëmje”.

Zbritja e këtij ajeti është mëshirë për muslimanët, sepse Zoti është i mëshirshëm ndaj robërve të Tij. Ndërsa ne duhet ta falënderojmë gjithnjë dhe pandërprerë, për të mirat që na i ka dhënë.

Zbritja e Kur'anit dhe Ramazani

Në Meke jetonte një fëmijë i mençur, i butë dhe i sjellshëm.

Ai ishte jetim.

Në fillim përkujdesjen e tij e merr gjyshi i tij – Abdul Mutalibi.

Pasi që Abdul Mutalibi vdes, atëherë përkujdesjen ndaj tij e merr axha i tij – Ebu Talibi.

Ky fëmijë u rrit, u zhvillua dhe filloi të mendojë për natyrën, vendin dhe njerëzit të cilët ishin rreth tij.

Ai i shihte se ata adhuronin idhuj prej balte, prej guri e prej druri. Idhujt i kishin vendosur në brendi të Qabes dhe iu luteshin atyre.

Ky fëmijë jetim quhej Muhamed, i cili nuk mund ta duronte këtë gjendje të popullit të tij. Mendja e tij nuk mund ta pranonte të adhurohej dielli, hëna, guri e druri, për shkak se të gjitha këto i kishte krijuar Zoti.

Ai po ashtu e shihte se si njerëzit ishin injorant, të padrejtë, të cilët nuk e nderonin jetimin, nuk i respektonin prindërit, nuk iu ndihmonin të varfërve. Kështu që ai u detyrua të kalojë në malin Thevr, në shpellën e quajtur Hira. Ashtu qëndronte me javë e me muaj të tërë.

Në natën e Kadrit, Muhamedit a.s. i vjen Meleku Xhibril dhe i thotë:

- LEXO!

Muhamedi a.s. i thotë: - Nuk di të lexoj.

Xhibrili pasi e përsëritë edhe dy herë tjera, i thotë:

“Lexo me emrin e Zotit Tënd i cili ka krijuar (çdo gjë).

E ka krijuar njeriun prej një recke.

Lexo se Zoti yt është më fisniku.

Ai e ka mësuar (njeriun) me përdorë lapsin.

E ka mësuar njeriun çka nuk ka ditur”.

Pas këtyre fjalëve, Muhamedi a.s. doli nga shpella e quajtur Hira dhe në horizont e sheh Melekun i cili i thotë:

- O Muhamed, unë jam Xhibrili, ndërsa ti je i dërguari i Allahut.

Pejgamberi ynë i dashur largohej nga fëlliqësitë e paganizmit dhe injorancës.
 Ai përpiqej ta kuptonte krijimin e gjithësisë, urtësinë e të mirës dhe të keqes.
 Tërhiqej në vetmi në shpellën e malit Hira ku mendonte për këto gjerë e gjatë.
 Edhe hanifët, ndjekësit e traditës monoteiste të pejgamberit Ibrahim të Mekës
 tërhiqeshin në vetmi në malin Hira në disa muaj të caktuar.
 Pak para se t'i vinte vahji (shpallja) i parë, Muhamedi a.s. nisi të shihte disa ëndrra
 besnike.
 Çdo gjë që shihte në ëndërr, i dilte e vërtetë.
 Këto ëndrra e përgatitën mirë zemrën e tij.
 Nga ana e Allahut, atij iu bë më e pëlqyeshme të veçohej në vetmi.
 Ai e merrte me vete ushqimin dhe në shpellë e kalonte muajin e Ramazanit.
 Në shtëpi kthehej vetëm për të marrë ushqim.
 Ishte muaji i Ramazanit të vitit 610, kur qe veçuar përsëri në shpellën e malit Hira.
 Atë muaj, afër mëngjesit të natës së 27 (nata e Kadrut), meleku i vahjit, Xhibrili,
 i solli vahjin e parë.
 Nga kjo natë e ramazanit ka filluar zbritja e Kur'anit.
 Zbritja e Kur'anit ka zgjatur 23 vjet.
 13 vjet në Meke.
 10 vjet në Medine.
 Për këtë edhe ka zbritur sureja Lejletul Kadr, e cila sure tregon vlerën dhe rëndësinë e
 kësaj nate.
**“Ne e kemi zbritur Kur'anin në natën e Kadrut (të vlefshme).
 Po ti (o Muhamed) a e di çfarë vlere ka nata e Kadrut?
 Nata e Kadrut është më e vlefshme dhe se një mijë muaj.
 Melekët dhe shpirti i shenjtë (Meleku Xhibril) në këtë natë zbresin në tokë me lejen dhe
 urdhrin e Zotit për çdo çështje.
 Dhe përshëndesin me selam deri sa të agojë dita”.**
 Kur Ajshja r.a. e ka pyetur Muhamedin a.s. – cilën dua duhet bërë në këtë natë?
 Muhamedi a.s. i thotë:
 “Thuaj:
 - O Zoti im! Ti je falës i gabimeve, e do faljen e gabimeve, mi fal gabimet e mija”.

Muslimanët vetëm pse kanë besuar në Allahun, janë torturuar.
 Vetëm pse kanë thënë LA ILAHE IL LALLAH, janë plaçkitur.
 Në fund edhe janë dëbuar prej shtëpive dhe vendlindjes së tyre.
 Shokët e Muhamedit a.s. vazhdimisht kërkonin të luftojnë, por Muhamedi a.s. i këshillonte pandërprerë, duke u thënë: - Duroni!
 Pastaj, kur Muhamedi a.s. migroi në Medine,
 atje filloi një jetë të qetë, të lumtur,
 filloi ta përhap Islamin, pasi që edhe e vendosi shtetin islam.
 Kjo nuk i pëlqente pabesimtarëve dhe idhujtarëve.
 Për këtë arsye ishin nisur ta sulmonin Muhamedin a.s. dhe muslimanët në Medine.
 Për këtë arsye zbret ajeti kur'anor:
“Ju është lejuar lufta atyre që po sulmohen me luftë, sepse atyre iu është bërë padrejtësi dhe janë torturuar. Dhe padyshim se Allahu ka mundësi t’u ndihmojë. Ata të cilët janë dëbuar nga shtëpitë e tyre pa të drejtë vetëm e vetëm se kanë thënë Allahu është Zoti ynë”.
 Numri i muslimanëve ishte i vogël,
 numri i idhujtarëve ishte i madh.
 Besimtarët kishin përgatitje të vogël luftarake,
 idhujtarët kishin përgatitje të madhe luftarake.
 Ishte ramazan, besimi i fortë, qëndrueshmëria e fortë, por mbi të gjitha ishte ndihma e Allahut.
 Allahu ju dërgoi Melekë si përforcim dhe muslimanët fituan.
 Për këtë Zoti i Madhëruar thotë:
“Dhe juve ju ka ndihmuar Allahu në Bedër, derisa ishit të dobët dhe të pafuqishëm. Frikojuni Allahut dhe bëhuni falënderues ndaj Tij”.
 Në këtë vit është bërë obligim agjërimi, kur zbret ajeti kur'anor: **“O ju të cilët keni besuar, ju kemi bërë obligim agjërimin, ashtu si ua kemi bërë obligim popujve të më hershëm, që të bëheni të devotshëm”.**
 Lufta ka përfunduar,
 muslimanët e fituan luftën,
 u kthyen nëpër shtëpitë e tyre.
 Muhamedi a.s. thotë:
“Jemi kthyer nga beteja e vogël dhe kemi filluar betejën e madhe. E ajo është beteja (xhihadi) me vetveten, beteja e cila nuk përfundon deri në fund të jetës”.

Uji i zemzemit

Ibrahimi a.s. u martua me Haxheren,
i lindi një djalë i mirë të cilin e quajti Ismail.

Pasi i lindi djali, Ibrahimi a.s. përgatiti pak ushqim, ia dha Haxheres dhe udhëtoi deri në një shkretëtirë të largët.

Aty u përshëndet me foshnjën dhe me Haxheren, e tha:

- O Zoti ynë, unë i vendosa pasardhësit e mi në kodrinën pa pemë e perime, pa bimë, aty ku do të jetë shtëpia Jote e bukur.

Haxherja i tha Ibrahimit a.s.: - A Zoti të ka urdhëruar për këtë?

Ibrahimi iu përgjigj: - Po.

- Atëherë nuk do të na humbë Zoti, do të më ndihmojë mua dhe foshnjës – tha Haxherja.

Ibrahimi a.s. u kthye nga kishte ardhur.

Haxherja me foshnjën mbetën në mes të shkretëtirës, ushqimi iu harxhua, uji iu harxhua, dielli i fortë përcëllonte, fëmija filloi të qajë.

Nëna nuk mund ta duronte fëmijën duke qarë, shikoi majtas, shikoi djathtas, ç'të bënte?

U nis në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.

U kthye dhe shkoi në drejtim të kodrës Merva. Prapë nuk gjeti asgjë.

Kështu veproi shtatë herë, por kot. Heshti (në vetvete), pastaj përqendrohet të dëgjojë me vëmendje dhe thotë: - Kam dëgjuar një zë duke thënë se nëse ke nevojë për ndihmë, kërko të të ndihmoj. Kur e sheh një Melek (Xhibrilin a.s.) te vendi Zemzem dhe shkon në atë drejtim deri sa e sheh se si shpërthen një burim, i cili bëhet basen dhe i sinjalizon me dorën e saj dhe i mbush grushtet me ujë dhe pastaj prej grushteve pi ujë.

E lodhur u kthye në drejtim të foshnjës. Ç'të sheh?

Ismaili buzëqesh sepse meleku pranë tij e kishte afruar ujin, u gëzua pa masë, u afrua te uji. Uji gurgullonte me të madhe.

Haxherja tha:

- ZEMI JA MUBEREK ZEMI. Ndale hovin e madh o ujë i bekuar, ndale.

Edhe sot e kësaj dite ky burim quhet burim Zem-Zem, apo ujë i Zem-Zemit.

Për këtë arsye, haxhinjtë e bëjnë Saëjin në mes këtyre dy kodrinave.

Mekami i Ibrahimit

Kur të falemi ne drejtohem në drejtim të kiles.
 Kibleja është vija imagjinare e cila të shpie në Qabe,
 themelet e të cilit i ka ngritur Ibrahim a.s. me të birin e tij Ismailin.
 Ismaili a.s. e mbolli një pemë afër ujit Zem-zem.
 Pas kësaj, kur vjen babai i tij Ibrahim a.s., përqafohen mes vete dhe Ibrahim a.s. i thotë:
 - O Ismail, Allahu më ka urdhëruar të ndërtoj një xhami.
 Ismaili a.s. i thotë: - Vepra ashtu siç të ka urdhëruar Allahu.
 Ai i thotë: - Po a më ndihmon?
 Ismaili a.s. i thotë: - Po, të ndihmoj.
 Ibrahim a.s. i thotë se Allahu më ka urdhëruar ta ndërtoj xhaminë këtu dhe sinjalizoi në vendin ku i kanë themelet e vendosura.

Në një nga vizitat e Ibrahimit që ia bënte Ismailit, i tha djalit të tij:
 - Zoti më ka ngarkuar me një përgjegjësi.
 Ismaili u përgjigj: - Vepra sipas asaj që të ka urdhëruar Zoti.
 Teksa po hapte themelet.
 - Më ka obliguar ta ndërtoj një Shtëpi, a më ndihmon? – i tha Ibrahim.
 Ismaili pranoi pa ngurrim.
 Ibrahim zbuloi themelin që e ka hedhur Shithi.
 Baba e bir vazhduan ndërtimin e Qabes,
 ku muret ishin pa baltë, ishin mure të thatë, gurë të vendosur mbi njëri-tjetrin.
 Ndërtimi kishte mbërritur në lartësinë e Ibrahimit a.s. kështu që Ibrahim a.s. e kishte të pamundur të vazhdojë më tej.
 Ai i kërkoi Ismailit t'i sjellë një gur që të qëndrojë sipër tij gjatë punës.
 Ismaili a.s. i solli një gur mbi të cilin Ibrahim qëndronte këmbëzbathur.
 Për shkak të qëndrimit të gjatë, guri mori formën e këmbëve të Ibrahimit.
 Që atëherë, guri njihet me emrin “vendqëndrimi i Ibrahimit” (mekam Ibrahim).
 Më parë, ky gur qëndronte ngjitur me murin e Qabes dhe njerëzit shtyheshin nga dëshira për ta parë gurin dhe gjurmët e këmbëve të Ibrahimit a.s.
 Kjo shkaktonte shumë probleme gjatë tavafit. Të falesh pranë mekemit të Ibrahimit është diçka e pëlqyeshme. Në të kundërt, mund të falesh në çdo vend tjetër në Qabe.

Vendi apo skela ku qëndronte Ibrahim a.s. për të vendosur tullat e Qabes quhet **Mekami Ibrahim**.

Edhe sot e tutje gjenden fërkemet e Ibrahimit në skelën ku ka punuar.
 Mekami Ibrahim, përndryshe është edhe vendfalja, me fjalë tjera është pika ku qëndron imami i Qabes kur ta falë namazin, për këtë arsye ka zbritur ajeti kur'anor:
“Dhe merreni Mekami Ibrahim si vendfalje.”

Guri i zi është i vendosur në cepin lindor të Qabesë.
Muslimanët e konsiderojnë si pjesë të trashëgimisë islame.
Guri i zi në tokë është prej kohës së Ademit dhe Havasë.
Ky gur ka rënë nga xheneti që t'i tregojë Ademit dhe Havasë ku të ndërtojnë një xhami apo faltore.
Paganët më vonë filluan ta adhurojnë, kjo ishte si pjesë e kultit të gurit.
Kur u shemb Qabja, është dashur që guri të rivendoset,
dhe rivendosjen në Qabe e bëri Muhamedi a.s. në vitin 605, pesë vjet para shpalljes së tij si peygamber.
Që prej asaj kohe është ndarë në disa pjesë.
Tani është i futur në një kornizë argjendi në cepin lindor të Qabesë.
Haxhilerët gjatë rrotullimit apo tavafit ndalen dhe e puthin gurin e zi, nëse nuk kanë mundësi ta puthin vetëm e përshëndesin me dorën e djathtë.
Puthja e gurit të zi bëhet për shkak se Muhamedi a.s. e kishte puthur gjatë haxhit.
Në fillim Guri i zi ka qenë i bardhë, bile më i bardhë se qumështi, por për shkak të mëkateve të njerëzve është nxirë.
Guri i zi është edhe pika ku bëhet nisja e tavafit.

Ishte ditë e xhuma.
 Allahu e zbriti Ademin në tokë.
 Edhe Havën e zbriti në tokë.
 Secili prej tyre zbriti në një vend të caktuar në tokë.

Ademi zbriti në majën e malit **Sarandib**.
 Havaja zbriti në një mal afër **Mekës**.

Ademi filloi ta kërkonte Havanë.
 Ademi eci për një kohë të gjatë dhe arriti në Mekë.

Havaja ishte duke e pritur Ademin.
 Për këtë u ngjit në majë të malit.
 Ajo ngjitej nga njëri mal në tjetrin se mos shihte Ademin.

Një ditë Havaja po qëndronte në majë të një mali duke parë andej këtëj.
 Ajo dalloj prej së largu një burrë që po vinte drejt saj.
 Ai burrë ishte Ademi.
 Zbriti malin dhe vrapoi drejt tij.
 Edhe Ademi e pa Havanë prej së largu dhe vrapoi drejt saj.

Takimi mes tyre ndodhi nën hijen e një mali.
 Të dy e falënderuan Allahun që i takoi dhe i bashkoi të dy sërish.
Arafat do të thotë - vend i njohjes-takimit.
 Për këtë ky vend u quajt **Arafat** - vend i njohjes-takimit.
 Për arsye se Ademi dhe Hava janë njoftuar-takuar në mes veti në këtë vend.

Arafati është vend 20 km afër Mekkes.
 Haxhilerët në ditën e nëntë të muajit Dhu'l Hixh-xheh qëndrojnë në këtë vend.
 Qëndrimi në Arafat është obligim dhe pjesë përbërëse e Haxhit.

Gjuajtja e guralecëve

Ibrahimi a.s. ishte pejgamber.

Ishte sprovuar me sprova të shumta.

Kulminacion i sprovave ishte se kishe marrë urdhër të bënte kurban djalin e tij Ismailin a.s.

Ibrahimi a.s. e merr Ismailin për ta dërguar në vendin e therjes.

E merr thikën, e mpreh mirë.

Shejtani me pamjen e një burri të moshuar dhe të urtë shkon te Ismaili dhe i thotë:

- O Ismail! Babai yt është plakur dhe tani nuk logjikon si duhet, andaj dëshiron të të therë pa kurrfarë shkakut e arsye.

Ismaili, merr shtatë guralecë dhe me ta e gjuan shejtanin (të moshuarin).

Ky vend edhe sot quhet **“Xhemretu Sugra”** (Gjuajtja e guralecëve në vendin e vogël).

Aty sot haxhilerët e gjuajnë shejtanin.

Shejtani e sheh se nuk mund ta bindë djalin – Ismailin a.s.,

prandaj shkon tek nëna e tij – Haxherja dhe i thotë:

- Oj Haxhere! Shko dhe pengoje Ibrahimin se ai ka vendosur ta therë djalin tuaj të vetëm.

Haxherja, nëna, merr shtatë guralecë dhe me ta gjuan shejtanin.

Vendi ku ka ndodhur kjo quhet **“Xhemretul vusta”** (Vendgjuajtja e guralecëve në vendin e mesëm).

Aty ku sot haxhilerët i gjuajnë shtatë guralecë.

Shejtani shkon te Ibrahimi a.s. e i thotë:

- O Ibrahim! Si e lejon veten ta therësh djalin tënd të vetëm, vetëm për shkak të ëndrrave. A e di se tani je tepër i moshuar e nuk mund të kesh fëmijë tjerë.

- Ibrahimi a.s. i merr shtatë guralecë dhe e gjuan shejtanin tek vendi që sot quhet **“Xhemretul Kubra”** (Vendgjuajtja e guralecëve në vendin e madh).

Aty ku sot haxhilerët i gjuajnë shtatë guralecë.

Zoti e ka bërë ligj që thika të pres, e Zoti mund ta ndryshojë atë ligj që thika të mos pres. Kështu, Ibrahimi e vendosi thikën në qafën e Ismailit a.s., por Ibrahimi a.s. habitej se si thika e tij nuk e priste qafën e djalit të tij – Ismailit.

Ismaili a.s. i ndjente lëvizjet e thikës, por nuk ndjente dhembje, e i thoshte babait:

- O baba ngjeshe mirë, mprehe mirë thikën.

Edhe pse baba e mprehte mirë thikën dhe e ngjeshte në qafën e të birit, prapë ajo nuk e priste djalin.

Qëndrimi në Mine

Ishte dita e Kurban Bajramit.

I Dërguari i Allahut a.s. arriti në vendin e quajtur Mine.

Në Mine i gjuajti guralecët,

pastaj shkoi te vendbanimi i tij në Mine, e preu Kurbanin.

Pasi e theri kurbanin, i tha rojtarit:

- Merr nga këtu - dhe sinjalizoi në anën e djathtë të kokës së tij.

Pastaj i tha: - Vepro ashtu edhe në anën e majtë.

Pastaj iu tha edhe tjerëve të veprojnë ashtu.

Një herë tjetër kur ishte në mesin e shabave Muhamedi a.s. thotë:

- O Zoti ynë mëshiroji të rruarit (ata që i rruajnë flokët).

Të tjerët që ishin prezent thanë:

- Lutu edhe për ata që i shkurtojnë.

Muhamedi a.s. tha:

- O Zoti ynë mëshiroji të rruarit.

Të tjerët që ishin prezent prapë i thanë:

- Lutu edhe për ata që i shkurtojnë.

Muhamedi a.s. tha:

- O Zoti ynë mëshiroji të rruarit.

Të tjerët që ishin prezent prapë i thanë

- Lutu edhe për ata që i shkurtojnë.

Muhamedi a.s. tha:

- (Mëshiroji) Edhe ata të cilët i shkurtojnë flokët.

Vajza e cila i tha babait shko në haxh

Hatem El-Esemi u ka thënë djemve të tij:

- Dëshiroj të shkoj në haxh.

Ata filluan të pikëllohen e të qajnë, duke i thënë:

- Ti po shkon në haxh, mirëpo në dorë të kujt po na lë, kush do të na ushqejë?.

Ai e kishte një vajzë, e cila tha:

- Lëreni të shkojë, sepse ai nuk është furnizues.

Hatem El-Esemi shkoi në haxh.

Familjen e tij e kaploi varfëria.

E ata filluan ta akuzojnë vajzën e tij (motrën e tyre).

Ajo bëri lutje:

- **O Zoti im, mos më turpëro para tyre.**

Emiri i qytetit kaloi pranë shtëpisë së tyre.

Duke shëtitur nëpër qytet u thotë shokëve të tij:

- Shkoni kërkoni ujë nga ndonjë shtëpi nga këtu.

Ata shkuan kërkuan, kur familja e Hatemit e mbushi një ibrik të ri me ujë të ftohtë, prej ku ai piu ujë.

Emiri i qytetit pastaj pyeti:

Shtëpia e kujt është kjo:

U përgjigjën: - Shtëpia e Hatem El-Esamit

Ai e gjuajti një qese me ari në oborr të tyre dhe tha:

- Kush më do mua, do ta dua, dhe ai pajtohet me udhëheqjen time.

Ushtarët, të cilët kishin pasuri i hodhën të hollat e tyre në enën e cila kishte qenë me ujë dhe e dërguan nga kishte ardhur.

Vajza filloi të qajë.

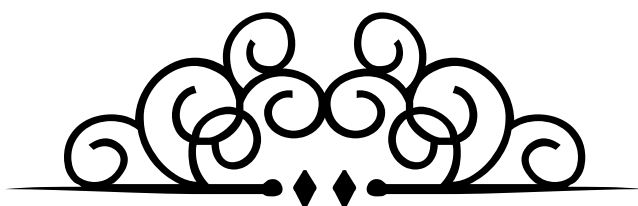
Nëna e pyet:

- Pse po qanë, kur Zoti na lehtësoi gjendjen dhe na solli pasuri?.

Ajo iu përgjigj:

- Sepse krijesa shikoi kujdes për ne dhe na u lehtësua gjendja, po si do të kishte qenë po të na shikonte Krijuesi?!

Muaji qershor

**Tregime prej haditheve të
Muhamedit a.s.**

Një ditë i dërguari i Allahut rrinte me shokë.
 Shfaqet një njeri me tesha të bardha.
 Me flokë të zeza.
 Në të nuk vëreheshin shenja udhëtimi.
 Asnjëri prej sehaveve nuk e njohte.
 Ulet pranë të dërguarit a.s.
 I mbështet gjunjët me gjunjët e tij.
 I vendos duart mbi kofshën e tij.
 E pyeti Muhamedin a.s.:
 - O Muhamed, më thuaj ç'është Islami?

Muhamedi a.s. iu përgjigj:
 Islami është:

- Të dëshmosh se nuk ka zot tjetër përveç Allahut dhe se Muhamedi është i dërguar i Tij,
- të falësh namaz,
- të japësh zekat,
- të agjërosh ramazan,
- të kryesh haxh në Qabe, po pate mundësi.

Ai njeriu tha:
 - Fole drejt.

Sehabet çuditën se si njëherë po e pyeste e mandej po ia vërtetonte përgjigjen.
 Ai njeriu shkoi, e sehabet mbetën të habitur.
 Muhamedi a.s. parashitroi pyetje:
 - O Umer a e njohë atë që po më pyeste?
 Umeri i përgjigjet: - Allahu dhe i dërguari i Tij e dinë më së miri.

Muhamedi a.s. tha:
 - **Ai ishte Xhibrili,**
Kishte ardhur për të ua mësuar fenë besimtarëve.

Një ditë i dërguari i Allahut rrinte me shokë.

Shfaqet një njeri me tesha të bardha.

Me flokë të zeza.

Në të nuk vëreheshin shenja udhëtimi.

Asnjëri prej sehabëve nuk e njohte.

Ulet pranë të dërguarit a.s.

I mbështet gjunjët me gjunjët e tij.

I vendos duart mbi kofshën e tij.

E pyeti Muhamedin a.s.:

- O Muhamed, më thuaj ç'është Imani?

Muhamedi iu përgjigj:

Imani është:

- të besosh në Zotin,
- në Melekët,
- në librat,
- në të dërguarit e Tij,
- në ditën e fundit dhe në caktimin e Tij për të mirën e për të keqen.

Njeriu tha:

- Fole drejt.

Sehabet çuditën se si njëherë po e pyeste e mandej po ia vërtetonte përgjigjen.

Ai njeri shkoi, e sehabet mbetën të habitur.

Muhamedi a.s. parashitroi pyetje:

- O Umer a e njohë atë që po më pyeste?

Umeri i përgjigjet:

- Allahu dhe i dërguari i Tij e dinë më së miri.

Muhamedi a.s. tha:

- **Ai ishte Xhibrili,**

kishte ardhur për t'ua mësuar fenë besimtarëve.

Një ditë, i dërguari i Allahut rrinte me shokë.
 Shfaqet një njeri me tesha të bardha.
 Me flokë të zeza.
 Në të nuk vëreheshin shenja udhëtimi.
 Asnjëri prej sehaveve nuk e njihte.
 Ulet pranë të dërguarit a.s.
 I mbështet gjunjët me gjunjët e tij.
 I vendos duart mbi kofshët e tij.
 E pyeti Muhamedin a.s.:
 - O Muhamed, më thuaj ç'është Ihsani (Mirësia)?

Muhamedi a.s. iu përgjigj:

- Ta adhurosh Zotin sikur ta shihje, sepse, ndonëse ti nuk e sheh, Ai të sheh ty.

E pyeti gjithashtu:

- Ç'është çasti i Kijametit?

Muhamedi a.s. iu përgjigj:

- Për këtë ai që po pyetet nuk di më shumë se ai që po pyet.

Ai njeriu, pas kësaj përgjigjeje, pyeti:

- Atëherë më trego për shenjat e Kijametit.

Muhamedi a.s. iu përgjigj:

- Kur robëreshës fëmija t'i bëhet zonjushë. Kur të shihen barinjtë këmbëzbathur, të zhveshur e të mjerë, teksa garojnë pas ndërtimit të godinave të mëdha.

Sehabet çuditen se si njëherë po e pyeste e mandej po ia vërtetonte përgjigjen.

Ai njeri shkoi, e sehabet mbetën të habitur.

Muhamedi a.s. parashitroi pyetje:

- O Umer a e njohe atë që po më pyeste.

Umeri i përgjigjet: - Allahu dhe i dërguari i Tij e dinë më së miri.

Muhamedi a.s. tha:

- **Ai ishte Xhibrili.**

Kishte ardhur për t'ua mësuar fenë besimtarëve”.

Meleku dhe i zgjebosuri

Tre njerëz të një vendi, Allahu xh.sh. dëshiroi t'i sprovtojë:
Njëri e kishte zgjebën,
i dyti ishte pa flokë (tullac) dhe
i treti i verbër.

Që të tre kishin të meta, që të tre ishin të vetmuar, nuk u ndihmonte askush, por vetëm largoheshin prej tyre për shkak të sëmundjeve neveritëse të tyre dhe për shkak të papastërtisë së tyre.
Allahu dërgoi një melek te ata për t'i sprovuar, duke u dhënë atyre pasuri dhe duke ua larguar sëmundjet.

Meleku shkoi te njeriu i parë i cili e kishte sëmundjen e zgjebes:

- Çka dëshiron? - i tha.

- Nuk dua asgjë, pos të më shërojë Zoti nga kjo sëmundje dhe të kem pasuri sa për ekzistencë – tha i zgjebosuri.

Meleku e preki dhe ai u shërua nga zgjebja, pastaj i tha se Allahu ia ka dhënë këto dy dele dhe prej tyre do të pasurohet.

Kaluan shumë vite e ky u forcua dhe u pasurua, pasi që Allahu i Madhëruar i kishte frymëzuar delet të shumohen.

Pas atyre viteve të shumta, Allahu e dërgoi melekun dhe e urdhëroi që të shndërrohet në formën e një njeriu të varfër e me rroba të vjetra, që t'i sprovtojë ata se a janë bamirës, a e falënderojnë Zotin dhe a u ndihmojnë nevojtarëve.

Në atë formë, si i varfër, meleku kërkoi ndihmë prej të zgjebosurit, e i tha: - Jam udhëtar, kam nevojë për ndihmë, më jep diç prej asaj që të ka dhënë Allahu! Ai e refuzoi dhe filloi t'i bërtas, duke e qortuar.

Në atë moment, befasisht, prej formës së njeriut të varfër u shndërrua në formën e melekut të vërtetë dhe i tha:

Pasi ti nuk i njeh të mirat e Allahut dhe njerëzit nuk kanë dobi prej teje, kthehu zgjebkan siç ishe më parë. Dhe menjëherë iu kthye sëmundja e mëparshme.

Meleku dhe tullaci

Tre njerëz të një vendi, Allahu xh.sh. dëshiroi t'i sprovtojë:

Njëri e kishte zgjebën,
i dyti ishte pa flokë (tullac) dhe
i treti i verbër.

Që të tre kishin të meta.

Që të tre ishin të vetmuar.

Nuk u ndihmonte askush, por vetëm largoheshin prej tyre për shkak të sëmundjeve
neveritëse të tyre dhe për shkak të papastërtisë së tyre.

Allahu dërgoi një melek te ata për t'i sprovuar, duke u dhënë atyre pasuri dhe duke ua
larguar sëmundjet.

Kështu pra, meleku shkoi te tullaci dhe i tha:

- Çka dëshiron?

Njeriu pa flokë, tullaci, i tha:

- Nuk dua asgjë tjetër, pos të më shërojë Zoti nga kjo sëmundje dhe të kem pasuri sa për
ekzistencë.

Meleku e preki dhe ai u shërua nga sëmundja, pastaj i tha se Allahu ia ka dhënë këto dy
dele dhe prej tyre do të pasurohet.

Pas një kohe, meleku shkoi dhe e vizitoi tullacin, por shkoi në formën e një të varfri dhe
kërkoi ndihmë prej tij.

Ai u tregua shumë koprrac. Filloi t'i bërtas, ta ofendojë dhe ta largojë me forcë.

Meleku me shpejtësi u shndërrua në formën e vërtetë dhe i tha:

- Kthehu në sëmundjen e mëparshme, pa flokë (tullac).

Me urdhrin e Allahut u sëmur.

Ai filloi të qajë dhe u pendua, por pendimi i tij nuk pati efekt.

Meleku dhe i verbëri

Tre njerëz të një vendi, Allahu xh.sh. dëshiroi t'i sprovtojë:

Njëri e kishte zgjebën,
i dyti ishte pa flokë (tullac) dhe
i treti i verbër.

Që të tre kishin të meta,
që të tre ishin të vetmuar.

Nuk u ndihmonte askush, por vetëm largoheshin prej tyre për shkak të sëmundjeve
neveritëse të tyre dhe për shkak të papastërtisë së tyre.

Allahu dërgoi një melek te ata për t'i sprovuar, duke u dhënë atyre pasuri dhe duke ua
larguar sëmundjet.

Meleku shkoi te i verbëri dhe i tha:

- Çka dëshiron?

I verbëri tha:

- Nuk dua asgjë tjetër, pos të më kthejë Zoti shikimin dhe të kem pasuri sa për
ekzistencë.

Meleku e preku dhe atij i erdhi shikimi, pastaj i tha se Allahu ia ka dhënë këto dy dele
dhe prej tyre do të pasurohet.

Pas një kohe shkoi meleku prapë për ta sprovuar. Kur shkoi te ai, u paraqit si i varfër, i
gjorë dhe me rroba të vjetra, dhe i tha:

- A keni diçka të më ushqeni se jam i uritur?

Ai me zemërgjerësi i tha:

- O vëlla, ti je i varfër dhe nevojtar.

Por tërë kjo pasuri është begati prej Allahut, merr sa të duash dhe sa të kesh nevojë,
vetëm se për këtë falënderoje Allahun, e jo mua. Meleku prej të varfrit u shndërrua në
formën e vërtetë e tha:

- **Ti je bamirës, falënderues dhe i dobishëm për shoqërinë, për këtë arsye Allahu do ta
shtojë pasurinë dhe do të të japë shëndet të fortë përgjithmonë.**

Foshnja në djep

Një foshnje ishte duke thithur gji te nëna e vet.
Kalon aty pari një kalorës hipur në një deve të shtrenjtë e të bukur.

Nëna e tij tha:

- **O Allahu im, bëje djalin tim sikurse ky!**

Fëmija e la gjirin, u kthye nga njeriu, e shikoi dhe tha:

- **O Allahu im, mos më bën si ai!**

Pastaj u kthye nga gjiri dhe vazhdoi të thithë.

Pastaj njerëzit kaluan me një robëreshë duke e rrahur dhe i thoshin:

- Ke bërë pandershmëri, ke vjedhur.

Kurse ajo thoshte:

- **HasbijAllahu ve ni'mel-vekil.**

(Allahu më mjafton për gjithçka dhe Ai është mbrojtësi më i mirë)

Nëna e foshnjës tha: - **O Allahu im, mos e bëj djalin tim si kjo.**

Foshnja e la thithjen dhe shikoi nga ajo e tha:

- **O Allahu im, më bëj mua si ajo.**

(Foshnja) është arsyetuar:

- Ai njeri ishte tiran, andaj dhe kam thënë, o Allahu im, mos më bëj si ai! ndërsa

- ajo për të cilën thoshin se ka bërë pandershmëri, ajo nuk ka bërë, kanë thënë ka vjedhur, e ajo nuk ka vjedhur, thashë: O Allahu im, më bëj mua si ajo.

Floktarja e bijës së faraunit

Na ishte një shërbëtore e vajzës së faraonit.

Ajo një ditë duke ia krehur flokët bijës së Faraonit i ra krehri në tokë.

Ajo duke e marrë atë tha: - **Bismilah (me emrin e Allahut).**

Vajza tha:

- Në emër të babit tim a?

Ajo tha:

- Jo, babi yt nuk është zot. Por Zot është Krijuesi im, i babit tënd dhe Zot i gjithësisë.

Vajza tha:

- Unë dua ta lajmëroj babin tim për këtë që ti po thua.

Floktarja tha:

- Bëja me dije.

Ajo e lajmëroi faraonin.

Firauni e thirri shërbëtoren dhe i tha:

- A është e vërtetë se ti beson në një tjetër zot pos meje?

Ajo tha:

- Po, Zot është vetëm Allahu. Ai është Zoti im, i yti dhe i gjithë botëve.

Faraoni porositi të ndizet një zjarr, e pastaj i tha asaj:

- Shko merri fëmijët e tu dhe sjelli këtu.

E ajo i solli fëmijët.

Faraoni tha:

- Tërhiq nga besimi në tjetër zot.

Ajo tha:

- Jo kuurrë.

Ai tha:

- Hidhjani fëmijën në zjarr.

E hodhën të parin, pastaj të dytin.

Kur i tha që ta hedhin edhe atë që e kishte në krah, atëherë ajo u ndal.

Në atë moment fëmija çoi kokën dhe tha:

- **Nënë mos u tërhiq ngase nuk ka zot tjetër pos Allahut.**

Atëherë ajo u hodh në zjarr me gjithë foshnjën e saj.

Nga tymi dhe shkrumbi i tyre u parfumuan qiejt.

Ai parfum edhe sot qëndron lartë në qiej.

Pendimi pas 100 vrasjeve

Një njeri kishte vrarë nëntëdhjetë e nëntë vetë.
Ka pyetur për njeriun më të dijshtëm në botë.
Atë e udhëzuan te një njeri i devotshëm.

Shkon te njeriu i devotshëm e i thotë se ka vrarë 99 veta, andaj a ka për të pendim?
Njeriu i devotshëm i thotë se për të nuk ka teube.
Ky e vret edhe njeriun e devotshëm dhe me të i plotëson njëqind të vrarët.

Pastaj vazhdon të kërkojë njeriun më të ditur në botë, e udhëzuan te një dijetar.
Ky, pasi e gjen, i tregon se ka vrarë 100 njerëz dhe e pyet edhe këtë se a ka për të pendim.
Dijetari i tha se edhe për të ka teube: - Po! Por është shumë larg dhe vështirë.

Vrasësi e pyeti:

- Sa është largësia mes meje dhe teubes?

Dijetari i tha:

- Shko në atë vend dhe në atë vend, aty banojnë njerëz të cilët e adhurojnë Allahun, edhe ti adhuroje Allahun me ta dhe mos u kthe kurrë në vendin tënd, sepse është vend i keq.

Njeriu u nis për në vendin e adhurimit të Allahut dhe kur arriti në gjysmë të rrugës i erdhi vdekja.

Atëherë lindi grindja në mes Melekëve të mëshirës dhe Melekëve të dënimit.

Melekët e mëshirës thanë:

- Ai deri këtu ka ardhur i penduar për mëkatet me zemër të drejtuar nga Allahu i Madhërishëm.

Melekët e dënimit thanë:

- Asnjëherë më parë nuk ka bërë mirë.

Atëherë këtyre Melekëve u vjen një Melek tjetër në formë të njeriut e këta e morën për gjykatës, që të gjykojë se cilët kanë të drejtë.

Ky u thotë:

- Matni në mes dy vendeve, vendit të adhurimit dhe atij të mëkateve, e më afër cilit vend të jetë, atij vendi edhe i takon.

Melekët e matën hapësirën në mes dy vendeve.

Konstatuan se i penduari ishte më afër vendit që synonte (adhurimit).

Prandaj e morën Melekët e mëshirës.

Shkopi interesant

Një njeri nga beni israilët ia kërkoi një beni israilit tjetër 1000 dinarë.

Ai i thotë:

- Sillmi dy dëshmitarë le të dëshmojnë.

Ai i thotë:

- A mjafton që vetëm Allahu të jetë dëshmitar.

Ai i thotë:

- Sillma hipotekën.

Ai i thotë:

- Mjafton që Allahu të jetë garantues.

I thotë:

- Të vërtetën e the - dhe ia jep dinarët për një afat të caktuar.

Kaloi në anën tjetër të detit, *kreu punën me to*.

Kur erdh afati, kërkoi anije për t'ia çuar në afatin e caktuar, mirëpo anije nuk kishte. Atëherë e merr një dërrasë, e shpon dhe i fut brenda 1000 dinarë dhe letrën (të shkruar) prej filanit te filani. E mbylli mirë e tha:

- O Zoti im! Ti e di kur i kam marrë borxh prej filanit 1000 dinarë, i cili kërkoi garantim, e unë i thashë që garantues të jesh Ti o Zoti im, dhe ai u pajtua për këtë. Ai më kërkoi dëshmitarë, unë i thashë mjafton që dëshmitar të jesh Ti o Zoti im, dhe ai u pajtua me këtë. Mirëpo unë u mundova të gjej anije për t'ia larë borxhin, por nuk gjeta, për këtë arsye po i dorëzoj tek Ti - dhe e hodhi në det".

E përcolli deri sa u largua, dhe përfundimisht nuk gjeti anije.

Në anën tjetër, njeriu të cilit i kishte marrë borxh, shikon mos ka ardhur ndonjë anije duke pritur kthimin e borxhit.

Por, e sheh vetëm një shkop, në brendinë e të cilit ishte malli.

Duke tubuar dru për familjen e tij dhe duke i thyer (çarë drutë) i gjeti 1000 dinarët dhe letrën.

Pas një kohe vjen borxhmarrësi me 1000 dinarë tjera dhe i thotë:

- Për Zotin, pandërprerë kam kërkuar anije për të ardhur dhe për të t'i sjellë të hollat, mirëpo ishte e pamundur. Deri sa sot e takova një anije dhe erdha.

Ai i thotë:

- Vallë mos më ke dërguar mua diçka?

Tha:

- Të tregova se nuk kam mundur të gjej anije deri sot.

I tha:

- Zoti e ka la borxhin në vend tëndin, i cili e ka dërguar shkopin (me të holla). E ti me 1000 dinarët tjera vepro si të duash në rrugë të hajrit.

Dhënia e sadakasë hajnit

Një njeri kishte thënë:

- Do të jap sadaka.

Doli dhe e dha sadakanë në dorë të një hajni.

Të nesërmen të tjerët thoshin:

- Dje ky njeri i ka dhënë sadaka hajnit.

Ai tha në vetvete:

- O Zoti im!

Vetëm Ty të takon falënderimi!

Unë prapë do të jap sadaka.

Atij pastaj i paraqitet (në ëndërr) një zë duke i thënë:

- Sadakaja e jote e dhënë hajnit, ndikoi që ai të largohet nga vjedhja.

Dhënia e sadakasë të pandershmes

Një njeri kishte thënë:

- Do të jap sadaka.

Del nga shtëpia dhe i jep sadaka një të pandershmeje.

Të nesërmen njerëzit thoshin:

- Ky njeri i ka dhënë sadaka të pandershmes!

Ai thoshte në vetvete:

- O Zoti im! Vetëm Ty të takon falënderimi!

Unë prapë do të jap sadaka.

Atij pastaj i paraqitet (në ëndërr) një zë duke i thënë:

- Sadakaja e jote e dhënë të pandershmes ndikoi që ajo të largohet nga pandershmëria.

Dhënia e sadakasë të pasurit

Një njeri tha:

- Do të jap sadaka.

Del nga shtëpia dhe i jep sadaka një të pasuri.

Të nesërmen njerëzit thoshin:

- Ai i ka dhënë sadaka një të pasuri.

Ai thoshte në vetvete:

- O Zoti im!

Vetëm Ty të takon falënderimi, për atë që i kam dhënë sadaka të pasurit!

Atij pastaj i paraqitet (në ëndërr) një zë duke i thënë:

- **Sadakaja e jote e dhënë të pasurit ndikoi që ai të ketë në konsideratë dhe të shpenzojë (t'u japë të tjerëve) prej asaj çka i ka dhënë Allahu.**

Një njeri e bleu nga njëri një pronë të tokës.
Në atë pronë, më vonë gjen një qese me ari.
Shkon e i thotë pronarit të mëhershëm:
- Merre arin, se unë nga ti kam blerë tokën, e jo arin.

Pronari i tokës i thotë:
- Unë ta kam shitur tokën me tërë atë që është në të.

Shkuan te një njeri, gjykatës, për të gjykuar mes tyre.

Gjykatësi i tyre u thotë:
- A keni fëmijë?

Njëri thotë:
- Kam një djalë.

Tjetri thotë:
- Kam një vajzë.

Atëherë gjykatësi u thotë:
- Martoni fëmijët tuaj mes veti, pra djalin me vajzën,
dhe arin le ta trashëgojnë ata.

Dy gra (kunata) me fëmijët e tyre dalin në natyrë.

Aty një ujk e han njërin fëmijë.

Pastaj këto dy gra ngatërrohen në mes vete për fëmijën e mbetur, secila nga ato thoshte se fëmija i mbetur është fëmija i saj.

Shkojnë për t'u gjykuar te Davudi a.s.

Davudi a.s. gjykon që fëmija t'i takojë kunatës së madhe.

Ata prapë nuk pajtohen mes vete.

Shkojnë për t'u gjykuar te Sulejmani a.s.

Sulejmani a.s. u thotë:

- Më sillni një thikë që ta pres fëmijën për gjysmë dhe secilës prej jush t'jua jap nga një pjesë.

Kunata e vogël thotë:

- Po dëshiron ta presësh, o i Dërguar i Allahut?!

Sulejmani a.s. thotë:

- Po.

Atëherë i thotë (kunata e vogël):

- Mos e bëj këtë, sepse pjesën time do t'ia jap kunatës së madhe.

Atëherë Sulejmani a.s. i thotë:

- **Merre se ky fëmijë është i yti.**

Sulejmani a.s. e dinte se vetëm nëna e vërtetë pranon t'ia japë fëmijën tjetër kujt në mënyrë që fëmija të jetojë.

Prandaj Sulejmani gjykoi në dobi të saj.

Adhuruesi 500 vjeçar

Muhamedi a.s. tregon se si:

Një njeri e ka adhuruar Allahun 500 vjet pandërprerë.

Në maje të kodrës, ku gjerësia dhe gjatësia ka qenë tridhjetë nyje.

Në lartësi tridhjetë nyje.

Në mes të oqeanit, ku largësia prej toke ishte 4000 fersah nga çdo anë.

Pranë tij ishte një burim i ujit me madhësi të gishtit, i cili kishte ujë të ëmbël.

Ai burim ishte në rrënjë të vendit ku qëndronte.

Pranë tij ishte një shëgë, e cila jepte fruta të pjekura për çdo natë.

Gjatë ditës e adhuronte Allahun.

Kur bëhej natë, shkonte aty, merrte abdes dhe hante shëga.

E pastaj vazhdonte namazin dhe lutjet e tij.

Allahu ka dhënë urdhër që atij t'i merrej shpirti përderisa të jetë në sexhde, dhe që as toka e asgjë tjetër të mos ia prishin rrugën e tij, me qëllim që edhe në Ditën e Kijametit të ngrihet prej sexhdes.

Dhe ashtu ka ndodhur.

Muhamedi a.s. thotë: Dhe derisa ne shkonim lart e poshtë (Xhibrili) më tregoi:

- Ai do të ringjallet në Ditën e Kijametit dhe do të qëndrojë para Allahut.

Allahu do të thotë:

- Çojeni robin tim në xhenet me mëshirën Time.

Ai do të thotë:

- O Zoti im, me veprën time.

Allahu thotë:

- Çojeni robin tim në xhenet me mëshirën Time.

Ai thotë:

- O Zoti im, me veprën time.

Atëherë Zoti thotë: - Peshojani dhe krahasojani robin tim të mirat e Mia ndaj tij me veprat e tij.

Dhe vendoset (në peshojë) begatia e shikimit, e cila peshon me rëndë se 500 vjet adhurim,

ndërsa të gjitha të mirat e tjera trupore tepruan.

Pastaj thotë: - Kthejeni - dhe ai qëndron para Zotit.

Zoti thotë: - Kush të krijoi kur ishe asgjë?

Thotë: - Ti o Zoti im.

- Kush të ka forcuar në adhurim 500 vjet?

Thotë: - Ti o Zoti im.

Zoti i thotë: - Kush të vendosi në kodrën, ku në mes të saj buroi uji i ëmbël, e jo i njelmët, dhe për çdo natë piqeshin shëgat, përderisa ata piqen një herë në vit, dhe kam urdhëruar që shpirtin të ta marrin kur ti të jesh në sexhde dhe ashtu ndodhi?

Ai thotë: - Ti o Zoti im.

- Pra të gjitha kanë qenë me mëshirën Time. Prandaj edhe po të çoj në xhenet me mëshirën Time.

Çojeni robin tim në xhenet, sepse ka qenë robi Im i mirë - dhe vendoset në xhenet.

Kujdesi ndaj prindërve

Tre persona prej gjeneratave para jush janë nisur për një udhëtim.
 Derisa i zë nata para një shpelle, në të cilën vendosen për ta kaluar natën.
 Nga kodra rrokulliset një shkëmb dhe e bllokoi tërësisht hyrjen dhe daljen e shpellës.
 (Ata duke biseduar mes vete) Thonë:
 - Ne nuk mund të shpëtojmë gjallë nga kjo shpellë ndryshe, vetëm se duke i bërë lutje Allahut të Lartmadhëruar, në bazë të punëve tona të mira.

Personi i parë prej tyre lutet:

- O Zoti im! I kam pasur prindërit shume pleq.

Asnjëherë ujë nuk kam pirë para tyre.

Para tyre nuk i kam dhënë as familjes sime, po as punëtorëve të mi.

Një ditë u vonova për shkak të kërkimit të kullosës sa më të mirë, e kur u ktheva ata veç kishin fjetur.

Pasi e mola bagëtinë, qumështin ua dërgova atyre, por ata ishin fjetur.

Unë nuk desha t'ua prish gjumin atyre, por edhe nuk e kam pirë qumështin para tyre, e as nuk u dhashë të pinë familjes dhe punëtorëve të mi.

Qëndrova zgjuar në këmbë me qumështin në dorë duke i pritur deri sa të zgjoheshin.

Kështu prita deri sa agoi dita, e fëmijët e mi qanin për qumësht para këmbëve të mia, e unë u dhashë të pinë qumësht, tek atëherë, pasi u zgjuan prindërit e mi dhe pinë para tyre.

O Zoti im! Nëse këtë e kam bërë vetëm për të fituar kënaqësinë Tënde, na tejkaloni këtë fatkeqësi dhe lëvizni këtë shkëmb (e të dalim në dritë)!

Shkëmbi lëvizi, por jo edhe aq sa mund të dilnin jashtë.

Rëndësia e nderit

Tre persona prej gjeneratave para jush janë nisur për një udhëtim.

Derisa i zë nata para një shpelle në të cilën vendosen për ta kaluar natën.

Nga kodra rrokulliset një shkëmb dhe e bllokoi tërësisht hyrjen dhe daljen e shpellës. (Ata duke biseduar mes vete) Thonë:

- Ne nuk mund të shpëtojmë gjallë nga kjo shpellë ndryshe, vetëm se duke i bërë lutje Allahut të Lartmadhëruar në bazë të punëve tona të mira.

Njëri u lut:

- O Zoti im, kam pasur një kushërirë të afërm, të cilën e kam dashur më shumë se tërë botën, andaj kërkova prej saj (siç kërkojnë meshkujt prej femrave), por ajo më refuzoi.

Një vit prej viteve mbretëronte uri e madhe, e ajo u paraqit tek unë.

E unë ia dhashë asaj 120 dinarë ari, me qëllim që të pranojë të vetmohej me mua.

Pasi i mori të hollat dhe e kisha në disponim (që të veproj me të çka të dua), ajo më tha:

- Frikësoju Allahut, e mos më çndero padrejtësisht!

Atëherë u largova prej saj dhe nuk kontaktova me të, edhe pse e doja më shumë se çdokënd tjetër, kurse të hollat të cilat ia pata dhënë, nuk ia mora.

- O Zoti im, nëse këtë e kam bërë vetëm për ta fituar Kënaqësinë tënde, na shpëto nga kjo vështirësi në të cilën gjendemi!

Shkëmbi prapë lëvizi (nga hyrja e shpellës), por jo në tërësi për të dalë nga aty.

Vlera e dhënies së borxhit

Tre persona prej gjeneratave para jush janë nisur për një udhëtim, deri sa i zë nata para një shpelle në të cilën vendosen për ta kaluar natën. Nga kodra rrokulliset një shkëmb dhe e bllokoi tërësisht hyrjen dhe daljen e shpellës. (Ata duke biseduar mes vete) Thonë:

- Ne nuk mund të shpëtojmë gjallë nga kjo shpellë ndryshe, vetëm se duke i bërë lutje Allahut të Lartmadhëruar në bazë të punëve tona të mira.

Personi i tretë u lut:

- O Zoti im, unë kam pasur punëtorë.

Të gjithëve ua kam dhënë pagën e fitimit menjëherë, përpos një punëtori, i cili ka shkuar pa e marrë pagën (e fundit). Pastaj pagën e tij e kam vendosur në qarkullim dhe pasuria e tij u shtua.

Pas një kohë me erdhi e më tha:

- O rob i Allahut, më jep pagën!

I thashë:

- Krejt çka sheh prej kësaj pasurie, si: këto dele, këto lopë, këto deve dhe ky rob, të gjithë janë shtuar prej pagës tënde.

Ai më tha:

- O rob i Allahut, mos u tall me mua!

Unë i thashë:

- Nuk jam duke u tallur me ty.

Pastaj e mori tërë pasurinë e tij dhe nuk la asgjë prej tyre.

O Zot im, këtë e kam bërë vetëm e vetëm për ta fituar kënaqësinë Tënde; na shpëto nga kjo fatkeqësi!

Atëherë shkëmbi lëvizi i tëri dhe që të tre dolën nga aty e shpëtuan.

Më digjni dhe me hidhni në det

Një njeri që asnjë të mirë nuk e ka pasur në jetën e tij,
i thotë familjes së tij:

- Kur të vdes ma digjni trupin, bëjeni hi,
pastaj hirin ndajeni në dy pjesë:
Njërën pjesë shpërndajeni në tokë,
pjesën tjetër shpërndajeni në det.

Këtë bëjeni se për Zotin, nëse Allahu ka caktuar që njerëzit të japin përgjegjësi për vepra,
do të jap llogari aq të madhe dhe do të dënohem aq shumë, aq sa asnjë njeri në botë
nuk është dënuar.

Kur vdiq, familja vepruan ashtu siç i kishte porositur.

Allahu e urdhëroi detin dhe e tuboi pjesën e tij.

Allahu e urdhëroi tokën dhe e tuboi pjesën e tij (Zoti e ngjalli atë).

Pastaj i tha:

- Përse veprove kështu?

Ai u përgjigj:

- O Zoti im, Ti e di më së miri, nga frika ndaj Teje.

Atëherë Allahu i Lartmadhëruar ia fali atij.

Një njeri duke udhëtuar në një rrugë.
E kaplon një etje e madhe.
E gjen një pus.
Zbret në të dhe pi ujë.

Pastaj del nga pusi.
E has një qen me gjuhë të nxjerrë jashtë, që ha baltë nga etja.

Njeriu thotë:
- Këtë qen e paska kapluar etja siç më pat kapluar edhe mua më parë.

Pastaj njeriu zbret në pus.
E mbush këpucën e vet me ujë.
Pastaj e kap me gojë derisa ngjitet lart dhe i jep të pijë qenit.

Allahu për këtë e shpërblen dhe ia fal mëkatet.

Një grua plakë ka shkuar te Pejgamberi a.s. dhe i ka thënë:

- O i Dërguar i Allahut.

Lute Allahun që të më shpjerë në Xhenet.

Pejgamberi a.s. i ka thënë:

- Por në Xhenet nuk hyjnë plakat!

Plaka u pikëllua.

Filloi të qajë.

Mendonte se kurrë nuk do të hyjë në xhenet.

Pejgamberi a.s. u tregoi sahabëve që të ja bëjnë me dije se nuk do të hyjë në Xhenet duke qenë plakë, por do ta shndërrojnë në vajzë të re, në gjendje të vajzërisë.

Këtë e tregon Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an:

- Dhe do t'i bëjmë ato virgjëresha.

Besimtari në varr

Kur të varroset i vdekuri besimtar i kthehet shpirti në trupin e tij,
i shkojnë dy melekë dhe e pyesin:

- Kush është Zoti yt?

Besimtari thotë:

- Allahu është Zoti im.

- Cila është feja jote?

- Feja ime është Islami.

- Cili peygamber është dërguar te ju?

- I Dërguari i Allahut - Muhamedi a.s.

- Cila është dituria (libri) juaj?

- Kam lexuar Kur'anin librin e Allahut, i kam besuar, vërtetuar dhe praktikuar në vepër.

Nga qielli vjen një thirrje:

- E ka thënë të vërtetën rob i im.

Shtroni shtrat të Xhenetit.

Visheni me rroba të Xhenetit.

Hapjani dyert e Xhenetit.

Nga brendia e shpirtit i vjen era e mirë,

i zgjerohet gjendja dhe i zgjatet shikimi.

I vjen një person me pamje të bukur, rroba të mira, erë të mirë e i thotë:

- Të përgëzoj me diçka të mirë, të përgëzoj me kënaqësinë e Allahut, Xhenetin me të mira të shumta dhe të përgjithshme dhe kjo është dita e premtuar.

Besimtari pyet:

- Ti që më përgëzon për të mira, kush je ti?

Thotë:

- Unë jam vepra jote.

Pastaj i hapet dera e Xhenetit dhe e sheh vendin e tij në Xhenet.

Pabesimtari në varr

Pabesimtari pasi të varroset i kthehet shpirti në trup,
i vijnë dy melekë dhe e pyesin:

- Kush është Zoti yt?

- Jo, nuk e di!?

- Cila është feja jote?

- Nuk e di!?

- Cili peygamber është i dërguar te ju?

- Nuk e di !?

Pastaj i thuhet:

- Nuk e dite, nuk ke njohuri për këto gjëra.

Vjen një zë nga qielli e thotë:

- Shtroni shtrat të Xhehenemit

Hapjani derën e Xhehenemit.

I vjen nxehtësi e fortë.

I shtrëngohet gjendja aq shumë saqë i pëlcasin edhe eshtrat.

I vjen një person me fytyrë të keqe.

Rroba të këqija.

Erë të keqe dhe i thotë:

- Kjo është dita e premtuar,

kjo është dita e ndëshkimit.

Jobesimtari i thotë:

- Kush je ti?

- Unë jam vepra e jote e keqe.

Pastaj verbërohet dhe shurdhohet.

Begatia në varr

Kur besimtari ndahet nga kjo botë dhe shkon në botën tjetër, atij nga qielli i zbresin melekë me fytyra të bardha, fytyrat e të cilëve shndrisin si dielli.

Me vete kanë rroba të bardha.

Erë të mirë të xhenetit, ulen në largësi prej tij sa sheh syri.

Pastaj i shkon meleku, i cili i merr shpirtrat, ulet te koka e tij dhe i thotë:

- O ti shpirt i mirë, dil se je i falur prej Allahut dhe ke fituar kënaqësinë e tij.

Pastaj i del shpirti sikurse del një pikë uji prej burimi dhe kur t'ia merr shpirtin ia merr me aq lehtësi saqë nuk hetohet.

Pastaj e marrin melekët.

E veshin me ato rroba.

E parfumojnë me erë të mirë.

Prej tij del shpirti si një frymëmarrje me erë misku të kësaj bote.

Ngrihen lartë me të dhe sa herë që kalojnë pranë një grupi të melekëve, ato pyesin:

- Po, çka është kjo erë e mirë?!

Ata i përgjigjen:

- Filani i biri i filanit, duke e emëruar me emrat më të bukur të tij, me të cilat e kanë thirrur në këtë botë; deri sa ta kalojnë qiellin e kësaj bote, në fillim të botës tjetër.

Aty kërkojnë t'u hapen dyert dhe ju hapet dera, e cila shndrit tërë qiellin paraprak, e deri te qielli i ardhshëm, e kështu me radhë, derisa arrijnë te qielli i shtatë, ku Zoti i Lartmadhëruar thotë:

- Shkruajeni librin e robit tim në Ilijinë, dhe kthejeni prapë në tokë, se prej saj ju kemi krijuar, në të do t'ju rikthejmë.

Dënimi në varr

Pabesimtari kur të ndahet prej kësaj bote dhe shkon në botën tjetër.

I shkojnë melekët prej qielli me fytyrë të zezë.

Me rroba të zeza.

Ulen pranë tij në largësi sa sheh syri, pastaj i vjen meleku për t'ia marrë shpirtin, ulet te koka e tij.

I thotë:

- O ti shpirt i keq, dil se Allahu është i hidhëruar me ty.

I del shpirti prej trupit sikurse hekuri i zjarrtë kur flakërohet prej leshi, dhe ia merr shpirtin.

Çdo herë kur të kalojnë pranë ndonjë grupi të melekëve pyesin:

- Çka është kjo erë e keqe?

I përgjigjen:

- Filani i biri i filanit, pra me emrin me të cilin e kanë thirrur në këtë botë, derisa arrin në fund të qiellit të kësaj bote, kurse porta nuk hapet.

Pastaj i Dërguari i Allahut a.s. e lexoi ajetin kur'anor:

“... atyre nuk u hapen dyert e qiellit dhe nuk do të hyjnë në xhennet derisa të përbirojnë deveja nëpër vrimën e gjilpërës...”.

Pastaj Allahu thotë:

- Shkruajeni në librin Sixhinë të tokës së thellë,

pastaj shpirti tronditet dhe thotë:

“... e kush i përshkruan shok Allahut, ai është sikur të bie nga qielli e ta rrëmbejë shpendi, ose si ai të cilin e gjuan era e stuhishme në ndonjë vend të humbur”.

Njeriu i fundit në xhenet

Në Ditën e Kijametit, Allahu e paraqet njeriun e fundit të umetit të Muhamedit a.s. para krijesave.

Pastaj i paraqet para tij nëntëdhjetë e nëntë fletushka (regjistra).

Secila nga fletushkat është në gjatësi sa sheh syri.

E i thotë:

- A mohon diçka prej këtyre?

Ai thotë:

- Jo o Zoti im.

Zoti i thotë: - Mos ndoshta regjistruarit e mi kanë shkruar gabim apo të kanë bërë ndonjë padrejtësi?

Ai thotë:

- Jo, Zoti im.

Zoti i thotë:

- A ke ndonjë arsyetim për këto (gabime) apo ndonjë vepër të mirë?

Ai thotë:

- Jo, Zoti im.

Allahu i Lartmadhëruar i thotë:

- Por ti te Ne ke një punë të mirë, e Ne nuk të bëjmë padrejtësi sot, dhe ia qet përpara vërtetimin (dokumentin) në të cilën është e shkruar **“Eshhedu en la ilahe il-lallah ve ene Muhamedun resulullah”**.

E pastaj thotë:

- Silleni peshojën (vagën) e tij.

Ai thotë:

- O Zoti im po çka është puna me këtë, si mund të matet ky dokument vërtetimi me të gjitha këto fletushka?!

Zoti i thotë: - Ty nuk të bëhet padrejtësi.

Në njërën anë të peshojës vendosen fletushkat

Në anën tjetër dëshmia e shahadetit.

Dëshmia e Shahadetit do të peshojë më rëndë, ndërsa fletushkat nuk peshojnë fare.

Asgjë nuk mund të matet me emrin e Allahut.

Melekët i vizitojnë ata të cilët e përkujtojnë Allahun

Zoti i Madhëruar dërgon melekë në tokë,
për të kontrolluar rrugët dhe për t'i kërkuar ata të cilët e përkujtojnë Allahun.
Kur ta takojnë popullin i cili e përkujton Allahun
(u thuhet): - Kërkoni çka ju nevojitet - dhe i mbulojnë me krahët e tyre në qiell.
Zoti i Madhëruar e di por prapë i pyet melekët:
- Çka thonë robërit e mi?
Subhanallah,
Elhamdulilah,
Allahu ekber.

- A më kanë parë?
- Jo për Zotin nuk të kanë parë.
- Po si do të vepronin nëse më shohin?
- Sikur të të shohin:**
 - do të të adhuronin më shumë,
 - do të të falënderonin më shumë dhe
 - do të të lavdëronin më shumë.

Zoti në fund thotë:
- Dëshmoj para juve se ua kam falur atyre gabimin.
Njëri nga melekët thotë:
- Në mesin e tyre është një njeri i cili ka ardhur për nevojë tjetër.
Zoti i Madhëruar thotë:
- **Ata janë një popull dhe të gjithë janë për një kuvendim.**

Melekët i vizitojnë ata të cilët e kërkojnë xhenetin

Zoti i Madhëruar dërgon melekë në tokë
për të kontrolluar rrugët dhe për t'i kërkuar ata të cilët e përkujtojnë Allahun.
Kur ta takojnë popullin i cili e përkujton Allahun
(u thuhet): - Kërkoni çka ju nevojitet - dhe i mbulojnë me krahët e tyre në qiell.
Zoti i Madhëruar e di por prapë i pyet melekët:
- Çka kërkojnë prej Meje?

- Kërkojnë Xhenetin.

- A e kanë parë atë?

- Jo, për Zotin nuk e kanë parë.

- Po sikur ta shihnin?

Sikur ta kishin parë:

- do ta lakmonin më shumë,

- do ta dëshironin më shumë dhe

- do ta kërkonin më shumë.

Zoti në fund thotë:

- Dëshmoj para juve se ua kam falur atyre gabimin.

Njëri nga melekët thotë:

- Në mesin e tyre është një njeri i cili ka ardhur për nevojë tjetër.

Zoti i Madhëruar thotë:

- Ata janë një popull dhe të gjithë janë për një kuvendim.

Melekët i vizitojnë ata të cilët kërkojnë mbrojtje nga xhehenemi

Zoti i Madhëruar dërgon melekë në tokë për të kontrolluar rrugët dhe për t'i kërkuar ata të cilët e përkujtojnë Allahun. Kur ta takojnë popullin i cili e përkujton Allahun (u thuhet): - Kërkoni çka ju nevojitet - dhe i mbulojnë me krahët e tyre në qiell. Zoti i Madhëruar e di por prapë i pyet melekët:

- Prej çka kërkojnë mbrojtje?
- Nga zjarri (Xhehenemit).

- A e kanë parë atë?
- Jo për Zotin nuk e kanë parë.

- Po sikur ta shihnin?

Sikur ta kishin parë:

- do të frikoheshin më shumë prej tij dhe
- do të largoheshin nga rruga e cila të shpie atje.

Zoti në fund thotë:

- Dëshmoj para juve se ua kam falur atyre gabimin.

Njëri nga melekët thotë:

- Në mesin e tyre është një njeri i cili ka ardhur për nevojë tjetër.

Zoti i Madhëruar thotë:

- Ata janë një popull dhe të gjithë janë për një kuvendim.

Muhamedi a.s i ka thënë Ibni Abasit:

O djalosh,

ruaji detyrat e tua ndaj Allahut,

ruaji detyrat e tua ndaj Allahut,

Kur të lutesh,

kur të mbështetesh,

Ai do të të ruaj ty;

Ai do të jetë me ty.

lutju Allahut;

mbështetu Allahut.

Ta dish se:

nëse i tërë populli tubohen për të ta bërë një punë të mirë ty,

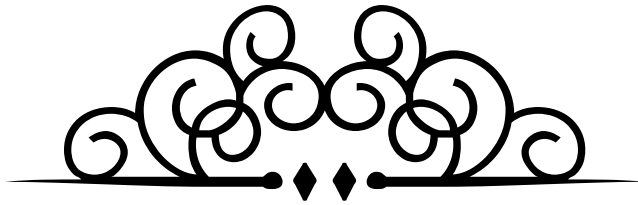
nuk munden të bëjnë, pos atë çka e ka shkruar Allahu për ty.

Po nëse tubohen për të ta bërë një të keqe,

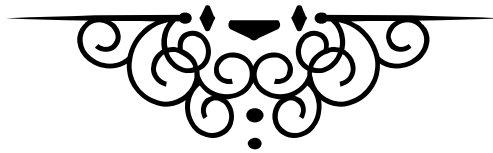
nuk munden të të dëmtojnë, pos atë dëmtim çka e ka shkruar Allahu për ty.

Lapsat janë ngritur dhe fletët e librit janë tharë.

Muaji korrik

Tregime nga mrekullitë e Muhamedit a.s.

Pastrimi i zemrës së Muhamedit a.s.

Muhamedi a.s. i kishte katër vite.
Luante me fëmijët në shkretëtirë.
Me Muhamedin a.s. ishte edhe e motra e tij nga gjiri Shejma.
Shejma e sheh se Muhamedit a.s. po i ndodhë diçka e çuditshme.
E marrin dy njerëz me rroba të bardha.
E shtrijnë për toke Muhamedin a.s.
Ia hapin krahatorin dhe e operojnë.
Muhamedit a.s. ia nxjerrin një pikë te zezë nga zemra.
Ia pastrojnë zemrën me ujë të xhenetit.
Ia mbushën zemrën me urtësi.
Pastaj dy melekët ia kthejnë zemrën në vendin e vet.
Ia mbyllin krahatorin dhe ia qepin atë.
Pasi ia pastrojnë, e kthejnë Muhamedin a.s. ashtu si kishte qenë me parë.
Melekët ia mbyllin zemrën dhe ia vulosin **vulën e peygamberisë**.

Muhamedi a.s. ishte në Mekke në shtëpinë e Umi Hanit.
 Po flinte në dhomë.
 I shkon Xhibrili a.s.
 E preku Muhamedin a.s. në këmbë.
 Muhamedi a.s. zgjohet nga gjumi, por nuk sheh gjë andaj vazhdon të flejë.
 E preku përsëri dhe zgjohet.
 E kap për krahu dhe dolën tek dera e xhamisë së Qabes.
 Aty sheh një kafshë të bardhë me dy krahë.
 Emri i tij ishte Burak.
 Buraku është kafshë e cila ecte me shpejtësi të dritës.
 Pak para se të fillonin udhëtimin,
 Xhibrili ia hapi gjoksin dhe ia pastroi zemrën.
 Ia fërkoj sytë Muhamedit a.s. me ujin e zemzemit.
 E hipi Muhamedin a.s. mbi Burakun dhe u nisën së bashku.
 Shpejtësia e Burakut ishte asisoj që, aq sa i shihnin sytë e tij në horizont, aq e hidhte hapin.
 Kështu e bartën Muhamedin a.s. prej Mekës në Mesxhidi Aksa në Palestinë.
 Ky udhëtim prej Qabes deri në Mesxhidi Aksa të Jerusalemit quhet **“Isra”**.
 Aty Muhamedi a.s. bëhet imam i të gjithë pejgamberëve dhe i falë dy rekate namaz.
 Me këtë vërtetohet se Muhamedi a.s. **është vula e pejgamberëve**.

Allahu xh.sh. thotë:

“Pa të meta është Lartmadhëria e Atij që robin e vet e kaloi në një pjesë të natës prej Mesxhidul Haramit gjer në Mesxhidi Aksa, rrethinën e së cilës Ne e kemi bekuar (ia bëmë këtë udhëtim) për t’ia treguar atij disa nga argumentet Tona. Vërtet, Ai është dëgjuesi dhe pamës.”

Muhamedi a.s. ishte në Mekke në shtëpinë e Umi Hanit.
Po flinte në dhomë.
I shkon Xhibrili a.s.
E preku Muhamedin a.s. në këmbë.
Muhamedi a.s. zgjohet nga gjumi, por nuk sheh gjë andaj vazhdon të flejë.
E preku përsëri dhe zgjohet.
E kap për krah dhe dolën tek dera e xhamisë së Qabes.
Aty sheh një kafshë të bardhë me dy krahë.
Emri i tij ishte Burak.
Buraku është kafshë e cila ecte me shpejtësi të dritës.
Pak para se të fillonin udhëtimin,
Xhibrili ia hapi gjoksin dhe ia pastroi zemrën.
Ia fërkoj sytë Muhamedit a.s. me ujin e zemzemit.
E hipi Muhamedin a.s. mbi Burakun dhe u nisën së bashku.
Shpejtësia e Burakut ishte asisoj që, aq sa i shihnin sytë e tij në horizont, aq e hidhte hapin.
Kështu e bartën Muhamedin a.s. prej Mekës në Mesxhidi Aksa në Palestinë.
Ky udhëtim prej Qabes deri në Mesxhidi Aksa të Jerusalemit quhet “**Isra**”.
Aty Muhamedi a.s. bëhet imam i të gjithë peygamberëve dhe i falë dy rekate namaz.
Pasi i falë Muhamedi a.s. dy rekate namaz ngrihet në qiell.
Udhëtimi prej Mesxhidi Aksasë në tokë për në hapësira qiellore quhet “**Miraxh**”.

Muhamedi a.s. e kishte bërë Isranë.
Pas Israsë, Muhamedi a.s. bashkë me Xhibrilin u ngjitën lart në qiellin e dunjasë.
Qielli i dunjasë është qielli më i afërt.
Arritën në qiellin e parë.
Xhibrili a.s. i thotë rojës së qiellit:
- Hape portën!
Roja e pyet: - A është tjetër kush me ty?!
- Po! Me mua është Muhamedi.
- A është i ftuar?!
Xhibrili i tha: - Po.
Kështu ai e hap portën.

Në qiellin e dunjasë, rrugës panë të ulur një burrë.
Në të djathtë të tij një mori njerëzish.
Në të majtë një mori tjetër njerëzish.

Kur shikonte nga e djathta, qeshte.
Kur shikonte nga e majta, qante.
Ai i tha: - Mirë se vjen, Pejgamber i drejtë!
Mirë se vjen bir i drejtë!

E pyet Xhibrilin: - Kush është ky?
Xhibrili i thotë: - Ky është Ademi (babai i njerëzimit),
ndërsa turmat e mëdha në të djathtë dhe në të majtë të tij janë pasardhësit e tij.
Kur shikon nga e djathta ai qesh.
Kur shikon nga e majta ai qan.
Ata nga e djathta janë banorët e Xhenetit.
Ata nga e majta janë banorët e Zjarrit.

Gjatë Miraxhit, prej qiellit të dytë deri në qiellin e gjashtë

Muhamedi a.s. e kishte vazhduar udhëtimin e Miraxhit.
Pas qiellit të parë, Muhamedi a.s. ngjitet në qiellin e dytë.

Xhibrili i thotë rojës: - Hape portën!
Roja e pyet: - A është tjetër kush me ty?!
- Po! Me mua është Muhamedi.
- A është i ftuar?!
Xhibrili i thotë: - Po.

Në qiellin e dytë Pejgamberi takoi Isain a.s. dhe Jahjain a.s.
Ata e përgëzuan, i folën me fjalë të këndshme dhe të mira.

Pastaj ngrihet në qiellin e tretë.
Në qiellin e tretë e takon Jusufin a.s.

Ngrihet në qiellin e katërt.
Në qiellin e katërt takon Pejgamberin Idris a.s.
Kur kaluan pranë Idrisit ky i tha: - Mirë se vjen o Pejgamber i drejtë dhe vëlla i drejtë.

Ngrihet në qiellin e pestë.
Në qiellin e pestë e takon Harunin a.s.
Kur kaluan pranë Harunit a.s. ky i tha: - Mirë se vjen o Pejgamber i drejtë dhe vëlla i drejtë.

Ngrihet në qiellin e gjashtë.
E pyet Xhibrilin: - Kush është ky?!
Xhibrili i thotë se ky është Musai!
Musai i tha:
Mirë se erdhe o Pejgamber i drejtë.
Mirë se erdhe o vëlla i drejtë.

Takimi i Muhamedit a.s. me Ibrahimin a.s.

Në natën e Miraxhit Muhamedi a.s. ngrihet në qiellin e shtatë.

Në qiellin e shtatë e takon Ibrahimin a.s.

Ibrahimi rrinte mbështetur në **Bejtul Mamur**.

Në **Bejtul Mamur** çdo ditë hynin nga 70 mijë melekë dhe nuk dilnin më.

Xhibrili i thotë: - Ky është babai yt, Ibrahim. Jepi selam atij!

Muhamedi a.s. e përshëndetë me selam.

Ibrahimi a.s. ia ktheu selamin.

Ibrahimi a.s. i thotë:

- Mirë se erdhe biri im i mirë!

Mirë se erdhe Pejgamber i mirë!

Pastaj Ibrahim a.s. i thotë:

- O Muhamed! Jepi selam umetit tënd nga unë.

Njoftoje se xheneti është shumë i bukur.

Uji është shumë i ëmbël.

Sipërfaqja është mjaft e gjerë dhe e sheshtë.

Gjithashtu u thuaj që të mbjellin shumë pemë.

Pemët e xhenetit mbillen duke i përmendur fjalët:

“Subhanallahi ve'l-hamdu lil-lahi

Ve la ilahe il-lAllahu

VAllahu ekber!”

Përrshëndetja prej banorëve të qiellit për Muhamedin a.s.

Xhibrili zbret në tokë.
Shkon te Muhamedi a.s.
Ia hap gjoksin.
Ia pastron zemrën e tij me ujë të zemzemit.
Fillimisht e kishte bërë udhëtimin për në mesxhidi **Aksa**.

Pas Israsë është ngritur në qiellin e kësaj bote.
Troket në njërën nga dyerve të saj.
Atëherë banorët e qiellit e pyesin.
- Kush është?
Xhibrili u përgjigjet: - Unë.

Pastaj e pyesin: - Kush është me ty?
Xhibrili u përgjigjet: - Muhamedi.

Ata i thonë: - Ai i cili është peygamber?
Xhibrili u thotë: - Po.

Atëherë u thonë: - Mirë se keni ardhur!
Banorët e qiellit gëzohen për takimin me Muhamedin a.s.
Ata e përgëzojnë njëri-tjetrin për takimin me Muhamedin a.s.

Bejtul Maëmurë

Muhamedi a.s. gjatë Miraxhit ka parë mrekulli të shumta.

Një nga mrekullitë është arritja në **Bejtul Maëmurë**.

Bejtul Maëmurë do të thotë “**Shtëpia e luleve**”.

Në **Bejtul Mamur** çdo ditë hynin nga 70 mijë melekë dhe nuk dilnin më.

Në Bejtul Mamurë ia paraqesin tre gota për të zgjedhur:

- Një gotë me alkool.
- Një gotë me qumësht.
- Një gotë me mjaltë.

Muhamedi a.s. e zgjodhi gotën me qumësht.

Në këtë rast Xhibrili a.s. i thotë:

- **Të drejtën e ke zgjedhur.**

Kjo është “natyrshmëria”,

ajo ku gjendesh ti dhe populli yt.

Sidretul Munteha

Muhamedi a.s. gjatë Miraxhit ka parë mrekulli të shumta.
Një nga mrekullitë është arritja në pikën kulminante.
Pika kulminante është **“Sidretul Munteha”**.
Në Sidretuul Munteha kishte pemë të mëdha.
Gjethet e luleve ishin të mëdha.
Sidretul Munteha ishte shumë e bukur.
Askush nuk mund ta përshkruajë bukurinë e saj.
Aty shikon fruta të mëdha.
Pemët gjithashtu kishin gjethë të mëdha.

Xhibrili i thotë:

- Kjo është Sidretul Munteha!

Aty Muhamedi a.s. sheh katër lumenj.
Dy lumenj ishin brenda.
Dy lumenj ishin jashtë.

E pyeti Xhibrilin për këto dy lumenj.

Xhibrili i thotë:

- Dy lumenjtë që janë brenda janë lumenjtë e Xhennetit.

Dy lumenjtë jashtë janë:

- Lumi Nil dhe
- lumi Eufrat.

Obligueshmëria në Sidretul Munteha

Sidretul Munteha është në kulminacionin e gjithësisë.
Në Sidretul Munteha përfundojnë gjithësitë dhe krijesat.

Allahu i shpalli dhe obligoi me 50 namaze gjatë ditës e natës.
Gjatë kthimit për në tokë Muhamedi a.s. e takon Musain a.s.
Musai a.s. i thotë:
- Kthehu tek Allahu,
lute që ta lehtësoje sepse populli yt nuk do e përballojë.

Kthehet tek Allahu dhe i thotë:
- O Zoti im! Lehtësoje popullin tim!
Allahu ia uli në 25 kohë namazin.
Gjatë kthimit për në tokë prapë e takon Musain a.s.

Musai a.s. i thotë:
- Kthehu tek Allahu,
lute që ta lehtësoje sepse populli yt nuk do e përballojë.

Kthehet tek Allahu dhe i thotë:
- O Zoti im! Lehtësoje popullin tim!
Allahu ia uli në pesë kohë namazi.

Në kthim takon përsëri Musain a.s.
I thotë që Allahu xh.sh. i uli në pesë kohë namazi.
Musai a.s. i tha:
- Kthehu tek Allahu, lute që ta lehtësojë sepse populli yt nuk do e përballojë.
Muhamedi a.s. i thotë Musait a.s.:
- Jo, turpërohem të kërkoj përsëri.

Allahu xh.sh. i thotë Muhamedit a.s.:
O Muhamed! Ato janë pesë namaze që falen gjatë ditës dhe natës.
Çdo namaz shkruhet për dhjetë, kështu që plotësohen 50 namazet.

Muhamedi a.s. përgjatë miraxhit e takon Ademin a.s.

Pastaj kalon prej qiellit të kësaj bote.

E sheh një lumë.

Mbi atë lumë një kështjellë prej diamanti.

E prek me dorën e tij.

Kur i morën erë i vinte era miskë.

E pyet Xhibrilin:

- Çka është kjo o Xhibril?

Xhibrili i thotë:

- Ky është Kevtheri.

Zoti yt Kevtherin e ka bërë për ty.

Uji i Kevtherit është më i bardhë se qumështi.

Shija e tij është më i ëmbël se mjalti.

Era e tij është më e mirë se era e miskut.

Në të janë gotat, pjatat të cilat e kanë shkëlqimin si shkëlqimi i yjeve.

Në të janë gotat, të cilat e kanë shkëlqimin si shkëlqimi i yjeve.

Kush pi ujë prej atij uji nuk ndien pastaj etje kurrë.

Lutja e përshëndetjes (Ettehiatu)

Muhamedi a.s. kishte shkuar në Sidretul Munteha.

Sidretul Munteha është vendi në kulminacionin e gjithësisë.

Aty përfundojnë gjithësitë dhe krijesat.

Në Sidretul Munteha, Muhamedi a.s. i thotë Zotit të Lartmadhëruar:

ETTEHIJU LILAH

VES-SALAVATU

VET-TAJJIBATU.

“Çdo përshëndetje, çdo bekim dhe çdo mirësi është për Zotin.”

Zoti i Lartmadhëruar i thotë:

ESSELAMU ALEJKUM EJJIHEN NEBIJU

VE RAHMETULLAHI

VE BEREKATUHU.

“Paqja qoftë mbi ju o i dërguar.

Mëshira e Zotit qoftë mbi ju o i dërguar.”

Muhamedi a.s. i përgjigjet:

ESSELAMU ALEJNA

VE ALA I BADIL-LAHI SALIHINË.:

“Paqja qoftë mbi ne

dhe mbi robërit e mirë dhe të devotshëm.”

Në atë moment Xhibrili besnik e deklaron dëshminë e shehadetit:

ESHHEDU EN LA ILAHE IL-LA-LLAH

VE ESHHEDU ENNE MUHAMEDEN ABDUHU VE RESULUHU.

Dëshmoj dhe deklaroj se vetëm Allahu është Zot.

Dëshmoj dhe deklaroj se Muhamedi është i dërguar i Zotit dhe rob i tij.

Muhamedi a.s. ndodhej në vendin e quajtur Themed.
Ishte një ambient shkretinor dhe i thatë.
Nuk kishte ujë.
Uji ishte harxhuar.

Shokët e Muhamedit a.s. kishin mbetur pa ujë.
Ishin shumë të etur.
Kishin nevojë për ujë.
Kishin nevojë për ujë për t'u pastruar.
Kishin nevojë edhe për abdes.
Shokët i treguan Muhamedit a.s. për mungesë të ujit.

Muhamedi a.s. nxori një shigjetë.
Ua jep shokëve duke u thënë që ta ngulnin në burimin Themed.
Pastaj kërkoi një enë uji.
Muhamedi a.s. u lut për ujë.
Uji i burimit filloi menjëherë të gurgullojë.

Burimi Themed vazhdoi gjersa të gjithë shokët pinë.
Burimi Themed vazhdoi të burojë gjersa të gjithë shokët morën abdes.

Merimanga në shpellën Thevr

Muhamedi a.s. ishte duke shkuar për në Medine.
 Udhëtimi për në Medine quhet Hixhret.
 Së bashku me Muhamedin a.s. ishte Ebu Bekri.
 Pejgamberi fshihet në një shpellë.
 Shpella quhej Thevr.

Një hyrje të shpellës Thevr shkon një merimangë.
 Merimanga kishte shkuar të thurë një pëlhurë të saj.
 Rrjeta e zuri në tërësi hyrjen e shpellës.

Idhujtarët i shkuan pas Muhamedit a.s dhe Ebu Bekrit,
 kërkonin gjithandej dhe në çdo vend.
 Prej së largu e shohin shpellën Thevr.
 I afrohen hyrjes së shpellës.
 E shohin se hyrja e saj ishte e zënë e gjitha nga pëlhura e merimangës.

Idhujtarët deshën të futen brenda.
 Ebu Bekri r.a. i tha të dërguarit a.s.:
 - Sikur të shikonte ndonjëri poshtë këmbëve të tija do të na shihte.
 I dërguari a.s. iu përgjigj:
 - O Ebu Bekr, çfarë thua ti për **dy veta kur janë e Allahu është i treti?**

Ubej bin Halef u tha:
 - **Mos u futni brenda, po të kishte njeri brenda, rrjeta e merimangës do të ishte prishur.**

Pëllumbi në shpellën Thevr

Muhamedi a.s. ishte duke shkuar për në Medine.
 Udhëtimi për në Medine quhet Hixhret.
 Së bashku me Muhamedin a.s. ishte Ebu Bekri.
 Pejgamberi fshihet në një shpellë.
 Shpella quhej Thevr.

Një hyrje të shpellës Thevr shkojnë dy pëllumba.
 Dy pëllumba shkojnë të vendosin follenë e tyre.

Idhujtarët i shkuan pas Muhamedit a.s. dhe Ebu Bekrit.
 Kërkonin gjithandej dhe në çdo vend.
 Ndiqnin nga pas për t'i vrarë.
 Prej së largu e shohin shpellën Thevr.
 I afrohen hyrjes së shpellës.
 E shohin se pëllumbi kishte thurë strofullin.
 Në strofullin e saj kishte lëshuar vezët e saj.
 Idhujtarët deshën të futen brenda.
 Ebu Bekri r.a. i tha të dërguarit a.s.:
 - Sikur të shikonte ndonjëri poshtë këmbëve të tija do të na shihte.
 I dërguari a.s. iu përgjigj:
 - O Ebu Bekr, çfarë thua ti për dy veta kur janë e Allahu është i treti?

Ubej bin Halef u tha:
 - Mos u futni brenda,
 po të kishte njeri brenda në shpellë, pëllumbat do të kishin ikur.

Të folurit e qengjit

Muhamedi a.s. shkon në Hajber te një fis jehud.
Një grua prej Hajberi i solli të Dërguarit të Allahut një qengj të gatuar.
Ajo e kishte helmuar.

Shpatulla e qengjit tregoi se ishte e helmuar.
Pejgamberi a.s. tha: - Mos e hani.
Kjo shpatull më tha që mishi është i helmuar.

Pejgamberi a.s. mishin ia hodhi një qeni.
Qeni ngordhi pasi e hëngri.

Gruaja u soll para të Dërguarit të Allahut.
Pejgamberi e pyeti:
- Përse e helmove mishin?

Gruaja i tha:
Po të ishe Pejgamber helmi nuk do të helmonte.
Po të ishe mbret, njerëzit do të shpëtonin nga ti.

Pejgamberi a.s. e fali kur e dëgjoi arsyetimin e saj dhe nuk e ndëshkoi.
Edhe pse e meritonte dënimin, prapëseprapë nuk e ndëshkoi gruan.

Mbrojtja dhe siguria e Muhamedit a.s.

Një ditë, i Dërguari i Allahut zbriti të pushonte nën hijen e një peme të dendur.

Aty vari shpatën dhe ra të flinte.

Njerëzit e tjerë u shpërndanë nëpër hijet e pemëve dhe fjetën.

Ndërkohë vajti një idhujtar dhe e kapi shpatën e të Dërguarit të Allahut kur ai po flinte.

Kur u zgjua e pa idhujtarin me shpatë në dorë, që po i thoshte: - A ke frikë nga unë?

I Dërguari i Allahut i tha: - Jo.

- Kush të mbron ty tani nga unë? – e kërcënoi përsëri idhujtari.

- Allahu - ia ktheu i Dërguari i Allahut.

Nga toni i zërit të Pejgamberit idhujtarit i ra shpata nga dora.

Shpatën e kapi i Dërguari i Allahut dhe i thotë:.

- Po ty kush të mbron nga unë tani?

Idhujtari i thotë: - Të lutem mos më vrit!

Pejgamberi e fton atë për në Islam.

Idhujtari nuk e pranon ftesën të bëhet musliman.

Idhujtari i dha besën Pejgamberit se nuk do të luftonte kurrë më kundër tij.

Idhujtari i dha besën se nuk do të bashkohej kurrë me ata që e luftonin.

Muhamedi a.s. e la të lirë dhe ai shkoi te njerëzit e vet.

Kur shkoi te njerëzit e vet, atyre u thotë:

- **Vërtet, unë po vij te ju nga ai njeri, që është më i miri i njerëzve.**

Ndodhia e Surakës

Muhamedi a.s. së bashku me Ebu Bekrin ishin duke shkuar rrugës për në Medine. Mekasit kishin vendosur shpërblim prej 100 deveve për atë që e zë Muhamedin a.s. para se të shkonte në Medine.

Suraka kishte një kalë.
Ai e merr kalin dhe u shkon pas për t'i zënë.

Hipur mbi kalë Suraka po ecte me shpejtësi në drejtim të tyre.

Para se t'u afrohej, kali i Surakës rrëshqiti.
Suraka bie nga kali.

Suraka hodhi fall.
I doli ashtu siç dëshironte dhe në zemër i hyri një trishtim i madh.

Hipi mbi kali.
U afrua tek ata aq shumë, por i dërguari i Allahut nuk po shikonte rreth e qark.
Ebu Bekri vështronte sa majtas e sa djathtas.
Suraka mendoi se tash ishte çasti më i volitshëm për ta kapur Muhamedin a.s.

Në atë moment i ndodhi diçka e çuditshme.
Kalit të Surakës i humbën këmbët në tokë, deri në gjunjë.
Suraka ra nga kali.

E tërhoqi kalin dhe ai u çua, por me vështirësi ia nxori këmbët nga toka.

Pas shumë përpjekjesh, kali i nxori këmbët plotësisht.
Nga dheu i këmbëve të kalit u çua një pluhur që u ngjit në qiell si tym.

Suraka e kuptoi se i Dërguari i Allahut do të triumfonte, prandaj u thirri atyre:
- Më prisni, se nuk do t'ju bëj asgjë të keqe!

Pejgamberi dhe Ebu Bekri u ndalën dhe e pritën atë.
Suraka iu tha se nuk do t'ju bënte atyre asgjë të keqe vetëm e vetëm ta lejonin të kthehej mbrapa.
Muhamedi a.s e lejoi.
Suraka u kthye kah kishte ardhur.
Muhamedi a.s. së bashku me Ebu Bekrin vazhduan rrugën për në Medine.

Melekët në luftën e Bedrit

Melekët kryejnë punë të shumta.

Prej punëve kryesore janë ato punë që kanë të bëjnë me besimtarët.

Melekët u ndihmojnë besimtarëve.

Melekët u ndihmojnë atyre të cilët e falin namazin.

Melekët u ndihmojnë atyre të cilët e japin Zekatin.

Melekët u ndihmojnë atyre të cilët e agjërojnë Ramazanin.

Melekët u ndihmojnë atyre të cilët e kryejnë Haxhin.

Ishte beteja e Bedrit.

Besimtarët ishin pak.

Besimtarët ishin të zbathur.

Besimtarët ishin të pambrojtur.

Jobesimtarët ishin shumë.

Jobesimtarët ishin të përgatitur mirë dhe të mbrojtur mirë.

Xhibrili shkon te i Dërguari i Allahut dhe e pyeti:

- Si i njihni ndër ju ata që kanë marrë pjesë në këtë luftë?

I Dërguari i Allahut i thotë:

- Ne i njohim ata si më të virtytshmit e muslimanëve.

Xhibrili i thotë:

- Edhe ne Melekët që po marrin pjesë në luftën e Bedrit, i njohim si më të virtytshmit e Melekëve!

Zoti i Madhëruar thotë:

“Allahu ju ka ndihmuar në Bedër, kur ju keni qenë të dobët dhe të pafuqishëm.

Pra frikojuni vetëm Allahut që të jeni falënderues.

Përkujto (o Muhamed) kur u thoshe besimtarëve: - A nuk ju mjafton ndihma e Zotit tuaj me tre mijë melekë të zbritur (në mesin tuaj për ndihmë).

Po! Po! (Ju mjaftojnë). Nëse ata ju sulmojnë bëhuni të durueshëm dhe të dëgjueshëm dhe Zoti juaj menjëherë do të ju dërgojë në ndihmë pesë mijë melekë të shënuar me shenjë të dalluar.”

Dëshmimi i pemëve për pejgamberin a.s.

Enes bin Malik ishte së bashku me të Dërguarin e Allahut.

Zbritën në një luginë të gjerë.

Ai u largua për të kryer nevojën.

Enesi e ndoqi nga larg me një enë me ujë.

I dërguari i Allahut u ndal, pa përreth por nuk i zuri syri ndonjë gjë për t'u fshehur.

Në skaj të luginës i zunë sytë dy pemë.

I Dërguari i Allahut u nis menjëherë drejt tyre.

U afrua te njëra pemë, zuri me dorë një degë të saj dhe u lut:

- Me lejen e Allahut, përkulu para meje!

Dega u përkul para tij si deveja që i nënshtrohet të zotit të tij dhe e zuri krejt pamjen në atë anë.

Pastaj i Dërguari i Allahut shkoi te pema tjetër, zuri një degë dhe u lut:

- Me leje të Allahut, përkulu para meje!

Dega përkulet para Muhamedit a.s. duke ia zënë edhe atë anë.

Pastaj, mes dy pemëve, i Dërguari i Allahut u lut:

Me lejen e Allahut, më mbuloni nga sipër!

Me lejen e Allahut degët e pemëve e mbuluan të Dërguarin e Allahut edhe nga sipër.

Një ditë i Dërguari i Allahut ishte duke udhëtuar.

Takoi një njeri i cili jetonte në bjeshkë.

Muhamedi a.s. e pyeti:

- Ku po shkon?

Njeriu i tha:

- Te familja ime.

Pejgamberi a.s. i tha atij njeriu:

- A do një të mirë?

Njeriu pyeti:

- Çfarë është ajo e mirë?

Pejgamberi a.s. tha:

Të dëshmosh se nuk ka të adhurar tjetër me meritë pos Allahut një e të pashoq dhe se unë jam rob dhe i dërguari i Tij.

Njeriu pyeti përsëri:

- Kush dëshmon për këtë që e thua ti?

I Dërguari i Allahut tha:

- Për këtë dëshmon ky lis i cili gjendet afër ne të dyve.

Pejgamberi a.s. e thirr lisin.

Lisi u afrua duke e shqyer tokën derisa u ndal para Muhamedit a.s.

Pejgamberi kërkoi nga lisi që të dëshmojë tri herë se:

Nuk ka Zot tjetër pos Allahut dhe se Muhamedi është rob dhe i dërguari i Tij.

Pasi dëshmoi për këtë, lisi u kthye tek vendi ku ishte më parë.

Njeriu u çudit për këtë që pa dhe besoi në Allahun dhe Pejgamberin a.s.

Pasi e pranoi Islamin shkoi tek populli i vet t'i thërras në islam.

I dërguari a.s. nuk kishte minber që të ligjëronte mbi të.
 Ai ligjëronte mbi një trung të hurmës.
 Një ditë erdhi një grua prej ensarëve,
 e cila e kishte një djalë zdrukthëtar.
 I kërkoi leje të dërguarit që djali i saj t'ia ndërtonte një minber.
 I dërguari a.s. u pajtua.
 Në xhumanë e ardhshme sahabët e larguan trungun.
 Kurse minberin e ri e vendosën në drejtim të kibles.
 I dërguari a.s. hipi mbi të që të ligjëronte.

Trungu filloi të qajë.
 Qau aq shumë saqë edhe sahabët e të dërguarit e dëgjonin të qarit që i ngjasonte zërit të
 devesë gjatë lindjes.
 I Dërguari i Allahut shkoi te trungu.
 E përkëdheli.
 E fërkoi me dorë.
 Pasi e përkëdheli, zëri rënkues i trungut u ndalë.
 Trungu ishte i mërzhitur për shkak të ndarjes nga i dërguari a.s.

Mrekullia e të dërguarit në hapjen e hendekut

Sahabët ishin duke bërë hapjen e hendekut.

Ata i ndihmonte edhe i dërguari a.s.

Gjatë hapjes së hendekut hasën në një shkëmb të fortë.

Sahabët nuk mundën ta thyenin dhe ta hapnin hendekun.

Shkuan tek i dërguari për t'i treguar për të.

I dërguari shkoi menjëherë tek vendi ku ndodhej shkëmbi i fortë.

E mori çekanin, zbriti afër tij dhe tha: **Bismilah**.

E goditi shkëmbin me një goditje të fortë dhe e theu një të tretën e tij.

Atëherë i dërguari a.s. tha: **Allahu Ekber**, m'u dhanë çelësat e Shamit.

E goditi herën e dytë dhe u thye një e treta tjetër.

Atëherë i dërguari a.s. tha: **Allahu Ekber**, m'u dhanë çelësat e Persisë.

E goditi herën e tretë dhe u thye i gjithë shkëmbi.

Atëherë i dërguari a.s. tha: **Allahu Ekber**, m'u dhanë çelësat e Jemenit.

Kaloi një periudhë kohore dhe muslimanët i çliruan ato vende.

I panë pallatet ashtu siç ua kishte përshkruar Muhamedi a.s.

Deveja i bie në sexhde Muhamedit a.s.

Ishte një familje prej ensarëve.
Ensar (ndihmëtar) quhen banorët e Medinës.
Banorët e Medinës i kanë ndihmuar Muhamedit a.s.,
për këtë arsye janë quajtur Ensarë.

Një familje e ensarëve e kishte një deve me të cilën e ujitnin tokën e tyre.
Një ditë prej ditëve deveja u egërsua.
Nuk u bindej pronarëve të saj.
Toka u ishte tharë për shkak se deveja nuk po u bindej.
Ata shkuan tek i dërguari dhe ju ankuan atij për gjendjen e devesë.

Shkoi i dërguari te deveja në shtëpinë e tyre.
Sahabët frikësoheshin se mos po i ndodhte diç të dërguarit të Allahut.
I dërguari i Allahut i lajmëroi ata se nuk do ta godet diçka e keqe.
U afrua tek deveja.
Pastaj deveja erdhi me nxitim tek i dërguari dhe ra në sexhde para tij.
U ngrit i dërguari Allahut dhe e kapi për balluke dhe e futi në punë.

Muslimanët ishin duke e hapur një hendek rreth Medines për t'u mbrojtur nga idhujtarët. Kaluan tri ditë.

Gjatë hapjes së hendekut muslimanët ishin shumë të uritur.

Xhabir ibn Abdullahu e shikoi pejgamberin dhe i pa gjurmët e urisë në fytyrën e tij.

Xhabiri r.a. shkoi te bashkëshortja e tij dhe e urdhëroi që ta therë një dele dhe të përgatit ushqim për të dërguarin.

Shkoi Xhabiri te i dërguari dhe fshehtas i tha:

- Kemi përgatitur ushqim për ty o i dërguar i Allahut.

U ngrit i dërguari a.s. dhe i thirri të gjithë sahabët duke ju thënë:

- O punëtorët e Hendekut, Xhabiri ka përgatitur ushqim për ne.

U ndal Xhabiri r.a. duke menduar:

- Si do të hanë një mijë veta ushqim kurse ushqimi nuk mjafton me shumë se sa për tre veta!

I dërguari a.s. i tha atij: - Mos përgatitni ushqim deri sa të vij unë.

U nis Xhabiri r.a. për në shtëpinë e tij me të dërguarin dhe shokët e tij.

Kur e pa gruaja e Xhabirit r.a. se i dërguari ka ardhur dhe me të gjendet edhe e gjithë ushtria e tij, filloi ta qortojë burrin e saj.

Xhabiri r.a. i tha asaj: - Ata i thirri i dërguari a.s. dhe ai e dinte se sa kemi ushqim.

Atëherë ajo u qetësua dhe tha: - Përderisa i ka thirrur i dërguari a.s. atëherë s'ka gjë të keqe.

Shkoi i dërguari dhe bëri lutje në brumë duke thënë **Bismilah**.

Pastaj tha: - Tani përgatiteni brumin tuaj.

E përgatitën ushqimin.

Xhabiri r.a. i thërriste sahabët dhjetë nga dhjetë.

Ata hanin dhe ushqimi mbetej ashtu siç ishte.

U ushqyen një mijë veta dhe nuk u pakësua asgjë nga ushqimi.

Hëngri edhe i dërguari a.s.

Pastaj ia afroi ushqimin edhe Xhabirit dhe i tha që të ha ai dhe gruaja e tij.

Pastaj nga ushqimi t'ju dhuroj edhe fqinjëve.

Kur'ani, mrekulli e Muhamedit a.s.

Mrekullia më e madhe dhe më e fuqishme është Kur'ani.
Kur'ani është mrekullia e cila nuk do të përfundojë kurrë.
Kur'ani nuk është fjalë njerëzish.
Kur'ani nuk është fjalë shkencëtarësh.
Kur'ani nuk është fjalë filozofësh.
Kur'ani është fjalë e Zotit të gjithësisë.
Kur'ani është fjalë e Krijuesit.
Vlera e Kur'anit nuk matet me vlerën e asnjë fjale tjetër.

Kur'ani, fjala e Zotit do të mbetet gjithmonë, për aq kohë sa do të flasin njerëzit.
A mund të ketë fjala peshë më të madhe, sesa kur e flet Zoti i Lartmadhëruar.

Zoti i Lartmadhëruar kur flet për këtë Kur'an thotë:

“Sikur Ne ta zbrisnim këtë Kur'an mbi ndonjë kodër, do ta shihje atë të strukur e të çarë prej frikës nga Allahu...”

Muhamedi a.s. ka thënë:

“Shembulli i besimtarit që lexon Kur'an është si shembulli i portokallit:

- Shijen e ka të mirë.
- Erën e ka të mirë.

Shembulli i besimtarit që nuk e lexon Kur'anin është si shembulli i hurmës:

- Shijen e ka të mirë.
- Nuk ka erë.

Munafiku që lexon Kur'an është si shembulli i borzilokut:

- Erën e ka të mirë.
- Shijen e ka të keqe.

Munafiku që nuk lexon Kur'an është si puna e kungullit të egër.

- Erën e ka të keqe.
- Shijen e ka të keqe.

Muhamedi a.s. dhe Aliu r.a.

Një ditë Muhamedi a.s. ishte me Aliun r.a.

Muhamedi a.s. i thotë:

- Pas meje do të ketë shumë probleme dhe trazira.

Aliu r.a. e pyeti:

- O i dërguar i Allahut, cila është rrugëdalja prej trazirave?

Muhamedi a.s. i thotë:

- Libri i Zotit është rrugëdalja prej trazirave.

Në Kur'an është njoftimi i atyre që ishin përpara jush.

Në Kur'an është njoftimi atyre që do të jenë pas jush.

Ai është Gjykatësi që gjithmonë gjykon drejtë.

Allahu do ta copëtojë çdo tiran që e braktis Kur'anin.

Këdo që kërkon ndihmë përveç Kur'anit, Allahu xh.sh. do ta humbë.

Këdo që kërkon udhëzim përveç Kur'anit, Allahu xh.sh. do ta humbë.

Kur'ani është litari i fortë.

Kujtuesi i urtë.

Është rruga e drejtë, që kurrë nuk do të të humbasë.

Gjuha nuk lodhet me leximin e tij.

Nga leximi i tij nuk ngopen dijetarët.

Zemra nuk mërzhitet asnjëherë nga përmendja e tij.

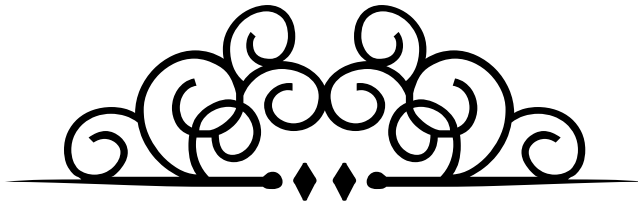
Mrekullitë e tij nuk mbarojnë kurrë.

Kush flet me të, ka folur drejtë.

Kush gjykon me të, ka gjykuar drejtë.

Kush fton për tek ai, ka ftuar për tek e drejta dhe është gjithmonë i drejtuar.

Muaji gusht

**Tregime për sehabet e
Muhamedit a.s. dhe
kundërshtarët e tij**

Ishte një familje Islame.
Ajo familje ishte prej familjeve të para të cilat e kishin pranuar Islamin.
Baba në atë familje quhej Jasir.
Gruaja e Jasirit ishte Sumeja.
Djali i tij ishte Amari.
Amari është personi i parë në islam që ndërtoi xhami.

Prindërit dhe fëmijët e tyre ishin bashkuar
dhe i shërbenin çështjes islame.
Familja e Jasirit u sprovua e tëra për çështjen e fesë.
Ata duruan torturat çnjerëzore.
I pari dëshmor burrë në islam është Jasir ibnu Amir El-Kendij.

Në Kur'an Zoti i Lartmadhëruar thotë:
**“Kurrresi mos i quani të vdekur ata që janë vrarë në rrugën e Allahut.
Jo, janë të gjallë, duke u ushqyer te Zoti i tyre.”**

Singeriteti i Ebu Bekrit r.a.

Muhamedi a.s. e kishte kryer Isranë dhe Miraxhin.

Ishte kthyer dhe u kishte treguar mekasve për këtë udhëtim.

Mekasit kur e dëgjuan, nuk e besuan.

Një grup i Mekasve shkuan te Ebu Bekri dhe i thanë:

- A mendon ti se shoku yt ka shkuar deri në mesxhidi Aksa, e pastaj është kthyer deri në Mekë gjatë një nate?

Ebu Bekri r.a. pyeti: - A e ka thënë ai këtë?!

Kurejshitët u përgjigjën: - Po.

Ebu Bekri u përgjigj: - Unë dëshmoj se nëse ai e ka thënë këtë, të vërtetën e ka thënë.

I thanë Ebu Bekrit: - Ti i beson se ka shkuar deri në mesxhidi Aksa gjatë një nate, e pastaj është kthyer deri në Mekë para se të gdhijë?!

Ebu Bekri u përgjigj: - Po, bile unë i kam besuar edhe më shumë se kaq.

I kam besuar kur ka filluar ta pranojë shpalljen nga qielli.

I kam besuar dhe unë besoj në gjërat që janë më të çuditshme se kjo, siç është Xheneti dhe Xhehenemi.

Për këtë Pejgamberi a.s. e titulloi atë **“Es-Siddik”**.

Es-Siddik do të thotë person i drejtë.

Es-Siddik do të thotë person i singertë, pa pasur asnjë dyshim në besim.

Virtytet e Ebu Bekri r.a.

Një ditë përderisa i Dërguari i Allahut po mbante një fjalim mes shokëve të tij, papritur ndali dhe pyeti:

- A ka ndonjë midis jush që agjëron sot?

Ebu Bekri u përgjigj me zë të ulët duke thënë se ai po agjëronte.

I Dërguari i Allahut pyeti përsëri:

- A ka ndonjë që ka dhënë sadaka?

Mbizotëroi heshtja e ndjekur nga zëri i turpshëm i Ebu Bekrit:

- Unë kam dhënë o i Dërguari i Allahut.

Pyetjet vazhduan:

- A ka ndonjë që ka falur një namaz xhenazeje sot?

Dukej sikur Pejgamberi po bisedonte me një person të vetëm.

Ebu Bekri përsëri u përgjigj:

- Unë kam falur.

Pejgamberi fisnik vazhdoi:

- A ka ushqyer ndonjë nga ju një njeri të uritur sot?

Asgjë nuk ndryshoi nga më parë.

I Dërguari i Allahut po u bënte të njohur xhematit se kush ishte Ebu Bekri.

Ai e dinte se po t'i lihej në dorë Ebu Bekrit ai kurrë nuk do t'i përmendte këto virtyte.

Pejgamberi a.s. ishte sëmurë.
 Gjatë kësaj kohe në namaz e zëvendësonte Ebu Bekri.
 Një ditë Pejgamberi e ndjeu veten më mirë.
 Shkoi për të falur namazin e drekës.
 Ai gjatë rrugës mbështetej tek Aliu dhe Abasi.
 Fytyra e tij i rrezatoi me gëzim dhe kënaqësi kur e pa Ebu Bekrin duke prirë namazin.
 Kur e pa prezencën e Pejgamberit, Ebu Bekri deshi të bënte një hap mbrapa.
 Pejgamberi e ndaloi atë dhe u ul në krahun e tij.
 Mbas namazit Pejgamberi dha fjalën e tij të fundit:
“Allahu i paraqiti njërit nga shërbëtorëve të Tij zgjedhjen e jetës në këtë botë dhe jetës me Të. Por shërbëtori zgjodhi të fundit.”
 Ebu Bekri i dëgjoi këto fjalë atij i rrjedhën lotët nga sytë dhe u rrokullisën poshtë në mjekrën e tij.
 Herët në mëngjes, në ditën e fundit të jetës së tij, gjendja e Pejgamberit u bë më e mirë për disa çaste.

Si e pranoi Umeri r.a. islamin

Një ditë pranë Qabes banorët e Mekës bisedonin se si ta zhdukin Muhamedin a.s. dhe shokët e tij.

Umeri çohet në këmbë e thotë:

- Sot unë do ta mbys Muhamedin dhe do të lirohem përgjithmonë prej fesë së tij.

E mori shpatën dhe u nis në drejtim të Muhamedit a.s.

Në mes të rugës e takon një shok.

- Ku po shkon o Umer? – e pyet shoku.

- Ta mbys Muhamedin – tha Umeri.

- Së pari rregulloje familjen tënde e pastaj tjerët – tha shoku.

- Çka do të thuash me këtë? – e pyeti Umeri.

- Motra jote Fatimja dhe burri i saj e kanë pranuar Islamin dhe tani lexojnë Kur'an – i tha shoku.

Umeri u hidhërua dhe shkoi me tërbim te shtëpia e motrës së tij.

Në atë moment ishin duke lexuar pjesë të Kur'anit fisnik.

Kur trokiti Umeri në derë, motra e tij e fshehu atë pjesë të Kur'anit të cilën e lexonte.

Kur hyri Umeri brenda, i ra shuplakë me të fortë burrit të motrës, Said-it.

Motra shkoi t'i ndihmojë burrit të saj.

Umeri e rrahu edhe motrën, derisa filloi t'i rrjedhë gjak për hunde e fytyrë.

Kur e pa Umeri gjakun në fytyrën e motrës së tij, iu dhimbs dhe u zbut.

Pastaj Umeri i tha: - Ku është pjesa e Kur'anit të cilin e lexonit më parë?

Motra i tha: - Atë pjesë të Kur'anit e kam unë, por ti je i papastër dhe nuk mund ta prekësh deri sa të pastrohesh.

Umeri u pastrua, e mori atë pjesë të Kur'anit dhe e lexoi dhe drita e Kur'anit hyri në zemrën e tij, drita e Islamit e mbuloi trupin e tij dhe tha:

- A prej kësaj po ikin kurejshët?

Pastaj u tha: - Ku është Muhamedi?

- Në shtëpinë e Ekreme Bin Ubej bin Erkem- iu përgjigjën.

Umeri shkoi atje, trokiti në derë dhe pastaj ia hapën derën, shkoi para Muhamedit a.s. dhe tha:

- **Esh-hedu en Laa ilaaha il-laLlaah ve esh-hedu enne Muhamedun resuulull-Llaah.**

Në gjuhën shqipe d.m.th.:

Dëshmoj dhe deklaroj se vetëm Allahu është Zot.

Dëshmoj dhe deklaroj se Muhamedi është i dërguar i Allahut.

Umeri dhe vajza e cila shiste qumësht

Umeri ishte halife.

Një natë, Umeri së bashku me shërbëtorin e tij, Eslemin, del për një inspektim në qytet për të parë nevojat e qytetarëve.

Pas një udhëtimi ndalojnë që të pushojnë në një kënd të qytetit.

Aty dëgjon një zë të një gruaje të moshuar duke e urdhëruar bijën e saj që ta përzierte qumështin me ujë.

Mirëpo, vajza refuzonte që ta përzierte qumështin me ujë, duke i thënë: - Oj nënë, ti e di se Umeri e ka ndaluar që të përzihet qumështi me ujë dhe të shitet, sepse kështu tradhtohen njerëzit.

Nëna i thotë: - Po edhe nëse është ashtu, ku është Umeri tani, ai nuk na sheh.

Vajza besnike i thotë: - Pse a duhet ta dëgjojmë halifen e muslimanëve – Umerin - para njerëzve, ndërsa në të fshehtë jo?!

Kjo thënie e gëzoi Umerin r.a. dhe e mahniti besimi i saj dhe besnikëria e saj.

Të nesërmen në mëngjes pyeti për atë vajzë dhe u njoftua se ishte Umi Amaretu bin Sufjan bin Abdullah Eth-Thekafij.

Kur e kuptoi se ajo vajzë ishte e pamartuar, atëherë kërkoi që ajo të martohej me djalin e tij Asimin.

Pasi u martuan, Zoti e bekoi këtë martesë dhe pas tyre trashëguan halifen e drejtë, Umer bin Abdul Azizin.

Në Egjipt guvernator ka qenë Amër bin Asi.

Në atë kohë mbaheshin garat në vrapim.

Në garë merr pjesë edhe djali i guvernatorit.

Vrapimi filloi dhe secili dëshironte të fitonte garën.

Para arritjes në cak, ndër të parët ishte djali i Amër bin Asit, mirëpo një Egjiptas ishte më i shpejtë dhe e zë vendin e parë, ndërsa djali i Amrit e humbi garën.

Pas përfundimit të garës, kur Egjiptasi e merr shpërblimin,

djali i Amër bin Asit e merr një kamxhik dhe i bie Egjiptasit dhe i thotë:

- Si guxove të ma kalosh, përderisa unë kam marrë pjesë në garë dhe jam djallë i fisnikëve.

Publiku e vërejti këtë veprim andaj i thonë Egjiptasit që të ankohet te guvernatori, mirëpo ai nuk tentoi që të paraqesë ankesë, pasi që dyshonte se babai do t'ia mbante anën të birit.

Disa të tjerë i thonë që të ankohet te halifeja i drejtë i muslimanëve, Umer bin Hatabi, i cili nuk ja shkel të drejtën askujt dhe u ndihmon të dobëtëve ndaj të fortëve.

Egjiptasi shkon në Medine dhe me lehtësi arrin te halifja dhe i thotë:

- O Emir i besimtarëve, unë jam Egjiptas dhe kam fituar në vrapim, mirëpo prej dëshpërimit se nuk ka fituar, djali i Amrit më ka rënë me kamxhik duke më thënë se si guxove të ma kalosh kur unë jam djali i fisnikëve.

Umeri r.a. dërgoi një letër te Amër bin Asi, në të cilën shkruante:

- Në emër të Allahut, Bamirësit të përgjithshëm, Mëshiruesit. Nga robi i Zotit, emiri i besimtarëve deri te Amër bin Asi. Kur të arrijë kjo letër deri tek ju, eja ti së bashku me djalin.

Kur Amri e pranoi letrën, shkoi në Medine dhe i thotë Umerit se për çfarë është fjala.

Umeri e kuptoi se babai nuk dinte asgjë dhe e kuptoi se ankesa e Egjiptasit ishte e drejtë.

Pasi e vërtetoi me dëshmitarët,

ia jep kamxhikun Egjiptasit dhe i thotë: **- Bjeri djalit të fisnikëve.**

Egjiptasi i bie dhe e merr të drejtën e tij.

Umeri r.a. meriton respekt

Umeri r.a. ishte udhëheqës i muslimanëve.

Arritën stofat Jemenase.

Iu shpërndanë muslimanëve, të gjithëve në mënyrë të barabartë dhe me drejtësi.

Umeri veshi rrobat e reja të cilat vëreheshin se ishin një numër më i madh.

Këtë e vërejtën muslimanët, pasi që gjërat shpërndareshin haptazi.

Umeri hipi në minber dhe filloi të mbajë fjalim.

Në fjalimin e tij thoshte: - **Dëgjomëni dhe respektoni.**

Dëgjohej zëri lart:

- **Nuk ka dëgjueshmëri dhe nuk ka respekt,
mos dëgjoni dhe mos respektoni.**

Kështu brohoritën dhjetëra ushtarë duke shprehur pakënaqësi.

Umeri me butësi thotë:

- Po pse kështu? Allahu ju mëshiroftë!.

Njëri thotë:

- Ju keni marrë stof sa kemi marr dhe ne, mirëpo si është e mundur që ajo të të mjaftojë ty për këmishë, kur ti je më i gjatë se ne? Diçka nuk është në rregull! Patjetër se ti ke marrë një hise më shumë se ne.

Umeri e arsyeton veten duke e thirrë djalin e tij, Abdullahun, për ta argumentuar.

Djali i tij, Abdullahu, deklaroi me zë të lartë se hisen e tij ia kishte dhënë babës, prandaj që të dy hiset i kanë mjaftuar për një këmishë, sepse vetëm njëra (pjesa e tij) nuk i mjaftonte as për t'i mbuluar organet e turpshme.

Të gjithë e pranuan dhe revoltuesi qetë tha:

- **Tani meriton dëgjim dhe respekt.**

Umeri r.a. dhe familja e jetimit

Një natë Umeri r.a. kishte dalë për të kontrolluar qytetin.
Arrin në një tendë, e cila ishte tri milje larg Medinës.
Vëren se në atë tendë ishte i ndezur një zjarr.
I afrohet tendës.
Sheh se brenda ishte një grua me fëmijët e saj, të cilët qanin.

Umeri e pyet gruan:

- Si po kaloni?

Ajo i përgjigjet:

- Është natë e ftohtë.

- Po fëmijët pse po qajnë?

- Për shkak se janë të uritur.

- Po çka ka në kusi?

- Ujë. E përziej që fëmijët të mendojnë se është ushqim, deri sa fëmijët të flenë.

Pastaj gruaja thotë:

- Allahu është në mes nesh dhe Umerit.

Umeri i thotë:

- Zoti të mëshiroftë, po ku e di Umeri gjendjen e juaj?

Gruaja i përgjigjet:

- Ai e ka marrë përsipër qeverisjen për ne, ndërsa nuk di asgjë për ne?!

Umeri me të shpejtë shkon në depon shtetërore. Merr gjëra ushqimore: miell, vaj, dhe i vendos në shpinën e tij për t'ia sjellë në tendë,
Nuk e lejon që dikush tjetër t'i bartë pas tij, duke thënë se në Ditën e Kijametit askush nuk do të mund t'i bart mëkatet e tij.

Pastaj Umeri, Emiri e besimtarëve, përgatiti ushqimin për fëmijët, ndërsa gruaja habitet me atë përgatitje dhe thotë:

- Zoti të shpërbleftë me të mira. Për Zotin, ti ke më shumë të drejtë të jesh Emir i besimtarëve se sa Umeri.

Uthmani r.a. dhe vakëfi

Pas Hixhretit,
 u rrit numri i muslimanëve.
 Nevojitej zgjidhje për problemin e ujit.
 Njëri prej puseve më të mëdha të Medinës ishte pusi Ruma.
 Ky pus i ujit ishte në pronësi të një njeriu.
 Ai njeri ishte koprrac dhe pa të holla nuk lejonte asnjë pikë ujë.
 Uthmani r.a. e kuptoi këtë.
 Shkoi te ai dhe i ofroi që t'ia blejë gjysmën e pusit.
 Një ditë ai do ta shfrytëzonte pusin,
 ditën tjetër ta shfrytëzonte Uthmani r.a.
 Ai llogariti që Uthmani r.a. është tregtar i aftë dhe ai do ta rrit çmimin e ujit, kështu që ai do të kishte dobi të dyfishtë andaj e pranoi këtë marrëveshje.
 Ndodhi e kundërta.
 Shitja e ujit dita ditës filloi të bie, derisa më askush nuk kërkoi ujë nga njeriu tjetër.
 Kjo e çuditi dhe duke kërkuar shkakun,
 kuptoi që Uthmani r.a. ua jepte ujin pa të holla çdokujt që i nevojitej.
 Pas një kohe, ai ofroi shitjen e gjysmës tjetër të pusit dhe Uthmani e bleu të tërën.
 Një sahab shkoi te Uthmani r.a. dhe i ofroi një shumë të madhe të hollave për ta blerë pusin.
 Uthmani r.a. e refuzoi duke i thënë: – Më ofrojnë më shumë.
 Ky me këmbëngulësi e rriste çmimin, derisa në fund i tha: – Unë e di që nuk ka blerës që të ofrojë më shumë se unë.
 Uthmani r.a. u përgjigj: **Allahu i Madhërishëm!**
 Uthmani r.a. pusin e bëri vakëf për muslimanët.

Uthmani dhe sadakaja

Në kohën e halifatit të Umerit r.a.,
ndodhi një thatësi e madhe në Medine.
Muslimanët me ditë të tëra nuk kishin ushqim.
Njerëzit iu ankuan halifes, ndërsa ai tha:
- Shpresoj që Allahu deri në fund të ditës do të na dhurojë një zgjidhje.

Para akshamit atë ditë erdhi një karvan i pasur tregtar.
Karvan i pasur tregtar që i takonte Uthman Ibn Affanit.

Uthmani e vendosi ushqimin në magazina.
E shiste mallin me shumicë.
Shkojnë tregtarët e Medinës dhe i thanë:
- Do të japim dy monedha për atë që ti e ke paguar me një!
Uthmani u tha: - Jo, dua më shumë!

- Do të japim 3, 4 - i thoshin tregtarët.
Uthmani kërkonte më shumë.

- Do të japim 5, 6 - i thoshin tregtarët.
Uthmani kërkonte më shumë.

Në fund, tregtarët i thanë se nuk mund të japin më shumë se 7 dinarë.
Uthmani u tha se mallin do t'ia jap atij që ofron më shumë.
Po kush mund të të jap më shumë se ne kur ne jemi njerëzit më të pasur në Medine? – i thanë ata.

Uthmani tha: - Allahu! Ai jep dhjetë herë më shumë apo edhe 700 herë më shumë!
Ju kam dëshmitar se unë këtë mall ua dhurojë të uriturve të Medines!

Pronari i dy dritave

Uthmani r.a. i përkiste një familjeje fisnike Kurejshe në Mekë.

Ai e pranoi Islamin në ditët e para.

Uthmani r.a. ishte njeri modest dhe i devotshëm.

Ai në jetën e tij ka qenë e thjeshtë.

Uthmani r.a. mësoi shkrim-lexim në një moshë shumë të re.

Njëra nga vajzat e Pejgamberit a.s., Rukija r.a., martohet me Uthmanin r.a..

Muhamedi a.s. për Uthmanin tha:

- Uthmani është njeriu i parë i Umetit tim i cili emigroi për hir të Allahut me familjen e tij.

Për hir të Islamit Uthmani r.a. emigroj dy herë:

- një herë në Abisini;

- një herë në Medinë.

Në betejën e Bedrit, Muhamedi a.s. e liroi atë nga pjesëmarrja në betejë për shkak të sëmundjes së Rukijës.

Sëmundja e Rukijës u dëshmuua të jetë fatale, duke e lënë Uthmanin të vrerosur.

Pas vdekjes së Rukijës r.a., Pejgamberi a.s. e martoi me vajzën tjetër të tij, Ummu Kulthumën r.a.

Uthmani e ka titullin “**dhun-nurejn**” për shkak se është martuar me dy vajzat e Muhamedit a.s.

Dhun-Nurejn do të thotë “**pronari i dy dritave**”.

Ishte një djalosh, emri tij ishte Ali.

I kishte mbushur 9 vite.

Një ditë hyri në dhomën e Pejgamberit a.s.

Pejgamberi a.s. bashkë me Hatixhen r.a. ishin duke falur namaz.

I pa Pejgamberin a.s. dhe gruan e tij që kishin rënë me ballë për tokë, u habit.

Kur përfunduan namazin,

Aliu e pyeti Pejgamberin a.s. se çka ishin ato veprime të reja.

Pejgamberi a.s. iu përgjigj duke i thënë:

“I lutemi Allahut, të vetmit Zot,

të kisha këshilluar që edhe ti të veprosh kështu.

Të mos adhurosh Latin dhe Uzanë dhe asnjë idhull tjetër.”

Aliu i habitur tha:

- Një gjë të tillë se kam dëgjuar kurrë më parë.

Së pari do të konsultohem me babin tim, pastaj të jap përgjigje për këtë.

Pas pak djaloshi u kthye tek Pejgamberi a.s..

Pejgamberi a.s. e pyeti: - A ishe tek babai yt?

Ai u përgjigj:

- **Allahu nuk e ka pyetur babin tim kur e ka krijuar,**

pse ta pyes unë babin tim që ta adhuroj Allahun?

Gatishmëria për sakrificë

Idhujtarët bënë një mbledhje.
Me propozimin e Ebu Xhehlit, vendosin ta vrasin Pejgamberin.
E rrethuan shtëpinë e tij.
Por Allahu e njoftoi pejgamberin a.s.
Pejgamberi e urdhëron Aliun që të flejë në shtratin e tij.
I tha që ta mbulojë kokën me një rrobë të tij dhe i tha se nuk do t'i ndodhte asgjë e keqe.

Pejgamberi hapi derën dhe
doli nga shtëpia duke kaluar përmes shpatave të tyre pa e vërejtur ata fare.

Ai mori dhë nga toka e ua vendosi mbi kokat e tyre njëri pas tjetrit, dhe njëkohësisht
lexonte suren Jasinë.
Kështu kaloi e shkoi nën mbrojtjen e Allahut.

Aliu fjeti në shtratin e Pejgamberit me kokë të mbuluar,
ata e thyen derën,
e gjetën Aliun në shtrat, të mbështjellë me një pelerinë të gjelbër.
Ata mendonin se ishte Muhamedi dhe filluan të mburreshin e të krenoheshin.
Pritën sa të çohet, që t'i vërsuleshin e ta vrisnin.
Aliu r.a. mbeti në krevatin e Pejgamberit a.s.

Pasi kishin pritur gjithë natën rreth shtëpisë së Pejgamberit,
idhujtarët ishin habitur kur kishin parë Aliun të dilte që atje!
I gatshëm dhe patrembur duke pritur idhujtarët të cilët erdhën me shpata,
Aliu r.a. i priti pa kurrfarë frike.
Ai ishte hero i vërtetë, i cili me heroizmin e tij e obligoi tërë ummetin.

Aliu r.a. shkoi në Xhami.
 Para xhamisë duhej ta linte devenë.
 E takoi një djalosh.
 I tha një djaloshi që t'ia ruajë devenë derisa ta fal namazin.

Derisa ishte duke u falur, djaloshi ia hoqi kërpeshin nga deveja dhe iku.
 Aliu r.a. doli nga xhamia.
 E pa devenë pa kërpesht dhe pa se djaloshi kishte ikur.

E thirri një djalë tjetër.
 Ia dha 20 dërhëm për t'ia blerë një kërpesht tjetër në treg.
 Djaloshi, në treg hasi në atë që e kishte vjedhur kërpeshin, por nuk e njohte andaj e bleu kërpeshin për 20 dërhëm.
 Ia solli Aliut r.a.
 Aliu r.a. tha:
 - Unë gjithsesi atij desha t'ia jap 20 dërhëm për ruajtjen e devesë.
 Mirëpo, ai nuk duroi dhe ajo që ka qenë e përcaktuar ta fitojë e mori, por në mënyrë haram.
Nafaka vjen nga një apo tjetër anë, por më mirë të vjen hallall.

Në kohërat e vjetra ka ekzistuar skllavëria.
Bilal Ibn Rebbahu r.a. ishte njëri prej skllavërve.
Bilali ishte rob i Umejes.
E pranoi Islamin duke qenë rob i Umejes.
Umeje e urdhëroi Bilalin që të kthehet në idhujtari.
Bilali nuk pranoi.
Umeje e merr Bilalin dhe e lidhë për këmbë e për duar dhe e qet në mes të shkretëtirës.
Dielli ishte i fortë.
Era e nxehtë, qielli përcëllues.
Nuk i jepte as ujë të pijë që të freskohet.
Mbi trupin e tij vendosi gurë të mëdhenj të nxehtë.
E rrihte me kamxhik.
Të gjitha këto torturime nuk ndikuan aspak që Bilali të largohet prej fesë Islame.
Ai vazhdimisht thoshte: **“Huvallahu Ehad”**
Që në gjuhën shqipe d.m.th. **“Allahu është një i Vetmi”**.
Në këtë gjendje të vështirë shkon Ebu Bekri Sidiki dhe e blen Bilalin prej Umejes dhe e liron.
Bilali më vonë bëhet **Muezini i parë në Islam**.
Zëri i tij i bukur ishte faktor tjetër i popullaritetit të Bilalit.

Pejgamberët nuk pranojnë Sadaka

Selmani ishte Persian, besonte zjarrin.

Shkon në Siri te kryepeshkopi i kishës.

- Unë e dua këtë fe dhe dëshiroj të qëndroj me ju në kishën tuaj.

Pas një kohe kryepeshkopi bie në shtrat të vdekjes.

Ai i thotë: - O biri im, ka ardhur koha të vijë një pejgamber prej fesë së pastër të Ibrahimit,

do të vijë në vendet arabe, ai do të emigrojë në një vend ku do të ketë hurma (Medinë).

Ai do të ketë argumente të qarta, **nuk e pranon Sadakanë, por e pranon dhuratën.**

Selmani hipë në një kafshë dhe pyet për gadishullin arabik se ku gjendet.

E zënë rob dhe e shitën si rob te një Jehudi.

Një Jehudi tjetër prej fisit Beni Kurejdha e blen Selmanin nga pronari i tij dhe e dërgon e në Medine ku ai banonte.

Pejgamberi a.s. shpallet pejgamber në Meke, e pastaj emigron në Medinë.

Një ditë, deri sa Selmani qëndronte në maje të hurmës,

ndërsa nën hurme pronari i tij ishte ulur, vjen djali i axhës së zotërisë dhe i thotë:

- Evisi dha Hazrexhi janë mbledhur në Kuba për të pritur njeriun, i cili sot do të vijë prej Mekes dhe thonë se ai është Pejgamber.

Kur bëhet natë, Selmani merr ushqim me vete dhe shkon në Kuba te i Dërguari i Allahut.

Hyn aty ku qëndronte Pejgamberi me shokët e vet e vendos para tyre dhe u thotë:

- Ju jeni udhëtarë dhe nevojtarë, kisha ushqim dhe vendosa të jap sadaka dhe ju keni prioritet më shumë se të tjerët.

I Dërguari i Allahut u thotë sehaveve:

- Hani dhe filloni me Bismilah, por vet i Dërguari i Allahut nuk hëngri.

Të nesërmen në mesditë Selmani shkoi prapë te i Dërguari i Allahut.

Me vete kishte marrë ushqim dhe i thotë Pejgamberit a.s.:

- E kam parë se ti dje nuk ke ngrënë, se ka qenë sadaka. Kjo tani është dhuratë që e kam sjellë posaçërisht për ty.

Pejgamberi a.s. u thotë Sahabëve: - **Hani me Bismilah** dhe hëngri së bashku me ta.

Selmani mendoi:

- **Ky është argument se është pejgamber.**

Vula e peygamberisë së Muhamedit a.s.

Selmani ishte Persian, besonte zjarrin.

Shkon në Siri te kryepeshkopi i kishës.

- Unë e dua këtë fe dhe dëshiroj të qëndroj me ju në kishën tuaj.

Pas një kohe kryepeshkopi bie në shtrat të vdekjes.

Ai i thotë: - O biri im, ka ardhur koha të vijë një peygamber prej fesë së pastër të Ibrahimit.

Do të vijë në vendet arabe.

Ai do të emigrojë në një vend ku do të ketë hurma.

Ai do të ketë **në krah vulën e peygamberllëkut.**

Selmani e dinte se hurma ka në Medine.

Shkon në Medine, por atje e zunë rob dhe e shitën tek një jehudi.

Një ditë prej ditëve Selmani dëgjon për një peygamber që kishte ardhur në Medine.

Ky ishte shansi që priste Selmani.

Një ditë në varrezën Bekie Peygamberi a.s. përcillte një kufomë dhe përreth i kishte sahabët.

Selmani shkon, i përshëndet.

Pas pak i sillet rreth e rrotull Peygamberit a.s. për të parë vulën, të cilën ia kishte përshkruar kryepeshkopi.

I Dërguari i Allahut a.s. e kupton se çka hulumtonte Selmani, atëherë e heq këmishën prej kraharorit dhe Selmani e sheh vulën, ashtu siç i ishte përshkruar.

I afrohet e ia puth vulën duke qarë dhe e pranon islamin.

Një ditë i Dërguari i Allahut a.s. i thotë Selmanit: - Thuaj pronarit që, nëse dëshiron të të shes, ne do të të blejmë dhe do të të lirojmë nga robëria.

Selmani i thotë pronarit dhe ai pranon.

I Dërguari i Allahut a.s. u kërkon sahabëve që t'i ndihmojnë Selmanit që ta blejnë dhe ta lirojnë, kështu ai bëhet njeri i lirë.

I Dërguari i Allahut a.s. për të ka thënë: - **Selmani është i yni.**

Suhejbi ishte një djalë i mirë, bujar dhe fisnik.
 Një ditë ushtria bizantine shkon dhe e zë rob në shtëpinë e tij.
 Pasi që e zë rob, ai rritet si skllav, por pasi që rritet ikë dhe shkon në Mekë.

Në Mekë filloi të merrej me tregti.
 Duke u marrë me tregti pasurohet shumë.
 Një ditë, derisa kthehej nga tregtia, dëgjon se Muhamedi, i biri i Abdullahut, është dërguar Pejgamber dhe ka filluar t'i thërras njerëzit në besimin e të vetmit Zot.

Prej të parëve që e kanë pranuar Islamin është edhe Suhejbi.
 Për shkak të Islamit është maltretuar shumë.
 Muslimanët migrojnë në Medinë, e edhe Suhejbi vendos të migrojë.

Kur e merr rrugën e migrimit, i shkojnë pas mekasit dhe e arrijnë atë në periferi të Mekës.

Ai përgatit shigjetën dhe u thotë:

- Asnjë nuk mund të më afrohet derisa të më harxhohen të gjitha shigjetat, e pastaj e kam shpatën dhe nuk do të dorëzohem derisa të më punojë dora.

Njëri prej mekasve i thotë:

- Ti ke ardhur në Mekë pa pasuri, ndërsa sot je prej më të pasurve.

Suhejbi i thotë:

- Po sikur t'ju lë tërë pasurinë time, a do të ma lironit rrugën?

- Po - i përgjigjen.

Suhejbit nuk iu dhimbs pasuria, u tregoi atyre ku e kishte pasurinë dhe ata shkuan, e morën pasurinë e tij dhe e lironë.

Kishte mallëngjim që sa më shpejtë të takohej me të Dërguarin e Allahut.

Ecte me të shpejtë, lodhej e nuk pushonte derisa e pa të Dërguarin e Allahut.

Kur i Dërguari i Allahut s.a.v.s. i thotë Suhejbit:

- O Ebu Jahja, triumfoi pasuria jote.

Fytyra e Suhejbit shkëlqeu dhe ai tha:

- Për Allahun ty nuk të ka treguar askush pos Xhibrilit.

Xhibrili e kishte zbritur ajetin kur'anor, shkak i të cilit ishte rasti i Suhejbit:

“Ka njerëz që fllojnë veten për të fituar kënaqësinë e Allahut,

Allahu është shumë mirënjohës ndaj robërve të Vet.”

Vereka ibnu Neufel

Pejgamberit a.s. iu shfaq për herë të parë Xhibrili a.s. në shpellën Hira.

Ai u kthye i frikësuar në shtëpi.

Me të hyrë në shtëpi, ai u tha familjarëve:

- Më mbuloni! Më mbuloni!

Gruaja e tij Hadixheja e mbuloi.

Në mëngjes, Hadixheja vajti me Pejgamberin a.s. tek Vereka ibnu Neufel.

Ai kishte njohuri mbi fetë qiellore dhe vetë ishte në fenë e Ibrahimit a.s.

I dërguari i Zotit në prezencën e Hadixhes i rrëfeu gjithçka që i kishte ngjarë atë natë.

Pasi e dëgjoi, Vereka ibnu Neufel i tha:

- Për Zotin, i cili ka në dorë jetën time,

ti je Pejgamberi i këtij umeti dhe je pejgamberi i fundit.

Ty të ka ardhur shpallja që i ka ardhur Musait.

Populli yt do të të përgënjeshtrojnë.

Populli yt do të të lëndojnë, luftojnë.

Populli yt do të të nxjerrin nga qyteti.

Pejgamberi a.s. e ndërpret dhe i thotë:

- Do më përzërë populli im?!

Vereka bin Nufel i tha:

- Po.

Nuk i është shpallur kujt ajo që të është shpallur ty e që të mos ketë pasur armiq.

Ah sikur të isha i ri të të ndihmoja kur të vijë ajo ditë.

Pejgamberi a.s. ka thënë:

- Kurrë mos e shani Vereka ibnu Neufel, pasi unë e kam parë atë në xhenet.

I dërguari i Zotit fliste mbi vlerën e sadakasë.
Ebu Dahdah e dëgjonte.
Ai kishte një fermë.
Ferma e tij ishte prej fermave më të mira në Medine.

Fjalët e Pejgamberit a.s. ndikuan shumë tek Ebu Dahdah.
Shkoi te plantacioni i tij me hurma.
E dhuroi atë për çështjen islame.
E dhuroi të gjithë këtë fermë në shërbim të fesë së Zotit dhe lexoi ajetin Kur'anor:
**“Kush do t’i japë Allahut një hua të bukur, që Ai t’ia kthejë shpërblimin shumëfish?
Allahu e shtrëngon (riskun) dhe e liron; tek Ai do të ktheheni.”**

Pejgamberit a.s. i shkoi lajmi që Ebu Dahdah kishte dhuruar fermën e tij më të mirë.
Pejgamberi a.s. tha:
- Sa shumë palma do të gjejë Ebu Dahdah në xhenet!

Ebu Hurejre do të thotë: **babai i maces së vogël.**

Këtë emër ai e mori për shkak se e mbante dhe luante me një mace.

Ai e pranoi islamin.

Nuk kishte tokë për të punuar.

Nuk merrej me tregti.

Vendi ku banonte ishte xhamia.

Mësuesi i tij ishte vetë Pejgamberi a.s.

Edukuesi i tij ishte vetë Pejgamberi a.s.

Ebu Hurejre iu përkushtua shërbimit të Pejgamberit a.s. dhe shoqërimit me të.

Për shkak se iu përkushtua nxënies së dijes, Ebu Hurejre vuajti nga kushtet e vështira të jetës.

Talenti i tij i vetëm ishte kujtesa dhe memoria e fortë.

Me të dëgjuar diçka, ai e mësonte menjëherë.

Mori përsipër përgjegjësinë e memorizimit të haditheve Pejgamberike me qëllim që t'ua përcjellë brezave të ardhshëm.

Hadithet e tij i kanë transmetuar mbi 800 burra nga shokët e Pejgamberit a.s. dhe brezi i tabi'inëve.

Abdurrahman bin Aufi r.a.

Muhamedi a.s. ishte me shokët e tij.
Në atë mes shkon edhe Abdurrahmani bin Aufi.

Pejgamberi a.s. e pyeti:
- Ku ishe o Abdurrahman?
Ai i tha: - O i dërguar i Zotit, isha duke numëruar paratë.

Pejgamberi a.s. i tha:
- **O Abdurrahman! Ti do të jesh nga banorët e xhenetit,**
por në xhenet do të hysh këmbadorazi.

Më pas, Pejgamberi a.s. i tregoi se si mund të hynte në xhenet duke ecur në këmbë.
Ai i tha: - **Duke i dhënë Allahut hua të bukur.**

Abdurrahmani filloi të japë pasuri duke ndihmuar të varfrit, me qëllim që të hyjë në këmbë në xhenet.
Një ditë, në Medine arriti një karvan prej shtatëqind devesh.
Shtatëqind devesh të ngarkuara me mallra të ndryshme dhe ushqime.
Karvani hyri në Medine, të gjithë banorët dolën jashtë për të parë.

Mes njerëzve ishte dhe Aisheja, gruaja e Pejgamberit a.s.
Aishja shkoi tek Abdurrahmani, pronari i këtij karvani, dhe i kujtoi hadithin e Pejgamberit a.s.: - **Duke i dhënë Allahut hua të bukur.**

Me të dëgjuar fjalët e Aishes, Abdurrahmani i thotë:
- **Oj Aishe! Ji dëshmitare që ky karvan me gjithë mallin, është dhuratë për t'u shpenzuar në rrugë të Zotit.**

Vëllazërimi i Sead bin Rebiut dhe Abdurrahman bin Aufit r.a. vetëm për Allahun

Abdurrahman bin Aufo ka migruar prej Mekës në Medinë.
 Sead bin Rebiu r.a. ishte prej ensarëve të Medinës.
 Abdurrahman bin Aufo nga një vend.
 Sead bin Rebiu nga një vend tjetër.
 Nuk kishin afërsi familjare.
 Nuk ishin as partnerë afarist.
 I vëllazëroi vetëm feja islame madhështore.

Vëllazërimi vetëm për Allahun e Lartmadhëruar ka qenë prej çështjeve më madhështore.

Sead bin Rebiu e ndan shtëpinë përgjysmë.
Gjysmën e ndalë për veten e tij,
gjysmën ia jep Abdurrahman bin Aufit.

Ky ishte vëllazërimi ndërmjet sahabëve.
 Kjo ishte dashuria ndërmjet sahabëve.
 Kjo ishte përkrahja ndërmjet sahabëve.
 Kjo ishte përkujdesja ndërmjet sahabëve.

Shtëpia e Ebu Ejubit r.a.

Muhamedi a.s. kishte shkuar nga Meka në Medine.
Në Medine vendosi të banojë te Ebu Ejubi.
Ebu Ejubi r.a. kishte një shtëpi dykatëshe.

Pejgamberi a.s. parapëlqeu katin e poshtëm.
Ai donte të qëndronte në katin përdhe.

Ebu Ejubi dhe bashkëshortja e tij mbetën pa gjumë tërë natën nga shqetësimi se i Dërguari i Allahut a.s. po flinte poshtë tyre.
Pandehnin se kjo ishte mungesë respekti ndaj Pejgamberit a.s.

Shqetësimin e tyre ua shtoi edhe një gjë tjetër, u rrëzua një enë që ishte mbushur me ujë.
Ebu Ejubi nxitimthi e mbuloi vendin me mbulesën e tij që ta thithte ujin, me qëllim që të mos pikonte në katin e poshtëm.

Të nesërmen në mëngjes ata ia treguan shqetësimin e tyre Pejgamberit a.s.,
atëherë ai pranoi të qëndronte në katin e dytë.

Familja e Ebu Ejubit r.a. përgatiste ushqim çdo ditë dhe ia çonte Pejgamberit a.s.
Nga pjesa që mbetej prej ushqimit të tij, hanin të gjithë pjesëtarët e familjes.

Pas pak ditësh edhe ensarë të tjerë kërkuan pjesën e tyre të mikpritjes.
Muslimanët e Medinës me radhë çonin ushqim në shtëpinë e Ebu Ejubit r.a.

Sad ibnu Ebi Vekkasi

Pejgamberi a.s. shkon në shtëpinë e Sadit.

Sadi i thotë:

- O i dërguari i Zotit!

Unë dua ta lë në testament që e gjithë pasuria ime të jepet në rrugë të Zotit.

Pejgamberi a.s i thotë: - Jo o Sad.

Sadi i thotë:

- Atëherë do të porosis që të jepen 2/3 e pasurisë.

Pejgamberi a.s i thotë: - Jo.

- Atëherë do të porosis që gjysma e pasurisë të jepet në udhë të Zotit - tha Sadi.

Pejgamberi a.s. e kundërshtoi përsëri.

Sadi i tha: - Atëherë do të porosis që të jepet vetëm 1/3 e pasurisë.

Pejgamberi a.s i thotë:

- Bën, por edhe një e treta dhe është shumë o Sad. Është më mirë që pasardhësit e tu t'i lësh të pasur, sesa t'i lësh të varfër duke lypur nga njerëzit.

Pas këtyre fjalëve, Pejgamberi a.s e luti Zotin që Sad ibnu Ebi Vekkasit t'i japë pasardhës të mirë dhe të ndershëm.

Ebu Talha dhe gruaja e tij Umi Selijm

Ebu Talha r.a. e kishte një fëmijë shumë të sëmurë.

Ai del nga shtëpia për punë,
djali i tij vdes.

Kur u kthye në shtëpi,
i thotë gruas së tij Umi Selijm:

- Si është puna me fëmijën?

Ajo i thotë:

- Ka pushuar dhe është qetësuar (duke pasur për qëllim se ka vdekur).

Ebu Tahla ka menduar se është shëruar.

Pas jacisë i afrohet gruas dhe flenë me të.

Më vonë gruaja e tij i thotë:

- O Ebu Tahla, çka mendon, nëse marrin borxh në një shtëpi, e pas një kohe familja e asaj shtëpie e kërkon borxhin, a është e drejtë t'ia ndalosh?

Thotë: - Jo.

Ajo i thotë:

- Kështu konsiderojë fëmijën tënd, pasi që fëmija yt ka vdekur e kërko shpërblim prej Zotit.

Ai hidhërohet me gruan e tij dhe i thotë:

- Më ke lënë që të bëhem i papastër prej marrëdhënieve, e tani po më tregon për fëmijën?!

Pastaj del prej shtëpie, shkon te i Dërguari i Allahut a.s. dhe i tregon çka i ka ndodhur. Muhamedi a.s. i thotë se gruaja jote ka vepruar me të drejtë dhe është lutur: - **Zoti ua bekoftë natën!**

Atyre u lindi një fëmijë.

Muhamedi a.s. e emëron Abdullah.

Pastaj Abdullahu i ka pasur nëntë fëmijë dhe të gjithë lexonin Kur'an.

Ky ka qenë pranimi i duasë së të Dërguarit të Allahut s.a.v.s.: **“O Zot bekoji ata!”**

Ebu Xhehli ishte një prej armiqve të Islamit.

Një ditë ai iu drejtua popullit të vet dhe u tha:

- Me të vërtetë Muhamedi është duke i ofenduar dhe turpëruar zotat tanë, dhe po thërret që ta braktisim adhurimin e tyre e të adhurojmë vetëm një Zot. Betohem se nesër do ta pres me një gur të madh, e kur ai të vijë për t'u falur, e të bjerë në sexhde, do t'ia hedh gurin mbi kokën e tij, e le të bëhet ç'të bëhet. Pas kësaj mendoj se ju do të jeni të qetë.

Në mëngjes, Ai e mori një gur dhe po e priste të Dërgurin e Zotit që të vinte për t'u falur.

Kurejshët e tubuar, me vëmendje prisnin se çdo të bënte Ebu Xhehli.

Muhamedi a.s. ishte i informuar rreth planit të Ebu Xhehlit.

Muhamedi alejhi selam ra në sexhde.

Ebu Xhehli mori gurin e rëndë dhe u nis drejt tij, me qëllim që t'ia hidhte mbi kokë, por sapo iu afrua të Dërguarit alejhi selam filloi të zmbrapsete, kurse fytyra e tij ishte zverdhur dhe dukej qartazi një frikë e madhe. Ai e hodhi gurin larg dhe filloi të ikë.

Kurejshët mbetën të habitur nga ajo që ndodhi me Ebu Xhehlin. Përse u tërhoq dhe nuk e hodhi gurin mbi kokën e Muhamedit alejhi selam kur qe shumë pranë tij?!

Njëri nga kurejshët u ngrit dhe e pyeti:

- Ç'të ndodhi?! Përse u tërhoq dhe nuk e hodhe gurin mbi kokën e Muhamedit?!

Ebu Xhehli tha:

- Unë isha duke u afruar drejt tij, kur para meje po qëndronte një deve e madhe, më të madhe se ajo s'kisha parë më parë, dhe u mundua të më kafshojë. Kjo deve qëndronte mes meje dhe atij. Unë u frikësova shumë, fillova të dridhem dhe u ktheva prapa i frikësuar.

Allahu i Madhëruar e mbrojti pejgamberin e tij Muhamedin a.s.

Ebu Xhehli e kishte gurin në dorë dhe ishte pranë Pejgamberit dhe ai nuk mundi të lëvizë.

Kjo ishte një mrekulli që ai e pa me sytë e tij.

Kurthi i Ebu Xhehlit

Një ditë Ebu Xhehli i përgatiti një kurth Pergamberit a.s.
 Hapi një gropë përpara shtëpisë së vet dhe
 e thirri Pejgamberin për vizitë në shtëpinë e tij.
 Kur Pejgamberi a.s. po shkonte drejt shtëpisë së Ebu Xhehlit vjen Xhibrili a.s. dhe i
 tregon për gropën.
 Kur e mori vesh këtë gjë, Pejgamberi u kthye në shtëpinë e tij.
 Ebu Xhehli kur e pa se ai po kthehej mbrapsht,
 u nis t'i shkonte nga pas për ta pyetur për arsyen, por e harroi gropën që kishte hapur
 dhe ra në gropën që hapi vetë.
 Për ta nxjerr prej aty i zgjatën një litar, por nuk e arrinte dot litarin.
 Sa më shumë që i zgjatnin litarin, aq më tepër thellohej gropa.
 Në këtë gjendje, Ebu Xhehli gati sa nuk po çmendej brenda gropës së errët.
 I dërgon fjalë Pejgamberit a.s. dhe i lutet që ta nxjerr nga gropa.
 Kur vjen Pejgamberi pranë tij i thotë:
 - Po të nxora nga gropa a do të besosh?
 - Po më nxore nga gropa do të besoj - u shpreh Ebu Xhehli.
 Pejgamberi a.s. i zgjati dorën e tij dhe e nxori që aty.
 Kur doli, Ebu Xhehli tha: - Ne jetën time nuk kam parë kurrë magjistar më të fuqishëm
 se ti!
 Dhe kështu, vazhdoi të mos besojë, deri sa edhe vdiq si i poshtëruar.

Muhamedit a.s. i kishte zbritur shpallja.
 Tri vite kishte thirrur fshehurazi në Islam.
 Pas tri viteve fillon të thërras haptazi në Islam.
 Shkon në kodrën Safa të Mekës dhe i thërret banorët e Mekës me fise një nga një:
 - O pasardhësit e Fihrit!
 O pasardhësit e Adit!
 O kurejshitë!, dhe kështu me radhë.
 Mekasët u tubuan.
 Shkojnë kurejshët.
 Shkon edhe Ebu Lehebi.

Muhamedi a.s tha: - Çfarë mendoni, po t'ju thosha se në luginë gjendet kalorësia e cila do t'ju sulmojë, a do të më kishit besuar?
 Ata u përgjigjën: - Ne do të besonim, se ti kurrë nuk na ke gënjyer.

Muhamedi a.s. u thotë:
 - Dijeni se unë jam i dërguar te ju që t'ju tërheq vërejtjen për vuajtjet e rënda dhe ndëshkimin që ju pret.

Ebu Lehebi tha:
 - Të shkoftë huq pjesa e mbetur e ditës! A për këtë na ke ftuar?

Allahu i Lartësuar atëherë shpalli:
 - **Le të shkatërrohet Ebu Lehebi.**

Abdullah Ibn Seluli ka qenë koka e Hipokritëve.
Ai ndryshe fliste, ndërsa ndryshe vepronte.

Abdullah Ibn Seluli kur e sheh Ebu Bekrin dhe Umer Ibnul Hatabin u thotë vëllezërve të vet hipokrit:

- Shikoni si janë bërë bashkë këta mendjelehtë.
Kurse kur takohet me ta i pret ndryshe.

Shkon te Ebu Bekri dhe i thotë:

- Mirë se erdhe zotëria i Temimit!

Mirë se erdhe o sidikë!

Mirë se erdhe o shejh i islamit!

Mirë se erdhe shoku i Muhamedit në shpellë!

Mirë se erdhe o ti i cili e ke shpenzuar veten dhe pasurinë për Muhamedin!

Pastaj Ibnu Seluli shkon te Umeri dhe i thotë:

- Mirë se erdhe o zotëria i beni Adijut!

Mirë se erdhe o Faruk!

Mirë se erdhe, o ti i cili e ke shpenzuar pasurinë dhe veten për të dërguarin e Allahut!

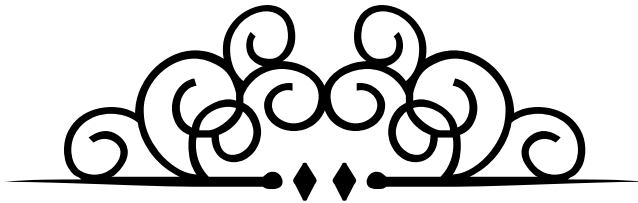
Pastaj shkon të Aliu dhe i thotë:

Mirë se erdhe o dhëndër i të dërguarit të Allahut!

Mirë se erdhe o zotëria i beni hashimitëve pas të dërguarit të Allahut!

Abdullah ibn Seluli kur përballëj drejtpërdrejt me Ebu Bekrin, Umerin dhe Aliun fliste fjalë më të mira, ndërsa kur rrinte me vëllezërit e tij hipokritë, i konsideronte mendjelehtë.

Muaji shtator

Tregime për njerëzit e devotshëm

Një herë imam Ahmed kishte udhëtuar për kërkim të diturisë.
Gjatë udhëtimit vendosi që pasi të falte jacinë të qëndronte në xhami.
Nga lodhja e madhe që kishte imam Ahmedin e kaploi gjumi.
Mirëmbajtësi i xhamisë po sa e vërejti, e tërhoqi për këmbësh zvarrë jashtë xhamisë.

Aty pranë ishte një furrar.
Furrari kur e shikoi i erdhi keq për gjendjen e imam Ahmedit dhe e mori ta strehonte.
Kur filloi ai furrari që t'i ndante bukët,
imam Ahmed e vërejti atë se gjatë punës së tij kurrë nuk pushonte nga të kënduarit
“istigfar”.

Imam Ahmed e pyeti:

- Unë po të shoh se shumë po bën istigfar,
pa më thuaj, a ke gjetur ndonjë dobi nga istigfari?
E furrari i thotë:

- Vallahi nga ajo çka kam përfituar nga istigfari është se deri tani nuk ka lutje që i jam
lutur Allahut të Lartësuar e të mos e ketë pranuar, përveç një dua që ende nuk më
është pranuar.

Imam Ahmed e pyeti:

- Cila është ajo lutja që ende nuk të është pranuar.

Furrari i tha se ka dëshirë të flaktë që ta shohë imam Ahmedin.

- E kam lutur Allahun e Madhëruar që të më takojë me të, por ende nuk e kam takuar.

Imam Ahmed i thotë:

- Vallahi lutja jote e ka tërhequr Ahmed Ibën Hanbelin zvarrë nga xhamia.

U martua Enesi, babi i imam Malikut.

Hyri dhëndër, ia shpalosi fytyrën gruas së tij, nuk i pëlqeu.

Nuk i pëlqeu sepse ajo ishte e zezë dhe jo e bukur, ai u distancua nga ajo.

Kjo gjë e lëndoi shumë gruan e tij, të cilës Allahu nuk i kishte dhënë shumë bukuri, mirëpo i kishte dhënë shumë durim dhe urtësi.

Kjo gjendje vazhdoi një kohë të gjatë dhe gruaja e vërejti se ai nuk ishte i kënaqur me të.

Ajo i tha: - **O Enes, ndoshta diçka e mirë fshihet te një e keqe.**

Kjo fjalë e qetësoi Enesin dhe u stabilizua disi, mirëpo zemra e tij ende ishte e trazuar dhe nuk jetonte i qetë.

U largua nga shtëpia duke braktisur gruan për njëzet vjet, duke mos ditur se e kishte lënë gruan shtatzënë.

Pas njëzet vjetëve, Enesi u kthye në qytetin e tij.

Para se të arrinte në shtëpi, hyri që të falej në xhami.

Aty e pa një hoxhë duke ligjëruar bukur dhe djaloshi i pëlqeu shumë.

Pyeti se kush është ky hoxhë.

I thanë imam Maliku.

Ai tha: - I kujt është ky Maliku?

Ata i thanë:

- Është djali i një njeriu i cili e ka braktisur qytetin para njëzet vjetëve, i cili quhej Enes.

Atëherë shkoi te Maliku dhe i tha: - Unë do të vij me ty në shtëpinë tënde, por do të qëndroj para derës, e ti thuaj nënës tënde se është një njeri tek dera jonë që thotë:

- **Ndoshta diçka e mirë fshihet te një e keqe.**

Kur Maliku i tha nënës së tij këto fjalë,

ajo tha:

- Vrapo dhe hapja derën, sepse ai është babai yt, është kthyer pas një udhëtimi dhe mungese të gjatë.

Ajo asnjëherë nuk ia përmendi burrit të saj braktisjen e tij.

Ajo me mund dhe sakrificë vetëmohuese e rriti, edukoi dhe shkolloi djalin e saj, dijetarin e mirënjohur, imam Malikun.

Takimi i tyre ishte shumë mallëngjyes.

Pas kësaj here, **Enesi e kuptoi se gruaja e tij ishte një margaritar i çmuar.**

Një ditë dy burra shkuan te nëna e Imam Shafijut.
I dhanë të ruante një gurë të çmueshëm.
Pas disa ditësh njëri nga këta shkoi ta merrte sendin e lënë amanet.
Nëna e imam Shafijut ngaqë kishte besim në të gjithë njerëzit,
i besoi dhe ia dha sendin që e kishin lënë amanet tek ajo dy persona.

Pas disa ditësh
shkon burri tjetër dhe kërkoi sendin e lënë amanet.
Nëna e imam Shafijut u përgjigj: - Sendin ia dhashë shokut tënd.
Burri i tha: - Por ne të patëm porositur që të mos e jepje sendin po të mos vinim e ta
kërkonim të dy bashkë. Përse atëherë ia dhe shokut tim, përderisa ai ishte vetëm.

Nëna e imam Shafijut u mërzi shumë për atë çka kishte ngjarë.
Djali e hetoi se nëna e tij vuan diçka.
E pyeti nënën e tij, pse je mërziur?
Nëna ia tregoi të birit ngjarjen,
djaloshi i mençur i tha: - Mos u mërzi nëna ime e dashur, por më lërë mua të flasë me
të.
I dha leje nëna dhe ai doli.
Kur shkoi tek burri që kërkonte sendin i tha:
- Ajo që ke lënë amanet është akoma tek ne por nuk mund të ta jap vetëm ty. Shko
thirre edhe shokun tënd e pastaj ejani t'ua jap.
**Burri u largua që aty i habitur, ndërsa të pranishmit u mahnitën me zgjuarsinë e
Shafijut.**

Një besimtar e kishte emrin Thabit.
Ishte duke marrë abdes pranë një lumi.
I vjen një kokërr molle. Sa e kafshon, pendohet!
Merr mollën dhe fillon të ecë përgjatë lumit nga kishte ardhur molla.
Arrin në një vend me mollë, ku po qëndronte një burrë.
Mollët ishin të tijat, prandaj i kërkon t'ia bëj hallall.
Burri refuzoi dhe i tha se do të pranonte vetëm nëse ai do të merrte për nuse bijën e tij,
e cila as nuk shihte, as s'dëgjonte, as nuk fliste, as nuk ecte.
Thabiti pranoi, vetëm e vetëm që të merrte hallallin.
Kur shkoi tek nusja e tij, pa se ajo shihte, dëgjonte, fliste dhe ecte për mrekulli.
I ati i vajzës e pa se u çudit dhe i tha:
- Me sytë e saj nuk sheh haram, por lexon Kur'an dhe mëson hadithet e Muhamedi a.s.
Me veshë nuk dëgjon thashetheme as fjalë të kota.
Ecën, por me këmbët e saj nuk shkon në vende të ndaluara.
Flet, por nga goja e saj nuk dalin mallkime, përvojime.
Ushqehet, por nuk ushqehet me ushqim të ndaluar.
Kisha dëshirë që Allahu të ma mundësojë ta martoj me një njeri të devotshëm dhe
mendoj se ai je ti.
Këta prindër të devotshëm ishin prindërit e dijetarit të madh, **imam Ebu Hanifes**.

Ebu Hanife dhe humbësi i thesarit

Një njeri, në një natë shkon te Ebu Hanife.

E pyet:

- O Imam, ka kohë që kam groposur thesarin diku,
por që assesi të më bie ndërmend vendi se ku!
A do të më ndihmoje në zgjidhjen e këtij problemi?

Ebu Hanife ia ktheu:

- Kjo s'është punë e fekihut (juristit).

Mirëpo, pasi u mendua thotë:

- Shko në shtëpi dhe fillo të falesh, por pa ndërprerje, deri në mëngjes,
kështu, me siguri do të të kujtohet vendi se ku i ke fshehur paratë, nëse do Allahu.

Njeriu u kthye në shtëpi,

filloi të veprojë ashtu siç e udhëzoi Imami.

Tek po falej iu kujtua vendi se ku i kishte fshehur paratë.

Me të nxituar shkoi dhe i gjeti ato.

Në mëngjes te Ebu Hanife po avitej një njeri.

Ishte po ai që e kishte harruar vendin e parave, iu afrua imamit,

i tregoi se e kishte gjetur vendin e parave dhe ia tregoi ngjarjen në tërësi,

por në fund e pyeti me shumë habi: - Si e dinit ju që unë do të kujtojë vendin e thesarit?

Imam Ebu Hanife ia ktheu:

- E dija që shejtani nuk do t'ju lë të qetë gjatë faljes dhe, me siguri, do t'ju pengonte,
duke ju bërë të kujtonit vendin e thesarit tuaj të fshehur. Po pse ju nuk e vazhduat
namazin deri në fund si falënderim ndaj Allahut për gjetjen e thesarit?

Ebu Hanife dhe tregtari

Ebu Hanife, një ditë pa një burrë që vodhi një kokërr mollë nga një tregtar.

Pasi që e kishte vjedhur ia jep një nevojtar!

Ebu Hanife iu drejtua dhe e pyeti:

- Përse e vodhe mollën?! Unë mendova se je i uritur!

Burri, iu përgjigj:

- O njeri, unë bëj tregti me Zotin tim!

Ebu Hanife e pyeti: - E si e bëke këtë tregti me Zotin?!

Burri iu përgjigj:

- Po ja. E vodha mollën?

Mu shkrua një mëkat .

Kur e dhashë sadaka, bëra një të mirë dhe një e mirë shpërblehet me dhjetë të mira.

Kështu, dhjetës i hiqet një e keqe dhe mua më mbeten nëntë të mira.

E kuptove tani?

Kjo është tregtia që bëj me Zotin!

Ebu Hanife i tha:

- Ti vodhe një mollë dhe tu shkrua një e keqe.

Vërtet që ti e dhashë sadaka, por Zoti nuk e ka pranuar këtë sadaka, sepse **Zoti është i mirë dhe nuk pranon veçse të mirën. Për fat të keq ty të ka mbetur vetëm një e keqe dhe jo nëntë të mira!**

Ebu Hanife dhe ateisti

Vjen një herë tek mbreti një ateist dhe i thotë:

- O mbret, unë nuk besoj në ekzistencën e Zotit dhe jam gati të debatoj rreth kësaj çështje me njeriun tuaj më të ditur.

Mbreti thirri dijetarin e madh Ebu Hanife. Kur i erdhi Ebu Hanifes lajmi nga mbreti, ai shkoi tek ai dhe i tha:

- O mbret, unë do të prezantoj në debat, por më parë më jep kohë të mbaroj një çështje të rëndësishme për mua në fshatin përbri dhe më pas do të kthehem menjëherë tek ty.

Mbreti e lejoi, por Ebu Hanife po vonohej shumë dhe ateisti po ndjehej fitimtar dhe i kërkoi mbretit që të largohet, sepse sipas tij as Ebu Hanifja nuk mund ta bindte atë për ekzistencën e Zotit.

Befas hyn Ebu Hanife. Ai u kërkoi falje për vonesën. Pastaj fillon dhe ua tregon arsyen e vonesës. Ebu Hanife u thotë se duke u kthyer rrugës nga fshati përbri, i duhej të kalonte një lum dhe nuk kishte asnjë varkë që ta kalonte në bregun tjetër, por duke pritur për ndonjë varkë Ebu Hanife pa një gjë shumë të çuditshme. Ai tregoi se pa drurët e pemëve të rrëzoheshin vetë, më pas të ndërthureshin me njëra-tjetrën dhe të shfaqej një çekiç që vetë filloi të mbërthejë drurët me gozhda. Në fund ai pa se si para tij u ndërtua një varkë vetë. Hipi në të dhe kaloi në bregun tjetër për të prezantuar në dialogun me ateistin.

Ateisti kur dëgjoi tregimin e Ebu Hanifes filloi të tallej dhe tha:

- Vetëm një njeri i çmendur mund ta thotë këtë fjalë dhe askush nuk mund ta besojë! Si mund të prihen drurët vetë dhe gjithashtu vetë të mbërthehen me gozhda! Si mund të ndërtohet prej tyre vetë një varkë!

Ebu Hanife buzëqeshi dhe tha:

- Nëse është e pamundur logjikisht që të besojmë se një varkë të ndërtohet vetë, atëherë si mund të besojmë logjikisht se ky univers me qiellin, tokën, diellin dhe hënën është krijuar vetë dhe pa një Krijues!

Ateisti mbeti me gojë hapur dhe tha:

- Po, me të vërtetë ky univers ka Krijuesin e tij që e krijoi dhe sistemoi në mënyrë të përsosur çdo gjë në të dhe Ai është Allahu.

Pyetjet e ateistit

Ebu Hanife i mësonte nxënësit e tij.

Në klasë hyri një ateist dhe ia parashtroi tri pyetje.

Pyetja e parë: - Si ta adhuroj Allahun kur nuk e shoh?!

Pyetja e dytë: - Si dhe pse të jap përgjegjësi për gjërat, të cilat veç m'i ka shkruar Allahu dhe unë jam i detyruar në veprimin e tyre?!

Pyetja e tretë: - Si dënohen xhinët në zjarr, kurse ata janë të krijuar prej zjarrit?!

Ebu Hanife me shpejtësi në tri pyetjet i është përgjigjur me përgjigje praktike.

Imami mori një topth të fortë prej dheu, i cili ishte afër dhe i bie ateistit me një të rënë të fortë, e cila ia shpërtheu gjakun mbi lëkurën e fytyrës.

Ateisti mendoi në vetvete, nëse e sulmon dijetarin, nuk do të ketë sukses, sepse nxënësit e tij në klasë do ta mbronin ose edhe do t'i ktheheshin në kundërsulm dhe do të vritej. Kështu e zgjodhi alternativën për ta paraqitur te gjykatësi.

Gjykatësi me të shpejtë të dy i nxori në gjykatë dhe e pyeti shejhun se pse e kishte sulmuar.

Shejhu iu përgjigj: - Kjo e rënë i është përgjigjur në tri pyetjet, të cilat m'i ka parashtruar:

E para: Ankohet për dhembjen, të cilën nuk e sheh fare, atëherë pse të mos e adhuron Allahun edhe pse nuk e sheh.

E dyta: Kur i rashë me topth të dheut, ai ka pasur të drejtë të zgjedhë: të më ofendojë ose të më mëshon, ose të ankohet te gjykatësi. Mirëpo ai e ka ditur se po të më ofendonte ose sulmonte, studentët do t'i kundërviheshin, po të më sulmonte studentët do ta mbytnin, prandaj e zgjodhi mënyrën tjetër, pra për t'u ankuar te gjykatësi. Ai është i vullnetshëm për disa çështje, ndërsa i detyruar, pa vullnetin e tij, në çështjet tjera.

E treta: Njeriu është i krijuar prej dheut të pjekur, e unë i rashë prej një topti dheu i pjekur, i cili është lëndë bazë e krijimit të njeriut. E kështu xhinët dënohen me zjarr edhe pse janë të krijuar prej zjarrit.

Malik bin Dinari dhe hajduti

Një natë, një hajdut hynë në shtëpinë e Malik bin Dinarit.
Nuk gjen asgjë për të vjedhur.
Malik bin Dinari ishte duke e falë namazin.

Sapo e mbaroi namazin e tij i thotë:
- Erdhe që të marrësh diçka të kësaj bote,
po për botën tjetër çfarë ke marrë?

Hajduti u çudit nga fjalët e dijetarit Malik bin Dinar.
Malik bin Dinarit filloi ta këshillojë.
Duke biseduar përloten të dy së bashku.
Në mëngjes shkojnë të dy në xhami.
Njerëzit i shohin.
Të habitur pyesin:
- Si ka mundësi që dijetari më i madh është bashkë me hajdutin më të madh?!

Malik bin Dinar u thotë:
- Ky njeri erdhi të na vjedhë ne, por ne ia vodhëm zemrën atij.

Uvejs Kareniju

Muhamedi a.s. ka thënë për një njeri të devotshëm:

- Ai është nga qyteti Karen, nga fisi Murad. Babai i ka vdekur, jeton vetëm me nënën dhe sillet shumë mirë me të. Ka qenë i sëmurë nga lepra, por e ka lutur Allahun për shërim dhe e ka shëruar. Nën kraharor i kanë mbetur shenjat sikur të ishin monedha dërhemit. Ai është i pari më i miri i tabiinëve.

Pastaj i ka thënë Umer bin Hatabit r.a.: - Nëse të vjen rasti dhe ke mundësi ta shohësh, lute që ai të lutet për faljen e mëkateve tua.

Kur Umeri r.a. është emëruar Emir i besimtarëve, haxhilerët nga Jemeni, në sezonin e haxhit, i pyeste: - A ka në mesin e tyre ndonjë me emrin Uvejs Karenij?

I përgjigjeshin: - Jo. Ai u thoshte: - Po pse nuk e merrni me vete?

Ata i përgjigjeshin se nuk dinin për vendbanimin e tij. E ne kemi pak ushqim dhe vetëm një palë rroba.

Umeri u thoshte atyre: - Mjerë për ju, po për ta ka folur i Dërguari i Allahut i a.s., dhe ka thënë: - **Nëse ju jepet rasti të takoheni me të, luteni që të bëjë dua për ju** (se lutja e tij pranohet).

Umeri për çdo vit e priste Uvejsin.

Dhe ndodh që një vit ai vjen me haxhilerët e Jemenit.

Umeri e takon dhe dëshiroi që ta vërtetojë atë andaj e pyet:

- Si quheni?

Uvejs – tha ai.

- Nga cili vend i Jemenit jeni?

- Nga Karni.

- Nga cili fis jeni?

- Nga fisi murad.

- Si e ke babanë?

- Babai më ka vdekur dhe jetoj vetëm me nënën.

- Si i ka marrëdhëniet me ty?

- Mundohem të sillem shumë mirë me të?

- A ke qenë i sëmurë?

- Po, Kam qenë i sëmurë prej leprës, por e kam lutur Allahun të më shërojë dhe më ka shëruar.

- A mos të ka mbetur ndonjë gjurmë e asaj sëmundje?

- Po, nën kraharorin tim kam një shenjë sa monedha e dërhemit, - pastaj ia zbuloi nënkraharorin.

Umeri pasi ia sheh atë vend, ia puth. Dhe i thotë: - Ti je ai, për cilin Pejgamberi a.s. ka thënë të lutesh për mua.

- Por, unë të lutem për ty o Emir i besimtarëve?!

Umeri i thotë: - Po.

Umeri vazhdimisht kërkonte prej tij, deri sa ai u lut për të.

Pastaj Umeri e pyet se, ku do të shkojë dhe çka do të punojë pas sezonit të haxhit.

- Unë do të shkoj te fisi Murad i Jemenit.

Umeri i thotë: - Unë do t'i shkruaj mëkëmbësit të Irakut për ty?

Uvejsi i thotë: - Të përbetohem o Emir i besimtarëve, mos vepro ashtu. Më lërë të eci në mesin e njerëzve i panjohur dhe pa ngarkesë prej tyre.

Bariu dhe Ibn Umeri

Një ditë prej ditëve, Abdullah bin Umeri me shokët e tij dalin për t'u shëtitur në periferi të Medinës.

Atë ditë bënte vapë e madhe.

Ata ndalen nën një hije që të pushojnë dhe të hanë ushqim.

Deri sa ishin ulur, aty pari kalon një bari dhe i përshëndet me selam.

Ibn Umeri e fton që t'i bashkëngjitet në ushqim.

Bariu i thotë se është agjërueshëm.

Ibni Umeri habitet dhe e pyet:

- Po përse po agjëron në këtë vapë të madhe?!

Bariu i thotë:

- Unë dëshiroj që në këtë botë të bëj sa më shumë punë të mira, që të më bëjnë dobi në botën tjetër.

Ibni Umeri i thotë:

- A po ma shet një dele?

Bariu i thotë:

- Po delet janë të pronarit tim.

Ibni Umeri i thotë:

- Thuaji pronarit se e ka ngrënë ujku.

Bariu i thotë:

- Kjo është në rregull, mund ta gënjejë pronarin tim, por Allahu më sheh, e si do të dalë atëherë para Tij në Ditën e Kijametit?

Ibni Umeri u impresionua aq shumë nga fjala e bariut dhe filloi të qajë.

Filloi të qajë nga edukata e bariut ndaj Allahut.

Pastaj shkon Ibni Umeri në Medinë, e takon pronarin e deleve.

I blen prej tij delet dhe bariun, i cili ishte rob.

Pastaj bariun e liron për Allahun dhe të gjitha delet ia jep dhuratë.

Hasani dhe Husejni

Muhamedi a.s. i kishte dy nipa.
Dy nipat e të dërguarit të Zotit janë:

- Hasani;
- Husejni.

Ata të dy janë fisnikët e të rinjve në xhenet.

Një ditë Hasani dhe Husejni panë një burrë të moshuar duke marrë abdes.

I moshuari nuk dinte të merrte abdes.

Shkojnë tek i moshuari dhe i thanë: - Ne po hahemi se kush merr abdes më mirë. A pranon të jesh gjykatës mes nesh?

I moshuari pranoi.

Të dy filluan të marrin abdes njëllëj.

Të dy duke e argumentuar atë me thënie nga i dërguari i Zotit a.s.

Kur e pa këtë, i moshuari u tha:

**- Në fakt ju merrni abdes të dy shumë mirë,
jam unë ai që nuk paskam ditur të marr abdes.**

Në këtë mënyrë, ata e mësuan të moshuarin të marrë abdes siç duhej.

Bujaria e Husejnit r.a.

Një njeri shkon te Imam Husejni r.a. dhe i tha:

- Kam huazuar njëmijë dinarë dhe nuk po mundem t'i kthej në afatin e caktuar.

Imam Husejni r.a. i thotë:

- Do të ndihmoj, por më parë do t'i bëj tri pyetje:

Nëse përgjigjesh në një pyetje do ta paguaj një të tretën e borxhit tënd.

Nëse përgjigjesh në dy, do të paguaj dy të tretat.

Nëse përgjigjesh në tri pyetjet, do ta paguaj tërë borxhin tënd.

Njeriu tha:

- Në rregull, ti di më mirë se unë. Do të përgjigjem në atë që di.

Imam Husejni r.a. filloi me pyetjet:

- Çfarë është gjëja më e mirë për njeriun?

- Të besojë Allahun xh.sh.

- Cili është zbukurimi më i mirë për njeriun?

- Dituria me durim.

- Por, nëse nuk ka dituri?

- Aftësia me bujari.

- Nëse nuk e ka këtë?

- Varfëria e shoqëruar me durim dhe shpresë në Allahun xh.sh.

- Nëse nuk e ka këtë?

- Atëherë ai është sikurse dega e tharë e cila ka rënë nga pema dhe përdoret për ndezjen e zjarrit, ngase nuk mund të shfrytëzohet për asgjë tjetër.

Imam Husejni r.a. qeshi, i ofroi qesen me njëmijë dinarë dhe unazën si dhuratë duke i thënë:

- Me para paguaje borxhin, ndërsa unazën shite dhe ndihmoje familjen tënde.

Një besimtar e kishte emrin Ismail.
Përkujdesej për transmetimin e fjalëve të Muhamedit a.s.
I lind një djalë.
Djalin e emëron Muhamed.
Ismaili pas një kohe vdiq.
Përkujdesjen për Muhamedin e mori nëna e tij.
Djali humbi shikimin në moshë të re.
Ai kërkoi ndihmë nga shumë mjekë të njohur dhe të aftë të kohës së tij, por trajtimet e tyre nuk e shëruan atë.
Nëna e tij ishte adhuruese e devotshme dhe grua e drejtë.
Ajo i kërkoi ndihmë Allahut të Plotfuqishëm për fëmijën e saj dhe i kërkoi që t'ia kthente shikimin.
Më në fund, Allahu i Plotfuqishëm e pranoi lutjen e saj.
Nja natë në ëndërr ajo i bëri një vizitë Ibrahimit alejhis-selam dhe i thanë:
- Allahu ia ka kthyer shikimin djalit tënd për shkak të lutjeve të tua të forta dhe të bukura.
Në mëngjes kur Imam Buhariu u ngrit nga shtrati, në sytë e tij u shfaqën rreze drite.
Kur u bë dhjetë vjeç ai u interesua për shkencën e Hadithit.
Imam Buhariu në moshën 16-vjeçare mëson përmendësh librat e Abdullah ibn el-Mubarakut, el-Vakit dhe të shokëve të tjerë të ditur të Imam Ebu Hanifes r.a.

Rabia vinte nga një familje e varfër.
 Mbeti jetime në moshë të re dhe përfundimisht përfundoi si shërbëtore.
 Një natë, ndërkohë që i zoti i shtëpisë ku ajo jetonte e pa atë duke u lutur gjithë natën,
 e liroi nga shtëpia dhe ajo ishte e lirë.

Rabija Adevije ishte një grua muslimane,
 ka qenë tepër e devotshme.

Në ditë ajo zgjohej herët në mëngjes,
 merr abdes,
 fal namaz,
 pas përfundimit të namazit e bën këtë dua:
- O Zoti im! Për dashurinë Tënde që ke ndaj meje, falmi gabimet.

Njëri që ishte prezent i thotë: - Mos thuaj ashtu.
 - Po si të them?
 Thuaj: **- Për dashurinë time ndaj Teje, falmi gabimet.**

Ajo i thotë:
 - Po të mos më kishte dashur Allahu nuk do të më kishte zgjuar në këtë mëngjes.
 Po mos të më kishte dashur Allahu, nuk e kishte bërë këtë gjuhë që t'i lutem Atij,
Ai më ka dashur dhe m'i ka dhënë këto begati, andaj unë i lutem Atij.

Hasan Basriu dhe djali i ri

Një ditë, Hasan el-Basriu po sillej rotull Qabes në Meke.

Aty takoi një djalë të ri.

Djali i ri mbante në shpinën e tij një kosh.

E pyeti se çfarë kishte në atë kosh.

- Nënë - iu përgjigj djali i ri dhe vazhdoi:

- Jemi njerëz të varfër.

Nena ime donte të vinte në Qabe shumë kohë më parë,
por ne nuk kishim me se t'i përballonim shpenzimet e udhëtimit.

Këtë dëshirë të saj e dija mirë.

Edhe kur u plak e s'mund të udhëtonte,

Qaben nuk e hiqte nga mendja.

Çdo herë që e përmendte, sytë i mbusheshin me lot.

Nuk munda ta shoh nënën në atë gjendje.

E futa në kosh dhe e solla duke e mbajtur në shpinë prej shtëpisë tonë në Siri, e deri këtu.

Tani po i sillemi rotull Qabes.

Thonë se të drejtat e nënës janë shumë të mëdha. A thua po ia laj borxhet me këtë që bëra?

Hasan el-Basriu iu përgjigj:

- Edhe sikur ta bësh këtë punë edhe shtatëdhjetë herë të tjera, nuk lan as borxhin e një shqelmi që i ke dhënë kur ke qenë në barkun e saj.

Tarik ibn Zijadi i zbarkoi ushtarët e tij në breg.
Urdhëroi që të shkarkohej ushqim i mjaftueshëm për një ditë.
Pjesa tjetër e ushqimit të digjej bashkë me anijet.
I mbledhi ushtarët e tij dhe u tha:
- O njerëz!
Para juve është armiku.
Pas shpine e keni detin.

Po të përpiqeni për të ikur nga armiku,
s'keni rrugë tjetër veçse të mbyteni në det.

Tashmë s'kemi asnjë anije.
Po të bëheni përtacë, dijeni se s'ka ushqim për më tepër se një ditë, pas të cilës do të vdisni nga uria.
Rruga juaj e vetme është që ta mundni armikun dhe ta shkatërroni atë.
Ushqimi juaj fshihet në luftën me armikun dhe përveç kësaj, nuk keni rrugëdalje tjetër.

Në këtë mënyrë, Tarik bin Zijadi i detyroi ushtarët e tij të luftonin.
Çfarë mundësie tjetër i mbetej një ushtari të tillë veçse të luftonte deri në pikën e fundit të gjakut të tij?

Ibn Tuluni dhe Ebu Hasani

Ibn Tulun është njëri prej udhëheqësve të Egjiptit të sotëm.
Ai ishte udhëheqës i padrejtë.
I bënte padrejtësi popullit të tij.

Njëri prej dijetarëve të atij vendi quhej Ebu Hasan.
Ebu Hasani shkon te Ibn Tulun dhe i thotë:
- Frikësoju Zotit dhe mos bën padrejtësi.

Ibn Tuluni u hidhërohet.
Prej hidhërimit e merr dijetarin dhe e burgos pa kurrfarë faji.

Ibn Tuluni e kishte një luan.
I thotë parisë së tij që mos t'i japin luanit ushqim tri ditë, deri sa të uritet shumë.
Pas tri ditëve ta dërgojnë në qelinë e dijetarit, Ebu Hasanit.

E dërgojnë luanin në qeli të dijetari dhe ia mbyllur derën.

Ata menduan se luani e ka ngrënë Ebu Hasanin.
Ndodhi e kundërta.

Kur shkojnë në burg, shohin se si dijetari falej, ndërsa luani e ruante.

Dijetari ka duruar.
Për durimin e tij Zoti e ka shpërblyer,
Luani edhe pse ka qenë i uritur nuk e ka ngrënë.
Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an thotë:
- Dhe duro, për gjykimin e Zotit tënd, se vërtet ti je në përkujdesjen tonë.

Një natë Ebu Jezid el-Bistami u ngrit të falë namaz nate.
 Duke u falur e sheh të birin e tij pranë.
 Djali i tij ishte i vogël.
 Nata e ftohtë dhe pagjumësia e vështirë.

I tha: - O bir, bjer flejë se nata është e gjatë!
 - Po ti pse u ngrite të falesh? - pyeti djali.

- Bir, mua më duhet të ngrihem, ngase kështu ka urdhëruar Allahu xh.sh.
 Kam mbajtur mend një ajet ku Allahu xh.sh., thotë: **“Zoti yt e di se ti dhe një grup i atyre që janë me ty, kaloni në adhurim më pak se dy të tretat e natës ose gjysmën e saj, apo një tretën e saj...”**

Djali e pyet: - Kush janë ata që u falën me Muhamedin a.s.?
 Babai iu përgjigj: - Ata janë shokët e tij.
 - Nëse kështu qenka, atëherë mos më privo nga nderi i shoqërimit tënd për adhurim ndaj Allahut xh.sh. - e luti sërish djali babanë.

Babai i mahnitur i tha: - Biri im, ti je ende fëmijë dhe nuk ke arritur moshën madhore!

Djali i thotë:
 - Baba, unë kam parë se nëna ime kur donte të ndizte zjarrin,
 së pari fillonte me drunjtë e vegjël, ashtu që të ndizeshin të mëdhenjtë.
 Kam frikë se në Ditën e Gjykimit Allahu xh.sh. do të fillojë prej neve të vegjëlve, nëse ne nuk e adhurojmë Atë.

Ebu Jezidit iu mbushën sytë me lot nga frika prej Allahut.
 E lejoi të birin të falej me të dhe i tha:
 - Ngrihu, biri im dhe fale namazin, se ti ke më shumë merita tek Allahu xh.sh. sesa unë.

Xhafer bin Sadiku

Stërnipi i Pejgamberit Muhamed a.s. Xhafer Sadiku r.a.,
emri i vërtetë i të cilit ka qenë Muhamed ibn Ali ibn Husejn r.a.
E kishin quajtur “Bakir” – që do të thotë “I pastër”.
E thërrisnin dhe “Bakir el-Ulum” që do të thotë “Njeri që di dituritë e pastra.”

Një i krishterë, e ndryshonte me dashakeqësi fjalën “Bakir” në “bekare” – me kuptimin
“lopë” dhe e thërriste Xhafer Sadikun r.a. “Ente bekare” – “Ti je lopë.”

Xhafer Sadiku r.a. pa u mërëzitur dhe pa dhënë asnjë shenjë inati, iu përgjigj qetësisht: - -
Jo, unë nuk jam “bekare” (lopë), jam Bakir.

I krishteri iu kthye:

- Ti je djali i një gruaje që ishte kuzhinierë,
ajo s’kishte as turp e as nder.

Nëna jote ishte një grua e zezë, e keqe dhe e panderë.

Xhafer Sadiku r.a. i thotë:

- Nëse këto fjalë që i thua për nënën time janë të vërteta, Zoti e mëshiroftë dhe e faltë!
Nëse fjalët e tua janë gënjeshtër, Zoti të faltë ty mëkatën që gënjeve dhe shpife për të!

Duke parë gjithë këtë fisnikëri se si reagoi Xhafer Sadiku r.a. ndaj këtyre provokimeve të
rënda, të cilat ishin të mjaftueshme për ta nxjerrë një burrë jashtë fesë islame, i krishteri
pësoi një transformim brenda vetes dhe e ktheu veten drejt Islamit.

Më pas i krishteri u kthye në musliman.

Tregtari dhe Malik ibn Dinar

Malik ibn Dinar, shkoi në treg,
u takua rastësisht në treg me një tregtar.
Tregtarin e kishin grabitur.
Dijetari e pyeti se kush e kishte grabitur.
Tregtari i tregoi.

Mori rrugën Malik ibn Dinar dhe shkoi tek anija ku gjendeshin kusarët.
Me ta parë, ata i uruan mirëseardhjen dhe i thanë:
- Përse është munduar hoxha deri në anët tona?
Po të na kishe njoftuar, do kishim ardhur ne.

Maliku u thotë: - Kam ardhur për këtë të ngratin, të cilin e keni grabitur.

Kusarët ia kthyen mallin tregtarit.
Maliku u nis të shkojë dhe pa i falënderuar.
Kusarët i thanë: - Hoxhë efendi! Bëje një lutje për ne të gjorët.

Maliku u thotë: - Habi me ju.
1000 vetë ju mallkojnë si pasojë e padrejtësive tuaja dhe shpresoni në lutjen e një personi të vetëm?!
Prisni që të bëj lutje për ju ndërkohë që 1000 të tjerë ju mallkojnë?!
Ktheni mallrat e grabitur.
Ushqehuni me hallall.
Pastaj shpresoni tek lutjet!

Khunejd Bagdadi dhe dashuria e tij për Allahun

Ishte koha e haxhit.

Disa njerëz të mirë ishin mbledhur në Mekë dhe po kuvendonin.

Më i riu nga ta ishte Khunejd Bagdadi.

Temë e bisedës ishte **“Dashuria ndaj Allahut të Madhërishëm”**.

Bisedonin se kush ishte ai që vërtet e do Allahun e Madhërishëm.

Shumë nga ta i paraqitën opinionet e veta.

Khunejdi rrinte pa bërë zë, vetëm kujtohej, pa thënë gjë.

Shokët i thanë që të thoshte diçka.

Shokët i thanë të hapte zemrën edhe ai dhe të shprehte mendimin e vet.

Me kokën ulur dhe me lot ndër sy ai tha:

- Ai që e do Allahun e Madhërishëm është ai që e harron vetveten;

Ai gjithmonë është i zënë me të përkujtuarit e Allahut xh.sh. dhe duke i pasur parasysht e çuar në vend të gjithë urdhrat e Tij;

Ai e sheh Allahun e Lartmadhërishëm me sytë e tij të zemrës, e cila përvëlohet nga nxehtësia e frikës ndaj Tij;

Përkujtimi i Allahut xh.sh. e pushton.

Ai i flet fjalët e Allahut të Madhërishëm sikurse Ai të fliste përmes gojës së tij;

Nëse ai lëviz, këtë e bën sipas urdhrat të Allahut xh.sh.

Ai përfiton paqe në mendjen e tij vetëm përmes nënshtimit ndaj Tij dhe kur ky nivel arrihet, ai ha, pi, fle, zgjohet.

Të gjitha veprimet e tija janë për kënaqësinë e Allahut të Lartmadhërishëm.

Ai as që i merr parasysht gjërat e kësaj bote.

Ai nuk i kushton ndonjë rëndësi kritikave jo miqësore të njerëzve.

Shkaqet e mospranimit të lutjes

Ibrahim ibn Ed'hemi kalonte nëpër tregun e Basrës.

U tubuan njerëzit rreth tij dhe i thanë:

- Çka është me ne që i lutemi Allahut, por ai nuk na pranon?

Ai i thotë: - Për shkak se zemrat e juaja janë të vdekura në dhjetë çështje:

E para:

E njihni Allahun dhe nuk i kryeni obligimet e Tij.

E dyta:

Deklaroni se e doni të Dërguarin e Allahut e nuk veproni sipas sunetit të tij.

E treta:

E lexoni Kur'anin dhe nuk veproni me të.

E katërta:

I shfrytëzoni të mirat e Allahut, e nuk e falënderoni.

E pesta:

Thoni se shejtani është armiku juaj, e nuk e kundërshtoni.

E gjashta:

Thoni se xheneti është i vërtetë, e nuk punoni për të.

E shtata:

Thoni se xhehenemi është i vërtetë, e nuk largoheni prej tij.

E teta:

Thoni se vdekja është e pashmangshme, e nuk përgatiteni për çastin e tij.

E nënta:

Zgjoheni nga gjumi, i shihni të metat e të tjerëve, e i harroni tuajat.

E dhjeta:

I varrosni të vdekurit, e nuk llogaritni se do t'ju ndodhë njësoj si atyre.

Frika ndaj Allahut

Një njeri shkon te Ibrahim bin Ed'hemi dhe i thotë:

- Dua të pendohem, por pasi pendohem frikohem se prapë do të kthehem në mëkate. A më tregon si të mbrohem nga mëkatet?

Ibrahimi i thotë:

- Nëse dëshiron të bësh mëkat, mos e bëj në tokën e Allahut.

Ai i thotë:

- Po e gjithë toka është e Allahut!

Ibrahimi i thotë:

- Pasi që e di se e gjithë toka është e Allahut, atëherë mos bëj mëkate në tokën e Tij.

Pastaj Ibrahimi i thotë:

- Nëse dëshiron të bësh mëkat, mos ha prej furnizimit të Allahut.

Ai i thotë:

- Po si të jetoj, çdo gjë është furnizim prej Allahut!?

Ibrahimi thotë:

- Mirë pra, a nuk të vjen turp që ti të shfrytëzosh të gjitha begatitë dhe të mirat e Allahut dhe të bësh mëkate ndaj Tij!?

Pastaj Ibrahimi i thotë:

- Nëse dëshiron të bësh mëkat, bëje në një vend ku nuk të sheh Allahu.

Ai i thotë:

- Po ku ta gjej atë vend, kur dihet se Allahu të sheh në çdo kohë dhe çdo vend?!

Ibrahimi i thotë:

- Pasi që është ashtu, atëherë pse bën mëkat?

Pastaj Ibrahimi i thotë:

- Kur të vijë meleku i vdekjes për të ta marrë shpirtin thuaj: Më jep edhe më afat.

Njeriu i thotë:

- Po çka po thua kështu o Ibrahim, kurse Zoti i Lartmadhëruar ka thënë:

“Dhe kur t’i vjen (njeriut) çasti i vdekjes, nuk mund ta shtyjë fare, e as nuk mund ta shpejtojë fare”. Atëherë i thotë:

- Pasi puna është ashtu, atëherë si shpreson për të shpëtuar?!

Pastaj Ibrahimi i thotë:

- Kur të vijnë melekët e xhehenemit të quajtur Zebanije, për të të marrë dhe për të të dërguar në xhehenem, ti mos shko.

Kur njeriu e dëgjoi këtë të fundit, filloi të qajë dhe t’i thotë:

- Mjaftë më o Ibrahim, unë kërkoj falje prej Allahut dhe pendohem te Ai, dhe do ta adhuroj deri në vdekje.

Halifi dhe i urti

Një i urtë shkon tek halifi i asaj kohe.

Halifi i thotë:

- Më këshillo!

I urti i thotë:

- O udhëheqës i besimtarëve, njëherë udhëtova në Kinë dhe mbreti kinez ishte shurdhuar.

U takova me të një ditë,

e pashë duke qarë dhe më tha:

- Nuk derdh lot për shkak të humbjes së dëgjimit, por për shkak se ndonjërit që i është bërë padrejtësi do të qëndrojë në derën time duke kërkuar ndihmë e unë nuk do ta dëgjoj rënkimin e tij. Por, falënderoj Zotin që ma ka ruajtur shikimin.

Dhe ky mbret urdhëroi që tellalli të kumtonte:

- Kujt i është bërë padrejtësi, të veshë rroba të kuqe!

Mbreti kinez i hipur në elefant për çdo ditë shëtiste për të parë ndonjë që kishte rroba të kuqe, që ta mbronte nga padrejtësia që i është bërë.

O prijës i besimtarëve,

shiko këtë mbret kinez jobesimtar çfarë keqardhjeje ka ndier ndaj robërve të Zotit, andaj merr mësim!

Nuk posedon rrobë tjetër

Hilafeti i drejtuar nga udhëheqësi musliman Umer ibn Abdulazizi u zgjerua po thuajse nga Franca deri në Kinë.

Nën udhëheqjen e tij aq shumë u forcua shteti islam, si në aspekt të ekonomisë, stabilitetit dhe mirëqenies, sa të kujtonte ditët dhe kohën e Umerit r.a.

Një ditë Umer ibn Abdulazizi sëmuret.

Për ta vizituar kishte ardhur kunati i tij, pra vëllai i bashkëshortes së tij, Mesleme ibn Abdulmelik.

Kishte vërejtur se një pjesë e rrobës së Umer ibn Abdulazizit ishte e njollosur dhe se duhej pastruar ose ndërruar.

Kështu që i tha motrës që t'ia pastroj rrobën halifes.

Të nesërmen kur ishte kthyer, kishte parë se tesha e Umer ibn Abdulazizit nuk ishte ndërruar ende, andaj i kishte bërë titur me të keq së motrës:

- Fatime, a nuk të thash që të pastrosh rrobën e udhëheqësit të besimtarëve? Njerëzit po vijnë dhe e vizitojnë atë!

Ajo qetësisht i ktheu këtë përgjigje:

- **Ai nuk posedon rrobë tjetër.**

Umer ibnu AbdulAzizi

Ishte ditë e Bajramit.

Vajza e vogël e Umer ibn Abdul-Azizit hyri tek babai i saj duke qarë.

Umeri e pyeti:

- Për çka po qanë?

Vajza iu përgjigj:

- Të gjithë fëmijët kanë veshur rroba të reja, ndërsa unë edhe pse jam e bija e udhëheqësit të muslimanëve kam veshur rroba të vjetra?

Umeri i prekur nga këto fjalë të vajzës, vajti tek financieri i shtetit dhe i kërkoi që t'ia lejonte të merrte rrogën e muajit të ardhshëm.

Financieri i thotë:

- A mund të më sigurosh ti se do të jetosh dhe do të punosh muajin e ardhshëm, në mënyrë që ta marrësh rrogën e atij muaji që po e kërkon ta harxhosh tani?!

Umeri u kthye në shtëpi.

Vajza e pyeti: - Çfarë bëre baba?

Umeri iu përgjigj:

- A keni mundësi të duroni, në mënyrë që të hyjmë të gjithë së bashku në Xhenet, apo nëse ju nuk duroni unë do të hyjë në zjarr?

Vajza iu përgjigj: - **Do të durojmë baba.**

Mos të të mashtrojnë lotët

Shabiju shkon që ta viziton një mik.
Miku i tij ishte gjykatës.
Gjykatësi e merr në gjykatore.
Gjykatësi ishte i mençur.

Në gjykatore u paraqit një grua.
Ajo grua ishte grindur me një njeri.
Pak pas grindjes, lotët filluan t'i rrjedhin nga sytë.

Sha'biu i thotë gjykatësit: - A nuk e sheh duke qarë?
Vendimi duhet të jepet në favor të saj.
Asaj i është bërë padrejtësi.

Gjykatësi u përgjigj: - O Sha'bi.
Edhe vëllezërit e Jusufit a.s. vajtën në shtëpi duke qarë, ndërsa në të vërtetë ishin
gënjeshtarë.
Mos beso gjithçka që sheh.
Edhe kripa ka formën e sheqerit, por është e njelmët.

Abdullah ibn Mubareku

Një djalë i ri ishte rojtar i një plantacioni.

Një ditë pronari i plantacionit i thotë: - Ma zgjedh një shegë të ëmbël për ta ngrënë.

Ai shkon në mes të plantacionit e këput një shegë dhe ia dërgon.

Pronari fillon me ngrënë dhe e sheh se shega ishte e ithët.

Pronari i thotë për së dyti: - Bjere një tjetër.

Ai shkon në mes të plantacionit dhe ia dërgon.

Pronari fillon me ngrënë dhe e sheh se edhe shega e dytë ishte e ithët.

Pastaj pronari i thotë djaloshit: - Gati një vjet je rojtar në plantacion dhe ende nuk ke mësuar ku dhe në cilën pjesë të plantacionit janë frytet të ëmbla?

Djaloshi i thotë: - Unë paguhem për të ruajtur plantacionin dhe jo për të ngrënë nga ai.

Unë prej kohe sa jam rojtar nuk kam ngrënë asnjëherë asnjë shegë.

Pronari e vërteton se është djalë që e mbron emanetin, andaj i ofron të ia jap vajzën për grua.

Pasi martohet me vajzën e tij, nga ky çift bashkëshortor lind Abdullah ibn Mubarek r.a., njëri prej tabiinëve të njohur.

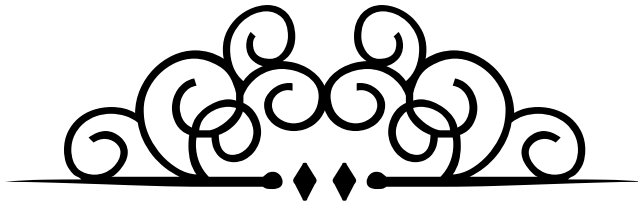
Ishte një dijetar i njohur.
Emri i tij ishte Bishr el Hafi.
Bishr el Hafi do të thotë: ai që ka ecur pa këpucë, këmbëzbathur.

Një ditë Bishri kaloi rreth rrugës.
E sheh një letër të përlyer në rrugë.
Atë letër e kishin shkelur njerëzit.
Pasi e kishin shkelur ishte bërë me baltë.
E ngriti letrën dhe e sheh se aty ishte i shkruar emri i All-llahut xh.sh.
E mori atë letër, e pastroi dhe e vendosi në një vend të lartë.

Në ëndërr një dijetarit të lartë shpirtëror i thuhet që të shkojë dhe ta lajmërojë Bishrin për të mëposhtmen:

**“O Bishr, ti e pastrove emrin Tim,
Unë ta pastrova zemrën tënde”.**

Muaji tetor

Tregime të grave në Kur'an dhe të historisë së lavdishme Islame

Hava është nëna e njerëzimit.
Ajo jetonte në Xhenet.
Hava shëtiste nëpër kopsht.
Hante nga frutat e xhenetit.
Ulej në brigjet e lumenjve.
Lumenjtë ishin të mrekullueshëm.
Lumenjtë ishin plot me gurë të çmuar.
Ajri i freskët dhe i pastër buronte pandërprerë.
Në të kishte zogj dhe lule.

Havaja gjithnjë kalonte pranë një peme që gjendej në mes të Kopshtit.
Kjo pemë ishte shumë e bukur dhe plot me fruta.
Havaja vetëm e shihte atë, pasi Allahu ia kishte ndaluar asaj që t'i afrohej asaj peme.
Havaja vetëm e shihte atë, pasi Allahu ia kishte ndaluar asaj që të hante nga frytet e saj.

Në fund Hava gaboi dhe e ngrëni pemën e ndaluar.
Ajo më pas u pendua, e Zoti ia pranoi pendimin e saj.
Zoti e zbriti në tokë.
Ajo lindi fëmijë djem dhe vajza.
Prej Nënës së quajtur Hava u shtua njerëzimi.

Haxherja është nëna e Ismailit.

Haxherja ishte shembull i besimtares së vërtetë.

Shembull në mbështetjen në Zotin dhe simbol i dorëzimit të plotë në Zotin e Madhërishëm.

Shembull në tejkalimin e vështirësive dhe pengesave gjatë jetës.

Ibrahimi a.s. e dërgoi para një lugine të shkretë, pa njerëz, pa bimë, pa ujë dhe pa asgjë tjetër.

Haxherja e pyeti Ibrahimin a.s.:

- A Allahu të ka urdhëruar kështu?

Ibrahimi i tha: - Po.

Haxherja i tha: - Atëherë Ai nuk na humbë neve! Nuk kemi për të vdekur atëherë.

Ibrahimi a.s. u largohet dhe i lë të vetmuar Haxherën me fëmijën e saj Ismailin.

Haxherja i jepte gjë Ismailit dhe pinte nga uji që ia kishte lënë, por kur uji u harxhua dhe fëmija ndiente etje, puna ndryshoi. Haxherja filloi ta shikonte fëmijën me dhembshuri madje nga dhimbja e madhe për të nuk mund ta shikonte.

U nis në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.

U kthye dhe shkoi në drejtim të kodrës Merva. Prapë nuk gjeti asgjë.

U nis në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.

U kthye dhe shkoi në drejtim të kodrës Merva. Prapë nuk gjeti asgjë.

U nis në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.

U kthye dhe shkoi në drejtim të kodrës Merva. Prapë nuk gjeti asgjë.

U nis në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.

Duke u kthyer në drejtim të foshnjës sheh diçka të habitshme.

Ismaili buzëqesh sepse meleku pranë tij e kishte afruar ujin.

Haxherja u gëzua pa masë, u afrua te uji. Uji gurgullonte me të madhe.

Haxherja dhe djali i saj Ismaili a.s. pinë nga uji i zemzemit dhe i shpëtuan vdekjes me anë të kësaj mrekullie hyjnore.

Gruaja e Imranit

Ishte mëngjes.

Gruaja e Imranit u hidhte ushqim zogjve në oborr.

Sheh diçka interesante e cila e preku shumë.

Mbi degën e pemës zogjtë kishin ndërtuar një fole.

Zogu mëmë shkonte e vinte.

Mundohej për të gjetur ushqimin për zogjtë e saj të vegjël.

I ushqente vetë ata me kujdesin më të madh.

Kjo pamje i kishte zgjuar fort ndjesitë e saj prej gruaje dhe me gjithë moshën e thyer, nisi t'i lutej Zotit.

Dëshira për t'u bërë nënë ishte e papërballueshme brenda saj.

Lutja e saj me lot në sy ishte e dëlirë dhe e sinqertë.

Zoti e pranoi menjëherë lutjen e saj.

Ditën që e mori vesh se ishte shtatzënë, gati sa nuk fluturoi prej gëzimit.

Ajo ishte një grua e mirë dhe e devotshme,

me ndjenjën e përkushtimit, u përkul me falënderim para Zotit me lutjen:

“Zoti im! Këtë fëmijë që kam në bark, ta kam dhuruar Ty!

Kur të rritet, do të të shërbejë Ty me gjithçka.

Të lutem, o Zot, pranoje këtë kushtim timin!

Padyshim që Ti je Ai që dëgjon lutjet, e i di më së miri qëllimet.”

Vajzën të cilën e lindi e emëroi me e emrin Merjem.

Gruaja e Imranit ishte nga një fis fisnik.
Ajo dëshironte të lind një djalë që ai të kujdesej për shtëpinë e shenjtë në Jerusalem.
Kur lindi vajzë e emëroi me emrin **Merjem**.

U lut te Zoti i Madhëruar që ta ruajë vajzën nga shejtani i mallkuar.
U lut te Zoti i Madhëruar që t'i ruaj pasardhësit e saj nga shejtani i mallkuar.
Zoti i Lartmadhëruar ia pranoi lutjen.
Kujdesin për vajzën Merjem e mori Zekerijai a.s.

Zekerijai ishte peygamber.
Zekerijai a.s. çdo ditë shkonte në shtëpinë e shenjtë për t'i dërguar ushqim.
Kur Zekerijai a.s. shkonte te Mejremja, në dimër shihte frutat e sezonit veror.
Kur Zekerijai a.s. shkonte te Mejremja, në verë shihte frutat e sezonit dimëror.

E pyeti Merjemen:
- Prej nga këto pemë?

Merjemja iu përgjigj:
- Nga Zoti i Madhëruar.
Allahu furnizon kë do pa llogari.

Zekerijia a.s. e kuptoi se Mejremja ishte e furnizuar me pemë prej Zotit të Madhëruar.

Zekerijai kishte një dëshirë që pas vete të ketë trashëgimtar të mirë.
Kishte një dëshirë që pas vete të ketë peygamber.
Iu lut Zotit t'ia falë një fëmijë.
Lutja iu pranua.
Fëmijën të cilin ia dhuroi Zoti e emëroi me emrin **Jahja**.

Sara ishte gruaja e Ibrahimit a.s.
Ajo ishte sterile.
Një ditë Ibrahim pa tre burra duke ecur.
Ato tre burra ishin Melekë.
Të tre ishin në formë njeriu, të rinj, të bukur.
Ata ishin Xhibrili, Israfil dhe Mikaili.
Ibrahimi a.s. kishte dëshirë t'i nderojë musafirët.
I ftoi dhe shkuan së bashku në shtëpinë e tij.
Atyre u përgatiti ushqim.
Therë një viç të majmë dhe u fërgoi mish mbi zjarr.
Ushqimin e ofroi para musafirëve.
Ata nuk e shtrinë dorën mbi ushqimin.
Ibrahimi a.s. filloi të dyshojë dhe të frikësohet prej tyre.
Pastaj kuptoi se ata tre burra ishin melekë.
Melekët kishin ardhur për dy lajme.
Lajmi i parë: t'i tregojnë se do ta dënonin popullin e Lutit a.s.
Lajmi i dytë: Melekët e përgëzuan se do t'i lind një djalë.
Sara dëgjoi bisedën e tyre.
Ajo qeshte e habitur.
Tha: - Si është e mundur të lind fëmijë kur unë jam plakë.
Melekët thanë: - **Zoti është i Plotfuqishëm të krijoj çdo gjë në çdo kohë.**

Asija ishte një besimtare e devotshme.
Ishte e bukur, e ëmbël dhe e dhimbsur.
Burri i saj ishte Firauni.
Firauni ishte pabesimtar.

Firauni ishte mizor dhe i pamëshirshëm.
Faraoni e kuptoi se Asija i kishte besuar Musait.
Ajo nuk e fshehu këtë të vërtetë dhe tha me zë:
- Po, edhe unë i besova Zotit të Musait!.

Asijën nuk e mashtroi pasuria e pafund e Firaunit që të bëhej pabesimtare.
Pushteti i Firaunit nuk e mashtroi të mos jetë e devotshme ndaj Krijuesit.
Dhuratat e shtrenjta nuk e gëzuan më shumë se besimi në Zot.
Bukuritë e kësaj bote nuk e mashtruan që ta harrojnë botën tjetër.
Jeta në pallate luksoze nuk e mashtroi që të mos kërkoj shtëpi në xhenet.

Gjatë torturave e bëri një lutje:
**“O Zoti im! Ndërtoma një shtëpi tek Ti, në Xhenet;
më shpëto nga Faraoni dhe veprat e tij dhe më shpëto nga populli keqbërës!”**
Asija e ngriti kokën lart dhe pa nga qielli, asaj iu hoqën perdet e syve.
Iu tregua pallati me perla të bardha që ishte ndërtuar për të në xhenet.

Ishte një kopsht i bukur.
Ai kopsht ndodhej në mes të pallatit dhe brigjeve të Nilit.
Në atë kopsht ishte gruaja e Faraonit.
Emri i saj ishte Asije.
Si zakonisht ajo kishte dalë për të bërë shëtitjen e mëngjesit.
Ecte e e zgjaste shëtitjen më tepër se zakonisht.
Dëshironte të kishte një fëmijë!
Duke ecur e sheh një sënduk që lundronte në Nil.
Urdhëroi shërbëtorët që e shoqëronin ta merrnin dhe t'ia sillnin atë sënduk.
Dëshironte të dinte ç'kishte brenda një sënduku në mes të lumit.
Kur e hapi, brenda pa në të një foshnje.
Ishte gëzimi më i madh për Asijen.
Me kujdes mori beben në krahë.
Ai fëmijë në sënduk ishte **Musai a.s.**

Nëna e Musait a.s.

Një nënë lindi një fëmijë.
 Ai fëmijë ishte Musai a.s.
 Nëna e Musait e donte foshnjën e porsalindur.
 Ajo ishte e detyruar ta vendoste në sënduk.
 Ta hidhte në det që ta shpëtonte nga kthetrat e Firaunit.
 Pasi e hodhi në det sënduku kishte shkuar te pallati i Firaunit.
 Aty e kishte marr Asija, gruaja e Firaunit.
 Nëna e Musait pikëllohet shumë.
 Thirri të bijën dhe i tha: - Shko bijë gjer te pallati i Faraonit.
 Shih mos merr vesh ndonjë gjë për një bebe mbi ujë.
 Çfarëdo që të ketë ndodhur së pari lajmi vjen aty, por kujdes, se mos dyshojnë në ty!

Pas një kohe i vjen vajza në shtëpi.
 E thërret nënën e saj dhe i thotë:
 - Nënë të kanë thirrur për t'i dhënë gjë foshnjës së porsalindur.

Nëna e Musait shkon dhe i jep gjë dhe Musai e ndjeu qumështin e nënës së tij.
 Asija sa nuk fluturonte nga gëzimi.
 - Merreni ju lutem këtë fëmijë! Le të rrijë me ju për sa kohë ka nevojë për qumësht dhe unë do ju paguaj shumë mirë për këtë! – i tha Asija nënës së Musait.

Zoti ia kishte kthyer prapë të birin nënës së përmalluar, nën një kujdes e siguri të veçantë.

Fëmija rritej më së miri.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:

“Kështu, Ne e kthyem atë te nëna e vet, që ajo të gëzohej e të mos pikëllohej dhe që ta dinte se premtimi i Allahut është i vërtetë; por, shumica e njerëzve nuk e dinë.”

Gëzimi i Asijes për Musain a.s.

Ishte një foshnje e porsalindur.
 Ajo foshnje lundronte me një sënduk mbi një lum.
 Ajo nuk dinte të drejtonte anije.
 Ajo pa dëshirën e saj ishte vendosur në një sënduk.
 Pastaj sënduku ishte hedhur në lum.
 Sënduku lundronte mbi ujë, e po të përmysej ai fëmijë nuk dinte të notonte.
 As nuk dinte të drejtonte sëndukun mbi ujë.
 Sënduku shkon në breg të kopshtit të Firaunit.
Ai fëmijë ishte Musai.
 Foshnjën e mori në krahët e saj Asija.
 Faraoni u çudit tek pa të shoqen me një foshnjë të vogël.
 Asija e puthte gjithë dashuri.

Faraoni i habitur, iu afrua dhe e pyeti se ç'ishte ai fëmijë?
 Asia i tha se e kishte gjetur brenda një sënduku në breg të lumit,
 Faraoni tha:
 - E në qoftë se është nga Izraelët? Ky fëmijë patjetër duhet të ishte i vdekur!

Duke shtrënguar foshnjën fort Asia thotë:
"Jo! Nuk duhet të jetë prej tyre! Mos e vrit!
Ndoshta bëhet një shkas lumturie edhe për mua, dhe për ty.
Le ta mbajmë, le ta rrisim ne këtë fëmijë.
Të lutem! Ndoshta bëhet i mbarë, bëhet bir për ne!".

Burri i saj vendosi t'ia plotësonte Asijes këtë dëshirë.
 E lejoi ta merrte beben e ta rriste në pallat.
 Asija u gëzua aq shumë sa askush nuk e kishte parë këtë gëzim te Asija.
 Asija u gëzua sikur asaj t'i ishte dhuruar pasuri e pa fund.

Motra e Musait a.s.

Mirjami është motra Musait.

Nëna e saj i thotë:

- Shko bijë gjer te pallati i Faraonit.

Shih mos merr vesh ndonjë gjë për një bebe mbi ujë.

Çfarëdo që të ketë ndodhur, lajmi aty shkon më parë!

Po kujdes, se mos dyshojnë në ty!

Motra e Musait shkoi deri në pallat pa rënë në sy.

Aty mësoi për beben e gjetur.

E pa nga larg, i dëgjoi zërin e të qarat e vazhdueshme prej urisë.

Ky ishte gëzimi më i madhi i motrës për vëllanë, kur e kuptoi se nuk ishte fundosur.

Ky ishte gëzimi më i madhi i motrës për vëllanë, kur e kuptoi se vëllai i saj kishte shpëtuar.

Ky ishte gëzimi më i madhi i motrës për vëllanë, kur e kuptoi se vëllai i saj ishte gjallë.

Mirjami shkon te Asija.

E sheh se ajo ishte e mërzitur dhe e pyeti:

- Pse je e mërzitur?

Ajo iu përgjigj:

- Musai nuk pranonte të pijë nga gjiri i asnjërës prej grave të pallatit.

Mirjami i thotë

- E njoh një grua, ndoshta Musai nuk do t'ia refuzonte gjirin e saj.

Vajza shkoi në shtëpi,

e lajmëroi nënën e saj.

Pas një kohe shkuan në pallatin e Faraonit.

Ajo u gëzua shumë që pa të birin dhe filloi ta ushqente dhe të kujdesej për të.

Askush nga familja e Faraonit nuk e dinte se ajo ishte nëna e vërtetë e Musait.

Mirjami, motra e Musait a.s. nuk e la asnjë çast pa e përcjellë situatën e vëllait të saj deri sa e bashkoi me nënën.

Kjo është sakrifica e motrës për vëllanë.

Urtësia e Asijës dhe e Musait a.s. kur ishte fëmijë

Një ditë, Musai u dërgua në dhomën e faraonit.
Firauni e mori në prehër.
Musai ia tërhoqi fort mjekrën Faraonit dhe i shkuli një qime.
Më pas i ra me një shuplakë.
Pastaj e mori kamxhikun që mbante në dorë Faraoni dhe e qëllloi.

Faraoni u nevrikos shumë dhe tha:
“Ja ky qenka armiku që kërkoj unë!..”

Pastaj, Firauni vendosi ta vriste Musain.
Asija, e dëgjoi këtë vendim dhe erdhi me të shpejtë, duke thënë:
“Ai është fëmijë, nuk kupton se çfarë bën! Po deshe, le ta vëmë në provë.”
Le t’i vendosim para:
- Një pjatë me diamante e rubin dhe
- një pjatë me prush.
Nëse fëmija merr diamantet, do të thotë që është i mençur.
Nëse merr prushin, dije se ai është vetëm një fëmijë që s’di se çfarë bën!

Faraoni e pranoi këtë propozim.
Menjëherë i sollën dy pjata:
- Njërën me diamante
- tjetrën me prush.

Musai po e çonte dorën tek pjata me diamante.
Xhibrili a.s. ndërhyri me urdhër të Allahut dhe ia shtyu dorën drejt pjatës tjetër.
Musai kapi një copë prush dhe e futi në gojë.
Gjuha iu dogj dhe kur u rrit nuk i shqiptonte mirë fjalët.
Faraoni tha: - Po, është fëmijë prandaj veptoi ashtu!
Më pas Firauni e fali Musain.

Ishte një popull i quajtur Sebeë.
Mbretëresha e atij populli quhej Belkisë.
Ajo kishte fron të mrekullueshëm.
Ai popull adhuronte diellin në vend të Zotit.

Sulejmani a.s. ishte peygamber.
I shkroi një letër dhe e filloi me **“Bismil-lahi Rrahmani Rrahim”**.
Ia dha Hud-Hudit që t’ia dërgoj Belkises.

Hud-Hudi fluturoi dhe kaloi mbi Qabe.
Arriti tek dhoma e Belkisës.
Ia lëshoi letrën në dhomën e Belkisës.
Me atë letër e ftonte Belkisën dhe popullin e saj ta pranojnë fenë islame.
Belkisja e sheh letrën në dhomën e saj.
I ftoi rojet dhe i pyeti se kush ka hyrë në dhomën e saj dhe e ka lënë atë letër?
Ata iu përgjigjën se nuk e dinë.

Belkisja e kuptoi se çështja është serioze.
I thirri të gjitha shtresat, qeverinë, krerët e ushtrisë dhe dijetarët, dhe u tha:
- O populli im, më ka ardhur një letër ku shkruan: **“Bismil-lahi Rrahmani Rrahim**
kjo letër është nga Sulejmani. Mos u krekosni, por bëhuni musliman.”
I pyeti: - Ç’është bëjmë?
- Të luftojmë – tha njëri.
- Lufta është e keqe – tha tjetri.

Belkisja vendosi që të tuboj ari, diamant dhe stoli dhe t’ia dërgoj Sulejmanit a.s.
Sulejmani tha: - Unë nuk dua pasuri dhe nuk e pranoj.

Belkisja e kuptoi se Sulejmani nuk mund të korruptohet, atëherë tha:
- **Unë me Sulejmanin i dorëzohemi Zotit dhe ne jemi muslimanë.**
Belkisja e pranoi ftesën e Sulejmanit.
E pranoi islamin.
Me Belkisën i tërë populli i saj e pranoi fenë Islame.
I gjithë Populli Sebeë, Belkisja dhe Sulejmani a.s. iu dorëzuan Zotit të gjithësisë.

Vajzat e Shuajbit a.s.

Ishte mesnatë.

Musait a.s. i i shkon lajmi se ai duhej të largohej.

Musai a.s. me të shpejtë largohet nga Egjipti.

U nis në drejtim të Medjenit.

Rruga e vështirë e kishte lodhur.

Ishte ndalë pranë një lisi për të pushuar.

Në Medjen i sheh dy vajza me bagëti.

Ata dy vajza ishin vajzat e Shuajbit a.s.

Musai a.s. i pyeti: - Çka keni, çka po pritni?

Ato i thanë: - Kemi një baba të moshuar dhe të pafuqishëm.

Ne jemi të detyruara t'i kullosim e t'u japim ujë vetë bagëtive.

Ne nuk duam të hyjmë mes burrave.

Por presim të largohen ata, pastaj u japim ujë bagëtive.

Për shkak se ata u japin ujë para nesh, ndodh që uji të mbarohet dhe ne nuk mund t'u japim ujë bagëtive tona!

Musai a.s. e kuptoi që vajzat ishin ndalur ngaqë nuk mund të përziheshim me djemtë.

Mori bagëtinë e i çoi te burimi dhe me të shpejtë u kthye.

Musai a.s. u ul pranë një lisi e iu lut Zotit: - **O Zoti im më furnizo me të mirat Tua.**

Atë ditë ato u kthyen më herët, para mbrëmjes.

Babai i pyet: - Pse sot keni ardhur më herët.

Njëra nga vajzat i përgjigjet:

- Përderisa ishim duke pritur në një largësi, ndërsa barinjtë e tjerë u jepnin ujë bagëtive, erdhi një njeri dhe na pyeti, dhe ne i treguam se nuk mund t'u japim ujë bagëtive para se të shkojnë barinjtë nga pusi i ujit. Andaj ai i mori dhe u dha ujë bagëtive. Për këtë ne erdhëm më herët.

Pas një kohe njëra prej vajzave shkon te Musai a.s. dhe i thotë:

- Të fton babai ynë që të të shpërblejë për arsye se na ndihmove që t'i japim ujë bagëtive.

Musai a.s. shkoi në shtëpinë e tyre, ia tregoi ngjarjen e tij.

Shuajbi e dëgjoi me vëmendje dhe i thotë se ke shpëtuar nga një popull kriminel.

Vajza e Shuajbit a.s. e cila u martua me Musain a.s.

Ishte një njeri tepër i moshuar.
 Ai njeri ishte pejgamberi Shuajb a.s.
 Ai nuk kishte fëmijë djem, por vetëm dy vajza.
 Musai a.s. kishte shkuar në Medjen.
 Në Medjen takohet me Shuajbin a.s.
 Shuajbi a.s. i thotë:
 - Unë dëshiroj të martohesh me njërën prej vajzave të mia.
 Me kusht që të jesh punëtor i imi tetë vite.
 Nëse dëshiron mund të qëndrosh dhjetë vite.

Musai a.s. e pranoi këtë marrëveshje.
 Qëndroi në qytetin Medjen dhjetë vite të plota.
 Pasi qëndroi disa vite në Medjen,
 Musai së bashku me gruan shtatzënë u drejtua për në Egjipt.
 Gjatë rrugës, ata u ulën për të pushuar.
 Nga larg e sheh një dritë.
 Musai mendoi se e pa nga larg një zjarr të madh dhe u nis drejt tij.
 Kur mbërriti pranë vendit, nuk gjeti zjarr të vërtetë, por dritë që vinte nga qielli.
 Ai dëgjoi një zë që e thërriste:
“O Musa! Vërtet Unë jam Zoti yt!
Hiqi sandalet, se je në luginën e shenjtë Tuva!
Unë të zgjodha ty, prandaj dëgjo mirë se ç’po të shpallet!”.
 Allahu i madhëruar i kishte zbritur një dritë në atë vend.
 Duke i thënë Musait se e kishte bërë pejgamber.

Ejubi a.s. dhe gruaja e tij

Shejtani e takon bashkëshorten e Ejubit a.s.

E pyet: - Ku e ke bashkëshortin?

Ajo i thotë: - Ai është i sëmure, i shtrirë.

Shejtani i thotë: - Si do të vazhdosh kështu? Dëshiron që ai të shërohet?

Ajo i thotë: - Po.

Shejtani i thotë: - Që të shërohet, ai duhet të heq dorë nga durimi.

E nxitur nga shejtani, pas 18 vitesh gruaja shkon dhe i thotë Ejubit a.s.:

- A je pejgamber i Zotit? – i thotë ajo.

Ejubi i thotë: - Po!

Gruaja i thotë: - Përse nuk i drejtohesh Allahut xh.sh. me lutje që të të shëroj dhe të të nxjerr nga kjo gjendje ku ndodhemi?

Ejubi i thotë: - Sa vite kemi jetuar të lumtur, në bollëk e të shëndetshëm?

Gruaja i thotë: - 50 vite.

Ejubi i thotë: - Sa vite kam që jam kështu i sëmure, pa luks e pasuri?

Gruaja: Me sa më kujtohet 18 vite.

Ejubi: Nëse Zoti na dha të mira për 50 vite, përse të mos durojmë vuajtje po aq vite?

Nuk bëj lutje, deri sa të vuaj aq vite sa kam jetuar në të mira!

Bashkëshortja u zemërua me Ejubin a.s. pasi nuk e mori parasysh këshillën e saj, dhe tha:

- Deri kur do vazhdojmë kështu? Dhe tha diçka që nuk duhej thënë. Filloi disi si një përplasje mes çiftit.

Ejubi i tha: - Ti dëshiron të largohesh nga mëshira e Zotit?

Po u shërova do të godas 100 herë.

Vuajtjet filluan të shtohen, tashmë bashkëshorten e Ejubit a.s. nga frika se mos ajo ua ngjet sëmundjen e Ejubit a.s. nuk e pranonin më në punë.

Ejubin a.s. e braktisën te afërmit, njerëzit, me përjashtim të dy shokëve të tij të ngushtë që e vizitonin.

Gruaja e Ejubit a.s.

Ejubi a.s. ishte i sëmure.

Gruaja e tij përkujdesej për të.

Një ditë gruaja i sjell ushqim më shumë se herët e tjera.

Ejubi a.s. e pyet, ku e ke marr këtë ushqim?

Gruaja e tij nuk i tregoi.

Ejubi a.s. këmbëngul që t'i tregon.

Gruaja i tregon se kishte prerë gërshetat, i kishte shitur dhe me to kishte blerë ushqimin.

Pasi Ejubi a.s. u bind që gjendja kishte shkuar aty ku nuk mban më, iu lut Allahut xh.sh. që ta shërojë.

Pas lutjes që Ejubi a.s. i bëri Allahut xh.sh., Allahu xh.sh. thotë në Kur'an:

“Ne iu përgjigjëm atij nga mëshira Jonë, ia hoqëm ato vështirësi që kishte.”

Allahu xh.sh. i thotë Ejubit a.s.:

“Bjeri me këmbë tokës.”

Me ta goditur tokën, në atë vend doli ujë. Allahu xh.sh. i thotë Ejubit a.s.:

“Ky është ujë i ftohtë për t'u larë dhe për t'u pirë.”

Në atë ujë Ejubi a.s. piu dhe me atë ujë u la.

Pasi Ejubi a.s. piu ujin dhe u la, ai u shërua nga çdo lloj sëmundje.

Zoti i ktheu Ejubit a.s. shëndetin dhe rininë e tij.

Kur u kthye bashkëshortja në shtëpi, me të shikuar u habit dhe tha:

- Mos e ke parë gjë Ejubin a.s. pasi ti i ngjan shumë atij para se të sëmurej?

Ejubi a.s. i thotë: - Nuk më njeh?

Gruaja i thote: - Jo!

Ejubi a.s. i thotë: - Jam unë, Ejubi!

Pas kësaj Allahu xh.sh. Ejubit a.s. ia ktheu pasurinë dhe i dhuroi shumë fëmijë.

Ata lindën 26 fëmijë, djem e vajza.

Po ashtu edhe bashkëshortja e Ejubit a.s. u kthye e re ashtu siç ka qenë para 18 vitesh, dhe kjo si shpërblim për besnikërinë e treguar ndaj Ejubit a.s.

Më parë Ejubi a.s. ishte betuar se kur të shërohet do e godiste bashkëshorten 100 herë, e për këtë betim ai ishte penduar pasi bashkëshortja e tij ishte treguar besnike dhe durimtare. Zoti i thotë Ejubit a.s. që të marr 100 fije bari dhe ta qëllojë me to vetëm një herë gruan e tij.

Allahu xh.sh. thotë;

“E, merre me dorën tënde një deng me fije bari dhe bjeri me to, e mos e thyej betimin.”

Jusufi është rritur pa brenga në pallatin e ministrit.
Zoti i Madhëruar i kishte dhënë bukuri, dituri dhe mençuri.
Bukuria e tij e shtyri gruan e ministrit që të dashurohej në të.
Ajo filloi që të zbukurohej për Jusufin, mirëpo Jusufi a.s. nuk tregonte interesim për të.
Kur e pa Zulejhaja se ai e refuzonte e ftoi në dhomën e saj,
ia mbylli derën e u përgatit që të flejë së bashku me Jusufin.

Jusufi a.s. iku me të shpejtë,
afër derës e takoi ministri.
Ai e kuptoi se Zulejhaja ishte gabim andaj Jusufit i tha:
- Largohu nga ajo, ndërsa gruan e tij e këshilloi që të kërkojë falje për gabimin e bërë.

Në qytet u përhap lajmi.
Lajmi e irritoi Zuejhanë edhe më shumë.
Ajo i ftoi të gjitha gratë e qytetit,
u dha nga një mollë dhe thikë për të qëruar mollët.
Pastaj e urdhëroi Jusufin të hyjë në mesin e tyre.
Kur e panë bukurinë e Jusufit, mbetën gojëhapur.
Ata thanë: - Ky nuk është njeri, me siguri është engjëll fisnik.
I prenë duart e tyre e nuk e ndienin dhembjen.
Dhembjen filluan ta ndiejnë vetëm atëherë kur doli Jusufi a.s.

Edhe pse Jusufi a.s. ishte i drejtë, tradhtia e tjerëve e shtyri atë që pas një kohe të hidhet në burg.

Eminja është e bija e Vehbit.
Ajo u martua me Abdullahun.
Eminja e lindi një djalë.
Pasi i lindi djali e morri beben.
E vendosi foshnjën e porsalindur në prehër.
E përqafoi në duart e saj.
E përqafoi duke thënë:
“Eja, stoli e çmuar e dritës së syve të mi.”
Zoti më dha një thesar që do të dhurojë **mëshirë në të gjitha botët.**
Hyritë e xhenetit i bashkuan të dy duart në lutje.
Melekët e puthën fëmijën.
Pejgamberët në fushën hyjnore e puthën fëmijën.
Qeniet e ndriçuara e puthën fëmijën në ballë, e puthën Dritën.
Me të puthur të fëmijës, të gjithë e lanë beben në duart e Emine dhe shkuan.
Eminja e rriti Dritën e njohur.
Ajo dritë e ka emrin Muhamed.
Muhamedi a.s. është vula e të gjithë pejgamberëve.

Hatixhja i përkiste fesë së Ibrahimit.
 Është gruaja të cilës Zoti për burrë ia zgjodhi Muhamedin a.s.
 Ajo u martua me Pejgamberin a.s.
 Vereka bin Nufejl ishte axha i Hatixhes.
 Ai lexonte në librat qiellor të mëparshëm,
 ku përmendet ardhja e një Pejgamberi të fundit
 dhe këto ia tregonte edhe Hatixhes.
 Ai i kishte treguar mbi cilësitë e këtij Pejgamberi dhe vendin ku do të dalë.

Personi i parë që e ndjeu se Muhamedi a.s. do të jetë pejgamberi i fundit, ishte Hatixheja.
 Ishte e para që ofronte ndihmë dhe mbrojtje për Pejgamberit a.s.
 Ajo ishte personi i parë që shpenzoi nga pasuria e saj për hir të islamit.

Para se të fillonte zbritja e Kur'anit, për çdo ditë udhëtonte drejt shpellës Hira, ku qëndronte Muhamedi a.s.
 Kur ishte takuar me Xhibrilin
 dhe pasi kishte dëgjuar për herë të parë fjalën e Allahut,
 Pejgamberi alejhi selam u kthye i tronditur nga shpella Hira.

Ai i tha Hadixhes: - U tremba.
 Ajo i foli ëmbëlsisht duke e përgëzuar:
“Betohem në Allahun e Lartësuar, se Ai kurrë nuk ka për të të poshtëruar.”
 Për çdo ditë i dërgonte ushqim dhe ia largonte mërzinë.
 Hatixhja i qëndronte në krah Muhamedit a.s.

Hatixhes i lindën shtatë fëmijë, prej tyre katër vajza dhe tre djem.
 Katër vajzat janë: Zejneb, Rukaje, Umu Kulthum dhe Fatime.
 Djemtë që u lindën janë: El-Kasim, Abdullah dhe Tahir.

Ishte një vajze e re.
 Ajo ishte e devotshme.
 Ishte e moralshme.
 E donte jetën.
 Ajo ishte vajza e Ebu Bekrit r.a.
 Ishte gruaja e Muhamedit a.s.
 Emri i saj ishte Aishe.
 Një ditë pejgamberi a.s. i thotë asaj:
 - Mund të më përgjigjesh në një pyetje që do ta parashtroj?
 Ajshja r.a. i tha: - Cila është ajo pyetje?
 Profeti s.a.v.s. filloi t'i lexojë ajetet:
 “O ti pejgamber, thuaju grave tua:
 Në qoftë se e lakmoni jetën e kësaj bote dhe stolitë e saj, atëherë ejani, unë po ju jap furnizimin (për lëshim) dhe po ju lëshoj ashtu si është e rrugës.
 Nëse e doni Allahun, të dërguarin e Tij dhe botën tjetër, atëherë të jeni të sigurt se Allahu ka përgatitur shpërblim të madh për ato prej jush që bëjnë punë të mira.”

Aishja r.a. e dëgjoi këtë dhe tha:
 “O i dërguar i Allahut,
 Unë e preferoj Allahun, të dërguarin e Tij
 dhe botën e ardhme më shumë se komoditetet e rëndomta.”

Muhamedi a.s. u nda i kënaqur prej përgjigjes së Ajshes r.a.

Aisheja, ajo që transmetoi shumë dije për tek brezat e ardhshme,
 gëzonte dije të thella në çështje të ndryshme fetare.
 Njihte shumë mirë tefsirin e Kur'anit, fikhun, poezitë arabe, etj.
 Aisheja është personi që ka transmetuar më së shumti hadithe nga Pejgamberi a.s.

Halimja është nëna e Muhamedit a.s. për nga qumështi.
Në Meke, kur lindnin fëmijët në qytet, i dërgonin në majat e larta të fshatrave.
Në fshat ajri ishte i pastër.
Uji i kthjellët, ajri i pastër.
Mbi të gjitha fëmija e mësonte theksin e kulluar arab.
Fëmija e mësonte gjuhën e pastër arabe.
Trupi i fëmijëve që në fillim kalitej dhe bëhej i fortë.
Djalin e vogël nuk dëshironin ta merrnin asnjëra prej gjidhënësve.
Halime bin Sead pranoi që Muhamedin a.s. ta merrte me vete në fshatin e saj.
Halimja ka pasur pak qumësht.
Kur e merr foshnjën Muhamed sheh se gjiri i saj kishte plotë qumësht.
Në shtëpinë e saj shtohet begatia.
Të gjitha të mirat në shtëpinë e saj ishin për shkak të foshnjës Muhamed.
Ajo tokë ka qenë tokë e shkretë dhe e pa bereqet.
Delet asnjëherë nuk ngopeshin në kullosa.
Por kur shkoi fëmija Muhamed a.s. ato u kthyen në kullosa të bereqetshme.

Ishte një vajzë e dashur.

Ajo vajzë ishte Fatimja.

Fatimja ishte e bija e Muhamedit a.s.

Muhamedi a.s. e donte shumë Fatimen r.a.

Sa herë që ajo hynte në dhomën e Muhamedit a.s., ngrihej në këmbë, e puthte dhe i kërkonte që të ulej në vendin e tij.

Një ditë prej ditëve Fatimja hyri brenda dhe e shikoi gjendjen e babait të saj dhe tha:

- Ah Babai im! Çfarë ka ndodhur kështu?

Muhamedi a.s. i kërkoi që të ulet e të mos flet ashtu.

Muhamedi a.s. i kërkoi t'ia afroj veshin, e kur i tha diçka.

Fatimja filloi të qaj.

Më pas Fatimja u qetësua.

Muhamedi a.s. i kërkoi që t'ia afroj përsëri veshin që t'i thotë diçka.

Fatimja filloi të qeshë.

Herën e parë, Muhamedi a.s. i ka treguar se ka ardhur çasti për t'ia dorëzuar shpirtin Allahut xh.sh.

Për këtë Fatimja ka qarë.

Herën e dytë Muhamedi a.s. i ka thënë se personi i parë nga familja që do t'i bashkëngjitet në botën tjetër do të jetë ajo.

Për këtë Fatimja ka qeshur.

Pas gjashtë muajsh vdiq Fatimja.

Ishte bashkëshorte besnike, nënë e përkushtuar.

Lindi dy djem:

Hasanin, të madhin, dhe Husejnin që ishte i vogli.

Muhamedi a.s. me shokët e tij ishte nisur për në Qabe.
Mekasit e ndalën në vendin e quajtur Hudejbije.

Pas negociatave në mes mekasve dhe Muhamedit a.s. u arrit një marrëveshje.
Ajo marrëveshje quhet marrëveshja e Hudejbijes.
Në bazë të kësaj marrëveshje muslimanëve u ndalohej të shkonin në Meke atë vit.
Në marrëveshje parashihej që muslimanët duhet të ktheheshin pa e bërë haxhin.
Pejgamberi a.s. i urdhëroi sahabët që t'i therin kurbanet e haxhit dhe të qetheshin.

Sahabët ngurruan.

Pejgamberi a.s. u hidhërua shumë.

Hyri në çadrën e bashkëshortes së vet.

Bashkëshortja e Muhamedit a.s. e cila ishte te çadra ishte Ummi Seleme.

Ajo e pyeti disa herë se pse ishte aq i hidhëruar.

Pejgamberi iu përgjigj:

- Mbaruan muslimanët!

U thashë t'i therin kurbanet, por ata nuk po veprojnë.

Ummi Selemeja i tha:

- O i Dërguar i Allahut, mos i qorto, pasi në brendinë e tyre kanë shumë hidhërim nga munda që i ke dhënë ti vetes nga marrëveshja dhe kthimi i tyre prapa pa e çliruar Mekën.

O Pejgamber i Allahut,

dil dhe mos fol me askënd,

there kurbanin tënd dhe

qethi flokët tua.

Pejgamberi a.s. ashtu veproi.

Pas tij të gjithë besimtarët i therën kurbanet dhe i qethën flokët.

Esma, pronarja e dy mbulesave

Esma është e bija e Ebu Bekrit r.a.

Muhamedi a.s. me Ebu Bekrin nisen për në Medine.

Rrugës për në Medine ndalen në shpellën Thevr.

Muhamedi a.s. me Ebu Bekrin qëndruan tri ditë.

Abdullahu gjatë ditës qëndronte në mesin e Kurejshitëve dhe dëgjonte se çfarë po përgatitej kundër Pejgamberit a.s.

Abdullahu natën u raportonte.

Fuhejri kulloste bagëtinë dhe në mbrëmje i kalonte pranë tyre që ata të milnin qumësht.

Në mëngjes, kur Abdullahu i linte dhe shkonte në Mekë, Fuhejri mbi gjurmët e këmbëve të tij kalonte bagëtinë për të mbuluar gjurmët.

Pas tri ditësh, shkon njeriu që kishin marrë me pagesë me dy devetë e tyre dhe një deve për vete.

Erdhi edhe e bija e Ebu Bekrit, Esma.

Esma me vete kishte sjellë ushqim dhe ujë të nevojshëm për udhëtim.

Ajo kishte harruar të merrte litarin për të lidhur te deveja bohçen me ujë dhe ushqim.

Esma mendoi pak, iu kujtua që ta shqyejë mbulesën e vet dhe me të t'i lidhë gjërat ndaj e shqeu në dy pjesë një pjesë të tepërt të robës.

Me njërën pjesë përforcoi ushqimin.

Me pjesën tjetër u mbështoll vetë.

Për këtë arsye Esma bint Ebi Bekri u quajt **“pronarja e mbulesës”** (dhatun-nitak).

Ishte një familje muslimane.
Ajo familje ishte prej familjeve të para të cilat e kishin pranuar Islamin.
Nëna në atë familje quhej Sumeje.
Baba i asaj familje quhej Jasir.
Sumeja është nëna e Amarit.
Familja e Jasirit u sprovua e tëra për çështjen e fesë.
Familja e Jasirit tërë jetën e kishte në shërbim të çështjes islame.
Ata duruan torturat çnjerëzore.
Secili i jepte kurajë tjetrit, duke përçuar shpirtin e qëndresës dhe të durimit.
Jasiri është personi i parë në islam që ndërtoi xhami.
Prindërit dhe fëmijët e tyre ishin bashkuar dhe i shërbenin çështjes islame.
Sumeja është e para dëshmore në islam.
Burri i saj, Jasir ibnu Amir El-Kendij është dëshmori i parë në islam.
Zoti i Madhëruar thotë në Kur'an:
**“Kursesit mos i quani të vdekur ata që janë vrarë në rrugën e Allahut.
Jo, janë të gjallë, duke u ushqyer te Zoti i tyre.”**
Ata dhanë jetë për fenë Islame.

Shërbëtorja e vajzës së Firaunit

Na ishte një shërbëtore e vajzës së Faraonit.

Ajo një ditë duke ia krehur flokët bijës së Faraonit i ra krehri në tokë.

Ajo duke e marrë atë tha:

- **Bismilah (me emrin e Allahut).**

Vajza tha: - Në emër të babit tim a?

Ajo tha:

- Jo, babi yt nuk është zot. Por Zot është Krijuesi im, i babit tënd, dhe Zot i gjithësisë.

Vajza tha:

- Unë dua ta lajmëroj babin tim për këtë që ti po thua.

Tha:

- Bëja me dije.

Ajo e lajmëroi Faraonin.

Firauni e thirri shërbëtoren dhe i tha:

- A është e vërtetë se ti beson në tjetër zot pos meje?

Tha:

- Po, Zot është vetëm Allahu. Ai është Zoti im, i yti dhe i gjithë botëve.

Faraoni porositi të ndizet një zjarr, e pastaj i tha asaj:

- Shko merri fëmijët dhe sjelli këtu.

Ajo i solli fëmijët.

Faraoni tha:

- Tërhiq nga besimi në tjetër zot.

Ajo tha: - Jo kuurrë!

Ai tha: - Hidhjani fëmijën në zjarr.

E hodhën të parin. Ajo nuk u tërhoq.

E hodhën të dytin. Ajo nuk u tërhoq.

Kur i tha që ta hedhin edhe atë që e kishte në krah, ajo u ndal.

Në atë moment fëmija çoi kokën dhe tha:

- **Nënë mos u tërhiq ngase nuk ka zot tjetër pos Allahut.**

Atëherë ajo u hodh në zjarr me gjithë foshnjën e saj.

Nga tymi dhe shkrumbi i tyre u parfumuan qiejt.

Ai parfum edhe sot qëndron lartë në qiej.

Gruaja e Ismailit a.s.

Ibrahimi a.s. shkon për të vizituar Ismailin a.s.

Ismailin nuk e takon në shtëpi.

E takon gruan e Ismailit a.s.

E pyet gruan e Ismailit

për gjendjen ekonomike të tyre,

Ajo i ankohet dhe i thotë:

- Ne jemi në gjendje të vështirë, as që mundemi të mbijetojmë.

Ibrahimi i thotë:

- Kur të vijë burri yt, përcille selamin tim dhe thuaj se të kam thënë që ta ndërrojë pragun e shtëpisë.

Kthehet Ismaili në shtëpi.

E pyet gruan: - Mos vallë ka qenë ndokush?

Ajo i përgjigjet:

- Po, ka ardhur një plak dhe me pyeti për ty dhe për gjendjen tonë.

E unë i thashë: - Jetojmë me përpjekje dhe vështirësi të madhe.

- Po a të ka porositur diçka?

Ajo i tha:

- Më ka thënë të ta përcjell selamin dhe të të them: Ndryshojë pragun e shtëpisë.

Ismaili thotë:

- Po ai është babi im dhe paska ardhur për të thënë që të të lëshoj dhe të të dërgoj në familjen tënde.

E shkurorëzon dhe martohet me një grua tjetër.

Gruaja e Ismailit a.s.

Ibrahimi a.s. shkon për të vizituar Ismailin a.s.

Ismailin nuk e gjen në shtëpi.

E takon gruan e Ismailit a.s.

Hyn në shtëpi dhe e pyet gruan për Ismailin.

Ajo i thotë:

- Ka dalë të punojë për familje.

Ibrahimi e pyet:

- Si e keni gjendjen, si po jetoni?

Ajo i përgjigjet:

- Elhamdulillah! E falënderojmë Allahun, mirë jemi duke jetuar.

Ibrahimi i thotë:

- Kur të vjen Ismaili përcjellja selamin tim dhe thuaji që ta forcojë pragun e shtëpisë.

Ibrahimi bën lutje: **“O Zoti im, bekoji ata me mish e me ujë”**.

Kur Ismaili kthehet në shtëpi e pyet bashkëshorten se a ka qenë ndokush.

Ajo i përgjigjet se ka ardhur një njeri i moshuar, me pamje të mirë. Më pyeti për ju dhe i tregova. Më pyeti se si jetojmë e unë i tregova se jemi duke jetuar mirë.

Pastaj Ismaili a.s. e pyeti bashkëshorten e tij se a kishte lënë ndonjë porosi.

Ajo i thotë:

- Po, më porositi që të ta përcjell selamin dhe që ta forcosh pragun e shtëpisë tënde.

Ismaili a.s. i thotë:

Ai ishte babai im e ti je pragu im dhe më ka urdhëruar që të të mbaj nën kurorë.

Nëna dhe foshnja

Një nënë ishte duke i dhënë gjë foshnjës së vet.
Kalon aty pari një i pasur hipur në një deve të shtrenjtë e të bukur.

Nëna e tij tha:

- **O Allahu im, bëje djalin tim sikurse ky!**

Fëmija e la gjirin, u kthye nga njeriu, e shikoi dhe tha:

- **O Allahu im, mos më bëj si ai!**

Pastaj u kthye nga gjiri dhe vazhdoi të thithë.

Nëna habitet me reagimin e foshnjës së saj.

Pastaj njerëzit kaluan me një robëreshë.

Robëreshën e rrihnin dhe i thoshin:

- Ke bërë pandershmëri, ke vjedhur.

Ajo thoshte:

- **HasbijAllahu ve ni'mel-vekil.**

(Allahu më mjafton për gjithçka dhe Ai është mbrojtësi më i mirë)

Nëna e foshnjës tha: - **O Allahu im, mos e bëj djalin tim si kjo.**

Foshnja e la thithjen dhe shikoi nga ajo e tha:

- **O Allahu im, më bëj mua si ajo.**

Foshnja është arsyetuar duke thënë:

- Njeriu i pasur në deve ishte tiran, andaj dhe kam thënë, o Allahu im, mos më bëj si ai!
Mos më bëj tiran.

- Robëresha për të cilën thoshin se ka bërë pandershmëri, në të vërtetë ajo nuk ka bërë, thoshin se ka vjedhur, por kanë shpifur për të, për këtë arsye thashë: O Allahu im, më bëj mua si ajo.

Mbretëresha e bukurisë në zjarr

Në kohën e Muhamedit a.s. ishte një grua.
I thoshin Ummi Xhemil.
Umi Xhemile do të thotë mbretëreshë e bukurisë.
Ajo rridhte prej një familjeje fisnike të Mekës.
Umi Xhemile kishte pasuri.

Nuk pajtohej me faktin se Muhamedi a.s. ishte ngritur kundër besimit të tyre pagan.
Besimi Islam dëshironte t'i barazonte robërit e të varfrit me klasën e lartë sunduese.

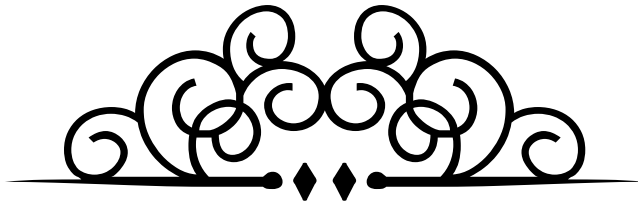
Ummi Xhemil kishte rreth qafës së saj një gjerdan të çmueshëm,
atë do ta shkrinte në armiqësinë kundër Muhamedit a.s.
Ummu Xhemili, për çdo natë mblidhte ferra dhe degë me gjemba.
I bënte grumbull të madh.
I lidhte në kurriz dhe i shpërndante nëpër rrugët nga kalonte i Dërguari i Allahut.
I Dërguari i Allahut kalonte mbi to.
Kur Muhamedi a.s. shkelte mbi to, dukej sikur shkelte mbi mëndafsh.

Kaloi një kohë.
Mbretëresha e bukurisë u shëmtua.
E humbi edhe vetëdijen.
Duke bartur dru i është lidhur litari në fyt dhe ka vdekur.
Allahu xh.sh. në ditën e Llogarisë përfundimtare atë gjerdan të artë do t'ia zëvendësojë
me një litar të përdredhur nga flaka e Xhehennemit.

Gruaja e Ebu Lehebit

Kishte zbritur sureja Ebu Leheb.
Ummi Xhemile ishte tërbuar.
Me nxitim shkon në oborrin e Qabesë për ta takuar Muhamedin a.s.
Nuk kishte synim për ta përshëndetur por për ta sulmuar me gurë.
I Dërguari i Allahut ndodhej në Qabe bashkë me Ebu Bekrin.
Ebu Bekri r.a. e vërejti ardhjen dhe zemërimin e saj dhe i thotë Muhamedit a.s.:
- O i Dërguari i Allahut!
Kjo është Ummu Xhemil.
Është një femër e tërbuar!
Kam frikë se do të të shohë dhe do të të mendojë!
Sikur të ngriheshe e të ikje pa ardhur ende e pa të bërë ndonjë të keqe kjo grua!
Pejgamberi i tha: - Ajo s'më sheh dot mua!
Umi Xhemile u afrua pranë tyre.
Ummi Xhemil nuk e pa dot të Dërguarin e Allahut.
Ajo vetëm sa lëshoi ca përçartje pranë Ebu Bekrit r.a. dhe u largua.

Muaji nëntor

**Tregime të kafshëve,
shpendëve dhe insekteve të
përmendura në Kur'an dhe në
historinë Islame**

Peshku i Junusit a.s.

Junusi a.s. ishte dërguar prej Allahut për tek populli i tij.
 Populli i tij nuk e dëgjonte.
 Një ditë prej ditëve u hidhërua me popullin e tij.
 U largua prej tyre pa marrë leje nga Allahu,
 mendoi se Allahu nuk do ta sprovtojë
 dhe se nuk do t'i vijë më puna ngushtë.
 Pasi u largua, hipi në një anije.
 Duke lundruar anija, filloi mot i lig, erërat e forta lëkundnin anijen,
 retë e zeza e kishin mbuluar qiellin, binte shi i madh.
 Anija lëkundej, gati sa nuk rrëzohej.
 Udhëtarët e anijes mendonin se ndonjëri prej tyre është fatkeq
 dhe për të u qetësuar deti dhe moti duhet të hidhet në det njëri prej udhëtarëve.
 Për të hedhur në det njërin prej udhëtarëve duhej të hidhej short.
 E hodhën shortin,
 shorti ra në Junusin, ata e panë se Junusi ishte duke fjetur, andaj nuk ia prishën gjumin.
 Ata hodhën short për së dyti.
 Prapë shorti i ra Junusit, prapë ata për shkak të respektit që kishin për të nuk donin ta shqetësonin.
 Hodhën short,
 edhe në herën e tretë i ra Junusit,
 këtë herë Junusi u zgjua vetë dhe e kuptoi se ka gabuar që është larguar nga populli i tij
 andaj ai vendosi që vet të hidhej në det, dhe u hodh.
 Kur ra në det e gëlltiti një peshk i madh.
 Zoti i Madhëruar e urdhëroi peshkun që mos ta dëmtojë trupin e Junusit, por vetëm ta mbaj sikur në burg.
 Junusi a.s. tani qëndronte në errësira të ndryshme:
 - Errësira e mbrëmjes;
 - Errësira e detit;
 - Errësira e barkut të peshkut.
 Junusi nuk e harroi Zotin e tij, iu lut Zotit të Lartmadhëruar:
Laa ilahe il-laa ente subhaaneke in-nii kuntu minedh-dhaalimiinë.
“Nuk ka Zot pos Teje. Ti je i pastër, nuk ke të meta. Unë i bëra padrejtësi vetes!”
 Allahu i Lartësuar menjëherë iu përgjigj Junusit a.s., e shpëtoi nga tmerri sepse ai ishte besimtar i vërtetë. Zoti i Lartmadhëruar tregon në Kur'an kur thotë:
“Ne iu përgjigjëm atij, e shpëtuan nga tmerri. Kështu i shpëtojmë Ne besimtarët.”

Hud-Hudi ushtare e Sulejmanit a.s

Sulejmani a.s. ishte pejgamber.
 Ai kishte ushtri të fuqishme.
 Ushtria e tij përbëhej nga:
 kafshët,
 xhinët dhe
 njerëzit.
 Me fjalë tjera nga të gjitha llojet e krijesave.

Një ditë ai po e inspektonte ushtrinë e tij.
 E kontrolloi numrin e shpendëve në qiell.
 Në atë hapësirë mungonte pulëbardha **Hud-Hud**.
 Ajo nuk ishte e rreshtuar me ushtarët tjerë të shpendëve.

Sulejmani a.s. tha:
 - Kur të vjen pulëbardha do ta dënoj nëse ka munguar pa arsye.

Në anën tjetër Hud-Hudi kishte fluturuar mbi vendbanimet e mbretërisë së një mbretëreshë.
 Ajo mbretëreshë ishte Belkisja.
 Në atë mbretëri populli adhuronte diellin dhe hënën në vend të Allahut.
 Hud-Hudi edhe pse ishte shpend i vogël dëshironte që ai popull të adhuronte vetëm Allahun dhe të mos i bënte sexhde diellit dhe hënës.

Pas një kohe paraqitet para Sulejmanit a.s.
 Si ushtarë i denjë i raporton Sulejmanit a.s., i thotë: - Kam sjellë një lajm të rëndësishëm nga populli i Sebeit. **Kam takuar një popull që adhuronte diellin dhe hënën në vend të Allahut.**
Ai popull i binte në sexhde diellit e jo Allahut.

Lajmi i Hud-Hudit ndikoi që ai popull pastaj të bëhet musliman.

Hud-hudi dhe dërgesa: Bismilahirr-Rahmanirr-Rrahim

Hud-Hudi ishte një ushtar prej ushtrisë së Sulejmanit a.s.
Ishte duke fluturuar në qiell.
Nga lart pa një vendbanim.
Ai vendbanim ishte nën mbretërinë e Belkisës.
I mblodhi shënimet, e vështroi terrenin, e vërtetoi situatën.
Shkoi te Sulejmani a.s. dhe i tha: - Kam sjellë një lajm të rëndësishëm.
Popullin e Sebeit po e sundonte mbretëresha e quajtur Belkisë.

Sulejmani e shkroi një letër që fillonte me **Bismilahirr-Rahmanirr-Rrahim**.

Ia jep Hud-Hudit dhe i tha: - Merre këtë letër e dërgoje te mbretëresha Belkisë.

Hud-Hudi kaloi mijëra kilometra duke fluturuar.
Mijëra kilometra duke e përcjellë ftesën e besimit.
Hud-Hudi fluturoi dhe kaloi mbi Qabe.
Arriti tek Belkisja dhe ia lëshoi letrën në dhomën e saj,
me të cilën e ftonte që ta pranojë fenë islame.

Belkisja e sheh letrën në dhomën e saj.
I ftoi rojet dhe i pyeti se kush ka hyrë në dhomën e saj dhe e ka lënë atë letër?
Ata iu përgjigjën se nuk e dinë.

Belkisja e pa se çështja është serioze.
Thirri të gjitha shtresat, qeverinë, krerët e ushtrisë dhe dijetarët, dhe u tha:
- O populli im, më ka ardhur një letër ku shkruan:
Bismilahirr-Rahmanirr-Rrahim...
Kjo letër është nga Sulejmani. Ç'të bëjmë?
Njëri tha: - Të luftojmë.
Tjetri tha: - Lufta është e keqe.

Belkisja vendosi që të tuboj ari, diamant dhe stoli dhe t'ia dërgoj Sulejmanit a.s.
Sulejmani tha: - Unë nuk dua pasuri dhe nuk e pranoj.
Belkisja e kuptoi se Sulejmani nuk mund të korruptohet.
Në fund vendosi ta pranojë ftesën e Sulejmanit. Ajo tha:
- **Unë me Sulejmanin i dorëzohemi Zotit dhe ne jemi musliman.**

Me Belkisën i tërë populli iu dorëzuan Zotit të gjithësisë dhe pranuan islamin.

Viçi i arit dhe Samiriju

Në një kohë, në Egjipt, Allahu e dërgoi Musain a.s. që ta shpëtojë popullin e tij nga Firauni.

Firauni ishte mbret kriminel.

Pasi shpëtuan, u vendosën në një vend në Sina.

Si zakonisht gratë mbajnë stoli të arit me vete.

Në mesin e të ikurve ishte njëri i quajtur **Samirij**.

Samiriu ishte prej beni israilëve dhe ishte magjistar.

Zoti i Lartmadhëruar kërkoi që Musai a.s. të zgjedh shtatëdhjetë burra nga beni israilët dhe të ngjitet në kodër.

Musa a.s. qëndroi tridhjetë ditë, pastaj i vazhdoi edhe dhjetë ditë.

Gjatë këtyre katërdhjetë ditëve Samiriu tuboi arin nga gratë e beni israilëve, prej atij ari e ndërtoi një statujë në formë të viçit.

Pastaj e bëri që viçi të pëllet sikurse të jetë viç i gjallë.

Kur e dëgjuan beni israilët, Samiriju u tha: - Ky është Zoti juaj, këtë adhurojeni.

Populli filloi të sillej rreth tij dhe të këndojë, duke e besuar dhe duke e adhuruar si Zot. Nga 600 000 beni israilë, vetëm 12 000 prej tyre nuk e adhuronin viçin.

Zoti i Lartmadhëruar e lajmëroi Musain a.s. se populli i tij po e adhuronte viçin.

Musai a.s. i hidhëruar u kthye te populli pas 40 ditëve.

Shkoi te vëllai i tij Haruni a.s., e kapi për mjekre dhe i tha se pse e ka lejuar adhurimin e viçit.

Haruni a.s. i tha: - Unë u frikova se mos po shkaktoj përçarje në mes popullit.

Pastaj Musai a.s. e dogji viçin e arit,
e shkriu dhe e hodhi në det.

Samiriju shkoi në pyll, atje iu vërsulën kafshët e pyllit dhe e mbytën.

Deveja e Salihut

Salihu ishte peygamber.
Ai e udhëzonte popullin e tij.
Populli i tij kërkonte argument se a ishte ai peygamber.

Salihu tha: - Çka dëshironi?
Populli i tij tha: - Nga ky shkëmb le të dalë një deve
që të pimë qumësht prej saj.
Nëse e bën këtë, ne do të besojmë.

Salihu iu lut Allahut dhe menjëherë Allahu iu përgjigj lutjes së tij.
Nga shkëmbi doli një deve.
Deveja ishte me trup të madh, e zgjuar dhe e bukur.
Deveja bashkë me të voglin e saj, kullosnin dhe e përmendnin Zotin.

E pastaj Salihu tha: - Ju erdh argumenti prej Zotit tuaj.
Ja pra kjo është deveja e Allahut, argument për ju.
Lëreni të qetë të ushqehet në tokën e Allahut.
Mos i shkaktoni asgjë të keqe, se ju kaplon dënimi i dhimbshëm.

Një pjesë e popullit besuan.
Pjesa tjetër vetëm sa u dëshpërua dhe e shtoi mosbesimin.

Salihu i tha popullit të tij: - Kjo deve do të pijë një ditë (ujë nga kroi), ndërsa për ju është e caktuar dita tjetër.

Deveja vazhdimisht pinte ujë, qumështi i shtohej,
njerëzit pinin ujë ditën tjetër.

Gratë një pas një e milnin, ndërsa qumështi nuk i harxhohej, por vetëm se i shtohej.
Njerëzit u befasuan nga kjo mrekulli dhe e panë se kjo ishte diçka e jashtëzakonshme.

Në qytet ishin nëntë persona të njohur për krime dhe shkatërrime,
ata ishin pijanecë të fëlliqur.

Njëri prej tyre thoshte:

- Kjo deve po e pi tërë ujin dhe po e harxhon, andaj duhet ta heqim qafesh se nuk na duhet!

Tjetri thoshte:

- Ta mbysim devenë, ta vrasim Salihun me familjen e tij e të mos na hetojë askush.

Para se të agojë dita e mbytën devenë.

Zoti i Lartmadhëruar e shkatërroi atë popull.

Salihu dhe besimtarët shpëtuan.

Buburreci

Sulejmani a.s. ishte i drejtë.

Ishte i dashur për të gjithë.

E kuptonte gjuhën e kafshëve, shpezëve dhe të insekteve.

Një ditë Sulejmani a.s. me ushtrinë e tij po kalonte pranë një kodre.

Në atë kodrinë kishte buburreca.

Prijësi i buburrecave u thotë buburrecave tjerë:

- Hyni nëpër vendet tuaja që të mos iu shkel Sulejmani me ushtrinë, për shkak se nuk ju shohin.

Sulejmani i dëgjoi këto fjalë.

Ai filloi të qeshë.

Ai e falënderoi Zotin për këtë begati që i ishte dhuruar.

Edhe pse buburreci ishte i vogël,

përkujdesej për shoqërinë e buburrecave.

Nuk hyri në vendbanimin e tij pa iu treguar tjerëve.

Buburreci ka pasur ndjenja përgjegjësie:

Është përkujdesur për sigurinë e shoqërisë së buburrecave.

Është përkujdesur për qetësinë e shoqërisë së buburrecave.

Është përkujdesur për lumturinë e shoqërisë së buburrecave.

Përkujdesej për të mos u dëmtuar dhe për të mos u shkatërruar.

Në fund buburrecat hynë në strofujt e tyre dhe shpëtuan.

Elefanti nuk bindet

Ebreheja ishte nga Jemeni.
 Përgatit një ushtri të fortë për t'u futur në Mekë.
 Në krye të ushtrisë kryesonin elefantë të fuqishëm.
 Në ballë të Elefantëve qëndronte elefanti gjigant të cilin e quanin Mahmud.
 Elefanti iu afrua Qabes.
 Ai ndaloi dhe nuk iu bind atij që po e drejtonte.
 Njeriu që drejtonte Elefantin e fshikulloi me kamxhik në kurriz.
 Elefanti i madh, Mahmudi, i nguli këmbët në tokë dhe nuk ecte përpara.
 E goditën me sende dhe çengela sipër kokës, por ai nuk lëvizte vendit.

E drejtonin nga Siria, ikte menjëherë andej.
 E drejtonin nga Jemeni, po ashtu ikte me shpejtësi.
 Kur e drejtonin nga Meka ngulitej në Tokë.

Të gjitha përpjekjet e tyre ishin të padobishme, pasi elefanti filloi të tërhiqej.
 Ebreha, udhëheqësi i ushtrisë, u habit nga mënyra e sjelljes së elefantit.
 Ebreha habitej se pse elefanti refuzonte të përparonte drejt Qabes dhe bërtiti gjithë tërbim.
 Personi që kishte drejtimin e elefantit bëri ç'ishte e mundur për ta detyruar elefantin që të përparonte drejt Qabes, por elefanti nuk bëri as edhe më të voglin hap përpara.
 Ndërkohë ndodhi diçka e mrekullueshme.
 Elefanti u gjunjëzua dhe kështu që puna e personit që po e drejtonte u bë edhe më e vështirë.
 Elefanti përfundimisht nuk iu bind drejtuesit të tij, i cili tashmë ishte i pafuqishëm për ta kontrolluar.
 Në këto momente Allahu dërgon tufa të njëpasnjëshme shpendësh.
 Shpendët mbartnin tre gurë të vegjël të përbërë nga balta e thatë, një në sqep dhe dy në këmbë.
 Çdo gurë që binte në trupat e ushtarëve ishte shkatërrues.
 Vetë Ebrehaja u godit nga gurë të tillë dhe filloi t'i binte mishi copë-copë derisa vdiq.
 Nga të gjitha gjallesat që gjendeshin aty, vetëm elefanti Mahmud shpëtoi gjallë.
 Në këtë vit ka lindur Pejgamberi i fundit Muhamedi alejhis-selam.

Ishte një pasanik i cili e kishte djalin e vëllait të varfër. I pasuri nuk kishte trashëgimtar tjetër, pos këtij.

Pasi që shihej se jeta e tij do të zgjaste, djali i vëllait e mbyti për t'ia marr trashëgiminë dhe shkoi e hedh kufomën në një fshat tjetër.

Pasi që e hodhi atë në greminë, të nesërmen shkoi në atë fshat dhe ua kërkoi pagimin e gjakut.

Fshatarët e atij vendi shkojnë te Musa a.s. dhe kërkojnë prej tij që ta lutë Allahun që t'ia tregoj vrasësin.

Musa a.s. i urdhëroi që ta prejnë një lopë.

Ata i thonë:

- Si duhet të jetë ajo lopë!

Musai a.s. u tha:

- Ajo të jetë një lopë as plakë, as e re, por e mesme në moshë!

Ata i thonë:

- Çfarë ngjyre duhet të ketë ajo lopë!

Musai a.s. u tha:

- Ajo lopë duhet të jetë me ngjyrë të verdhë e cila shkëlqen.

Ata i thonë:

- Çfarë lloji duhet të jetë ajo lopë?

Musa a.s. u tha:

- Lopa s' duhet të jetë e lodhur nga lërimi apo nga ujtitja e tokës, ajo lopë duhet të jetë e shëndoshë dhe pa asnjë të metë.

Ata shkojnë në treg dhe e blejnë lopën e një djali i cili është sjellë mirë me nënën e tij dhe i cili ishte rritur jetim dhe po ashtu edhe babën e kishte pasur të mirë.

Lopën e blejnë me ari aq sa ka peshuar lopa.

Pastaj e presin dhe me një pjesë të lopës i mëshojnë të vrarit. I vrari ngrihet i gjallë në këmbë me lejen e Allahut dhe thotë:

“Me ka vrarë djali i vëllait, pastaj prapë bie dhe në atë moment vdes.”

Atëherë djali të vëllait i ndalohet për të trashëguar pasurinë e axhës së tij.

Nëna, djali dhe lopa

Një njeri i mirë e kishte pasur një familje dhe një viç, e merr viçin dhe e shpie në një mal të pashkelur dhe thotë:

“O Zoti im, këtë viç po e lë në dorën Tënde për djalin tim kur të rritet.” dhe pas pak ai vdes.

Viçi kalon në atë pyll vite të tëra dhe ikte nga çdonjëri, saqë askush nuk mund ta shihte.

Kur djali i tij rritet, sillej mirë me nënën e tij. Ai natën e ndante në tri pjesë.

Në një pjesë falej, në një pjesë flinte dhe në një pjesë ulej te koka e nënës së tij.

Në mëngjes bartte dru me shpinën e tij, i shiste në treg aq sa kushtonin,

pastaj një të tretën e jepte sadaka, një të tretën e shpenzonte për vete dhe familjen, një të tretën ia jepte nënës së vet.

Një ditë prej ditëve nëna i thotë:

- Babai yt ta ka lënë në trashëgim një viç, të cilin e ka dërguar në një pyll. Shko në atë pyll dhe thirr: **Për Zotin e Ibrahimit, Ismailit e Is'hakut.** Kështu do të kthehet te ti. Shenjë e atij viçi është se kur ta shohësh shkëlqen aq shumë, saqë do të të duket se prej qimeve të saj po dalin rrezet e diellit.

Ajo lopë quhet Lopa e arit për shkak të shkëlqimit dhe bukurisë së saj.

Shkon në atë pyll dhe e sheh duke kullotë dhe e thërret me të madhe:

- **Po të thërras, për Zotin e Ibrahimit, Ismailit e Is'hakut e të Jaëkubit.**

Ajo lopë i shkon pranë, ai e kap për qafe dhe niset për në shtëpi.

Duke ecur, lopa me lejen e Allahut flet:

- O djalosh, i cili sillesh mirë me nënën tënde. Hip mbi mua se do ta kesh më të lehtë gjatë udhëtimit.

Djaloshi ia kthen:

- Nëna ime nuk më ka thënë ashtu siç po kërkon ti për të të hipur, por më ka thënë të të mbaj për qafe.

Lopa i thotë:

“Për Zotin, po të kishe hipur, kurrë nuk do të më kishe parë.

Vazhdo rrugën se po qe se edhe kodrën e urdhëron që të shkulet në rrënjë, do të shkulet dhe do të ecte me ty për shkak të mirësjelljes tënde ndaj nënës.”

Çmimi i lopës që fliste

Një nënë i thotë djalit të saj të shkon në treg të shes një lopë tre dinarë dhe pa pëlqimin e saj të mos e shes më shtrenjtë. Djaloshi shkon në treg për ta shitur për tre dinarë.

Allahu e dërgon një melek në formë të njeriut për ta sprovuar se mos po vepron në kundërshtim me fjalën e nënës së tij dhe e pyet: - Sa e shet këtë lopë?

Ai i thotë: - Tre dinar, me këtë çmim pajtohet nëna ime.

Meleku i thotë: - Po e blej për gjashtë dinarë, por pa u konsultuar me nënën tënde.

Djaloshi i thotë: - Po edhe nëse më jep ari aq sa peshon kjo lopë, prapë nuk e jap pa u pajtuar nëna ime.

Shkon te nëna dhe ia tregon ngjarjen.

Nëna i thotë: - Mirë pra, shko dhe shite për gjashtë dinarë dhe thuaj se edhe unë pajtohem.

Shkon në treg e takon melekun në formë njeriu, i cili i thotë: - A u konsultove me nënën tënde?

Djaloshi i thotë: - Nëna më ka thënë që mos ta shes më pak se gjashtë dinarë dhe as më shumë pa u konsultuar me të.

Meleku në formë të njeriut i thotë: - Po e blej për dymbëdhjetë dinarë.

Djaloshi e refuzon dhe kthehet te nëna e vet dhe ia tregon rastin.

Nëna i thotë: - Ai i cili ka dashur ta blejë është melek në formë të njeriut dhe ka ardhur për të të testuar. Nëse edhe një herë të vjen thuaj: - A ta shesim këtë lopë apo jo?

Djaloshi shkoi dhe prapë u takua me melekun.

Meleku i thotë: - Shko te nëna jote dhe mbaje këtë lopë sepse Musai do ta blejë këtë lopë për shkak të një të vrari, i cili është vrarë prej beni israilëve dhe mos ia shitni pa ju dhënë aq dinarë sa peshon një vagë.

E mbajnë lopën. Allahu e ka caktuar që ajo lopë të prehej prej beni israilëve, sepse ato cilësi të cilat ia kërkonin ishin vetëm te ajo lopë, me qëllim që ai të shpërblehej për shkak të mirësjelljes ndaj nënës së tij. Lopën e blejnë me ari aq sa ka peshuar lopa.

E presin lopën dhe me një pjesë të lopës i mëshojnë të vrarit.

I vrari ngrihet i gjallë në këmbë me lejen e Allahut dhe thotë:

“Me ka vrarë djali i vëllait, pastaj prapë bie dhe në atë moment vdes.”

Atëherë djalit të vëllait i cili e ka vrarë axhën e tij i ndalohet për të trashëguar pasurinë e axhës së tij.

Sulejmani a.s. dhe buburreci

Sulejmani a.s. ka qenë i urtë.
E ka folur gjuhën e insekteve, shpendëve dhe kafshëve.
Një ditë prej ditëve e pyet buburrecin:
- Sa ushqim konsumon brenda vitit?

Buburreci i përgjigjet:
- Për një vit më mjaftojnë tre kokrra farë.

Sulejmani alejhis-selam e mbyllë në një kuti.
Në atë kuti vendos tre kokrra farë.

Kaloi një vit.

Sulejmani e hap kutinë dhe befasohet.
Buburreci kishte ngrënë vetëm një farë e gjysmë.
Sulejmani e pyeti buburrecin:
- Ti më the që ke nevojë vetëm për tre kokrra farë,
tani ke ngrënë vetëm një e gjysmë.

Buburreci i përgjigjet:
- Kur jam në liri e di që Allahu nuk më harron në furnizim.
Tani që më ke mbyllur në kuti, nuk jam i sigurt se nuk do të më harrosh,
prandaj kurseva edhe për një vit tjetër.

Zogjtë e Ibrahimit a.s.

Ibrahimi a.s. ka pasur dëshirë t'i vështrojë gjërat.
Ka pasur dëshirë t'i hulumtojë, t'i vërtetojë.
Ka pasur dëshirë ta studiojë gjithësinë dhe ambientin të cilin e rrethon.

Duke analizuar dhe studiuar forcohet besimi.
Duke analizuar dhe studiuar qetësohet zemra.

Ibrahimi a.s. një ditë e pyeti Zotin: - Si i ngjallë të vdekurit?
Zoti i tha: - A nuk po beson?
Ibrahimi tha: - Po gjithsesi besoj, por dëshiroj që të më qetësohet zemra ime.

Zoti i Madhëruar i tha: - Merri katër zogj dhe preji.

Përzieje gjakun e tyre dhe shpërndaji në katër anë të kodrave.

Shkuli puplat e tyre dhe shpërndaji në katër anë të kodrave.

Pjesët e trupit të tyre shpërndaji në katër anë të kodrave.

Pastaj ti thirri.

Ashtu veproi Ibrahimi.
Mori katër zogj, i preu.
E përzihu gjakun e tyre dhe i shpërndau në katër anë të kodrave.
Puplat e tyre i shpërndau në katër anë të kodrave.
Pjesët e trupit të tyre i shpërndau në katër anë të kodrave.

Pastaj i thirri zogjtë.

Kur papritmas i sheh se si pjesët e trupit të zogjve bashkohen në ajër.
Bashkoheshin krahët e shpendëve nga të katërt anët.
Bashkoheshin puplat nga të katër anët.
Bashkohej mishi nga të katër anët.
Bashkohej gjaku nga të katër anët.
U formuan zogjtë sikur në gjendjen e mëparshme dhe fluturuan në drejtim të Ibrahimit.
Kështu Zoti i ngjallë të vdekurit.

Udhëtari dhe qeni

Një ditë prej ditëve, një njeri mori një rrugë udhëtimi.
Gjatë rrugës fillon dielli të përcëllon,
udhëtari etet për ujë,
buzët shkrumbohen.
Filloi të hulumtojë për ujë që ta shuaj etjen.
Pas një kohe e gjen një bunar.
Zbret në brendi të bunarit, pi ujë dhe del nga aty pasi që e kishte shuar etjen.

Pasi del nga bunari, kur e sheh një qen i cili ishte i etur,
i cili ishte i lodhur saqë nuk mund të lëvizte nga rraskapitja.

Njeriu e shikoi me mallëngjim dhe mendoi: Ky qen është i etur njësoj si unë para pak kohe.
Filloi të mendojë si ta shuajë etjen e qenit.
Pastaj zbriti në bunar, e mbushi këpucën e tij me ujë.
E shtrëngoi këpucën fortë me dhëmbë.
Me duar e këmbë prapë u ngrit lartë.
Doli nga bunari dhe i dha ujë qenit.
Për këtë, e falënderoi Zotin.
Zoti, për këtë vepër të mirë ia fali mëkatet.

Deveja dhe Muhamedi a.s.

Një ditë Pejgamberi s.a.v.s. hyri në kopshtin e një shoku të tij.
Aty i afrohet deveja.
Nga sytë e devesë pikonin lot.
Pejgamberi s.a.v.s. me duart e tij fisnike fërkon devenë për koke,
e ajo pushon së qari dhe qetësohet.

Pejgamberi a.s. e kërkon pronarin e devesë.
Vjen një djalosh dhe i thotë: - Ajo është e imja.

Pejgamberi s.a.v.s. i thotë:

“A nuk i frikësohesh Allahut për shkak të kësaj kafshe që Allahu ta ka dhënë në pronësi?
Deveja po më ankohet se nuk po e ushqen sa duhet.
Deveja po më ankohet se po e lodh për së tepërmi.
Deveja po më ankohet se je duke e ngarkuar shumë.”

Kabili ishte njëri prej djemve të Ademit a.s.
Ai e kishte vrarë vëllanë e tij,
tashmë ai nuk dinte se ç'të vepronte,
nuk dinte se ç'të vepronte me trupin e vëllait të tij.

Allahu i dërgoi dy sorra para tij.
Dy sorrat filluan të ziheshin me njëra-tjetrën.
Njëra mbeti e ngordhur në vend.

Sorra triumfuese filloi të hapë një gropë me këmbët e saj.

Pastaj e shtyu sorrën e ngordhur drejt gropës.
Sorra germoi me kthetrat e saj një gropë.
Sorrën e mbytur e hodhi në gropë, dhe filloi ta mbulojë.

Kështu mësoi Kabili se çfarë duhet të bëjë me kufomën e të vëllait.

Kabili u ndërgjegjësua për një gjë të rëndësishme.
Ai tani e dinte se si ta mbulonte trupin e vëllait të tij të vdekur për ta mbrojtur nga ujqërit
dhe nga shqiponjat.
Ai filloi të germonte tokën me anë të një kocke të tharë e të hapte një gropë në tokë.
Nga vështirësia e kësaj pune ai djersiti.
Më në fund ai hapi një gropë të thellë.
Ai e vendosi trupin e vëllait të tij në atë gropë dhe e mbuloi.
Sorra e mësoi Kabilin se si ta varroste vëllanë.

Delja - pjesët më të mira dhe më të këqija të trupit

Llukmani i urtë ka qenë shërbëtor te një i pasur.

Një ditë, zotëria i tij e urdhëroi ta therë një dele dhe t'ia sjellë dy pjesët më të mira të mishit.

Llukmani e theri delen.

Ia dërgoi zotërisë së tij **gjuhën dhe zemrën**.

Kaloi një kohë,

përsëri e urdhëroi ta therë një dele dhe tani t'ia sjellë dy pjesët më të këqija të mishit.

Llukmani e theri delen.

Ia dërgoi zotërisë së tij **gjuhën dhe zemrën**.

I çuditur me sjelljen e tij, zotëria i thotë:

- Unë të urdhërova që të më sjellësh pjesët më të mira,
e ti më solle **gjuhën dhe zemrën**.

Pastaj të urdhërova që të më sjellësh dy pjesët më të këqija,
ti përsëri më solle **gjuhën dhe zemrën**.

Ku është fshehtësia e sjelljes tënde në këtë mënyrë?

Llukmani u përgjigj:

Nuk ka gjë më të bukur se **gjuha dhe zemra kur janë të pastra**.

Nuk ka gjë më të keqe se **gjuha dhe zemra kur janë të prishura**.

Pëllumbi

Ishte një ditë e nxehtë.

Një Pëllumb po fluturonte mbi kodrat e rërës.

Vendosi të bëjë një fole mu në hyrje të shpellës së quajtur Thevr.

Përplasë krahët me tërë fuqinë dhe fluturon për në shpellë.

Në hyrje të shpellës Thevr ndërtoi një fole.

Brenda shpellës ishin Muhamedi a.s. dhe shoku i tij Ebu Bekri.

Muhamedi a.s. ishte duke migruar nga Meka për në Medine.

Kurejshitët iu afruan shpellës.

Njëri tha: - Mos ndoshta janë në shpellë dhe i zëmë për së gjalli.

Disa propozuan të hynin e të shihnin brenda.

Kur u afruan në hyrje të shpellës, idhujtarët e kishin parë folenë e pëllumbave dhe rrjetën e merimangës.

Deri sa ata vërtiteshin djathtas e majtas shpellës thoshin:

- Po të kishin hyrë në shpellë, veza e pëllumbit do të ishte thyer dhe rrjeta e merimangës do të ishte prishur!

Ebu Bekri i tha: - O i Dërguari i Allahut, po qe se ndonjëri prej tyre përkulet dhe sheh brenda në shpellë, na dallon nga këmbët që jemi këtu!

Ebu Bekri r.a. përjetonte çaste delikate. Ishte i frikësuar.

Jo për vete, por për të Dërguarin.

Pejgamberi a.s. qetësisht i thotë Ebu Bekrit:

- O Ebu Bekr! **Mos u pikëllo e mos u shqetëso se Allahu është me ne!**

Pas tri ditëve vazhduan rrugën për në Medine.

Merimanga

Allahu e kishte urdhëruar të Dërguarin e Tij të mërgojë.
 Muhamedi a.s. u mor vesh me Ebu Bekrin dhe u nisën për Medine.
 Në fillim shkuan në shpellën Thevr.
 Gjatë kësaj kohe, idhujtarët ishin vënë pas Pejgamberit dhe Ebu Bekrit.

Hynë brenda shpellës ku u fshehën.

Gjatë kësaj kohe hynë në shpellë. Një merimangë thuri një rrjetë të madhe me të cilën e zuri tërë hyrjen e shpellës.

Idhujtarët i qenë afruar shumë shpellës.

E kishin parë folenë e pëllumbave dhe rrjetën e merimangës dhe duke menduar se aty merimanga e ka thurur rrjetin para një kohe të gjatë, thanë se është e pamundur të ketë hyrë brenda shpellës ndonjë njeri. Andaj ata nuk hynë në shpellë dhe u larguan.

Rrjeti i merimangës dhe pëllumbi me vezët në anën tjetër u bënë mburojë për Muhamedin a.s.

Umejje bin Halef u tha: - A s'keni fare mend ju? Ç'punë keni në shpellë?

A mos do të hyni në këtë shpellë me rrjeta merimange një mbi një? Sipas mendimit tim, kjo rrjetë merimange është e një kohe para lindjes së Muhamedit!

Ebu Bekri i tha: - O i Dërguari i Allahut, po qe se ndonjëri prej tyre përkulet dhe sheh brenda në shpellë, na dallon nga këmbët që jemi këtu!

Ebu Bekri r.a. përjetonte brenda në shpellë çaste delikate. Ishte frikësuar. Jo për vete, por për të Dërguarin.

Pejgamberi a.s. i thotë Ebu Bekrit:

- O Ebu Bekr! **Mos u mërzit e mos u shqetëso se Allahu është me ne!**

Pas tri ditëve vazhduan rrugën për në Medine.

Gjarpri i Musait a.s.

Ishte ditë feste.

Njerëzit ishin mbledhur dhe prisnin me padurim.

Erdhën magjistarët nën duartrokitjet e turmës.

Erdhi Faraoni, brohoritjet e mbuluan sheshin.

Kur erdhi Musai me të vëllanë, Harunin, ra një heshtje e thellë.

Musai ndenji në cep të sheshit dhe lutej në heshtje.

Magjistarët të gjithë së bashku lëshuan shkopinj të litarët që mbanin në dorë.

Sheshi u mbush me gjarpërinj, të mëdhenj e të vegjël.

Që të gjithë lëviznin, të gjithë përdridheshin.

Fillimisht njerëzit i zuri frika, por pastaj shpërthyen duartrokitjet.

Musai ishte i qetë.

Lëshoi shkopin që mbante në dorë mu në mes të sheshit.

Me të prekur në tokë, shkopi u shndërrua në një gjarpër të vërtetë.

Nuk ishte iluzion, nuk ishte si të tjerët.

Magjistarët shtangën, Faraoni u tremb.

Gjarpri iu drejtua shkopinjve e litarëve që kishin hedhur magjistarët e që dukeshin si gjarpërinj dhe i gëlltiti një nga një.

Pastaj iu afrua Musait, i cili e preku me dorë dhe gjarpri u kthye menjëherë në shkopin e mëparshëm.

Magjistarët e kuptuan.

Ishte mrekulli mbinatyrore e cila u dhurohet vetëm peygamberëve dhe menjëherë u përkulën dhe thirrën: **“Ne e besojmë Zotin e Musait e të Harunit, Zotin e vërtetë të gjithësisë!”**

Faraoni u kthye nga magjistarët dhe u tha: - Si guxon t'i besoni Musait pa më marrë leje mua? Unë do t'ju pres duart e këmbët, pastaj do t'ju var nëpër pemë. Pastaj do e shohim kush guxon të kundërshtojë këtu.

Ata thanë: - Bëj ç'të duash!, ne nuk heqim dorë nga Musai. Ne besuam Zotin.

Shpresa jonë e vetme është që Ai të na i falë mëkatet e derisotshme.

Dëshira jonë e vetme është të shkojmë në xhenet, pranë Zotit!

Miza dhe Nemrudi

Nemrudi ishte mbret kriminel.

Ai ishte tallur edhe me peygamberin Ibrahim a.s.

Për shkak të kryelartësisë së tij dhe krimeve të tij, Zoti i madhëruar e dënoi Nemrudin.

Ia dërgoi një mizë e cila i hyri në vesh.

Ajo mizë ditë e natë i lëvizte në brendi të veshit të tij.

Nemrudi nuk mund të flinte natën.

Nuk mund të pushonte as ditën.

Nga mundimet e mizës e rroku çmenduria.

Nemrudi u tha bashkëpunëtorëve që t'ia heqin kokën dhe t'ia vendosin një kokë prej arit.

Ata i thanë: - Po ti atëherë do të vdesësh.

Ai me çmendurinë e tij tha: - Po a vdes Zoti?!

Ia ndërtuan një kokë prej arit, ia sollën.

Ia prenë kokën dhe vdiq.

Zotit nuk mund t'i shpëtojnë pabesimtarët!

Një ujku kishte sulmuar tufën e dhive.
Tufa e dhive ishte e Ukbanit.
Duke kapur një rënë prej dhive Ukbani e shpëton atë.
Ujku i drejtohet Ukbanit dhe i thotë:
- A nuk kishe frikë nga Allahu që ma more ushqimin tim?

Çobani çuditet pa masë dhe i thotë:
- Çudi! Si mund të flasë ujku?
Ujku i thotë:
- Çudi është puna jote, sepse pas kësaj kodre ndodhet një Pejgamber që ju thërret në xhenet, kurse ju nuk i besoni.

Çobani i thotë ujkut:
- Po të shkoj unë tek Pejgamberi, kush do të ma ruajë tufën?
Ujku i thotë:
- Ta ruaj unë.
Ukbani ia dorëzon tufën ujkut.
Shkon tek Pejgamberi, pranon Islamin.
Kur kthehet, e gjen ujkun duke ruajtur tufën e tij.
Asnjë dhi nuk mungonte.
Çobani e pret një dhi dhe ia jep ujkut për të ngrënë sepse ujku ishte ai që i tregoi për Pejgamberin dhe e ndihmoi atë të bëhet musliman.

Idhujtarët e Mekës i pengonte thirrja e Muhamedit a.s. për të besuar në vetëm një Zot. Ata vendosën që t'i bllokojnë ekonomikisht muslimanët: Muhamedin, familjen e tij dhe çdokënd që i përkrahte ata.

E nënshkruan një marrëveshje dhe e vendosën në Qabe.

Në marrëveshje ishte shënuar:

Muslimanët të largohen prej Mekes dhe të vendosen në shkretëtirë jashtë Mekkes.

Të mos blihet prej muslimanëve dhe të mos u shitet muslimanëve.

Të mos martohen muslimanët e as muslimanet.

Filluan vite të vështira për muslimanët.

Tri vite të plota me uri, vështirësi.

Tri vite të plota me etje, vështirësi.

Tri vite të plota vështirësi.

Gjatë kësaj kohe detyroheshin të hanë gjethet e dushkut dhe barishte.

Shkon krimbi dhe e grimcon pjesën ku ishte shkruar kontrata dhe ishte vendosur në Qabe, përpos pjesës ku ishte e shkruar NË EMËR TË ALLAHUT, këtë pjesë nuk e grimcon.

Muhamedi a.s. e thirr axhën e tij dhe i thotë:

O axha im! Zoti e ka urdhëruar krimbin që ta grimcojë letrën ku ishte nënshkruar kontrata dhe ishte vendosur në Qabe. Krimbi e ka ngrënë të tërën përpos pjesën ku ishte shkruar "NË EMËR TË ALLAHUT".

Ebu Talibi shkoi në Mekë dhe u tha pabesimtarëve të Mekës se kontratën të cilën e kishin nënshkruar e kishte ngrënë krimbi dhe kishte mbetur vetëm pjesa ku ishte e shkruar "NË EMËR TË ALLAHUT".

Pabesimtarët thanë se nëse kjo është e vërtetë, atëherë kontrata priset dhe besimtarët mund të kthehen nëpër shtëpitë e tyre dhe të vazhdojnë jetën e tyre.

Pabesimtarët shkuan në Qabe,

u befasuan kur e panë se atë çka kishte thënë Muhamedi a.s. ishte e vërtetë.

Kësisoj u thyë bllokada ekonomike ndaj tyre.

Muhamedi a.s. u kthye me familjen dhe besimtarët në Meke.

Gomari i Halimes

Halimja ishte grua e varfër.
Ajo e kishte një gomar.

Halimeja me Harithin, bashkëshortin, kishte mbetur ende pa iu gjetur një mëndeshë.
Halimeja filloi të shëtiste rrugëve e mërzhitur,
përpara i del gjyshi i Pejgamberit, AbdulMusalibi.
AbdulMusalibi e çoi Halimen menjëherë tek e ëma e fëmijës, Emineja.

Rruga për në fshat ishte e largët e muzgu ishte afruar.

Për fat të mirë gomari ecte me shpejtësi të madhe, thuajse se nuk prekte nëpër tokë.
Në ato momente Halimja e kuptoi se foshnja Muhamed ishte e bekuar.

Ai gomar, i cili rrugës për në Mekë ishte aq dembel dhe i ngathët, tani dukej sikur fluturonte. Madje aq shumë sa i la mbrapa të gjitha gratë e tjera.

Gratë që nuk e kuptonin se çfarë po ndodhte, i folën Halimes:

- Oj Halime moj, a nuk është i njëjti gomar ky, me atë që erdhe për në Mekë?

A nuk ishte ai një gomar shumë i dobët dhe ngordhalaq?

- Po, i njëjti gomar është, mirëpo as unë nuk e kuptoj se ç'është duke ndodhur.

Madje shikojeni, unë as që po e ngas fare.

Ngarend vet me kaq shpejtësi.

Ky gomar i dobët ishte entuziazmuar jashtë mase.

Ai po mbante mbi kurrizin e tij Pejgamberin tonë të Nderuar.

Njerëzit nuk e kuptonin shpejtësinë e gomarit, gomari e dinte mjaft mirë.

Gomari i dobët i Halimes i tejkaloi të gjithë të tjerët.

Falë hapave të shpejtë të gomarit, ata mbërritën shumë shpejt në fshat.

Zogjtë Ebabil

Ushtarët e Ebrehesë iu afruan Qabës.
 Ata mendonin se nuk ka ushtri e cila mund t'i ndalte.
 Ata kishin vendosur ta shkatërronin Qabën.
 Qabeja është shtëpi e Allahut.
 Ebreheja me ushtarët e tij panë diçka interesante.
 Diçka e ngjashme me re të zeza u shfaq në horizont.
 Ato nuk ishin re, ato ishin tufa zogjsh që quheshin Ebabil.

Ata vinin nga drejtimi i detit.
 Çdo zog mbante nga tre gurë, një në sqep dhe dy në kthetra.
 Ishin gurë të vegjël prej zjarri.
 I lëshonin gurët në madhësinë e lajthive nga sipër drejt e në kokat e ushtarëve.

Pasi largohej një tufë prej tyre, ushtrinë e sulmonte një tufë tjetër.
 Ushtarët e panë veten në një kaos të tillë që s'dinin çfarë të bënin.
 Çdo ushtar, të cilit i binte një prej këtyre gurëve, binte menjëherë i pajetë në tokë.
 Ushtarët e Ebrehesë u rrëzuan të gjithë në tokë si miza.
 Edhe vetë Ebreheja ishte një nga ata që u godit prej gurëve.
 Prej gurit që e goditi, Ebrehesë iu thanë duart.
 Krahët dhe këmbët iu bën sikur të kishin qenë gjethe të thara.
 Dy ushtarë u munduan ta nxirrnin prej fushës së luftës, por për një kohë tepër të shkurtër atij iu thanë të gjitha organet duke iu kthyer në dhe.
 Ai ndenji gjallë derisa iu tha edhe zemra.
 Dhe pasi iu tha edhe zemra, ai u kthye i tëri në pluhur.

Buraku

Buraku është kafshë qiellore dhe nuk është tokësore.
Ngjyra e tij është e bardhë.
Shkëlqen me shkëlqimin e saj qiellor.
Shpejtësia e tij në vrapim është si shpejtësia e vetëtimës.
Nuk është gomar dhe është me i vogël se mushka.

Xhibrili së bashku me Burakun shkojnë te Muhamedi a.s.
Muhamedit a.s. i kërkohet që të ulet (të hip në të).
Hip Muhamedi a.s. mbi Burak.
Me Burak udhëton deri në xhaminë Aksa.
Kur arrin aty e lidh Burakun.
I falë dy rekata namaz në xhami.

Pastaj së bashku me Xhibrilin filloi udhëtimin drejt qiellit.
Ngritja në qiej quhet Miraxh.
Buraku ishte i nderuar se e kishte mbi vete Muhamedin a.s.

U quajt Burak për shkak të thellësisë së bardhësisë dhe shkëlqimit të tij, ashtu siç është edhe vetëtimja.

Kali i Surakës

Muhamedi a.s. me Ebu Bekrin ishin duke shkuar rrugës për në Medine.
Mekasit kishin vendosur shpërblim prej 100 deveve për atë që e zë Muhamedin a.s. para se të shkonte në Medine.

Suraka kishte një kalë.
Ai e merr kalin dhe u shkon pas për t'i zënë.

Hipur mbi kalë Suraka po ecte me shpejtësi në drejtim të tyre.

Para se t'u afrohej, Kali i Surakës rrëshqiti.
Suraka bie nga Kali.

Suraka hodhi fall.
I doli ashtu siç dëshironte dhe në zemër i hyri një trishtim i madh.

Hipi mbi Kalë.
U afrua tek ata aq shumë, por i dërguari i Allahut nuk po shikonte rreth e qark.
Ebu Bekri vështironte sa majtas e sa djathtas.
Suraka mendoi se tash ishte çasti më i volitshëm për ta kapur Muhamedin a.s.

Në atë moment i ndodhi diçka e çuditshme.
Kalit të Surakës i humbën këmbët në tokë deri në gjunjë.
Suraka ra nga kali.

E tërhoqi kalin dhe ai u çua, por me vështirësi ia nxori këmbët nga toka.

Pas shumë përpjekjesh, kali i nxori këmbët plotësisht.
Nga dheu i këmbëve të kalit u çua një pluhur që u ngjit në qiell si tym.

Ai e kuptoi se i Dërguari i Allahut do të triumfonte, prandaj u thirri atyre: **“Më prisni, se nuk do t’ju bëj asgjë të keqe!”**

Pejgamberi dhe Ebu Bekri u ndalën dhe e pritën atë.
Suraka iu tha se nuk do t’ju bënte atyre asgjë të keqe vetëm e vetëm ta lejonin të kthehej mbrapa.

Ashtu edhe ndodhi. Kali i Surakës më në fund u kthye kah kishte ardhur, ndërsa Muhamedi a.s. me Ebu Bekrin vazhduan rrugën për në Medine.

Gomari i Uzejrit

Ishte një mesditë.
 Dielli ishte ngjitur në zenit.
 Uzejri mori gomarin e vet dhe doli për rrugë.
 Vendosi të pushonte pak.
 Zbriti nga gomari.
 Nxori pak ushqim e pak fruta nga çanta dhe u ul të hante.

Zoti dërgoi menjëherë melekun e vdekjes dhe ia mori shpirtin.
 Gomari mbetet lidhur derisa ngordhi.

Kalojnë plot njëqind vjet.

Pastaj, me forcën e Zotit, atij trupi iu dha shpirt.
 Uzejri u ngrit nga vendi që kishte rënë, gjallë e i shëndoshë.
 Sapo ishte zgjuar nga një gjumë njëqindvjeçar i vdekjes u kujtua se ishte ndalur bashkë me gomarin për të pushuar pak gjatë rrugës së kthimit.
 Xhibrili që e kishte zgjuar prej gjumit, iu afrua dhe i tha:
 - Ke njëqind vjet që je i vdekur.
 Pa shikoj ushqimet tuaja, nuk kanë ndryshuar aspak.
 Vërtet që ushqimet ishin sikur i kishte lënë.
 Pa fiqtë, pjatën me ushqim që i kishte përgatitur vetes. Ishin njëlloj.
 Pastaj Xhibrili i thotë:
 - E sheh këtë?
 Është gomari yt.
 Uzejri e sheh pluhurin e kockave të gomarit bërë si miell.

- Më parë ky ishte Gomari yt – i tregoi Xhibrili.
 Me urdhrin e Zotit, u mblodhën kockat.
 Të gjithë kockat erdhën e u bashkuan duke marrë formën e një skeleti.
 Allahu xh.sh. komandoi nervat, muskujt e gjithçka tjetër të merrnin gjendjen e tyre të mëparshme.
 Më në fund u duk edhe lëkura e kafshës.
 Por ajo ishte ende e shtrirë aty, pa shpirt.
 Pastaj Allahu xh.sh. urdhëroi shpirtin të vishte trupin.
 Sapo i erdhi shpirti, gomari u hodh nga vendi.
 Tundi bishtin dhe nisi të ulërinte, se ishte shumë i uritur.
 Uzejri e sheh me sytë e vet mrekullinë e ringjalljes.

Dashi i Ismailit

Ishte një dash i bardhë,
me dy sy të gjerë,
me brirë të gjata.
Ishte i majmë dhe i trashë.
Kishte rëndësi të madhe.
Ai nuk ishte nga deshtë e tokës,
ishte dash që ishte ushqyer në xhenet.
Kishte kullotur në xhenet.
Ishte kurban i të cilin pati ofruar Habili, djali i Ademit a.s. dhe
që e pati pranuar Zoti dhe e pati ngritur në xhenet për të kullotur.

Ky dash u zbrit nga Qielli,
u flijua në vend të Ismailit a.s.
Ai ishte një dash i madh për nga rëndësia,
pasi do të flijohet në vend të një personazhi të madh, Ismailit a.s.
Ishte Zoti ai që e inspiroi që të therë dashin dhe jo të birin dhe
teksa tentonte të therë djalin, Ibrahim i a.s. dëgjoi një zë nga qielli.
Kur ktheu kokën, dalloj Xhibrilin a.s. me atë dash të majmë, duke zbritur nga qielli.

Prej Ibrahimit nuk pritej gjë tjetër veçse të respektojë urdhrin hyjnor.

“Dhe Ne e zëvendësuam atë (Ismailin) me një kurban të madh.”

Ibrahimi a.s. e theri kurbanin,
e mbajti një pjesë nga mishi i tij dhe
pjesën tjetër e shpërndau tek nevojtarët,
si formë falënderimi që i shpëtoi Ismaili a.s.

Davudi a.s. dhe shpendët

Ishte një bari i dhenve.
Allahu i kishte dhënë bukuri.
Ishte adhures i madh, i qëndrueshëm në fe dhe i vendosur në besim.
Ishte i drejtë dhe dallohej për aftësinë që kishte për të gjykuar mes njerëzve.
Njihte gjuhën e shpendëve dhe të kafshëve.
I donte kafshët,
i ushqente dhe i mjekonte kur sëmureshin.
Kishte zë shumë të bukur.
Një ditë prej ditëve me zërin e tij të bukur këndonte Zeburin.
Pranë tij afrohen kafshët dhe e dëgjonin atë duke kënduar.
Mbi kokën e tij ndalen shpendët duke e dëgjuar.
Davudi a.s. i bënte tesbih Zotit.
Së bashku me të tesbih i bënin Zotit edhe kafshët në tokë.
Në qiell së bashku me Davudin edhe shpendët i bënin tesbih Zotit të Lartmadhëruar.

Bashkë me të bënin tesbih malet dhe kafshët.

Kafshët mblidheshin rreth tij.
Shpendët qëndronin në ajër.
Allahu i Lartësuar thotë:
“Edhe shpezët e tubuara, të gjitha, vetëm Atij i ishin drejtuar.”

Karkalecat e florinjtë

Ejubi a.s. kishte shëndet, fëmijë dhe pasuri.
Pastaj i ndodhi një sprovë.
I humbi pasuria.
I humbën fëmijët.
Iu dobësua shëndeti.
Pas shumë kohësh u shërua.

Pasi u shërua, një ditë Ejubi a.s. ishte duke u larë në një lum.

Allahu xh.sh. i lëshoi disa karkaleca.
Karkalecat ishin Karkaleca të florinjtë.
Ata ranë pranë tij.
Ejubi i pa se ishin prej floriri.

Ejubi a.s. mori rrobat dhe filloi t'i mbush me karkalecat e florinjtë.

Allahu xh.sh. i thotë Ejubit a.s.:

“O Ejub! A nuk të dhashë pasuri që të mos kesh nevojë për këto që shikon?”

Ejubi a.s. thotë:

“Sigurisht o Zoti im, por unë nuk ngopem me të mirat Tua.”

Peshku dhe Musai a.s.

Musai a.s. ishte nisur në udhëtim për të takuar Hidrin.

Në udhëtim e kishte bashkudhëtarin e tij.

Me vete e kishin një peshk në qese.

Musai a.s. flinte.

Bashkudhëtari e pa se si peshku del nga qesja dhe lëshohet në ujë.

Bashkudhëtari harroi t'i tregojë të dërguarit të Zotit, Musait a.s.

Këtë ia tha shumë vonë, kur ishin larguar nga rruga ku duhej të shkonin.

Musai a.s. e kuptoi se ka shkuar larg nga vendi ku u urdhërua të shkoj.

Sepse e kishte paraparë takimin me Hidrin.

U kthyen duke shikuar gjurmët deri tek vendi ku peshku hyri në ujë.

Ai nuk e qortoi shokun e vet.

Nuk u ankua pse kishte gabuar rrugën.

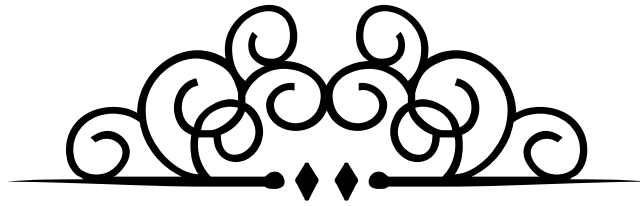
Ajo që ndodhi, ndodhi, ishte vullneti i Zotit.

Musai a.s. ishte i kënaqur me caktimin e Allahut.

Kur kuptoi se ka gabuar rrugën, mori të gjitha masat që të kthehet në rrugën e duhur.

U kthye deri te vendi i caktuar dhe e takoi Hidrin.

Muaji dhjetor

Tregime për jetën dhe vdekjen

Uzejri hyn në qytetit e tij.
Me vete e kishte edhe gomarin e tij.
Sheh se çdo gjë kishte ndryshuar.
Njerëzit nuk ishin ata që njihje ai, e as ndërtesat ato që dinte ai!
Kërkoi lagjen e vet dhe sipas hamendjes qëndroi para një shtëpie.
Në pragun e asaj shtëpie pa një grua të verbër,
e pyeti gruan e verbër: - Ku është shtëpia e Uzejrit?
Gruaja i përgjigjet: - Kjo është shtëpia e Uzejrit, por ai vetë ka njëqind vjet që ka humbur. Ndërsa unë jam shërbëtorja e tij!
Uzejri prezantoi veten duke thënë: - Unë jam Uzejri!, dhe i tregoi gjithçka që i kishte ndodhur.
Shërbëtorja u gëzua shumë nga këto që dëgjoi dhe i kërkoi Uzejrit të lutej që Allahu t'i kthente sytë dhe fuqinë, me qëllim që ta shihte me sytë e saj.
U lut për shërbëtoren, e cila e rifitoi shëndetin dhe fuqinë.
Në kohën kur Uzejri ra në gjumë dhe vdiq, kishte një djalë 18-vjeçar.
Tani ai ishte një plak 118 vjeçar me flokë të thinjur, ndërsa i ati, 50 vjeç.
Për shkak të gjithë kësaj kohe që kishte kaluar, djali nuk mundi ta njihje të atin.
Prandaj i tha: - Babai im kishte një shenjë si gjysmëhënë në kurrizin e tij!
Uzejri ia tregoi kurrizin e tij.
Ata panë se në shpinën e tij kishte me të vërtetë një shenjë si gjysmëhënë.
Pas kësaj, askush nuk dyshoi më se ai ishte me të vërtetë Uzejri.

Ejubi a.s. ishte besimtar i bindur.
Gjithmonë duke iu lutur Allahut xh.sh.
Allahu e mëshiroi Ejubin a.s. me shëndet për 80 vjet.
Gjatë kësaj kohe ai kurrë nuk harroi ta adhurojë Allahun.
Gjatë kësaj kohe ai kurrë nuk harroi ta falënderojë Allahun.
Ai ndau pasurinë e tij me të varfrit dhe i veshi të zhveshurit.
Shejtani nuk mund ta besonte se mund të ekzistonte një shërbëtor aq i sinqertë si Ejubi a.s.
Shejtani mendoi se pasuria e tij ishte shkaku pse ai ishte aq i sinqertë, kështu që ai kërkoi nga Allahu xh.sh. fuqi për ta larguar pasurinë nga Ejubi a.s. me qëllim që ta mashtrojë atë.

E humbi pasurinë!
Dhe si pasojë e humbjes së pasurisë Ejubi a.s. reagoi në atë mënyrë duke thënë se pasuria i takon Allahut dhe e falënderoi Allahun me atë që e shpërbleu, dhe e falënderoi për atë çfarë mori nga ai. Ai u përkul duke u falur.
Kjo e bëri Shejtanin të zemëruar.
Shejtani tentoi dy herë që ta mashtrojë Ejubin a.s. pasi që kishte humbur pasurinë, duke kërkuar nga Allahu që të ia jap fuqinë për t'ia larguar nga Ejubi a.s. fëmijët e tij dhe shëndetin.

I humbën fëmijët!
Prapë duroi dhe kurrë nuk harroi ta adhurojë dhe falënderojë Allahun.

I humbi shëndeti!
Prapë duroi dhe kurrë nuk harroi ta adhurojë dhe falënderojë Allahun.

Dy shokët e Ejubit a.s.

Ejubi a.s. kishte një kohë të gjatë që ishte i sëmurë.

Një ditë dy shokët e Ejubit a.s. po bisedonin mbi gjendjen e tij.

Njëri tha:

- Ejubi ka bërë gjynah të madh të cilin Allahu xh.sh. nuk e fal.

Shoku tjetër thotë:

- Pse e thua këtë?

Shoku i përgjigjet:

- A nuk e shikon se në çfarë gjendje e vuajtje është Ejubi? Zoti nuk po e shëron që 18 vite, si mos ta mendoj këtë?

Pas kësaj bisede dy shokët shkuan për vizitë tek Ejubi a.s.

Shoku i dytë i thotë Ejubit:

- E di çfarë ka thënë ky shoku im?

- Ka thënë se Ejubi ka bërë ndonjë gjynah të madh që është në këtë gjendje.

Ejubi a.s. u betua duke thënë:

- Nuk është e vërtetë. E vërteta është e kundërta.

Kur shikoja dy njerëz që ziheshin, shkoja në shtëpi dhe e lusja Allahun xh.sh. që t'i pajtoj.

Jepja sadaka për ata, me qëllim që të mos thyheshin urdhrat e Allahut xh.sh. mbi tokë.

Llukmani i urtë

Prindi është ai që e do më shumë se kushdo fëmijën e tij.
Ajo është historia model mes prindit dhe fëmijës.
I duam fëmijët sepse është pasuria më e madhe që kemi.
Historia e Llukmanit është porosi për prindin dhe për fëmijën,
ajo është porosi shpirtërore.
Porosi që vetëm prindi mund t'ia japë fëmijës së tij.
Te porositë e Llukmanit do të shikojmë se çfarë butësie ka prindi me fëmijën e vet.
Është porosi e butë.
Zoti për thotë në Kur'an këtë:
“(përkujtoju popullit tënd) Kur Llukmani duke e këshilluar, birit të vet i tha:
- O djali im, mos i përshkruaj Allahut shok, sepse idhujtaria është padrejtësia më e madhe.”

Ishte një grua e ve.
Ajo ishte e mbytur në borxhe.
Shkon te Eljesai a.s dhe ia parashtroi hallin.
Eljasai a.s. e pyeti:
- Çfarë ke në shtëpi?

Gruaja i përgjigjet:
- Vetëm një grusht gjalpë.

Eljasai a.s. i thotë:
- Shko në shtëpi.
Atë pak gjalpë fute në një enë!

Gruaja u kthye në shtëpi:
- Atë pak gjalpë e futi në një enë.

Kaloi një farë kohe.
Ajo pa se të gjitha enët i ishin mbushur plot me gjalpë!
Në sajë të kësaj mrekullie, ajo i pagoi të gjitha borxhet.
Gjalpi nuk iu mbarua, por vetëm iu shtua.

Shejtani dhe njeriu

Ishte një pemë, e cila adhurohej në vend të Allahut.

Një njeri thotë:

- Do ta presë. Dhe niset i hidhëruar për të shkuar deri te ai lis.

Në mes të rrugës e takon shejtanin në formën e njeriut.

Shejtani në formë njeriu i thotë: - Çka do të bësh?

I thotë: - Dëshiroj ta presë atë pemë, e cila adhurohet në vend të Allahut.

I thotë: - Nëse ti nuk e adhuron atë pemë, çka të dëmton nëse të tjerët e adhurojnë.

Ai i thotë: - Unë do ta presë – dhe niset.

Shejtani i del para ta ndalojë, por ai e rrëzon shejtanin me lehtësi.

Kur shejtani e sheh se me forcë nuk mund ta ndalojë i thotë: - Prit se unë do të të jap një propozim më të mirë:

Mos e prej, se për çdo mëngjes do t'i kesh nën jastëkun tënd nga 2 dinarë.

I thotë: - Po prej kujt do t'i kem?

I thotë: - Prej meje.

Ai shkon në shtëpi dhe në mëngjes i gjen dy dinarë nën jastëkun e tij.

Mirëpo, herën tjetër nuk i gjen.

I hidhëruar e me tërbim niset për të prerë pemën.

Atëherë shejtani i paraqitet në formën e njeriut dhe i thotë: - Çka do të bësh?

I thotë: - Dëshiroj ta presë pemën, e cila adhurohet në vend të Allahut.

Shejtani i thotë: - Po gënjen, ti nuk ke zgjedhje.

Ai vazhdon rrugën për ta prerë,

por shejtani i bie, e ai përplasat për tokë, saqë për pak sa nuk vritet.

Njeriu çuditet, pasi herën e parë e mposhti me lehtësi kurse tash nuk mundi.

Shejtani i thotë: - A e di kush jam unë?

– Unë jam Shejtani, i cili të kam takuar për parën herë. Kur je nisur i hidhëruar për hir të Allahut, më ke mundur, por pastaj unë të kam mashtruar me dy dinarë, e pastaj nuk të kam lënë nën jastëk dy dinarë, e ti tani je i hidhëruar për shkak se nuk i gjetur dy dinarë, e për këtë arsye të mposhta.

Një e ve e Medinës kishte vetëm një fëmijë nëntë vjeç.
Fëmija i saj e kishte emrin Enes.
Ajo donte ta sakrifikonte të birin.

Ajo e solli djalin te Pejgamberi s.a.v.s.
dhe i kërkoi që ta pranonte si shërbyes,
nga dashuria ndaj Pejgamberit.

Duke qëndruar në shoqërinë e Pejgamberit a.s., Enesi r.a. do të bëhej jo vetëm një
dijetar i shquar i Islamit, por gradualisht edhe një njeri shumë i pasur.

Ai jetoi mbi njëqind vjet dhe gëzonte respekt të madh në shtetin islam.
Ai thotë:

**“I kam shërbyer Pejgamberit s.a.v.s. që në vogëli dhe
i qëndrova pranë gjatë gjithë jetës së tij.
Kurrë nuk më tha ndonjë fjalë të rëndë.
Kurrë nuk më qortoi.
Kurrë nuk më ngarkoi me ndonjë punë që nuk mund ta bëja”.**

Isai alejhis-selam takon një bari delesh në shkretëtirë.

I thotë: - O njeri, e kalove jetën duke qenë bari në shkretëtirë. Sikur ta kishe kaluar jetën duke kërkuar dituri, do të ishte më mirë për ty!

Bariu i tha: - O Pejgamber i Allahut, nga dituria i kam mësuar gjashtë çështje dhe shumicën e tyre i praktikoj, e ato janë:

Çështja e parë:

derisa të ekzistojë hallalli, nuk do të ha haram.

Çështja e dytë:

derisa të ekzistojë drejtësia, nuk do të gënjej.

Çështja e tretë:

derisa t'i shoh të metat e mia, nuk do të merrem me të metat e të tjerëve.

Çështja e katërt:

derisa shejtani nuk ka vdekur, nuk do të jem i sigurt prej tij.

Çështja e pestë:

derisa arkën e Allahut po e shoh se është plotë, nuk do t'i drejtohem arkave të krijesave.

Çështja e gjashtë:

derisa nuk i shoh këmbët e mia të më shpijnë drejt Xhenetit, nuk jam i sigurt se do t'i shpëtoj zjarrit të Xhehennemit.

Isai alejhis-selam i tha: - Kjo është dituria e të parëve dhe të mbramëve, paske lexuar dhe e paske ruajtur këtë dituri.

Duaja e jetimit

Një pijanec dehej për çdo ditë.
Ai mëkatonte për çdo ditë.
Një ditë të ftohtë dimri kalonte nëpër një rrugicë,
aty sheh një fëmijë duke qarë prej urie, e që dridhej.
Pasi që bisedon me të e kuptoi se ai ishte jetim.
Jetimi e impresionoi,
i dha ushqim,
e hoqi pallton e tij dhe ia veshi që ta mbrojë nga të ftohtit.
Pas kësaj shkon në shtëpi ku bie në gjumë të thellë.
Në gjumë sheh ëndërr se ka ndodhur Dita e Kijametit, njerëzit jepnin llogari.
E sheh veten e tij se si melekët e tërhiqnin për ta shpjerë në zjarr të Xhehenemit.
Mirëpo gjatë rrugës e sheh se si jetimi lutej që atij t'i falen gabimet.
Allahu ia pranon lutjen jetimit dhe i urdhëron melekët që mos ta dënojnë pasi që ishte sjellë mirë me jetimin.
Njeriu zgjohet nga gjumi.
Kur e sheh veten në shtrat kërkoi falje nga Allahu dhe e la alkoolin dhe mëkatet dhe vendosi që gjithmonë t'u ndihmojë jetimëve.

Isai a.s. dhe dashuria e kësaj bote

Isai a.s. del të shëtisë nëpër tokë,
atë e shoqëron një jehudi.
Ai i kishte dy bukë me vete, ndërsa Isai a.s. vetëm një.
Isa a.s. i thotë jehudisë: - T'i bashkojmë ushqimet tona?
Po, – tha jehudiu. Mirëpo, më vonë, kur e kuptoi se Isai a.s. e kishte vetëm një bukë, u pendua. Isai a.s. u ngrit dhe filloi të falej.
Jehudiu, i cili ishte bashkudhëtar, e ha njërën bukë.
Pasi që e përfundon Isai a.s. të falurit, fillojnë ta shtrojnë ushqimin në tryezë.
Isai a.s. i thotë: - Ku është buka tjetër? – Jo, ka qenë (e kam pasur) vetëm një bukë.
Isai a.s. e ha njërën bukë, shoku i tij bukën tjetër.
Vazhdojnë rrugën. Gjatë rrugës ndalen nën hijen e një lisi. Isai a.s. i thotë: - Ta kalojmë natën dhe të flemë sonte nën këtë lis. Jehudiu pranoi. Dhe ranë në gjumë.
Në mëngjes jehudiu, kur u zgjua, ishte verbëruar.
Isai a.s. i tha: - Çka mendon sikur të ta kthejë shikimin, a do të më falënderojë?
Po, – i tha jehudiu. Isai a.s. ia lëmoi sytë e tij dhe i erdhi shikimi.
Atëherë Isai a.s. i tha: - Pashë Atë që ta ktheu shikimin, a e ke pasur edhe një bukë?
Jehudiu i përgjigjet: – Betohem në Zotin se e kam pasur vetëm një bukë.
Isai a.s. hesht. Duke udhëtuar e sheh një kaproll duke kullotur.
Isai a.s. e thërret, e ai vjen. E prenë, e përgatisin dhe e hanë.
Pastaj Isai a.s. i thotë kaprollit: - Me emrin e Allahut ngjallu!. Dhe kaprolli ngjallet.
Atëherë ai thotë: - Subhanallah!. Isai a.s. i thotë: - Pashë këtë argument që po e sheh!
Kush e hëngri bukën e tretë? Ai u përgjigj se nuk ka qenë, pos një bukë!
Vazhdojnë rrugën. Gjatë rrugës nevojitej të kalohet një lumë i madh, i cili nuk e kishte urën. Isai a.s. e merr për dore jehudinë dhe e kalon lumin pa u lagur.
Atëherë ai thotë: - Subhanallah!
Isai a.s. i thotë: - Pashë këtë argument që po e sheh, kush e hëngri bukën e tretë?
Ai thotë: - Për Zotin nuk ka qenë, pos një bukë.
Vazhdojnë rrugën, derisa arrijnë në një fshat të madh, ku në periferi të atij fshati i gjejnë tre topa të mëdhenj të mbushur me ar.
Isai a.s. tha: - Një top ari më takon mua, një ty dhe një i takon atij, i cili e ka ngrënë bukën e tretë. Atëherë jehudiu thotë: - Po, unë e kam ngrënë bukën e tretë derisa ti flije.
Isai a.s. i thotë: - Po t'i jap që të tre topat e arit - dhe largohet e ndahet prej tij.
Pasi që topat e arit ishin të rëndë, ai nuk mundi t'i bartte. Aty pranë kalojnë tre njerëz dhe e mbytin atë dhe ia marrin topat e arit. Dy prej tyre i thonë të tretit: - Shko në qytet dhe na sill ushqim.
Ai u nis për në qytet. Ata dy që mbetën merren vesh, që kur të kthehet ai, ta mbysin dhe t'ia marrin arin. Ai, i cili kishte shkuar të merrte ushqim në qytet thotë në vetvete: - Ushqimin do ta helmoj dhe do t'i mbys që të dy, kështu do t'i marr që të tre topat e arit. Dhe ashtu veproi, siç e kishte mësuar shejtani.
Kur u kthye me ushqim të helmuar, pasi që e mbysin ata e hanë ushqimin, ndërsa, pastaj, edhe vetë vdesin pranë topave të arit.
Isai a.s. shkon aty dhe kur i sheh që të katërt të mbytur pranë arit. Sinjalizoi me gisht dhe iu tha havarijunëve, të cilët ishin me të:
- Kështu lakmia e kësaj bote ju bën juve, andaj kini kujdes dhe ruajuni!

Ismaili a.s. dhe pragu i shtëpisë

Ibrahimi a.s. shkon për të vizituar Ismailin a.s.

Ismailin nuk e takon në shtëpi.

E pyet gruan e Ismailit për gjendjen ekonomike të tyre.

Ajo i ankohet dhe i thotë: - Ne jemi në gjendje të vështirë, as që mundemi të mbijetojmë.

Ibrahimi i thotë: - Kur të vijë burri yt, përcille selamin tim dhe thuaj se të kam thënë që ta ndërrojë pragun e shtëpisë.

Kur kthehet Ismaili në shtëpi e pyet gruan: - Mos vallë ka qenë ndokush?

Ajo i përgjigjet: - Po, ka ardhur një plak dhe më pyeti për ty dhe për gjendjen tonë,

e unë i thashë: - Jetojmë me përpjekje dhe vështirësi të madhe.

- Po a të ka porositur diçka?

Ajo thotë: - Më ka thënë të ta përcjell selamin dhe të të them: - Ndryshoje pragun e shtëpisë.

Ismaili thotë: - Po ai është babi im dhe më paska ardhur për të thënë që të të lëshoj dhe të të dërgoj në familjen tënde.

E shkurorëzon dhe martohet me një grua tjetër.

Ismaili a.s. dhe gruaja e tij falënderuese

Ibrahimi a.s. shkon për të vizituar Ismailin a.s.

Ismailin nuk e takon në shtëpi.

Hyn në shtëpi dhe e pyet gruan për Ismailin.

Ajo i thotë: - Ka dalë të punojë për familje.

Ibrahimi e pyet: - Si e keni gjendjen, si po jetoni?

Ajo i përgjigjet: - Elhamdulillah! E falënderojmë Allahun, mirë jemi duke jetuar.

Ibrahimi i thotë: - Kur të vjen Ismaili përcjellja selamin tim dhe thuaji që ta forcon pragun e shtëpisë.

Ibrahimi bën lutje: - O Zoti im, bekoji ata me mish e me ujë.

Kur Ismaili kthehet në shtëpi. E pyet bashkëshorten se a ka qenë ndokush.

Ajo i përgjigjet se ka ardhur një njeri i moshuar, me pamje të mirë. Më pyeti për ju dhe i tregova. Më pyeti se si jetojmë e unë i tregova se jemi duke jetuar mirë.

Pastaj Ismaili a.s. e pyeti bashkëshorten e tij se a kishte lënë ndonjë porosi.

Ajo i thotë:

- Po, më porositi që të ta përcjell selamin dhe që ta forcosh pragun e shtëpisë tënde.

Ismaili a.s. i thotë:

- Ai ishte babai im e ti je pragu im dhe më ka urdhëruar që të të mbaj nën kurorë.

Ibrahimi a.s. me zjarrputistin

Ibrahimi a.s. i donte udhëtarët dhe musafirët.
Çdo herë kur shihte ndonjë kalimtar i jepte ushqim.
Një ditë e takon një kalimtar që ishte zjarrputist.
Ibrahimi a.s. e ndez zjarrin.
I moshuari i përulet zjarrit duke e adhruar.
Ibrahimi a.s. e kuptoi se ai ishte adhruar i zjarrit,
me të shpejtë i bërtet dhe
e dëbon nga vendbanimi i vet duke i thënë:
- Po si ushqehesh me të mirat e Zotit dhe adhuron zjarrin?!

Ti nuk e meriton të ushqehesh me ushqimet që na ka dhënë Zoti.
I moshuari del jashtë.
Shkon Xhibrili te Ibrahimi a.s. dhe i thotë se Zoti të thotë:
“Unë e kam duruar atë për 60 vjet, kurse ti nuk e durove vetëm për një orë?!”

Ibrahimi a.s. del duke e kërkuar plakun dhe
e takon. E përshëndet, e fton të hante darkë tek ai.
Plaku i thotë: - Më parë më dëbove, e si është e mundur, tani po më fton përsëri?
Ibrahimi a.s. i thotë se Zoti më ka qortuar për sjelljen time ndaj teje.
Plaku e kuptoi dhe i thotë:
“Një Zot i tillë e meriton të adhurohet”, dhe beson në Zotin.

Shndërrimi i zjarrit në ftohje dhe shpëtim

Ata thanë: - Përgatitni për të një furrë dhe hidheni në zjarrin flakërues!

Ata caktuan një vend në shkretëtirë,

ndërtuan një ndërtesë të madhe me gurë dhe u kërkuan të gjithë njerëzve të kontribuonin për ta mbushur me dru dhe shkarpa.

Të gjithë njerëzit, burra e gra, të rritur dhe fëmijë, filluan të sjellin dru dhe gjithçka që mund të digjej, derisa e mbushën ndërtesën.

Mandej, ata i vunë zjarrin turrës gjigante të druve.

Kur gjithçka ishte gati, sollën dhe katapultat që ta hedhin Ibrahimin a.s. në zjarrin përvëlues. Gjatë gjithë kësaj kohe, Ibrahim a.s. përsëriste me vete lutjen e atij që gjendet ngushtë dhe në pikë të hallit: **“Hasbunallahu ve ni’mel vekil** (na mjafton Allahu që është Garantuesi më i mirë)”.

E hodhën në mes zjarrit flakërues.

Në zjarr, Ibrahimit a.s. nuk iu dogjën as rrobat e trupit.

Gjëja e vetme që iu dogj, ishte litari me të cilin e kishin lidhur.

Me urdhrin e Zotit zjarri u kthye i ftohtë dhe shpëtues për Ibrahimin a.s.

Njerëzit pritën me padurim të shuhej zjarri, që të shohin se çfarë ka ngjarë me Ibrahimin a.s.

Ata mbetën gojëhapur kur dalluan Ibrahimin a.s. të padëmtuar nga zjarri.

Njerëzit e panë me sytë e tyre Ibrahimin a.s. duke dalë nga zjarri, i pa lënduar prej tij.

Allahu i Lartmadhëruar e përkrahi dhe i ndihmoi, saqë zjarri djegës u bë ftohës dhe e shpëtoi Ibrahimin a.s.

Allahut i Lartmadhëruar thotë:

“Ne thamë: O zjarr, bëhu i ftohtë dhe qetësoje e sill shpëtim për Ibrahimin!

Kështu ata dëshiruan që ta lajkatojnë (ta nënçmojnë), por përkundrazi, Ne ata i bëmë më të dëshpëruarit dhe më të dështuarit”.

Zjarri nuk djeg veçse me urdhër të Zotit, ashtu siç nuk pret thika veçse me urdhër të Tij. Forca dhe efekti i këtyre krijesave nuk buron nga vetja e tyre, por nga aftësia me të cilën i ka pajisur Zoti i Lartësuar. Është Ai që ua jep këtë aftësi dhe është Ai që ua heq kur të dojë.

Musai a.s. dhe drejtësia e Allahut

Musai a.s. e pyeti Allahun e Madhërishëm, duke i thënë: - O Zot, më trego si është drejtësia jote?

Allahu i Madhërishëm i tha: - O Musa, shko te kroi (burimi i ujit) dhe vetëm përcjell se çfarë do të ndodh atje!

Dhe Musai a.s. shkoi, qëndronte larg kroit dhe po përcillte se çfarë do të ndodhë atje.

Pas pak erdhi një ushtar me kalin e tij.

Ai piu ujë nga burimi, por një qese me lira që e kishte me vete e harroi aty! Dhe pastaj kalorësi shkoi.

Pas tij, aty erdhi një fëmijë,

edhe ai piu ujë. Fëmija e gjeti qesen me lira aty, andaj e mori dhe shkoi!

Më vonë, aty erdhi një plak i moshuar.

Edhe ai piu ujë dhe u ulë pranë burimit për të pushuar, sepse ishte lodhur.

Kur kalorësi e merr vesh se e kishte harruar qesen me lira, u kthye përsëri te burimi i ujit për ta marrë.

Mirëpo, nuk e gjeti aty. Atëherë e pyeti plakun se ku është qesja e tij me lira?

Plaku u përgjigj se nuk din asgjë në lidhje me lirat.

Kalorësi, i bindur se lirat ja kishte marrë plakun, e goditi plakun me shpatë dhe e la të vdekur në vend!

Ato momente, Musai a.s. i cili po i përcillte këto ngjarje tha në vete: - Allah, Allah! Tjetër kush i mori lirat, ndërsa plaku u mbyt pa faj! Çfarë drejtësie është kjo, o Zoti im!?

Allahu i Madhërishëm ju përgjigj Musait a.s.: - O Musa,

- plaku që mbeti i vdekur aty pa faj, ai ishte vrasës i babait të kalorësit, ndërsa

- fëmija që i mori lirat, ato i takonin atij, sepse lirat ishin të babait të tij, por kalorësi ia kishte vjedhur babait të fëmijës!

Ja, o Musa, çdo gjë u kthye në vendin e vet! Kjo është drejtësia Ime!

Andaj nuk duhet të paragjykojmë për asgjë, sepse nuk e dimë atë që është e fshehtë!

Musai a.s. dhe pendimtari te Zoti i Lartmadhëruar

Beni Israilët jetonin në thatësi të madhe dhe uri të madhe.
 Jetonin në krizë ekonomike saqë edhe shi nuk binte fare,
 ishin tharë pemë e perime dhe çdo gjë tjetër.
 Shkojnë te Musai a.s., i tregojnë dhe kërkojnë prej tij që të bën lutje te Zoti i Lartmadhëruar për të lëshuar shi.
 Musai a.s. e lut Zotin për shi, mirëpo shi nuk bie.
 Musai a.s. tha: - O Zot, të luta për shi, por shiu nuk po bie.
 Allahu i Lartmadhëruar i thotë:
 - O Musa! Në mesin e juaj është një rob mëkatar, i cili qe katërdhjetë vite me radhë bën mëkate, prandaj për shkak të mëkateve të tij u është ndaluar shiu prej qiellit.
 Musai a.s. thotë: - O Zot, po ç'të bëjmë?
 Allahu i Lartmadhëruar i thotë: - Dëbojeni prej mesit tuaj, sepse shiu nuk do të bie deri sa ai gjendet në mesin tuaj.
 Musai a.s. i thërret beni Israilët, e u thotë: - Në mesin tonë është një mëkatar i cili katërdhjetë vite bën mëkate, andaj nuk do të bie shi deri sa të largohet nga ne.
 Mëkatarin shikon për rreth tij mos do ta hetojnë dhe do ta dëbojnë, sepse e dinte veten e tij, për këtë arsye ai fillon ta lusë Zotin: - O Zot, nëse largohem prej beni Israilëve do të më njohin, e nëse mbes, do të vdesim urie. O Zot, ç'të bëj!
 Zoti i Lartmadhëruar me mëshirën e Tij e frymëzon që të kërkojë falje, e pasi që kërkoi falje Zoti ia pranoi.
 Atëherë filloi të bie shiu. Musa a.s. habitet dhe thotë: - O Zot, asnjë nga ne nuk u largua, ndërsa po bie shi!!
 Allahu i Lartmadhëruar i thotë: - O Musa, shiu po bie për shkak të pendimit të robit Tim, i cili ka bërë mëkate katërdhjetë vite.
 Musai a.s. tha: O Zot, ma trego atë njeri ta njoh.
 Allahu i Lartmadhëruar i thotë: - O Musa! Katërdhjetë vite ka bërë mëkate dhe e kam fshehur, ndërsa sot është penduar dhe kërkon që të të tregoj!

Musai a.s. dhe Djaloshi

Ishte një djalosh i ri dhe plot ambicie.

I kërkoi Pejgamberit Musa a.s. që ta lusë Zotin ta bëjë të pasur.

Musai a.s. e pyeti nëse e preferonte

pasurinë gjatë tridhjetë viteve të para, apo

tridhjetë viteve të fundit të jetës.

Djaloshi u hutua nga kjo pyetje dhe pasi u mendua gjatë i tha: - E dua tridhjetë vitet e para të jetës. Unë dua ta shijoj rininë time, duke harruar se vitet e pleqërisë, me sëmundjet, dobësinë dhe pafuqinë, janë shumë të vështira.

Musai a.s. e luti Zotin dhe Ai ia pranoi lutjen, duke e pasuruar këtë djalosh për tridhjetë vitet e para të jetës. Atij iu shtua pasuria saqë nuk dinte ç'të bëjë me paratë.

Ai filloi të ndihmojë dhe t'u gjendet në nevojë fukarenjve dhe shtresave të ulëta.

U jepte jetimëve.

Ua shlyente borxhet borxhlinjve.

Martonte beqarët, etj.

Me të përfunduar tridhjetë vitet e para filluan ato të dytat.

Musai a.s. priste që personit në fjalë t'i sosej pasuria, por asgjë nuk po ndryshonte.

Madje, pasuria veç i shtoej.

I çuditur, Musai a.s. e pyeti Zotin: - Si është e mundur o Zot? Kemi hyrë në tridhjetë vitet e dyta dhe atij veç po i shtohet pasuria?

Zoti i lartësuar i tha: - O Musa! Pashë që robi Im i hapi portat e pasurisë që i kisha dhënë për të furnizuar robërit e Mi. E si t'ia mbyll Unë portën nga e cila e furnizoja me të mira?!

Alkame, nëna e tij dhe shehadeti

Ishte një as'hab i quajtur Alkame.

Ai shoqërohej me Muhamedin a.s. dhe e dëgjonte.

Një ditë sëmuret.

Ai e kuptoi se i kishte ardhur çasti i vdekjes dhe mendohej që ta thoshte shehadetin, por kot përpiquej.

Kur shkoi Pejgamberi a.s. për ta vizituar, kërkoi prej tij ta thoshte shehadetin.

Alkame nuk ishte në gjendje ta thoshte sepse gjuha i ishte ndërlidhur në fyt.

Pejgamberi a.s. pyeti për familjen e tij.

Ata i thanë se ai e kishte nënën. Muhamedi a.s. kërkoi që në tubim të prezantonte edhe nëna e Alkames.

Kur erdhi ajo Pejgamberi a.s. e pyeti: - Si është sjellë djali me ju?

Ajo i përgjigjet: - Ai ty të ka dëgjuar, ndërsa mua jo, ty të ka kënaqur, ndërsa mua më ka hidhëruar. Pejgamberi a.s. pasi që heshti një kohë, kërkoi prej saj t'ia falte djalit të saj, por ajo refuzoi.

Atëherë Pejgamberi s.a.v.s. urdhëroi sababët që të sjellin dru e ata i sollën drutë dhe e ndezën një zjarr. Kur nëna e pa se djali i saj do të digjej në zjarr tha: - A pjesa e zemrës sime të digjet në zjarr para syve të mi?!

Pejgamberi a.s. i thotë: - Ai do të digjet në zjarr të xhehenemit nëse nuk ia falë.

Pasi që nëna ia fali djalit të saj, Alkames, atij i çlirohet gjuha dhe thotë:

“Eshhedu en la ilahe il-lallah, ve eshhedu enne Muhameden abduhu ve resuluhu.”

dhe menjëherë pas shehadetit ndërroi jetë.

Jakubi a.s. me Jusufin a.s.

Një ditë prej dite djemtë e Jakubit i thonë babës së tyre: - Le të vjen Jusufi a.s. me ne në ruajtjen e bagëtive dhe të luaj me ne.

Jaëkubi a.s. u thotë: - Unë frikësohem se do ta hajë ujku!

Jaëkubi a.s. e ka ditur se Allahu është mbrojtësi më i mirë.

Ai është mbrojtësi më i mëshirshëm i të gjithë mëshiruesve.

Djemtë kthehen në mbrëmje kurse Jusufin e kishin hedhur në një greminë (bunarë). Ata i thonë Jakubit se Jusufin e ka ngrënë ujku.

Jaëkubi a.s. duron me durim të singertë.

Kalon një kohë të gjatë i ndarë prej Jusufit.

Prej mërzisë e mallëngjimit verbërohet.

Përsëri pas asaj kohe të gjatë përsëri bashkohen baba me të birin.

Jusufi a.s. i thotë babait të tij: - Pse je mërzitur aq shumë, pse je pikëlluar aq shumë sa që edhe je verbëruar?! A nuk e ke ditur se Zoti nëse nuk na bashkon në këtë dunja do të na bashkonte në botën tjetër?!

Jakubi a.s. i thotë: - O biri im, nuk jam mërzitur dhe nuk jam pikëlluar për atë pse kam menduar se ke vdekur, sepse Melekul Mevti në ëndërr më ka thënë: Nuk do ta marr shpirtin dhe nuk do t'ia marr shpirtin pa ju bashkuar edhe një herë në këtë botë, por jam mërzitur dhe jam frikësuar se ndoshta larg përkujdesjes sime dhe larg meje në vende të largëta po e ndërron fenë islame e na ndan Zoti një herë e përgjithmonë pas vdekjes së të dyve në Ditën e Kijametit.

Një grua shkoi tek Pejgamberi Davud a.s.

E pyeti: - A është Zoti i drejtë apo i padrejtë?!

Davudi a.s. i tha: - E mjera ti! Ai është drejtësia absolute! Pa më thuaj, ç'të ka ngjarë që e bën këtë pyetje?

Gruaja iu përgjigj: - Unë jam grua e ve dhe nënë e tre vajzave jetime. Siguroj bukën e gojës për veten dhe vajzat me pëlkurat që tjerri në tezgjah. Një ditë, u nisa për në pazar për të shitur punimet e mia, të cilat i kisha mbështjellë me një pëlkurë të kuqe. Teksa isha ulur të marr një frymë nën një pemë, vjen një shpend i madh dhe e rrëmben pëlkurën me gjithë punimet e mia dhe fluturon larg. Kjo që më ndodhi ishte një fatkeqësi e madhe për mua, pasi tani s'kam ç'të ju çoj vajzave të mia për të ngrënë. Prandaj erdha të qaj hallin tim tek ti.

Davudi a.s. po orvatej ta qetësojë.

Në atë moment troket dera dhe hyjnë dhjetë tregtarë.

Secili prej tyre mbante në dorë njëqind napolona flori, të cilat ia zgjatën Pejgamberit Davud a.s. duke i thënë: - Jepja dikujt që i meriton o Pejgamber i Zotit!

Davudi a.s. i pyet: - Po ç'ne kështu? Çfarë u detyroi ta bëni këtë akt bamirësie?

Ata i thanë: - Ishim në lundrim dhe për shkak të një stuhie, anijes iu shkaktua një vrimë, nga e cila filloi të hyjë ujë.

Në një moment tepër kritik, vjen një shpend i fuqishëm dhe na hedh një pëlkurë me punime dore, me të cilat ne bllokuam të çarën e anijes. Për ne, kjo ishte direkt ndihma e Zotit të Lartësuar për të na shpëtuar jetën.

Që aty, ne vendosëm që secili prej nesh do të japë nga njëqind napolona floriri si lëmoshë. Prandaj t'i sollëm që t'ia japësh kujt të duash.

Davudi a.s. iu kthye gruas dhe i tha: - Një Zot që bën biznes dhe investon pasurinë tënde në tokë e në det, a mund të jetë veçse i drejtë dhe i dhembshur?!

Musai a.s. dhe meleku i vdekjes

Meleku i vdekjes u dërgua tek Musai a.s.

Meleku i vdekjes iu afrua t'ia merrte shpirtin Musait a.s.

Musai e shtyu dhe ai ra në tokë.

Pas kësaj, meleku u kthye tek Allahu dhe i tha:

Më ke dërguar tek njeriu, i cili ende nuk do që të vdesë.

Allahu i Madhëruar, i tha:

- Kthehu e thuaj atij që ta vërë dorën mbi shpinën e një kau dhe, aq qime sa t'i mbulojë dora e tij, aq vite do të jetojë.

Meleku i vdekjes iu afrua Musait a.s dhe i tha:

- Vërë dorën mbi shpinën e një kau.

Aq sa qime t'i mbulojë dora jote, aq vite të jetosh.

Musai a.s. pyeti:

- Po pastaj!

Meleku i përgjigjet.

- Sërish vdekja!

Musai a.s. thotë:

- **Atëherë le të ndodhë tani (vdekja)!**

Vdekja e Davudit a.s.

Davudi a.s. ishte tepër i kujdesshëm në lidhje me nderin.
Kur dilte nga shtëpia, i kyçte dyert, me qëllim që askush të mos hynte tek anëtarët e familjes së tij derisa të ai të kthehej.
Një ditë, doli duke e lënë shtëpinë të kyçur.
Gruaja e tij po kontrollonte shtëpinë.
Papritur vërejti një person që qëndronte në mes të shtëpisë.
Njerëzit e shtëpisë e pyesnin njëri-tjetrin:
- Si ka hyrë ky njeri këtu, ndërkohë që dyert e shtëpisë janë të mbyllura?
Për Allahun, do të turpërohemi para Davudit!

Kur u kthye Davudi a.s. e pa atë njeri në mes të shtëpisë, pyeti:
- Kush je ti?

Personi u përgjigj:
- Ai i cili nuk u frikësohet sundimtarëve dhe për të cilin nuk ka pengesa!
Davudi a.s. i thotë:
- Atëherë, ti qenke meleku i vdekjes! Urdhëro, unë po i përgjigjem urdhrit të Allahut!

Pas kësaj, ai ia mori shpirtin.
Ata e lanë, e mbështollën me qefin dhe e përgatitën.
Më pas, mbi të ra dielli.
Sulejmani urdhëroi shpezët: - Bëni hije Davudit!
Shpezë e dëgjuan dhe i bën hije Davudit a.s. derisa e mbuloi dheu.
Atëherë, Sulejmani u tha shpezëve: - Mblidhni krahët!

Vdekja e Harunit a.s. dhe shtëpia e bukur

Musai a.s. dhe Haruni a.s. u nisën në udhëtim.

Arritën tek një kodër.

Aty shikuan një lis të madh.

Para tij një shtëpi të bukur, e sapo ndërtuar, prej të cilës vinte një aromë.

Haruni shikoi lirin e madh, shtëpinë e bukur dhe aromën që vinte, i pëlqeu shumë dhe i kërkoi Musait a.s. që ta shikon nga afër.

Që të dy iu afruan shtëpisë për ta shikuar.

Dalluan se çdo gjë ishte e bukur dhe rregulluar, e përgatitur ashtu siç duhet me shtrat e çdo gjë.

Për shkak të lodhjes por edhe të bukurisë dhe rehatisë, Haruni a.s. i thotë Musait a.s.:

- Do dëshiroja shumë që të bëj një sy gjumë në këtë shtrat!

Musai a.s. i thotë që të flejë.

Haruni a.s. i thotë: - Kam frikë se mos do vijë i zoti i shtëpisë dhe do hidhërohet me mua.

Musai a.s. i thotë: - Fli ti, pasi unë jam këtu dhe nëse vjen i zoti i shtëpisë, do i tregoj për arsyen që ndodhemi këtu.

Haruni a.s. i thotë: - Jo, fli edhe ti me mua, e nëse vjen i zoti i shtëpisë le të hidhërohet me të dy.

I zuri gjumi, Haruni filloi të ngushtohet.

Meleku i vdekjes ndodhej aty.

Duke parandjerë këtë i del gjumi dhe jep shpirt, pra ndërroi jetë.

Harunit a.s. i kishte pëlqyer vendi, lisi, shtëpia dhe shtrati.

Allahu xh.sh. bëri që ashtu me të gjitha ato ta dërgoj (shpirtin) Harunin a.s. drejt qiellit.

Vdekja e Sulejmanit a.s.

Sulejmani a.s. i kishte urdhëruar xhinët që ta ndërtojnë një pallat të madh mbretëror.
Ai vazhdimisht kontrollonte punën e tyre.
Kur kontrollonte punën e tyre mbështetej në shkop.
Një ditë ai ishte i mbështetur në shkop.
Shkon Meleku e ia merr shpirtin.

Xhinët vazhdonin punën.
Ata nuk e dinin se Sulejmani kishte vdekur.

Krimbat e hanin shkopin dalëngadalë.

Pas kalimit të një kohe Sulejmani u rrëzua dhe ra përtokë.
Në atë moment xhinët kuptuan se Sulejmani ka vdekur.
E lanë punën dhe u larguan e thanë në vete:
- Po ta kishim ditur se ka vdekur, do ta linim punën më herët.

Vdekja e Jaëkubit dhe porositë e tij dhënë bijve të vet

Jakubi a.s. ka vdekur në Egjipt.

Para se të vdiste Jakubi i kishte tubuar të gjithë fëmijët.

Fëmijët mendonin se babai i tyre do të ju linte trashëgiminë e pasurisë.

Pas një heshtjeje Jaëkubi a.s. ju tha bijve të tij:

- Kë do ta adhuron pas meje?

Jaëkubi a.s. nuk brengosej për asgjë por vetëm për fenë e tyre.

I kishte edukuar ata në fenë e pastër Islame.

I kishte edukuar në fenë e gjyshërve të tyre Ibrahimit a.s. dhe Is'hakut a.s.

I kishte edukuar të besonin në një Zot. Zotin e qiejve dhe të tokës.

I kishte edukuar ata të besonin në Zotin sundimtar të gjithësisë.

I kishte edukuar ata ta besonin Zotin Furnizues të gjallesave.

I kishte edukuar ata ta besonin Zotin Mëshirues të pakufishëm.

I kishte edukuar të besonin në Xhenet e Xhehenem.

I kishte mësuar për vdekjen dhe dënimin në varr.

I kishte mësuar se të gjithë peygamberët prej Ademit a.s. kishin besuar në një Zot.

I kishte mësuar se të gjithë peygamberët kishin kryer një mision edhe pse kishin jetuar në kohëra të ndryshme, në vende të ndryshme dhe kishin pasur gjuhë të ndryshme.

Të gjithë fëmijët iu përgjigjën:

- Adhurojmë Zotin tënd dhe Zotin e babës tënd dhe gjyshërve Ibrahimit, Ismailit, Is'hakut.

Zot Një (nuk ka tjetër përpos Atij).

Ne atij iu kemi dorëzuar dhe jemi musliman.

Ne jemi musliman,

ne jemi musliman,

ne jemi musliman!

Nga kjo përgjigje shndriti fytyra e Jaëkubit.

Dha jetë i lumtur sepse fëmijëve të tyre ua kishte lënë fenë Islame.

Allahu dhe Meleku i vdekjes

Allahu e pyeti melekun e vdekjes:

- A ke qarë ndonjëherë kur ua ke marrë shpirtin bijve të Ademit?

Ai tha: - Po.

- Një herë kam qeshur dhe

- një herë kam qarë dhe

- një herë jam frikësuar!!

Allahu tha: - Po cili ishte rasti kur qeshe?

Meleku tha: - Kam qeshur me një person të cilit shkova t'ia marr shpirtin, e ai kishte qëlluar tek këpucëtari dhe i thoshte këpucëtarit rregullomi këpucët që të më çojnë edhe një vit, kurse unë duke qeshur ia mora shpirtin duke mos e lënë që t'i vesh asnjëherë.

Allahu tha: - Po kur ke qarë?

Meleku tha: - Kam qarë kur shkova t'ia marr shpirtin një gruas, e cila kishte foshnjën e saj në krah dhe ishte në shkretëtirë ku nuk ishte askush, e prita ta lëshon foshnjën në tokë dhe ia mora shpirtin duke qarë dhe duke e lënë edhe fëmijën duke qarë.

Allahu tha: - Po kur je frikësuar?

Meleku tha: - Jam frikësuar kur shkova t'ia marr shpirtin një dijetarit, e nga shtëpia e tij dilte dritë e cila më kthente dhe më frikësonte, gjithashtu kur iu afrova dilte dritë nga ai e kështu ia mora shpirtin.

Allahu tha: - A e di ti se kush ka qenë ai dijetar që i ke marr shpirtin?

Meleku tha: - Jo.

Allahu tha: Ai ka qenë fëmija i cili të ka bërë të qash kur ia more shpirtin nënës së tij në shkretëtirë, pastaj Unë u kujdesa për këtë fëmijë deri sa u rrit dhe e mbaroi jetën e tij.

Vdekja e Muhamedit a.s.

Kur Pejgamberi ndërroi jetë,
 Umeri r.a. nxori shpatën dhe deklaroi se i Dërguari i Allahut nuk ka ndërruar jetë dhe se është i gjallë.
 Ebu Bekri r.a. erdhi, ai pa fytyrën e Pejgamberit, e puthi dhe tha:
 - Prindërit e mi u sakrifikofshin për ty.
 Pasha Zotin, në dorën e të Cilit është shpirti i Ebu Bekrit, Allahu kurrsesi nuk do t'ju japë nga dy vdekje.

Me të thënë këto fjalë ai doli jashtë dhe deklaroi këtë shpallje me plotë zotërim:
 - Nëse dikush adhuronte Muhamedin, le ta dijë që Muhamedi ka ndërruar jetë.
 Ndërsa ai që i besonte Zotit të Madhërishëm, le të mësojë se Ai është i Gjallë dhe i Përherëshëm, që nuk ka asnjë fund.
 Pastaj lexoi këtë ajet:
**“Muhamedi është vetëm i Dërguar,
 të gjithë Pejgamberët para tij kanë ndërruar jetë.
 Nëse ai vdes ose vritet, a mos do të ktheheni ju prapa?
 Kushdo që kthehet prapa, Allahut nuk i bën kurrfarë dëmi.
 Allahu do t'i shpërblejë falënderuesit.”**

Fjalët e Ebu Bekrit r.a. u ngulën si gozhdët në zemrat e besimtarëve.
 Umeri r.a. heshti dhe u ul dhe u pajtua me caktimin e Zotit.

Në Ditën e Kijametit Zoti i tubon të gjitha gjeneratat, të parët e të fundit në një vend. Njerëzit do të kenë probleme dhe do të jenë rrezik dhe do të thonë: - Nuk po e shihni në çfarë gjendje kemi ardhur? A mos e dini se kush do të ndërmjetësojë për ju te Zoti juaj? Disa do të thonë: - Babai juaj – Ademi. Shkojnë te Ademi dhe i thonë: - O Adem, ti je babai i njerëzimit. A po ndërmjetëson te Zoti yt për ne? A nuk po e sheh se në çfarë gjendje jemi? Ademi a.s. u thotë: - Zoti im është i hidhëruar aq shumë me mua sepse ai më ka ndaluar të ha pemën, mirëpo unë kam kundërshtuar. Unë jam vetë në hallin tim, shkoni te Nuhu.

Shkojnë te Nuhu dhe i thonë: - O Nuhë! Ti je peygamberi “robfalënderues”, a nuk po ndërmjetëson te Zoti ynë për ne.

Ai u thotë: - Zoti im aq shumë është i hidhëruar në mua sepse jam pas lutur për familjen time. Unë jam vetëm në hallin tim. Unë lutem për vete, për vete, për vete. Shkoni te Ibrahim.

Shkojnë te Ibrahim dhe i thonë: - O Ibrahim, ti je peygamber i Zotit dhe dashamir i Allahut. Ndërmjetëso te Zoti yt për ne.

Ai u thotë: - Zoti im aq shumë është i hidhëruar me mua sa kurrë më parë, sepse unë kam gënjyer tri herë. Unë lutem për vete, për vete, për vete. Shkoni te Musai.

Shkojnë te Musai dhe i thonë: - O Musa, ti je i dërguar i Allahut, Allahu të ka lartësuar me shpallje dhe ka folur me ty. Ndërmjetëso te Zoti yt për ne.

Ai u thotë: - Zoti im aq shumë është i hidhëruar me mua për shkak se e kam vrarë një anëtar të firaunit, unë lutem për veten time, për veten time, për veten time, shkoni te Isa.

Shkojnë te Isa dhe i thonë: - O Isa, ti je i dërguar i Allahut dhe me urdhër dhe fjalë të Allahut shpirti yt ka hyrë te Merjemja. Ti je ai, i cili u ke folur njerëzve në djep. Ndërmjetëso për ne.

Isai thotë: - Unë lutem vetëm për vete, vetëm për vete. Shkoni te dikush tjetër, shkoni te Muhamedi.

Shkojnë te i dërguari i Allahut s.a.v.s. dhe i thonë: - O Muhamed, ti je vula e peygamberëve. Zoti ti ka falur ty gabimet e mëhershme dhe të mëvonshme. Ndërmjetëso te Zoti yt për ne.

Muhamedi a.s. thotë: - Po, kjo është detyra ime.

Atëherë do të shkojë nën Arshin e Madh, i bie në sexhde Zotit, pastaj Allahu ia hap dyert e veçanta, të cilat nuk ia ka hapur askujt tjetër. Muhamedi a.s. do ta ngrit kokën nga sexhdeja dhe do të thotë: - Umeti im! Umeti im! Umeti im! O Zot fale umetin tim.

Atëherë do të thuhet: - O Muhamed, dërgoje umetin tënd në derën e djathtë prej dyerve të xhenetit, se nuk do të japin llogari, ata do të jenë të vetmit që do të hyjnë nga ajo derë.

Dita e vdekjes së Melekul mevtit

Të gjithë ne, në përgjithësi i kemi pesë ditë:

Dita e parë, dita e kaluar.

Kjo ditë është ditë e kaluar e cila nuk kthehet deri në Ditën e Kijametit.

Dita e dytë, dita e sodit.

Kjo ditë është dita prezente, ditë e cila na thotë: Unë jam ditë e re dhe dëshmi për çdo veprim tuajin, prandaj më shfrytëzo, se nëse shkoj nuk kthehem deri në Ditën e Kijametit.

Dita e tretë, dita e nesërme,

për të cilën nuk di askush asgjë përpos Allahut, ajo ditë është dita e vdekjes dhe dita e kalimit të shpirtit prej trupit e deri në Ditën e Kijametit.

Dita e katërt, është dita e shkatërrimit të botëve,

atëherë kur Israfil i fryn surit për të parën herë, Allahu i Madhëruar urdhëron të vdesin edhe melekët, përpos Melekëve të mëdha të cilët janë: Xhibrili, Mikaili dhe Israfil.

Zoti i Madhëruar e pyet Melekul Mevtin: - Kush ka mbetur?

Melekul Mevti përgjigjet: - Xhibrili, Mikaili dhe Israfil.

Zoti i Lartmadhëruar i thotë: - Merrja shpirtin Xhibrilit, Mikailit dhe Israfil.

Pastaj Zoti i Lartmadhëruar i thotë kush ka mbetur?

Melekul Mevti i thotë: - Unë.

Atëherë Allahu i thotë: - Vdis.

Dhe Melekul Mevti vdes.

Kur i përjeton Melekul mevti vështirësitë dhe shtangimin e vdekjes, thotë:

Pasha Lartmadhërinë Tënde, po ta kisha ditur se sa vështirë është kur të del shpirti do të kisha kërkuar prej Teje që të mos jem i autorizuar për marrjen e shpirtave.

Pas vdekjes së melekut të vdekjes

Melekul Mevti do të vdes.
 Dielli do të mbështillet e errësohet.
 Yjet do të shpërndahen dhe do të shkapërderdhen.
 Kodrat do të fluturojnë si pluhur.
 Devetë dhe bagëtitë do të mbeten në fusha.
 Detet do të vlojnë si zjarr i flakëruar.
 Përsëri trupat do të bashkohen me shpirtrat.
 Xheneti do të afrohet.
 Xhehenemi do të ashpërsohet.

Zoti i Lartmadhëruar thotë:
 Oj botë, ku i ke lumenjtë.
 Ku i ke pemët dhe gjelbërimin.
 Ku i ke detet.
 Ku i ke pallatet dhe ndërtesat.
 Ku i ke mbretërit dhe kryetarët që kanë udhëhequr nëpër tokë.
 Ku i ke kriminelët.
 Ku janë ata të cilët të mirat e mia i kanë shfrytëzuar, ndërsa të tjerët i kanë adhuruar.

Pra, Zoti do të pyet:
“I kujt është sundimi sot?”
“I kujt është sundimi sot?”

Pastaj Zoti përgjigjet:
“Sot, sundimi është i Allahut, të Vetmit, të Plotfuqishmit - Mbizotëruesit.”

Atë ditë nuk do të ketë padrejtësi. Ja si e përshkruan Zoti i Lartmadhëruar në Kur'an:
“Sot, sundimi është i Allahut, të Vetmit, të Plotfuqishmit - Mbizotëruesit dhe i cili ka mposhtur çdo gjë.
Sot secili shpërblehet me atë që ka punuar (ose do të dënohet për atë që ka punuar) sot nuk ka padrejtësi”.

Të shikuarit e Allahut në xhenet

Kur të hyjnë banorët e xhenetit në xhenet, një thirrës thërret:

- O banorë të xhenetit!

Ju keni një takim me Krijuesin tuaj.

Doni t'iu tregoj për të?

Thonë: - Çfarë takimi është?

A nuk na i zbardhi fytyrat.

Na rëndoi peshoren (e veprave të mira).

Na futi në xhenet dhe

na mbrojti nga zjarri?

Pastaj zbulohet perdja (pengesa) dhe e shikojnë Allahun.

Nuk u është dhuruar (banorëve të xhenetit) më parë diçka më e dashur sesa të shikuarit e Allahut të Madhëruar.

HYRJE.....	5
MUAI JANAR.....	7
TREGIME NGA KUR'ANI DHE JETA E PEJGAMBERËVE	7
KRIJIMI I ADEMIT DHE JETA NË XHENET	9
SHKAKU I MALLKIMIT PËR IBLISIN	10
PEMA E NDALUAR DHE GABIMI I ADEMIT A.S.....	11
ADEMI A.S. DHE PENDIMI	12
ZBRITJA ADEMIT A.S NË TOKË.....	13
TAKIMI NË TOKË I ADEMIT A.S. ME HAVANË	14
ADEMI A.S. DHE DITURIA E TIJ.....	15
PUNA DHE JETA E NJERIUT	16
SHTIMI I NJERËZIMIT PREJ NJË NËNE DHE PREJ NJË BABE	17
VRASJA E PARË	18
VARRIMI I PARË	19
MEKA ËSHTË KRYEQYTETI I PARË I NJERËZIMIT	20
QABJA, SHTËPIA E PARË PËR ALLAHUN	21
MESXHIDI AKSA, XHAMIA E DYTË E NDËRTUAR NË TOKË.....	22
DUAJA E IBRAHIMIT A.S.	23
UJI I ZEMZEMIT	24
RRITJA E ISMAILIT A.S.....	25
RINDËRTIMI I QABESË	26
IDRISI A.S.	27
NUHI A.S.....	28
ANIJA E NUHIT A.S.	29
NUHI A.S. DHE DJALI I TIJ.....	30
RIPOPULLËZIMI I TOKËS PAS NUHUT A.S.	31
HUDI A.S.....	32
HUDI A.S. DHE POPULLI IDHUJTAR	33
SALIHU A.S.	34
MREKULLIA E DEVESE	35
UDHËTIMI I DHULKARNEJNIT DERI TE PERËNDIMI I DIELLIT	36
UDHËTIMI I DHULKARNEJNIT NË LINDJE.....	37
DHULKARNEJNI DHE POPULLI DOBËT	38
NDËRTIMI I PENDËS KUNDËR JEXHUXHËVE DHE MEXHUXHËVE	39
UZEJRI.....	40
MUAI SHKURT	43
TREGIME NGA KUR'ANI DHE JETA E PEJGAMBERËVE	43
IBRAHIMI A.S.	45
IBRAHIMIN A.S. NUK E DJEG ZJARRI	46
IBRAHIMI A.S. ME TË ATIN	47
IBRAHIMI A.S. ME MBRETIN	48
THIKA NUK E PRET ISMAILIN A.S.	49
LINDJA E IS'HAKUT A.S.....	50
PEJGAMBERIA E IS'HAKUT A.S.	51
JAKUBI A.S.....	52
JUSUFI A.S.	53
TRADHTIA E VËLLEZËRVE TË JUSUFIT A.S.	54
JUSUFI A.S. NË PALLATIN MBRETËROR.....	55
JUSUFI A.S. NË BURG	56

INTERPRETIMI I ËNDRRËS SË MBRETIT	57
JUSUFI A.S. MINISTËR	58
BENJAMINI	59
DURIMI SHPËRBLEHET	61
FIRAUNI DHE MBYTJA E FËMIJËVE MESHKUJ.....	62
LINDJA E MUSAIT A.S.	63
MUSAIT A.S. I KTHEHET NËNA.....	64
MUSA A.S. DHE PERSONI I FAMILJES.....	65
MUSAI A.S. NË QYTETIN MEDJEN	66
MUSAI A.S. TE SHUAJBI A.S.	67
MUSAI A.S. NË KODRËN E SHENJTË TUVA	68
DY MREKULLITË E MUSAIT A.S.	69
MUSAI A.S. NË EGJIPT	70
ÇDO VËSHIRËSI KA LEHTËSINË.....	71
SHPËRTHIMI I UJIT NGA GURI.....	72
SHKOPI DHE DETI.....	73
KARUNI	74
MËSHIRA DHE KUJDESI NDAJ JETIMËVE	75
MUAJI MARS.....	77
TREGIME NGA KUR’ANI DHE JETA E PEJGAMBERËVE	77
SHUAJBI A.S.	79
TALUTI	80
TALUTI UDHËHEQËS	81
SPROVIMI PËR LUFTË.....	82
DAVUDI A.S. DHE XHALUTI	83
TALUTI DHE XHALUTI.....	84
DAVUDI A.S.	85
DAVUDI A.S. PEJGAMBER	86
IS’HAKU A.S.	87
LUTI A.S.	88
SULEJMANI A.S.	89
EJUBI A.S.	90
EJUBI A.S. DHE SHEJTANI.....	91
SHËRIMI I EJUBIT A.S.....	92
JUNUSI A.S.	93
ZEKERIJAI A.S.	94
AGJËRIMI I ZEKERIJAIT A.S.	95
JAHAJ A.S.	96
DËSHMORIA E JAHJAIT A.S.....	97
ISAI A.S.....	98
ISAI A.S. NË RININË E TIJ	99
SOFRA E ISAIT A.S.....	100
USHQIMI NGA SOFRA E ZOTIT	101
PËRFUNDIMI I ISAIT A.S.	102
BESIMTARI I SURES JA SINË	103
ES’HABUL UH DUDË.....	104
PESHKUESIT E SË SHTUNËS	107
TË STREHUARIT NË SHPELLË.....	108
MENDJEMADHI DHE BESIMTARI I VARFËR	109
BANORËT E SEBEIT.....	110

MUAJI PRILL	113
TREGIME NGA JETA E MUHAMEDIT A.S.	113
MARTESA E ABDULLAHUT ME ĒMINEN	115
MUHAMEDI A.S. JETIM, PA NĒNĒ, PA BABĒ	116
UDHĒTIMI I MUHAMEDIT A.S. PËR NË SIRI.....	117
RINIA E MUHAMEDIT A.S.	118
MUHAMEDI BESNIK	119
FILLIMI I ZBRITJES SË KUR'ANIT	120
O TI QË JE MBULUAR	121
THIRRJA NË ISLAM	122
SHPËRNGULJA NË ETIOPI	123
THIRRJA NË ISLAM HAPTAZI.....	124
OFERTAT PËR MUHAMEDIN A.S.	125
BLLOKADA EKONOMIKE NDAJ MUSLIMANËVE	126
VITI I PIKËLLIMIT	127
RRUGA PËR HIXHRET	128
NË SHPELLËN THEVR	129
GARA PËR SHPËRBLIMIN E NJËQIND DEVEVE	130
ARRITJA E MUHAMEDIT A.S. NË MEDINE	131
SHOQËRIA E RE NË MEDINE	132
ISLAMI FE E PAQES	133
LUFTA E BEDRIT	134
LUFTA E UHUDIT	135
LUFTA E HENDEKUT	136
MARRËVESHJA E HUDEJBIJES	137
ARDHMËRIA E ISLAMIT NË PAQE.....	138
ÇLIRIMI I MEKËS	139
BETEJA E HUNEJNIT	140
HAXHI DHE LIGJËRATA LAMTUMIRËSE	141
POROSIA E FUNDIT DHE VDEKJA	142
MUAJI MAJ	145
TREGIME PËR IMANIN, NAMAZIN, ZEKATIN, AGJËRIMIN DHE HAXHIN	145
MËSUESI PA MEND	147
MËSUESI I MENÇUR	148
THIRRJA PËR NAMAZ	149
MIRAXHI DHE NAMAZI.....	150
NË SIDRETUL MUNTEHA	151
KIBLA E PARË E MUSLIMANËVE.....	152
JETHRIBI	153
NDËRTIMI I XHAMISË SË PEJGAMBERIT	154
XHUREJXHI	155
FËMIJA I CILI DËSHIRONTE TË FALEJ NATËN	156
SHKO FALU SE NUK JE FALUR	157
NAMAZI E FRESKON MEMORIEN.....	158
SI BËHET FALJA E NAMAZIT.....	159
PËRQENDRIMI NË NAMAZ.....	160
FETVAJA VRASËSE	161
KOPSHITI I SHKRUMBUAR.....	162
XHAMIA "THUAJSE E NGRËNA"	163

MJEGULLA DHE KOPSHTARI.....	164
LEHTËSIMI I AGJËRIMIT	165
ZBRITJA E KUR'ANIT DHE RAMAZANI	166
NATA E KADRI	167
BEDRI DHE RAMAZANI.....	168
UJI I ZEMZEMIT	169
MEKAMI I IBRAHIMIT	170
GURI I ZI	171
ARAFATI	172
GJUAJTJA E GURALECËVE	173
QËNDRIMI NË MINE.....	174
VAJZA E CILA I THA BABAIT SHKO NË HAXH	175
MUAJI QERSHOR.....	177
TREGIME PREJ HADITHEVE TË MUHAMEDIT A.S.	177
IMANI	179
ISLAMI.....	180
IHSANI.....	181
MELEKU DHE I ZGJEBOSURI	182
MELEKU DHE TULLACI.....	183
MELEKU DHE I VERBËRI	184
FOSHËJA NË DJEP	185
FLOKTARJA E BIJËS SË FIRAUNIT	186
PENDIMI PAS 100 VRASJEVE	187
SHKOPI INTERESANT.....	188
DHËNIA E SADAKASË HAJNIT.....	189
DHËNIA E SADAKASË TË PANDERSHMES.....	190
DHËNIA E SADAKASË TË PASURIT	191
GJYKIMI I DREJTË.....	192
NËNA	193
ADHURUESI 500 VJEÇAR	194
KUJDESI NDAJ PRINDËRVE.....	195
RËNDËSIA E NDERIT	196
VLERË E DHËNIES SË BORXHIT	197
MË DIGJINI DHE ME HIDHNI NË DET.....	198
QENI I ETUR	199
MAHIA E VËRTETË	200
BESIMTARI NË VARR.....	201
PABESIMTARI NË VARR	202
BEGATIA NË VARR	203
DËNIMI NË VARR.....	204
NJERIU I FUNDIT NË XHENET	205
MELEKËT I VIZITOJNË ATA TË CILËT E PËRKUJTOJNË ALLAHUN.....	206
MELEKËT I VIZITOJNË ATA TË CILËT E KËRKOJNË XHENETIN.....	207
MELEKËT I VIZITOJNË ATA TË CILËT KËRKOJNË MBROJTJE NGA XHEHENEMI	208
KËSHILLAT E MUHAMEDIT A.S. DHËNË IBN ABASIT	209
MUAJI KORRIK	211
TREGIME NGA MREKULLITË E MUHAMEDIT A.S.	211
PASTRIMI I ZEMRËS SË MUHAMEDIT A.S.	212
ISRA-JA.....	213

MIRAXHI.....	214
TAKIMI I MUHAMEDIT A.S. ME ADEMIN A.S.....	215
GJATË MIRAXHIT, PREJ QIELLIT TË DYTË DERI NË QIELLIN E GJASHTË.....	216
TAKIMI I MUHAMEDIT A.S. ME IBRAHIMIN A.S.	217
PËRSHËNDETJA PREJ BANORËVE TË QIELLIT PËR MUHAMEDIN A.S.	218
BEJTUL MAËMURË	219
SIDRETUL MUNTEHA.....	220
OBLIGUESHMËRIA NË SIDRETUL MUNTEHA.....	221
KEVTHERI	222
LUTJA E PËRSHËNDETJES (ETTEHIJATU).....	223
MREKULLIA E UJIT	224
MERIMANGA NË SHPELLËN THEVR.....	225
PËLLUMBI NË SHPELLËN THEVR	226
TË FOLURIT E QENGJIT	227
MBROJTJA DHE SIGURIA E MUHAMEDIT A.S.	228
NDODHIA E SURAKËS	229
MELEKËT NË LUFTËN E BEDRIT	230
DËSHMIMI I PEMËVE PËR PEJGAMBERIN A.S.	231
DËSHMIA E LISIT	232
TË QARIT E TRUNGUT NGA MALLI PËR MUHAMEDIN A.S.	233
MREKULLIA E TË DËRGUARIT NË HAPJEN E HENDEKUT	234
DEVEJA I BIE NË SEXHDE MUHAMEDIT A.S.	235
SHTIMI I USHQIMIT NË SHTËPINË E XHABIRIT R.A.	236
KUR’ANI, MREKULLI E MUHAMEDIT A.S.	237
AROMA E KUR’ANIT.....	238
MUHAMEDI A.S. DHE ALIU R.A.	239
MUAJI GUSHT	241
TREGIME PËR SEHABET E MUHAMEDIT A.S. DHE KUNDËRSHTARËT E TIJ.....	241
JASIRI R.A.....	243
SINQERITETI I EBU BEKRIT R.A.	244
VIRTYTET E EBU BEKRI R.A.....	245
EBU BEKRI IMAM	246
SI E PRANOI UMERI R.A. ISLAMIN	247
UMERI DHE VAJZA E CILA SHISTE QUMËSHT	248
DREJTËSIA E UMERIT.....	249
UMERI R.A. MERITON RESPEKT	250
UMERI R.A. DHE FAMILJA E JETIMIT.....	251
UTHMANI R.A. DHE VAKËFI	252
UTHMANI DHE SADAKAJA.....	253
PRONARI I DY DRITAVE	254
ALIU R.A.	255
GATISHMËRIA PËR SAKRIFICË.....	256
USHQIMI HALLALL	257
BILALI R.A.	258
PEJGAMBERËT NUK PRANOJNË SADAKA	259
VULA E PEJGAMBERISË SË MUHAMEDIT A.S.	260
SUHEJBI R.A.	261
VEREKA IBNU NEUFEL.....	262
EBU DAHDAH R.A.....	263
EBU HUREJRE R.A.....	264

ABDURRAHMAN BIN AUFI R.A.	265
VËLLAZËRIMI I SEAD BIN REBIUT DHE ABDURRAHMAN BIN AUFIT R.A. VETËM PËR ALLAHUN.....	266
SHTËPIA E EBU EJUBIT R.A.	267
SAD IBNU EBI VEKASI	268
EBU TALHA DHE GRUAJA E TIJ UMI SELIJM	269
EBU XHEHLI	270
KURTHI I EBU XHEHLIT.....	271
EBU LEHEBI.....	272
ABDULLAH IBN SELULI	273
MUAJI SHTATOR	275
TREGIME PËR NJERËZIT E DEVOTSHËM	275
IMAM AHMEDI	277
IMAM MALIKU	278
IMAM SHAFIJU	279
BABAI I EBU HANIFES	280
EBU HANIFE DHE HUMBËSI I THESARIT	281
EBU HANIFE DHE TREGTARI	282
EBU HANIFE DHE ATEISTI	283
PYETJET E ATEISTIT.....	284
MALIK BIN DINARI DHE HAJDUTI	285
UVEJS KARENIJU	286
BARIU DHE IBN UMERI	287
HASANI DHE HUSEJNI	288
BUJARIA E HUSEJNIT R.A.	289
BUHARIU	290
RABIJE ADEVIJE	291
HASAN BASRIU DHE DJALI I RI.....	292
TARIK IBN ZIJADI	293
IBN TULUNI DHE EBU HASANI.....	294
EBU JEZIDI.....	295
XHAFER BIN SADIKU.....	296
TREGTARI DHE MALIK IBN DINAR	297
XHUNEJD BAGDADI DHE DASHURIA E TIJ PËR ALLAHUN	298
SHKAQET E MOSPRANIMIT TË LUTJES.....	299
FRIKA NDAJ ALLAHUT	300
HALIFI DHE I URTI	301
NUK POSEDON RROBË TJETËR	302
UMER IBNU ABDULAZIZI	303
MOS TË TË MASHTROJNË LOTËT	304
ABDULLAH IBN MUBAREKU	305
BISHRI EL-HAFIJ	306
MUAJI TETOR.....	309
TREGIME TË GRAVE NË KUR'AN DHE TË HISTORISË SË LAVDISHME ISLAME.....	309
HAVA.....	311
HAXHERJA	312
GRUAJA E IMRANIT.....	313
MERJEMJA	314
SARA	315
ASIJA	316

ASIJA DHE MUSAI A.S.....	317
NËNA E MUSAIT A.S.	318
GËZIMI I ASIJES PËR MUSAIN A.S.	319
MOTRA E MUSAIT A.S.	320
URTËSIA E ASIJËS DHE E MUSAIT A.S. KUR ISHTE FËMIJË	321
BELKISJA	322
VAJZAT E SHUAJBIT A.S.....	323
VAJZA E SHUAJBIT A.S. E CILA U MARTUA ME MUSAIN A.S.	324
EJUBI A.S. DHE GRUAJA E TIJ.....	325
GRUAJA E EJUBIT A.S.....	326
ZULEJHAJA.....	327
EMINJA.....	328
HATIXHEJA R.A.	329
AISHJA R.A.	330
HALIMJA	331
FATIMJA R.A.	332
UMMI SELEME	333
ESMA, PRONARJA E DY MBULESAVE	334
SUMEJA	335
SHËRBËTORJA E VAJZËS SË FIRAUNIT	336
GRUAJA E ISMAILIT A.S.	337
GRUAJA E ISMAILIT A.S.	338
NËNA DHE FOSHNJA.....	339
MBRETËRESHA E BUKURISË NË ZJARR	340
GRUAJA E EBU LEHEBIT.....	341
MUAJI NËNTOR.....	343
TREGIME TË KAFSHËVE, SHPENDËVE DHE INSEKTEVE TË PËRMENDURA NË KUR'AN DHE NË HISTORINË ISLAME	343
PESHKU I JUNUSIT A.S.	345
HUD-HUDI USHTARE E SULEJMANIT A.S.	346
HUD-HUDI DHE DËRGESA: BISMILAHIRR-RRAHMANIRR-RRAHIM.....	347
VIÇI I ARIT DHE SAMIRIJU	348
DEVEJA E SALIHUT	349
BUBURRECI.....	350
ELEFANTI NUK BINDET	351
LOPA.....	352
NËNA, DJALI DHE LOPA	353
ÇMIMI I LOPËS QË FLISTE	354
SULEJMANI A.S. DHE BUBURRECI	355
ZOGJTË E IBRAHIMIT A.S.	356
UDHËTARI DHE QENI	357
DEVEJA DHE MUHAMEDI A.S.....	358
SORRA.....	359
DELJA - PJESËT MË TË MIRA DHE MË TË KËQJA TË TRUPIT.....	360
PËLLUMBI.....	361
MERIMANGA	362
GJARPRI I MUSAIT A.S.	363
MIZA DHE NEMRUDI	364
UJKU.....	365
KRIMBI	366

GOMARI I HALIMES	367
ZOGJTË EBABIL	368
BURAKU	369
KALI I SURAKËS.....	370
GOMARI I UZEJRIT	371
DASHI I ISMAILIT	372
DAVUDI A.S. DHE SHPENDËT	373
KARKALECAT E FLORINJTË	374
PESHKU DHE MUSAI A.S.....	375
MUAJI DHJETOR.....	377
TREGIME PËR JETËN DHE VDEKJEN	377
UZEJRI R.A.....	379
EJUBI A.S.	380
DY SHOKËT E EJUBIT A.S.....	381
LLUKMANI I URTË	382
ELJESAI A.S.	383
SHEJTANI DHE NJERIU	384
ENES BIN MALIKU	385
ISAI A.S. DHE BARIU	386
DUAJA E JETIMIT	387
ISAI A.S. DHE DASHURIA E KËSAJ BOTE	388
ISMAILI A.S. DHE PRAGU I SHTËPISË.....	389
ISMAILI A.S. DHE GRUAJA E TIJ FALËNDERUESE	390
IBRAHIMI A.S. ME ZJARRPUTISTIN	391
SHNDËRRIMI I ZJARRIT NË FTOHJE DHE SHPËTIM	392
MUSAI A.S. DHE DREJTËSIA E ALLAHUT	393
MUSAI A.S. DHE PENDIMTARI TE ZOTI I LARTMADHËRUAR.....	394
MUSAI A.S. DHE DJALOSHI	395
ALKAME, NËNA E TIJ DHE SHEHADETI.....	396
JAKUBI A.S. ME JUSUFIN A.S.....	397
DAVUDI A.S.	398
MUSAI A.S. DHE MELEKU I VDEKJES.....	399
VDEKJA E DAVUDIT A.S.	400
VDEKJA E HARUNIT A.S. DHE SHTËPIA E BUKUR	401
VDEKJA E SULEJMANIT A.S.....	402
VDEKJA E JAËKUBIT DHE POROSITË E TIJ DHËNË BIJVE TË VET.....	403
ALLAHU DHE MELEKU I VDEKJES.....	404
VDEKJA E MUHAMEDIT A.S.....	405
SHEFAATI	406
DITA E VDEKJES SË MELEKUL MEVTIT	407
PAS VDEKJES SË MELEKUT TË VDEKJES	408
TË SHIKUARIT E ALLAHUT NË XHENET.....	409